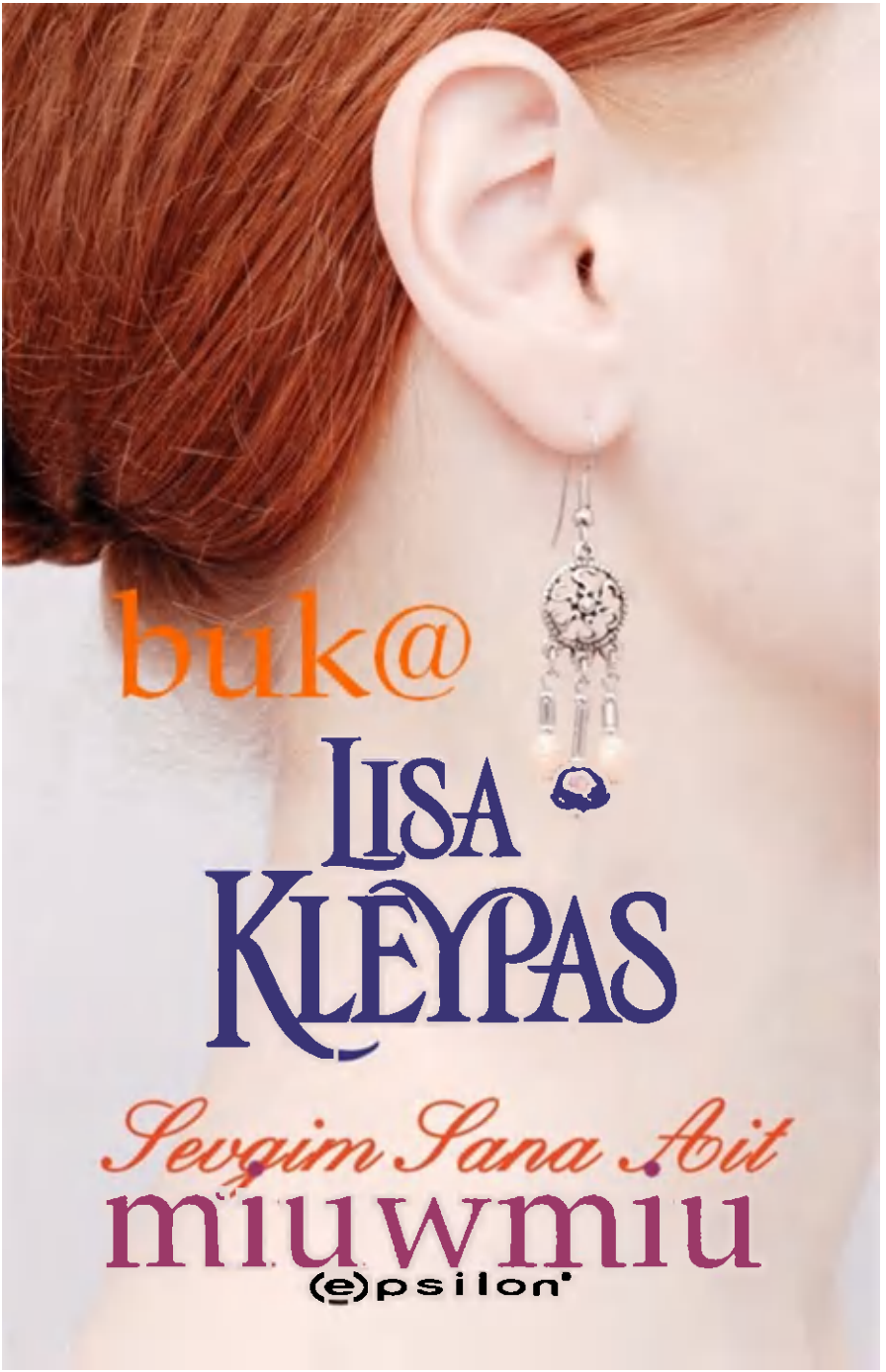

buk@
LISA
KLEYPAS
Sevgim Sana Ait
miuwmiu
(e)psilon

NEW YORK TIMES GAZETESİNİN EN ÇOK SATAN KİTAPLAR LİSTESİNİN GÖZDE YAZARI LISA KLEYPAS'TAN RUHUNUZA DOKUNUP BENLİĞİNİZİ MUTLULUKLA DOLDURACAK MÜTHİŞ BİR AŞK HİKÂYESİ DAHA...

Arkadaşlarına kıyasla oldukça utangaç olan Evangeline Jenner, babasının mirasını aldığı anda hepsinden daha zengin olacaktı. Ancak bunun için ilk önce vicdansız akrabalarından kurtulması gerekiyordu. Evie çapkın vikont St. Vincent'a akıl almaz bir teklif sundu: *Evlilik!*

Sebastian'ın adı öylesine kötüye çıkmıştı ki onunla baş başa otuz saniye geçiren bir kızın bile ismi lekelenirdi. Buna karşın çekici ama utangaç olan Evie yanında şaperonu dahi olmadan kapısının önünde belirivermişti. Güzellik konusunda zevk sahibi olan bir aristokrat muhtemelen daha kötüleriyle bile yetinebilirdi.

Fakat Evie'nin teklifinin yanı sıra bir de şartı vardı: *Evlendikten sonra aynı yatağı paylaşmayacaklardı.* O asla gösteriş budalası bir hovardanın umursamadan kalbini kırdığı genç kızlardan biri olmayacaktı. Bu da Sebastian'ın onu baştan çıkarmak için daha fazla uğraşması ya da belki de ilk kez gerçek aşk uğruna kalbini teslim etmeyi öğrenmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Gerçekten yetenekli bir öykücü."
Publishers Weekly

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Sevgim Sana Ait

Wallflowers Serisi

1.O yaz
2. Sevgim Sana Ait
3. Benimle Kal
4. Scandal in Spring
5. A Wallflower Christmas

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Birinci Bölüm

Londra, 1843

Lord St. Vincent, Sebastian, Londra'daki malikânesine birdenbire dalan genç kadına bakakaldı, aklına geçen hafta Stony Cross Park'dayken yanlış kadın mirasçıyı kaçırmaya çalışmış olduğu geldi.

İnsan kaçırma, Sebastian'ın upuzun kötü davranışlar listesinde bu zamana dek yer almasa da daha dikkatli davranmış olması gerekirdi.

Geriye dönüp baktığında, Lillian Bowman gerçekten de çok kötü bir seçenek gibi görünüyordu fakat Sebastian o an ikilemini çözebilmek için ihtiyacı olan şeyin o olduğunu düşünmüştü. Sebastian maddi sıkıntıları olan bir soylu iken, onun ailesi oldukça varlıklıydı. Ayrıca koyu renk saçları ve şehvet dolu bir yapısı olan Lillian eğlenceli bir yatak arkadaşı olacağına dair ona umut vermişti. Ancak Sebastian bu kadar cesur bir kurban seçmemeliydi. Deli

dolu, Amerikalı bir mirasçı olan Lillian Bowman, nişanlısı Lord Westcliff tarafından kurtarılana dek ona sertçe karşı koymuştu.

Karşısında duran uysal bayan Evangeline Jenner ise Lillian Bowman'a hiç benzemiyordu. Sebastian, hakkında neler bildiğini düşünerek üstü kapalı bir aşağılamayla ona bakıyordu. Evangeline kötülüğüyle ün salmış olan Londralı kumarhane sahibi Ivo Jenner'ın ve onunla kaçtıktan hemen sonra yaptığı yanlışın farkına varan annesinin tek çocuğuydu. Evangeline'in annesi iyi bir aileden gelse de babası su oluğunda biriken pisliklerden biraz daha halliceydi. Utanç verici kökenine rağmen insana işkence edermişçesine kekelemesine neden olan utangaçlığı olmasaydı Evangeline kendisi için yeterince uygun bir eş olabilirdi.

Sebastian birçok erkeğin onunla konuşmaya çalışmaktansa derileri soyulana dek kıl gömlek giymeyi tercih edeceklerini söylediklerini duymuştu. Doğal olarak Sebastian mümkün olduğunca ondan kaçmaya çalışıyordu. Bu onun için pek zor olmamıştı. Çekingen Bayan Jenner kuytularda saklanmaya alışkındı. Birbirleriyle hiç konuşmamışlardı - ikisi de bu durumdan memnun görünüyordu.

Ama şu an ondan kaçması mümkün değildi. Her nedense, Bayan Jenner, şaşırtıcı bir biçimde Sebastian'ın evine geç bir saatte haber vermeden gelmeyi uygun görmüştü. Durumu daha da zorlaştırmak için tek başına gelmişti - hem de Sebastian ile yarım dakika geçirmek herhangi bir genç kızın adına leke sürmeye yeterken. O uçarı ve ahlaksız bir adamdı ve bu özelliklerinden sapıkça gurur duyuyordu. Mesleğinde - kadınları baştan çıkarma konusunda - uzmanlaşmıştı ve çok az çapkının gözünü dikebileceği bir standart belirlemişti.

Sandalyesinde rahatça oturmuş, aldatıcı bir başıboşlukla Evangeline Jenner'ı yaklaşırken izliyordu. Şöminede yanan ateş dışında kütüphane karanlıktı, ateşin titrek ışığı genç kadının yüzünde yavaşça hareket ediyordu. Yirmi yaşından fazla göstermiyordu, teninin rengi canlıydı ve bakışları Sebastian'ın onu hor görmesine neden olan bir masumiyetle yüklüydü. Sebastian bu zamana dek masumiyete ne değer vermiş ne de masumiyeti takdir etmişti.

Centilmenlik, sandalyesinden kalkmasını gerektirse de bu şartlar altında kibar davranmaya çalışmak çok saçma görünüyordu. Bunun yerine şöminenin yanında duran diğer sandalyeyi umursamaz bir şekilde işaret etti.

"Otur, istersen," dedi. "Ama senin yerinde olsam, uzun süre kalacağımı düşünmezdim. Çok çabuk sıkılırım, hem konuşurken kıvılcımlar saçan hoşsohbet biri olduğun da pek söylenemez."

Evangeline kabalığından hiç etkilenmemiş gibiydi. Sebastian, herhangi bir kız kıpkırmızı olup gözyaşlarına boğulabilecekken, ne tür bir yetiştirilme tarzının bu gibi hakaretleri böylesine normal karşılamasına neden olduğunu merak etmişti. Ya geri zekâlının tekiydi, ya da çelik gibi sinirleri vardı.

Evangeline pelerinini çıkarıp kadife kaplı sandalyenin bir kolunun üzerine attı ve en ufak bir zarafet sergilemeden oturdu. Genç kadının sadece Lillian Bowman ile değil aynı zamanda Lillian'ın küçük kardeşi Daisy ve Annabelle Hunt ile de arkadaş olduğunu hatırlayan Sebastian, içinden onun bir *süs bitkisi* olduğunu geçirdi. Bu grup, geçen sene verilen bir sürü balo ve suarede bir demet şebboy gibi sürekli bir kenarda oturan dört genç kadından oluşuyordu. Ancak anlaşılan kötü talihleri değişmekteydi, Anna-

belle Hunt nihayet kendisine bir koca bulabilmiş, Lillian ise Lord Westcliff'i istediği hale getirmişti. Fakat Sebastian talihlerinin bu beceriksiz yaratığa erişebileceğinden şüpheliydi.

Sebastian ona evini neden ziyaret ettiğini sormayı çok istese de bunun her ikisine de eziyet edecek bitmek bilmeyen bir kekelemeyi tetikleyebileceğinden korkuyordu. Evangeline söyleyeceklerini düşünürken mecburen sabretmeye çalıştı. Sessizlik uzadıkça, Sebastian titrek ateşin ışığında onu seyrederken büyük bir şaşkınlıkla aslında genç kadının çok çekici olduğunu fark etti. Daha önce ona hiç bu kadar dikkatle bakmamış, onun sadece pasaklı, çirkin bir duruşu olan kızıl saçlı bir kız olduğunu düşünmüştü. Aslında çok hoştu.

Sebastian onu izlerken kaslarının yavaşça gerildiğini ve ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Parmak uçlarını hafifçe yumuşak tüylü kadife kaplamaya geçirmeye başlamış olsa da sandalyesinde rahatını bozmadan oturmaya devam etti. Dikkatini çekebilecek onca şeye sahipken, onu daha önce hiç fark etmemiş olmasına şaşırmıştı. Ateşin ışığıyla besleniyormuşçasına göz kamaştırıcı bir sıcaklıkla parlayan saçları daha önce görmüş olduğu tüm kızıl saçlardan daha açık bir tondaydı. Kaşlarının ince kıvrımları ve gür kirpikleri koyu kestane rengiyken, teni gerçek bir kızılın teni gibi bembeyaz, burnu ve yanakları hafif çilliydi. Sanki bir peri çubuğuyla serpiştirilmiş gibi duran altın rengi küçük çilleri Sebastian'ın hoşuna gitmişti. Gül pembesi dolgun dudakları ve balmumu bebeklerinkine benzeyen güzel ama duygusuz kocaman yusyuvarlak mavi gözleri vardı.

Evangeline dikkatli bir şekilde, "Arkadaşım Bayan

Bowman'ın artık Leydi Westcliff olduğu haberini aldım," dedi. "O ve kont sizden kurtulduktan sonra Gr-Gretna Green'e gitmişler."

Westcliff'in yumruklarıyla çenesinde bıraktığı çürüklerin fark edilmemesine imkân olmadığından hoş bir şekilde, "Eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra demek daha doğru olur," dedi Sebastian. "Nişanlısını ödünç almamı pek hoş karşılamadı."

"Onu ka-kaçırdınız," diye sakin bir ses tonuyla karşı çıktı Evangeline. "Ödünç almak onu geri vermeyi planladığınız anlamına gelen bir ifade."

Sebastian uzun zamandan beri ilk defa dudaklarının gerçek bir gülümseme eşliğinde kıvrıldığını fark ediyordu. Anlaşılan Evangeline aptal bir kadın değildi. "Kesin konuşmak istiyorsan, evet, kaçırdığım söylenebilir. Bu yüzden mi beni ziyarete geldiniz, Bayan Jenner? Çiftin son derece mutlu olduğu haberini vermek için mi? Bu konudan sıkıldım. İlgimi çekebilecek bir şeyler anlatmaya başlasanız iyi olur, yoksa korkarım evimden gitmek zorunda kalacaksınız."

"Bayan Bowman'ı mirasçı olduğu için is-istediniz," dedi Evangeline. "Ve zengin biriyle evlenmek zorundasınız."

"Bu doğru," dedi Sebastian. "Dük olan babam, tek bir sorumluluğunu yerine getiremedi: Bana kalacak olan aile servetini elinde tutamadı. Öte yandan benim sorumluluğumda olan şey ise vaktimi çapkınlıkla geçirerek ölmesini beklemek. İşimi kusursuzca yapıyorum. Fakat Dük yapmıyor. Ailenin mal varlığını yüzüne gözüne bulaştırdı, şimdi ise bağışlanamaz bir şekilde fakir, daha da kötüsü sağlığı yerinde."

"Babam zengindir," dedi Evangeline duygusuzca. "Ve ölmek üzere."

"Tebrikler." Sebastian dikkatle onu inceliyordu. Ivo Jenner'ın kumarhaneden büyük bir gelir elde ettiğinden hiç şüphesi yoktu. Jenner'ın kumarhanesi Londralı centilmenlerin kumar oynamak, güzel yemekler yiyip sert içkiler içmek ve pek pahalı olmayan fahişelerle takılmak için gittikleri bir mekândı. Atmosfer aşırılığın rahatlatıcı bir paspallıkla karışımıydı. Neredeyse yirmi sene önce Jenner'ın kumarhanesi, İngiltere'nin gelmiş geçmiş en büyük ve en başarılı, efsanevi Craven'ın kumarhanesinin yanında ikinci sınıf kalıyordu.

Fakat Craven'ın kumarhanesinin yanıp kül olmasının ve sahibinin kumarhaneyi tekrar inşa etmeyi reddetmesinin ardından Jenner'ın kumarhanesi varlıklı patronların akınına uğramış ve böylece göze çarpan bir şekilde yükselmeye başlamıştı. Yine de hiçbir zaman Craven'ın kumarhanesiyle kıyaslanamazdı. Bir kumarhane, sahibinin karakterini ve tarzını büyük ölçüde yansıtırdı ve Jenner her ikisinden de fena halde yoksundu. Derek Craven inkâr edilemez bir biçimde şovmendi. Eski bir boksör olan Ivo Jenner ise mucizevî biçimde başarılı bir işadamı haline gelen beceriksiz hayvanın tekiydi.

Ve karşısında Jenner'ın kızı, tek çocuğu duruyordu. Sebastian'ın düşündüğü şeyi teklif etmek üzereyse, böyle bir teklifi reddetmeye gücü yetmezdi.

"Te-tebrik etmeni istemiyorum," diye karşılık verdi Evangeline.

"Peki benden *ne* istiyorsun, küçük kız?" diye kısık bir sesle sordu Sebastian. "Sadede gel, lütfen. Tüm bunlar sıkıcı olmaya başladı."

"Ha-hayatının son günlerinde babamla birlikte olmak istiyorum. Annemin ailesi onu görmeme izin vermiyor. Birkaç kez kumarhanesine kaçmaya çalıştım ama beni hep yakaladılar, sonra da cezalandırdılar. Bu kez yanlarına geri dönmeyeceğim. Benim adıma yaptıkları, gerekirse hayatım pahasına kaçınacağım bazı planları var."

"Neymiş bu planlar?" diyerek onu kışkırtmaya çalıştı Sebastian.

"Beni kuzenlerimden biriyle evlenmeye zorluyorlar. Bay Eustace Stubbins. Beni hi-hiç önemsemiyor, ben de onu önemsemiyorum... Yine de ailesinin planına alet olmaya çok hevesli."

"Bu da baban öldüğünde mal varlığının kontrolünü eline geçirmesi demek oluyor?"

"Evet. İlk önce bu fikre sıcak bakmıştım, Bay Stubbins ile birlikte bir evimiz olabilirdi... Ayrıca diğerlerinden uzakta yaşarsam hayatın biraz daha çekilebilir olacağını düşünmüştüm. Ama Bay Stubbins hiçbir yere gitmeyi düşünmediğini ifade etti. Ailenin çatısı altında kalmayı istiyormuş... Bense orada daha fazla yaşayabileceğimi sanmıyorum." Sessizlikle karşılaşınca ekledi: "Babamın parasını aldıktan sonra beni öl-öldürmeyi planladıklarını düşünüyorum."

Sebastian bakışlarını genç kadının yüzünden ayırmamış ve sesini hiç yükseltmemişti. "Ne kadar saygısızlar. Peki, bundan bana ne?"

Evangeline tuzağına düşmemişti, sadece Sebastian'ın daha önce hiçbir kadında görmediği doğuştan gelen inatçılığını kanıtlarcasına sabit bir şekilde ona bakıyordu. "Sana benimle evlenmeni teklif ediyorum," dedi. "Beni korumana ihtiyacım var. Babam bana yardım edemeyecek

kadar zayıf ve hasta, arkadaşlarıma da yük olamam. Beni evlerinde misafir edeceklerine eminim ama buna rağmen akrabalarımın beni kaçırıp zorla istediklerini yaptıracaklarından korkarak her zaman tetikte olmam gerek. Ne sosyal açıdan ne de kanunen bekâr bir kadının yardım isteyebileceği pek fazla yer yok. Bu hi-hiç adil değil... Ama Donkişotluk yapmaya gücüm yetmez. Bir ko-kocaya ihtiyacım var. Senin de zengin bir kadına. İkimiz de çaresiziz, bu da bana te-teklifimi kabul edeceğini düşündürüyor. Kabul ediyorsan, bu gece Gretna Green'e gitmek istiyorum. Hemen şimdi. Akrabalarımın çoktan beni aramaya başladıklarına eminim."

Sebastian düşmanca bakışlarla onu izlerken odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Ona güvenmiyordu. Geçen hafta büyük bir fiyaskoyla sonuçlanan kız kaçırma girişiminin ardından aynı şeyi tekrar yaşamayı hiç istemiyordu.

Yine de genç kadının haklı olduğu bir nokta vardı. Sebastian gerçekten çaresizdi. Alacaklılardan birçoğunun da doğrulayabileceği üzere o güzel giyinmeyi, yiyip içmeyi ve keyfine düşkün bir şekilde yaşamayı seven bir adamdı. Dükten her ay aldığı küçük hisse yakında kesilecekti ve hesabında ayı idare edecek kadar bile parası kalmamıştı. Kolay yolu tercih etmekte hiçbir mahsur görmeyen bir adam için böylesine bir teklif beklenmedik bir nimetti. Tabii Evangeline gerçekten maddi açıdan ona destek olmayı istiyorsa.

"Beleş atın dişine bakılmaz, elbette," dedi Sebastian gelişigüzel bir şekilde. "Ama babanın ölmesine ne kadar var? Bazı insanlar yıllarca ölüm döşeklerinde oyalanıyor. İnsanları bekletmenin her zaman çok kötü olduğunu düşünmüşümdür."

Kırılgan bir ses tonuyla, "Çok beklemene gerek kalmayacak," diye yanıtladı. "İki hafta içinde öleceğini söylediler."

"Gretna Green'e varmadan fikrinizi değiştirmeyeceğinizden nasıl emin olabilirim? Ne tür bir adam olduğumu biliyorsunuz, Bayan Jenner. Geçen hafta arkadaşlarınızdan birini kaçırıp ırzına geçmeye çalıştığımı hatırlatmama gerek var mı?"

Evangeline gözlerini ona dikti. Sebastian'ın soluk mavi gözlerine nazaran onunkiler safir mavisiydi. "Lillian'a tecavüz etmeye mi çalıştınız?" diye gergin bir biçimde sordu.

"Tecavüz etmekle tehdit ettim."

"Tehditinizi gerçeğe dönüştürür müydünüz?"

"Bilmiyorum. Daha önce böyle bir şey hiç yapmadım ama sizin de söylediğiniz gibi çaresizim. Hazır sırası gelmişken... Formalite evliliği mi teklif ediyorsunuz, yoksa arada sırada birlikte olacak mıyız?"

Evangeline ısrarla sorusunu duymazdan geldi. "Onunla kendi rızası olmadan birlikte olur muydunuz, olmaz mıydınız?"

Sebastian dalga geçercesine ona bakıyordu. "Cevap versem bile doğruyu söyleyip söylemediğimi nereden bileceksiniz, Bayan Jenner? Hayır, ona tecavüz etmezdim. İstediğiniz cevap bu mu? Kendinizi güvende hissedeceksiniz cevabımın bu olduğunu farz edin. Soruma dönecek olursak..."

"Sizinle bi-bir kez ilişkiye gireceğim," dedi. "Evliliğimi yasallaştırmak için. Daha sonra asla beraber olmayacağız."

"Harika," diye homurdandı Sebastian. "Aynı kadınla tekrar ilişkiye girmek pek hoşuma gitmez. Orjinallikleri

bozulduktan sonra bana çok sıkıcı geliyorlar. Ayrıca kendi karımı arzulayacak kadar burjuva değilim. Bu bir erkeğin metresi olmadığı anlamına gelir. Elbette bana bir de vâris vermeniz gerekecek... Fakat ağzınızı sıkı tuttuğunuz sürece çocuğun kimden olduğunun umrumda olacağını sanmıyorum."

Evangeline gözlerini bile kırpmadan onu dinlemişti. "Mirasın bir bö-bölümünün benim adıma bankaya yatırılmasını istiyorum. Büyük bir bölümünün. Hisse sadece benim adıma olacak ve size hesap vermeden dilediğim şekilde harcama yapabileceğim."

Evangeline'in kekelemesi birçok insana onun aptal olduğunu düşündürse de Sebastian onun bir aptal olmadığının farkındaydı. Küçümsenmeye, göz ardı edilmeye ve önemsenmemeye alışkındı... Sebastian, elinden geldiğince bunu kendi çıkarları uğruna kullanacağını fark etmişti.

"Size güvenmek aptallık olur," dedi. "Her an anlaşmadan vazgeçebilirsiniz. Ve eğer bana güvenirseniz, siz daha büyük aptallık etmiş olursunuz. Evlendiğimizde, size annenizin ailesinin hayal bile edemeyeceği kadar kötülüğüm dokunabilir."

"Kötülüğün *benim* seçtiğim birinden gelmesini te-tercih ederim," diye acımasızca karşılık verdi. "Eustace ile evleneceğime sizinle evlenirim."

Sebastian pis pis sırıtıyordu. "Eustace'in pek şansı yok o halde."

Evangeline gülümsememiş, sanki tüm gerginliği vücudunu terk etmiş gibi sadece hafifçe sandalyesinde kıpırdanmış ve kararlı bir şekilde ona bakmayı sürdürmüştü. Bakışları birbirine kenetlenince, Sebastian başından ayak parmaklarına yayılan bir şok dalgası hissetmişti.

Bir kadından bu kadar kolay bir şekilde tahrik olmak onun için yeni bir şey değildi. Uzun zaman önce bazı kadınların ilginç bir şekilde şehvetini körükleyerek içindeki kıvılcımları tutuşturduğunu fark etmişti. Her nedense bu tuhaf, kekeme kız o kadınlardan biriydi ve Sebastian onunla sevişmek istiyordu.

Henüz görmediği vücudu, kıvrımları, teninin ve avuçladığında kabaran kalçalarının görüntüsü gözlerinin önüne geliyordu. Kokusunu içine çekmek, upuzun saçlarının göğsüne ve boynuna döküldüğünü hissetmek istiyordu... Dudaklarıyla dudaklarına ağza alınmayacak şeyler yapmak istiyordu.

"O halde, karar verdik," diye mırıldandı. "Teklifinizi kabul ediyorum. Konuşmamız gereken bir sürü şey var ama ne de olsa Gretna Green'e varmamız iki gün sürecek." Sandalyesinden kalkıp gerindi, genç kadının bakışlarının hızla vücudunun üzerinde gezindiğini görünce gülümsemesi derinleşti. "At arabasını hazırlamalarını ve uşağın kıyafetlerimi valize yerleştirmesini söyleyeceğim. Bir saat içinde yola çıkmış oluruz. Bu arada yolculuk sırasında fikrinizi değiştirirseniz sizi boğarım."

Evangeline onu küçümsercesine bir bakış attı. "Geçen hafta size boyun eğmeyen bir kurbanla bunu denememiş olsaydınız, bu kadar ge-gergin olmazdınız."

"Aynen öyle. O halde gönüllü bir kurban olduğunuzu söyleyebilir miyiz?"

Evangeline kısaca, "Ve *istekli*," dedi. Bir an önce gitmek ister gibi bir hali vardı.

"En sevdiğim," dedi Sebastian ve uzun adımlarla kütüphanede ilerlemeden önce kibarca eğilerek genç kadına selam verdi.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

İkinci Bölüm

Lord St. Vincent odadan çıkar çıkmaz Evie derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. St. Vincent'ın, fikrini değiştirip değiştirmeyeceğinden endişe etmesine gerek yoktu. Artık anlaştıklarına göre Evie yola çıkmak için ondan yüz kat daha sabırsızdı. Dayısı Brook ve Peregrine'nin şu dakikalarda onu arıyor olduğunu bilmek içini korkuyla doldu-ruyordu.

Yaz sonuna doğru evden kaçtığında, babasının kumarhanesinin girişinde yakalanmıştı. At arabasının içinde onu döven dayısı Peregrine ile eve vardıklarında, dudağı patlamış, tek gözü morarmış, sırtı ve kolları çürük içinde kalmıştı.

Ardından iki hafta boyunca odasına kapatılmış, su ve ekmek dışında ona hiçbir şey vermemişlerdi. Başına gelenleri arkadaşları Annabelle, Lillian ve Daisy de dahil olmak üzere hiç kimse tam olarak bilmiyordu. Maybrickler'in evinde hayat kâbus gibiydi. Annesinin ailesi olan Maybrickler, annesinin kız kardeşi Florence ve kocası Pereg-

rine ile birleşip Evie'nin iradesini kırmaya çalışıyorlardı. Bunun bu kadar zor olmasına hem kızmış hem de şaşırmışlardı... Evie de en az onlar kadar şaşkındı. Acımasızca cezalandırılmaya, umursanmamaya, hatta nefret edilmeye harap olmadan dayanabileceği asla aklına gelmezdi. Belki de kimsenin düşünemediği kadar babasına çekmişti. Ivo Jenner bir boksördü, ringdeki ya da ring dışındaki başarısının sırrı ise yeteneği değil azmiydi. Aynı inatçılık Evie'ye de geçmişti.

Evie babasını görmek istiyordu. Onu görmeyi o kadar çok istiyordu ki içindeki özlem fiziksel bir acıya dönüşmüştü. Dünyada onu önemseyen tek insanın babası olduğuna inanıyordu. Babası onu umursamaz bir şekilde severdi ama bu bile Evie'nin başka herhangi birinden gördüğü sevgiden çok fazlaydı.

Yıllar önce annesi doğum yaparken öldüğünde, babasının onu neden Maybrickler'e bıraktığını anlıyordu. Kumarhane çocuk yetiştirmek için uygun bir yer değildi. Maybrickler soylu olmasalar da iyi bir nesilden geliyorlardı. Evie düşünmeden edemiyordu... Eğer babası ona nasıl davranacaklarını bilseydi, kızını yine de onların eline bırakır mıydı? Ailenin en küçük kızlarına olan öfkesini savunmasız bir çocuktan çıkarmaya çalışacaklarını bilseydi... Fakat şimdi bunları düşünmenin hiçbir yararı yoktu.

Annesi ölmüştü ve babası da ölmek üzereydi, ölmeden önce Evie'nin ona sormak istediği bazı şeyler vardı. Maybrickler'in elinden ancak az önce evlenmeye karar verdiği çekilmez aristokrat sayesinde kurtulabilirdi.

Buz gibi mavi gözleri, kusursuz güzelliği ve öpücükler kondurup sürekli yalan söyleyen dudaklarıyla oldukça göz korkutucu olan St. Vincent ile bu kadar kolay anlaşabil-

miş olmasına şaşırmıştı. Şeytanın akıl edebileceği bütün tehlikeli güzelliklerle dolu cennetten kovulan bir meleğe benziyordu. En yakın arkadaşının nişanlısını kaçırmaya teşebbüs etmesiyle aynı zamanda bencil ve ahlaksız olduğunu da kanıtlamıştı. Evie'nin aklına ancak böyle bir adamın Maybrickler'le baş edebileceği gelmişti.

Elbette St. Vincent berbat bir eş olacaktı. Ama Evie onun hakkında hayallere kapılmadığı sürece sorun yoktu. Onu hiç önemsemediğine göre düşüncesizliklerini rahatlıkla görmezden gelebilir ve hakaretlerine kulak asmayabilirdi.

Evliliği, arkadaşlarının yaptığı evliliklerden ne kadar da farklı olacaktı. Arkadaşlarını düşününce birden içinden ağlamak geldi. Annabelle, Daisy ya da Lillian'ın - özellikle de Lillian'ın - St. Vincent ile evlendikten sonra onunla arkadaş kalmak isteyeceklerini hiç sanmıyordu. Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarının akmasına engel olurken boğazındaki keskin acıyı bastırdı. Ağlamanın yararı yoktu. İçine düştüğü durumdan kurtulmak için kusursuz bir yol olmasa da düşünebildiği en iyi çözüm yolu buydu.

Teyzelerinin ve dayılarının, servetiyle birlikte asla ulaşamayacakları bir yerde olduğunu öğrendiklerinde ne kadar kızacaklarını hayal edince üzüntüsünün biraz hafiflediğini hissetti. Hayatının geri kalanını onların egemenliğinde geçirmemek her şeye değerdi. Kendisini aşırı derecede yiyip içmeye verip neredeyse kendi odasının kapısından bile geçemeyecek kadar şişmanlayan, zavallı ve korkak Eustace ile zorla evlendirilmektense her şeye razıydı. Eustace da en az Evie kadar ailesinden nefret ediyordu ama o onlara karşı gelmeye asla cesaret edemezdi.

Ancak, ne gariptir ki, Evie'yi bu gece evden kaçmaya

iten Eustace olmuştu. Günün daha erken saatlerinde ona üzerinde yeşim taşı olan altın bir nişan yüzüğü vermişti. Süklüm püklüm bir şekilde, "İşte," demişti. "Annem bunu sana vermemi söyledi... Akşam yemeğine geldiğinde yüzük parmağında olmazsa yemek yemene izin verilmeyecek. Nikâhın önümüzdeki hafta ilan edileceğini söyledi."

Bu hiç de beklenmedik bir gelişme değildi. Üç sene boyunca Evie için soylu bir koca bulma konusunda başarısız olduktan sonra onun aracılığıyla sosyal bir mevkii edinemeyeceklerini anlamışlardı. Yakında babasının mirasına konacağını düşündüklerinden, onu kuzenlerinden biriyle evlendirerek mirastan yararlanmak için plan kurmuşlardı.

Eustace'in söylediklerini duyunca Evie'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Hatta Eustace yüzüne karşı gülüp, "Kızardığında gerçekten de görülmeye değer oluyorsun. Yüzünün yanında saçların turuncu kalıyor," demişti.

Sert bir yanıt vermemek için kendisini zor tutan Evie sakinleşmeye çalışarak rüzgârda uçuşup duran yapraklar gibi zihnine akın eden kelimelere konsantre olmuştu. Kelimeleri özenle seçip kekelemeden sormayı başarmıştı. "Eustace... Eğer seninle evlenmeyi kabul edersem... Ailene karşı beni savunur musun? Gidip babamı görmeme, onunla ilgilenmeme izin verir misin?"

Eustace'in yüzündeki gülümseme birdenbire kaybolmuş, Evie'nin mavi gözlerine bakarken yanakları çökmüştü. Bakışlarını ondan kaçırarak, "Küçük bir kemirgen kadar inatçı olmasaydın sana böyle sert davranmazlardı," diye kaçamak bir yanıt vermişti.

Tahammülü kalmayan Evie, "Tüm pa-paramı alacaksın ve ka-karşılığında benim için hiçbir şey yapmayacak mısın?" diye sormuştu.

Eustace küçümseyici bir tavır takınarak, "Senin paraya neden ihtiyacın olsun ki?" demişti. "İnsanlardan köşe bucak kaçan ürkek bir yaratıksın... Güzel kıyafetlere ya da mücevherlere hiç ihtiyacın yok... Sohbet etmekte iyi değilsin, kimsenin sevişmek istemeyeceği kadar sıkıcısın ve şu ana kadar meydana getirdiğin hiçbir şey yok. Aslında seninle evlenmeye razı olduğum için minnettar olmalısın ama bunu bile anlayamayacak kadar aptalsın!"

"Be-be-ben..." Öfkeden güçsüz düşmüştü. Kendisini savunacak kelimeler aklına gelmemiş, ona sadece dik dik bakmıştı.

Eustace sabırsızlanarak, "Lanet olası bir budalasın," demişti. Sinirlenerek yüzüğü yere fırlatırken sertçe hareket ettiğinden ötürü kolları yavaşça sallanmıştı. Yere çarpan yüzük yuvarlanarak kanepenin altında gözden kaybolmuştu. "Al işte, yüzük kayboldu. Beni sinirlendirdiğin için bu senin suçun. Bulsan iyi edersin, yoksa yemek yiyemeyeceksin. Gidip anneme yüzüğü sana verdiğimi ve üzerime düşeni yerine getirdiğimi söyleyeceğim."

Evie akşam yemeğinden vazgeçmiş ve kaybolan yüzüğü aramak yerine telaşla küçük bir valiz hazırlamıştı. İkinci katın penceresinden kaçıp yağmurdan ötürü aşağı kaydıktan sonra hızla bahçeden uzaklaşmıştı. Bahçe kapısından çıkar çıkmaz, tesadüfen onun için duran boş bir at arabası bulabilmişti.

Memnuniyetle suratını buruşturup bunun muhtemelen Eustace'i son görüşü olduğunu düşünmüştü. Eustace insan içine pek sık çıkmazdı. Göbeği büyüdükçe kendisini daha çok Maybrick Malikânesi'ne kapatır olmuştu. Evie ne olursa olsun onun karısı olmaktan kaçtığı için asla pişman olmayacağından emindi. Eustace'in onunla yatmak

isteyeceğini sanmıyordu... Soyluların dile getirdiği şekilde söyleyecek olursa, bu konuda yeterince *coşkusu* varmış gibi görünmüyordu. Tüm tutkusunu sadece yemeğe ve şaraba ayırmıştı.

Öte yandan Lord St. Vincent çok sayıda kadını baştan çıkarıp tehlikeye atmıştı. Birçok kadın bu tür özellikleri çekici bulsa da Evie onlardan biri değildi. Yine de evliliklerinin dört dörtlük olacağına hiç şüphe yoktu.

Düşündükçe gerginlikten karnı kasılıyordu. Hayallerinde kibar, duygusal ve belki biraz çocuksu bir erkekle evlenmek vardı... Kekelediği için onunla asla dalga geçmeyecek, ona karşı her zaman sevecen ve nazik olacak bir erkek.

Sebastian, Lord Vincent ise hayalindeki erkeğin tam anlamıyla zıttıydı. Onda kibarlık, duygusallık ya da en ufak çocuksuluk yoktu. O hiç şüphesiz öldürmeden önce kurbanıyla oynamaktan zevk alan bir yırtıcıydı. Az önce oturduğu boş sandalyeye bakarken, Evie, St. Vincent'ın şömine ışığında nasıl göründüğünü düşünüyordu. Uzun boylu ve zayıftı, vücuduna uyan sade ve zarif kıyafetlerle tüm dikkatleri esmer yakışıklılığına çekiyordu. Gür ve hafif kıvırcık saçları, bir zamanlar ortaçağın simgesi olan altın rengiydi ve iri buklelerine uçuk bal rengi teller karışmıştı. Soluk mavi gözleri eski bir imparatoriçenin gerdanlığındaki nadir rastlanan elmaslar gibi parıldıyordu. Gülümsediğinde hiçbir şeyi ele vermeyen güzel gözleri vardı. Gülüşü herhangi birinin nefesini kesmek için fazlasıyla yeterliydi... Tahrik edici, küçümseyen dudakları ve parlak beyaz dişleriyle St. Vincent baş döndürücü bir erkekti. Ve kendisi de bunun farkındaydı.

Şaşırtıcı olsa da Evie ondan korkmuyordu. St. Vincent

özenle seçtiği birkaç kelimeyle işi büyütmeden birine istediklerini anlatabilecekken, fiziksel şiddete başvurmayacak kadar akıllıydı. Evie'nin esas korktuğu şey ise canını yakan tokatlar ve çimdikler atmaya çok düşkün olan Florence Teyzesi'nin korkunç ellerinin yanı sıra dayısı Peregrine'in düşüncesiz kabalığıydı.

Dalgın bir şekilde su borusunun elbisesinde bıraktığı kara lekeleri temizleyen Evie bir daha o eve dönmeyeceğine yemin etti. Girişte bıraktığı valizindeki temiz elbisesini giymek istiyordu. Ama yolculuğun zor şartları yüzünden giydiği elbise kısa bir süre içinde tozlanıp kırışacağından üstünü değiştirmesinin pek bir anlamı yoktu.

Kapının olduğu taraftan gelen bir ses dikkatini çekti. Başını kaldırıp bakınca, karşısında misafir odalarından birinde yıkanıp üstünü değiştirmek isteyip istemediğini soran etine dolgun bir hizmetçi buldu. Üzülerek eve tek başına gelen kızları görmeye alışkın olduğunu düşündükten sonra Evie, hizmetçinin kendisine üst kattaki küçük odaya kadar eşlik etmesine izin verdi. Evin o ana kadar gördüğü diğer bölümleri gibi oda da güzelce dekore edilmiş ve korunmuştu. Açık renkli duvar kâğıtları Çin'e özgü kuşlar ve tapınaklarla süslenmişti. Odaya bitişik antrede tıpası olan bir lavabo olması Evie'nin hoşuna gitmişti, musluğun kolları yunus balıkları şeklindeydi ve hemen yanında tuvaletin olduğu küçük bir kabin vardı.

İhtiyacını giderdikten sonra ellerini ve yüzünü yıkamak için lavaboya gitti ve gümüş bir kupadan kana kana su içti. Bir tarak ya da fırça bulabilmek umuduyla yatak odasına geçti. Hiçbir şey bulamayınca birbirine giren saçlarını elleriyle düzleştirdi.

Herhangi bir ses ya da birinin varlığı hakkında onu

uyaran hiçbir şey yoktu ama Evie aniden odada birinin olduğunu fark etti. Başını hafifçe eğmiş onu izleyen St. Vincent rahat bir şekilde odada duruyordu. Evie kendini tuhaf hissetti, suyun içinden geçen ışık gibi içine hafif bir ısı yayılmıştı, birden halsiz kaldığını duyumsadı. Çok yorgun olduğunu yavaş yavaş fark ediyordu. Bu düşünce onu İskoçya'ya yapacakları yolculuğa, aceleyle kıyılacak nikâha ve sonrasında evliliklerini resmileştirmelerine hazırlıyordu... Ve tüm bunları düşünmek çok yorucuydu. Omuzlarını dikleştirip yürümeye başladı ama tam bu sırada göz kamaştırıcı kıvılcımlar görüşünü engelleyerek ağır bir şekilde sendeleyip durmasına neden oldu.

Görüşünü netleştirmek için kafasını sallayan Evie, dirseklerinden tutan St. Vincent'ın yanında durduğunu yavaşça fark etmeye başlamıştı. Daha önce onun hiç bu kadar yakınında durmamıştı... Pahalı parfümünün hafif esintisi, kaliteli kumaşlarla ve yünle karışık çuhayla örtülü temiz teninin kokusu ve dokunuşunun izi hızla duyularına kazınmıştı. Etrafına sağlık ve cinsel güç saçıyordu. Cesareti kırılan Evie sandığından daha da yukarıda olan St. Vincent'ın suratına doğru gözlerini kırpıştırarak baktı. Ne kadar iri yarı olduğunu görünce şaşırmıştı - yakınında olmadıkça cüssesi fark edilebilir gibi değildi.

"En son ne zaman yemek yediniz?" diye sordu.

"Dün sa-sabah sanırım..."

Kara kaşlarından biri havaya kalktı. "Ailenizin sizi aç bıraktığını söylemeye çalışmıyorsunuz, herhalde?" Evie başını sallarken yukarı doğru baktı. "Bu iş gittikçe aşırı duygusal bir hal alıyor. Aşçıya bir sepet sandviç hazırlamasını söylerim. Aşağı inmenize yardım edebilmem için koluma girin."

"Yardımınıza ihtiyacım yok, te-teşekkür ederim..."

"Koluma girin," diye hoş ama nedense ironik bir ses tonuyla tekrarladı. "At arabasına varmadan düşüp boynunuzu kırmanıza izin vermeyeceğim. Müsait vârislere pek sık rastlanmıyor. Yerinizi alacak birini bulmam çok uzun bir zaman alabilir."

Evie sandığından daha çok titriyor olmalıydı, merdivenlerin başına vardıklarında kendisine destek olduğu için memnundu. Aşağı inerlerken St. Vincent kolunu sırtına doğru kaydırıp serbest elini tutmuş ve merdivenlerin geri kalanında dikkatle ona eşlik etmişti. Eklemlerinde, Lord Westcliff ile ettiği kavgadan kalan birkaç tane hafif çürük vardı. Bu şımartılmış aristokratın iri kıyım Peregrine Dayısı'na fiziksel bir şekilde meydan okuduğunu gözlerinin önüne getirince Evie'nin içi ürperdi, Gretna Green'e bir an önce varmayı diliyordu.

Titrediğini hissedince St. Vincent beline doladığı koluyla onu biraz daha sıkı tutmaya başladı, son basamağa varmışlardı. "Üşüdünüz mü," diye sordu. "Yoksa sinirleriniz mi bozuk?"

"Akrabalarım beni bulmadan önce Lo-Londra'dan uzaklaşmak istiyorum," diye yanıtladı Evie.

"Bana geldiğinizden şüphelenmeleri için herhangi bir sebep var mı?"

"Ah, ha-hayır," dedi. "Hiç kimse bu kadar delirmiş olabileceğime inanmaz."

Sersemlemiş olmasaydı bile göz kamaştırıcı gülümsemesiyle başı dönebilirdi. "Kendime bu kadar çok güveniyor olmam güzel bir şey. Yoksa şimdiye dek güvenimi yerle bir etmiş olurdunuz."

"Birçok kadının kendinize olan güveninizi güçlendirdiğine eminim. Bir tanıye daha ihtiyacınız yoktur."

"Her zaman yeni birilerine ihtiyacım var, tatlım. Benim sorunum da bu zaten."

Onu tekrar kütüphaneye götürdü ve Evie şöminenin önünde birkaç dakika oturdu. Sandalyede uyuklamaya başladığı sırada St. Vincent onu dışarı çıkarmak için geri döndü. Evie sendeleyerek onunla birlikte evin önünde duran parlak siyaha boyalı at arabasına gitti, St. Vincent ustalıkla arabaya binmesi için ona yardım etti. İçeride at arabasının küçük ışığında parıldayan lüks krem rengi kadife kaplama çok güzel olsa da son derece kullanışsızdı. İpek saçaklı yastıklardan birine yaslanınca Evie alışılmadık bir şekilde kendisini rahatlamış hissetti. Annesinin ailesi beğeniye yönelik kurallara bağlı olarak yaşar ve aşırılığa asla itimat etmezdi. Fakat St. Vincent'a göre bu aşırılığın sıradan bir hal aldığını düşünüyordu Evie - özellikle de konu fiziksel rahatlıksa.

İnce deriyle örülü bir sepet yere koyulmuştu. Dikkatle içinde ne olduğuna bakan Evie, arasında ince ince dilimlenmiş et ve peynir olan kalın ekmek dilimleriyle hazırlanmış peçetelere sarılı birkaç sandviç buldu. Tütsülenmiş etin kokusuyla aniden karnının çok acıktığını fark ederek sandviçlerden ikisini hızla silip süpürdü, açlıktan gözü döndüğü için yerken neredeyse boğulacaktı.

Arabaya binen St. Vincent uzun, ince bedeniyle Evie'nin karşısındaki koltuğa yerleşti. Sandviçinin son parçasını yiyen Evie'yi görünce hafifçe gülümsedi. "Kendinizi biraz daha iyi hissediyor musunuz?"

"Evet, teşekkür ederim."

St. Vincent arabanın iç kısmına ustalıkla monte edilmiş

olan bölmenin kapağını açarak uşağın önceden koyduğu bir şişe beyaz şarapla birlikte küçük bir kristal kadeh çıkardı. Kadehi doldurup ona verdi. Tatlı ve buz gibi içkiden dikkatle bir yudum aldıktan sonra Evie kadehi bir dikişte içti. Genç kadınların sert şaraplar içmelerine nadiren izin verilirdi... Genelde şaraba bolca su katılırdı. İçkisini bitirir bitirmez, bir kadeh daha istemesine fırsat bırakmadan St. Vincent içkisini tazeledi ve at arabası yavaşça yola koyuldu. Araç yolda sarsılarak ilerlerken Evie'nin dişleri hafifçe kadehin kenarına çarptı. Şarabı krem rengi kadifenin üzerine dökmekten korktuğu için büyük bir yudum alınca St. Vincent'ın sessizce güldüğünü duydu.

"Yavaş iç, sevgilim. Önümüzde uzun bir yolculuk var." Yastıklara rahatça yaslanınca, Evie onu Daisy Bowman'ın hayran olduğu romanlardaki ihtiras dolu, tembel paşalardan birine benzetti. "Söylesene, teklifini kabul etmeseydim ne yapacaktın? Nereye gidecektin?"

"Sanırım Annabelle ve Bay Hunt ile ka-ka-kalırdım." Seçeneklerinin arasında bir ay sürecek balaylarına çıkan Lillian ve Lord Westcliff'in evine gitmek yoktu. Bowmanlar'a gitmek de faydasız olurdu... Daisy tutkuyla onu savunsa bile ailesi bu konuya karışmak istemezdi.

"Neden ilk önce onlara gitmedin?"

Evie kaşlarını çattı. "İmkânsız bir şey olmasa da Huntlar'ın dayılarımın beni geri götürmesini engellemeleri çok zor olurdu. Senin ka-karın olmak birinin misafiri olmaktan daha güvenli." Şarap hoş bir şekilde başını döndürmüştü, koltuğuna iyice yerleşti.

Ciddi bir şekilde onu inceledikten sonra St. Vincent Evie'nin ayakkabılarını çıkarmak için eğildi. "Bunlar olmadan daha rahat edersin," dedi. "Tanrı aşkına, hemen

utanma. Sana at arabasında sarkıntılık edecek değilim." Bağcıkları çözerken daha yumuşak bir ses tonuyla sözlerine devam etti: "Hem böyle bir şey yapacak olsam bile yakında evleneceğimize göre bunun pek bir önemi yok." Çoraplarıyla örtülü ayağı gözler önüne serilir serilmez Evie ayağını sertçe St. Vincent'ın elinden çekti. St. Vincent gülümsedi ve genç kadının diğer ayağına uzandı.

Diğer ayakkabısını da çıkarmasına izin veren Evie, ayak bileğine değen parmaklar vücuduna tuhaf, ılık bir dalga yayarken rahatlamak için kendisini zorluyordu.

"Korsenin bağcıklarını gevşetsen iyi olur," diye tavsiye etti. "Yolculuk boyunca bunalmazsın."

"Ko-korse giymiyorum," dedi ona bakmadan.

"Giymiyor musun? Tanrım." Ona değer biçer bir şekilde bakışlarını üzerinde gezdirdi. "Ne kadar orantılı bir kahpesin sen böyle."

"O kelimeden hoşlanmıyorum."

"Kahpeden mi? Özür dilerim... Alışkanlık işte. Hanımefendilere her zaman birer fahişe gibi, fahişelere de birer hanımefendi gibi davranırım."

"Peki, şimdiye kadar başarılı olabildin mi?" diye sordu Evie şüpheli bir şekilde.

"Ah, elbette!" O kadar neşeli bir kendini beğenmişlikle yanıt vermişti ki Evie gülümsemesine engel olamamıştı.

"Ko-korkunç bir adamsın."

"Haklısın. Fakat korkunç insanların genelde hak ettiklerinden daha iyi yerlere gelmeleri hayatın gerçeklerinden biri. Senin gibi iyi olanlar ise..." İçinde bulunduğu durum sanki kusursuz bir örnek oluşturuyormuşçasına Evie'ye işaret etti.

"Belki de sa-sandığın kadar iyi biri değilimdir."

"Umarım." Açık renkli, parlak gözlerini düşünceli bir şekilde kısmıştı. Evie, saçlarından birkaç ton koyu olan kirpiklerinin bir erkeğe göre fazla uzun olduğunu fark etti. Cüssesine ve geniş omuzlarına rağmen onda kedilere özgü bir şeyler vardı... Sanki tembel ama tehlikeli bir kaplan gibiydi. "Babanın hastalığı ne durumda?" diye sordu. "Bazı söylentiler duydum ama kesin bir bilgim yok."

"Verem," diye mırıldandı Evie. "Teşhis altı ay önce kondu... O zamandan beri onu hiç görmedim. Onu ziyaret etmeden geçirdiğim en uzun süre bu oldu. Maybrickler eskiden kumarhaneye gidip onu görmeme izin verirdi, bunda bir sakınca görmezlerdi. Ama geçen sene Florence Teyzem, babamla ilişkimi kesmedikçe kendime bir eş bulabilme ihtimalimin azalacağına karar verince ondan uzak durmak zorunda kaldım. Benden o yokmuş gibi davranmamı istediler."

St. Vincent, "Ne kadar şaşırtıcı," diye homurdanıp bacak bacak üstüne attı. "Peki neden birdenbire ölüm döşeğinde belirmek istiyorsun? Vasiyetindeki yerini garantilemek istiyorsun, değil mi?"

Sorusundaki kötü niyetli imayı duymazdan gelen Evie ona söyleyeceklerini iyice düşünüp sakince yanıtladı. "Küçük bir kızken, onu sık sık ziyaret etmeme izin verirlerdi. O zaman çok yakındık. Beni önemseyen tek adam oydu... Hâlâ öyle. Onu çok seviyorum ve ölürken yalnız başına olmasını istemiyorum. Bu seni eğlendiriyorsa, benimle da-dalga geçebilirsin. Umrumda değil. Düşüncelerinin benim gözümde hiç önemi yok."

"Sakin ol, sevgilim." Sesinden duyduklarının hoşuna gittiği anlaşılıyordu. "Biraz sinirlendiğini sezdim, yaşlı adama çektiğine hiç şüphem yok. Ufak tefek şeyler yü-

zünden tepesi attığında gözlerinin aynı bu şekilde aniden parladığını görmüştüm."

"Babamı tanıyor musun?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Elbette. Keyfine düşkün her erkek herhangi bir sebepten ötürü Jenner'ın kumarhanesine mutlaka uğramıştır. Baban iyi bir adam olmasına karşın ancak kav kadar güvenilir. Sormadan edemeyeceğim... Nasıl olur da bir Maybrick, doğu Londralı bir adamla evlenir?"

"Sanırım, bir sürü şeyin yanı sıra, annem onun aracılığıyla ailesinden kaçmak istiyordu."

"Aynen bizim durumumuzda olduğu gibi," dedi St. Vincent tatlılıkla.

"Umarım be-benzerlik sadece bununla kalır," diye yanıtladı Evie. "Çünkü evlendikten kısa bir süre sonra annem bana hamile kalmış ve sonra doğum sırasında ölmüş."

"İstemediğin sürece seni hamile bırakmam," dedi hoş bir biçimde. "Hamilelikten kaçınmak çok kolay... Kaputlar, süngerler, ilaçlı su, hatta zekice düşünülmüş küçük gümüş..." Evie'nin yüzündeki ifadeyi görünce durup birden kahkaha attı. "Tanrım, gözlerin fal taşı gibi oldu. Seni korkuttum mu? Sakın bana evli arkadaşlarından bu tür şeyler duymadığını söyleme."

Evie yavaşça kafasını salladı. Annabelle Hunt bazen evlilikle ilgi gizemli şeyleri açıklamaya gönüllü olsa da hamileliği önleyen herhangi bir malzemeden hiç bahsetmemişti. "Bu tür şeyleri duyduklarını pek sanmıyorum," diyince St. Vincent tekrar güldü.

"İskoçya'ya vardığımızda seni her konuda aydınlatmayı çok isterim." Bowman kardeşlerin bir zamanlar çok çekici buldukları halde, dudaklarını bükmüş gülümsüyordu... Ama gözlerindeki bencil ışıltıyı dikkatlerinden kaçırmış

olmalıydılar. "Aşkım, benimle sevişmekten hoşlanacağını ve bunu tekrar yapmak isteyebileceğini hiç düşündün mü?"

Onun için sevgi belirten kelimeleri kullanmak ne kadar kolaydı. "Hayır," dedi Evie kesin bir şekilde. "Böyle bir şey istemeyeceğim."

"Hmmm..." Boğazından kedi mırıltısına benzer bir ses çıkardı. "Mücadele etmeyi severim."

"Seninle sevişmek ho-hoşuma gidebilir," dedi Evie gözlerini gözlerinden ayırmadan. Uzun süre bakışmaktan rahatsız olup kızarsa da bakışlarını kaçırmak istemiyordu. "Umarım hoşuma gider. Fakat kararımı değiştirmeyeceğim. Çünkü nasıl bir insan olduğunu ve neler yapabileceğini biliyorum."

"Tatlım..." dedi yumuşak ve kibar bir ses tonuyla. "Yapabileceklerim hakkında henüz hiçbir şey bilmiyorsun."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Üçüncü Bölüm

Önceki hafta, Westcliff'in Hampshire'daki malikanesine on iki saat süren yolculuk boyunca son derece rahatsız olan Evie için kırk sekiz saatlik İskoçya yolculuğu işkenceden farksızdı. Daha yavaş gitmiş olsalardı, belki onun için daha kolay olabilirdi. Ancak Evie'nin ısrarları sonucunda sadece her üç saatte bir sürücüleri ve atları değiştirmek için durmuş ve mola vermeden Gretna Green'in yolunu tutmuşlardı. Evie, akrabalarının ne yaptığını keşfettiği taktirde peşine düşeceklerinden korkuyordu. St. Vincent'ın Lord Westcliff ile ettiği kavganın sonucunu düşününce, Evie, dayısı Peregrine'e karşı onun fiziksel mücadelede başarılı olabileceğini pek sanmıyordu.

At arabası güzelce donatılmış olsa da hiç durmadan böylesine hızla yol almak aracın sarsılmasına ve Evie'nin midesinin bulanmasına neden oluyordu. Çok yorulmuştu ama uyuyabileceği rahat bir pozisyon bulamıyordu. Başı sürekli arabanın kenarına çarpıyordu. Ne zaman uykuya dalmayı başarsa birkaç dakika içinde uyanıyordu.

Görünüşe bakılırsa St. Vincent da en az Evie kadar perişan olmuştu, o da yolculuktan etkilenmişti ve darmadağınık bir haldeydi. Sohbet etme girişimleri giderek azalmış, birlikte sabrederek sessizce yol almaya devam etmişlerdi. Şaşırtıcı bir şekilde St. Vincent tüm bu sıkıntıya katlanırken tek bir kelime etmemişti. Evie, kendisi gibi onun da derhal İskoçya'ya varmayı istediğini fark etmişti. Bir an önce resmi bir şekilde evlendiklerini görmek kendi iyiliğinden çok St. Vincent'ın işine gelecekti.

At arabası bazen neredeyse Evie'yi koltuktan yere fırlatacak kadar şiddetle durmaksızın yoldaki sert toprak parçalarına çarpıyordu. Aralıklarla uyuyup zorla uyandırılma döngüsü devam ediyordu. At arabasının kapısı açılıp St. Vincent atları kontrol etmek için her dışarı çıktığında, buz gibi bir hava dalgası aracın içine doluyordu. Üşümüş ve tüm vücudu tutulmuş bir halde Evie bir köşeye kıvrılmıştı.

St. Vincent yakıcı soğuğun ortasında hanın bahçesinde Evie'ye önderlik ederken çoktan gece çökmüştü. St. Vincent, Evie'yi ılık bir kâse çorba içip tuvaletini kullanabileceği özel bir odaya götürmüş, o sırada tekrar atların ve sürücülerin değişimiyle ilgilenmişti. Yatağı görünce kendinden geçen Evie neredeyse uzanacaktı. Ama daha sonra uyuyabilirdi, Gretna Green'e varıp ailesinden kendisini ebediyen kurtardıktan sonra bunun için yeterince zamanı olacaktı.

Yarım saatten daha az mola vermişlerdi. Arabaya döndüklerinde, Evie kadife kaplamaya çamur bulaştırmadan ıslak ayakkabılarını çıkarmaya çalışırken hemen arkasından arabaya binen St. Vincent ona yardım etmek için eğildi. Bağcıkları çözüp ayağını kaskatı kesen ayakkabılarını çıka-

rırken, Evie sessizce yağmurdan ıslanan şapkasını başından çıkarıp karşısındaki koltuğa attı. Saçları gür ve yumuşacık görünüyordu, lülelerinde bal renginden şampanya rengine kadar her tonu görmek mümkündü.

Yanına oturan St. Vincent genç kadının çimdiklenmiş gibi kızarmış olan yüzüne baktıktan sonra soğuk yanağının kıvrımına dokunmak için elini uzattı. "Sana şu kadarını söyleyeyim," diye mırıldandı. "Başka bir kadın olsa çoktan şikâyetlerini sıralamaya başlamıştı."

"İskoçya'ya mo-mola vermeden gitmeyi isteyen bendim," dedi Evie titreyerek. "Elbette ş-şi-şikâyet edemem."

"Yolun yarısını geride bıraktık. Sadece bir gün ve bir gece daha kaldı, yarın akşam evlenmiş olacağız." Dudakları anlamlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yatağa girmek için bu kadar sabırsızlanan bir gelin olduğunu sanmıyorum."

Evie ne demeye çalıştığını - sevişmeye değil uyumaya hevesli olduğunu - anlayınca cevap vermek istercesine gülümsedi. Yüzüne o kadar yakın duran yüzüne bakarken, dalgın bir şekilde yüzündeki yorgunluk izlerinin ve gözlerinin altındaki halkaların onu nasıl bu kadar çekici kıldığını merak etti. Belki de acımasız ve güzel bir Roma tanrısından ziyade artık insan gibi göründüğü içindi. Soylulara özgü kibri büyük ölçüde kaybolmuştu ama iyice dinlenip kendisine geldiğinde tekrar ortaya çıkacağından hiç şüphe yoktu. Yine de şimdilik rahatlamış ve ulaşılabilirdi. Bu berbat yolculuk sırasında sanki aralarında ince bir bağ oluşmuş gibiydi.

Evie at arabasının kapısının tıklatılmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. St. Vincent kapıyı açınca karşılarında yağmurun altında duran üstü başı darmadağınık han hizmetçisini buldular. Hizmetçi ona iki şey uzatırken ıslak

pelerininin başlığının altından dikkatle bakıyordu. "Buyurun, lordum," dedi. "Kadeh ve bir tuğla, aynen istediğiniz gibi."

St. Vincent yeleğinin cebinden bir bozukluk çıkarıp kıza verdi ve hizmetçi ona gülümseyip hanın gölgeliğine doğru koştu. İnce camla örtülü içinde buharı tüten bir sıvı olan kadehi ona uzatınca Evie şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırarak St. Vincent'a baktı. "Nedir bu?"

"İçini ısıtacak bir şey." Etrafına gri bez sarılı tuğlayı kaldırdı. "Bu da ayakların için. Bacaklarını koltuğa kaldır."

Şartlar farklı olsaydı, Evie bacaklarına böylesine rahatça dokunmasına asla izin vermezdi. Ama eteklerini kaldırıp sıcak tuğlayı ayaklarının altına sıkıştırırken buna hiç karşı koymadı. "Ohhhh..." Sıcaklık donmuş ayak parmaklarına yayılırken hoşça içi ürperdi. "Oh... Daha önce hi-hiç bu kadar iyi hissetmemiştim..."

"Kadınlar bana hep böyle söylerler," dedi neşeli bir ses tonuyla. "Gel, bana yaslan."

Evie söyleneni yaptı ve kollarını kavuşturarak ona yaslandı. Göğsü güçlü ve sertti ama başını kusursuzca destekliyordu. Kadehi dudaklarına götürüp dikkatle sıcak içkiden bir yudum aldı. Şekerli ve limonlu, suyla karıştırılmış bir çeşit içkiydi. Yavaşça içerken tüm vücudunun ısındığını hissetti. Memnuniyetle derin bir nefes aldı. At arabası birdenbire sarsılmış ama St. Vincent hemen tutuşunu düzeltip onu rahatça göğsüne yerleştirmişti. Cehennemin nasıl böylesine ani bir şekilde cennete dönüştüğüne Evie akıl erdiremiyordu.

Daha önce bir erkeğe fiziksel açıdan hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bundan hoşlanması ona son derece yanlış geliyordu. Diğer yandan hoşuna gitmemesi için ancak bilin-

cinin yerinde olmaması gerekirdi. Doğa, bu hak etmeyen yaratığa erkeksi güzellik konusunda çok cömert davranmıştı. Ayrıca inanılmaz bir şekilde sıcaktı. Ona daha fazla sokulmamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Kıyafetleri güzel kumaşlardan dikilmişti; üzerinde kaliteli yünden bir ceket, ipek bir yelek ve yumuşacık keten bir gömlek vardı. Hafif kolalı kıyafetlerinin ve pahalı parfümünün kokusu tuzlu, temiz teninin kokusuna karışmıştı.

İçkisi biter bitmez St. Vincent'ın kendisinden uzaklaşacağından korkan Evie, içkisini mümkün olduğunca yavaş bir şekilde içiyordu. Kadehin dibinde kalan son damlayı yudumladıktan sonra ise St. Vincent kadehi ondan alıp yere koydu. Onu tekrar kollarına alınca Evie son derece rahatladı. Başının üstünde esnediğini duydu. "Uyu biraz," diye mırıldandı. "Atlar tekrar değişene kadar üç saatin var."

Ayak parmaklarını sıcak tuğlaya iyice yaslayan Evie hafifçe dönerek St. Vincent'a biraz daha sokuldu ve kendisini uykunun davetkâr kollarına bıraktı. Yolculuğun geri kalanı hareketlilik, yorgunluk ve aniden uyanmalardan ibaretti. Yorgunluğu arttıkça Evie giderek St. Vincent'a daha bağımlı bir hale geliyordu. St. Vincent atların her değişiminde ona bir bardak sıcak çay ya da bir kâse çorba getiriyor ve müsait bir şömine bulduğunda tuğlayı yeniden ısıtıyordu. Hatta bir yerden kapitone bir battaniye bulmuş ve ilgisizce Evie'ye bunu nereden bulduğunu sormamasını tavsiye etmişti. Evie o olmasaydı şimdiye kadar soğuktan kaskatı kesileceğinden emindi ve arabada olduğu anlarda ondan ayrı kalmamak için elinden geleni yapıyordu. "Sana asılmaya çalışmıyorum," dedi kendisini St. Vincent'ın göğsüne yerleştirirken. "Sadece etraftaki tek ısı ka-kaynağısın."

"Demek öyle," diye tembelce karşılık verdi St. Vincent ve sonra battaniyeyi iyice etraflarına doladı. "Buna rağmen son on beş dakikadır daha önce kimsenin dokunmaya cesaret etmediği yerlerime dokunuyorsun."

"Hi-hiç sanmıyorum." Ceketine biraz daha sokulup belirsiz bir sesle ekledi: "Fortnum ve Mason'daki sepetlerden daha fazla el-ellenmişsindir."

"Ve ben daha makul bir fiyata satın alınabilirim." Birden onu çekip kucağına oturttu. "Sakın tekme atmaya çalışma, sevgilim, yoksa evliliği resmileştirme planın suya düşebilir."

Evie derin uykuya geçtiği sırada, St. Vincent uyanması için onu yavaşça sarstı. "Evangeline..." diye mırıldanıp birbirine giren saçlarını düzeltti. "Uyan. Bir sonraki mola yerine vardık. Birkaç dakikalığına içeri girme vakti geldi."

"İstemiyorum," diye homurdanıp onu sertçe itti.

"Gelmek zorundasın," diye kibarca ısrar etti. "Bundan sonra uzun bir süre mola vermeyeceğiz. Tuvaleti kullanmalısın yoksa bir süre tuvalete gitmeye fırsatın olmayacak."

Evie tam tuvalete gitmeye ihtiyacı olmadığını söylemek üzereyken gerçekten de gitmesi gerektiğini fark etti. Ayağa kalkıp dondurucu yağmurun altına çıkma düşüncesi neredeyse onu ağlatacaktı. Eğilip ıslak ve kirli ayakkabılarını giydi, perişan bir halde bağcıkları bağlamaya çalışırken St. Vincent ellerini iterek onun yerine bu işi üstlendi. Arabadan inmesi için ona yardım etti, Evie soğuk rüzgâr yüzüne çarpar çarpmaz dişlerini sıktı. Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı. Pelerininin başlığını yüzüne çektikten sonra, St. Vincent desteklemek için kolunu omuzlarına dolayıp hanın bahçesinde ona eşlik etti. "İnan bana," dedi. "Daha

sonra yol kenarında durmaktansa birkaç dakikalığına buraya uğramak daha iyi. Kadınları ve onların sistemini çok iyi bildiğim için..."

"Kendi sistemimi biliyorum," dedi Evie sertçe. "Açıklamana gerek yok."

"Elbette biliyorsundur. Gereksiz yere konuştuysam, affet... Kendimi ayakta tutmaya çalışıyorum. Aynı şekilde, seni de."

St. Vincent'dan destek alarak güçlükle buzlu çamurun üstünde yürüyen Evie, dikkatini dağıtmak amacıyla kuzeni Eustace'i ve onunla evlenmek zorunda kalmadığı için ne kadar mutlu olduğunu düşünmeye başladı. Bir daha asla Maybrickler'in çatısı altında yaşamayacaktı. Bu düşünce onu güçlendirmişti. Evlendikten sonra kendisinin üzerinde baskı kuramayacaklardı. Tanrı'ya şükür çok az kalmıştı.

Geçici bir süreliğine kullanabilecekleri bir oda ayarladıktan sonra St. Vincent Evie'yi omuzlarından tutup onu baştan aşağı süzdü. "Bayılacak gibi görünüyorsun," dedi dürüstçe. "Tatlım, burada bir iki saat dinlenecek kadar vaktimiz var. Neden..."

Evie soğuk bir şekilde, "Hayır," diye lafını böldü. "Yola devam etmemizi istiyorum."

St. Vincent kızgın bir şekilde ona bakıyordu ama bunu sesine yansıtmadan sordu. "Hep böyle inatçı mısındır?" Onu odaya götürüp kapıyı arkasından kilitlemesini hatırlattı. "Oturağın üstünde uyuyup kalmamaya çalış," diye yardımsever bir biçimde tavsiyede bulundu.

Arabaya döndüklerinde, Evie alıştıkları düzene göre hareket etti, ayakkabılarını çıkarıp St. Vincent'ın sıcak tuğlayı ayaklarının altına sıkıştırmasına izin verdi. St. Vincent onu iki yana ayırdığı bacaklarının ortasına oturtmuş ve bir aya-

ğını dengelerini sağlamak için yerde tutarken diğerini tuğlanın yanına koymuştu. St. Vincent bir elini tutup soğuk parmaklarıyla oynamaya başlayınca Evie'nin kalp atışları hızlanmış ve damarları aniden hücum eden kanla genişlemişti. Eli çok sıcak, parmak uçları kadifemsi, tırnakları kısa ve dümdüz törpülüydü. Güçlü bir eldi ama hiç şüphesiz vaktini boşa geçiren bir adama aitti.

St. Vincent yavaşça parmaklarını birbirine geçirip baş parmağıyla avcunun içinde küçük bir daire çizdikten sonra elini ondan çekip Evie'ninkiyle kıyasladı. Kendi teninin rengi açık olsa da güneşi kolaylıkla emen sıcak tonlardaydı. En sonunda oyun oynamayı bırakan St. Vincent Evie'nin parmaklarını avcunun içine aldı.

Herhalde o... At arabasının içinde tehlikeli bir çapkınla yapayalnız, son sürat Gretna Green'e giden utangaç kız Evangeline Jenner olamazdı. Başı dönerken içinden *ne yaptım ben böyle*, diye geçiriyordu. Başını çevirip yanağını gömleğinin kaliteli kumaşına dayadı ve uykulu bir şekilde sordu. "Bana ailenden bahseder misin? Erkek ya da kız kardeşin var mı?"

St. Vincent bir süre dudaklarını Evie'nin lülelerinde gezdirdi ve sonra cevap vermek için çekildi. "Babam ve benden başka kimse kalmadı. Annemle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Ben çok küçükken koleradan ölmüş. Benden büyük dört kız kardeşim vardı. En küçük ve tek erkek çocuk olduğum için çok şımartıldım. Çocukken kız kardeşlerimden üçü kızıl hastalığı yüzünden öldü... Kasabadaki evimize gönderildiğimi ve döndüğümde onların olmadığını hatırlıyorum. Sağ kalan en büyük kız kardeşim evlendi ama annen gibi o da doğum sırasında öldü. Bebek de yaşamadı."

Evie, o soğukkanlı bir şekilde tüm bunları anlatırken hiçbir şey söylemedi, göğsüne yaslanmış dururken kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Ama kötü bir çocukluk geçirdiği için ona acımıştı. Annesi ve üzerine titreyen dört kız kardeşi hayatından çekip gitmişti. Herhangi bir yetişkin için böylesine acı kayıpları anlayışla karşılamak yeterince güçken, küçük bir çocuk için daha zor olmalıydı. Kendisini, "Anneni kaybetmemiş olsaydın hayatın nasıl olurdu, bunu hiç düşündün mü?" diye sorarken buldu.

"Hayır."

"Ben düşünüyorum. Sık sık bana ne tür öğütler verebileceğini düşünüyorum."

"Annen Ivo Jenner gibi bir kabadayıyla evlendiğine göre," diye acı bir şekilde yanıtladı St. Vincent. "Yerinde olsam onun vereceği öğütlere pek kulak asmazdım." Tuhaf bir sessizlik çöktü ve en sonunda sözlerine devam etti. "Nasıl tanışmışlar? İyi yetiştirilmiş bir kızın Jenner gibi adamlarla karşılaşması pek rastlanır şey değil."

"Bu doğru. Annem teyzemle birlikte at arabasındaymış... Londra'nın sisinin öğle saatlerinde birkaç metre ilerisini göremeyecek kadar yoğun olduğu kış günlerinden biriymiş. At arabası sokak satıcısının yük arabasına çarpmamak için birdenbire yönünü değiştirince yakındaki kaldırımda duran babamı yere sermiş. Annemin ısrarları sonucunda, sürücü durup adama durumunun nasıl olduğunu sormuş. Ciddi bir şeyi yokmuş, sadece hafif yaralanmış. Sanırım... Annem ondan hoşlanmış olmalı, çünkü ertesi gün ona mektup yollayıp tekrar iyi olup olmadığını sormuş. Böylece yazışmaya başlamışlar... Okuma yazma bilmediğinden babam mektuplarını başkasına yazdırıyormuş. En sonunda annemin ona kaçtığından başka bir

şey bilmiyorum." Maybrickler'in, annesinin Ivo Jenner'a kaçtığını öğrenince ne kadar öfkelenmiş olabileceklerini düşününce memnuniyetle gülümsedi. "Öldüğünde on dokuz yaşındaymış," dedi dalgın bir şekilde. "Bense yirmi üç yaşındayım, ondan daha uzun yaşamış olmak çok garip geliyor." Sebastian'ın kollarında dönüp yüzüne baktı. "Kaç yaşındasınız, lordum? Otuz dört ya da otuz beş mi?"

"Otuz iki. Ama şu an kendimi en az yüz iki yaşında gibi hissediyorum." Merakla ona bakıyordu. "Kekelemene ne oldu senin? Teesdale'den buraya gelirken bir ara kayboldu."

"Öyle mi?" diye küçük bir şaşkınlıkla sordu Evie. "Sanırım... Yanındayken kendimi rahat hissediyor olmalıyım. Bazı insanların yanındayken daha az kekeliyorum." Bu çok tuhaftı... Çocuklarla konuşmadığı sürece kekelemesi tamamen kaybolmazdı.

Kulağını dayadığı göğsü neşeli bir şekilde yükselip alçaldı. "Daha önce hiç kimse benim yanımdayken kendisini rahat hissettiğini söylememişti. Bundan hoşlanmadığıma eminim. Hakkımdaki izlenimini düzeltmek için yakında şeytani bir şeyler yapmam gerekecek."

"Yapacağından hiç şüphem yok." Gözlerini kapatıp kucağına yerleşti. "Sanırım kekeleyemeyecek kadar yorgunum."

Elini başının üstüne koyup yavaşça saçlarını ve yüzünün yan tarafını okşadı, parmak uçlarıyla şakaklarına masaj yapıyordu. "Uyu..." diye fısıldadı. "Neredeyse geldik. El arabasında cehenneme gidiyorsun, yakında ısınmış olursun."

Fakat Evie bir türlü ısınamıyordu. Kuzeye gittikçe hava daha da soğumaya başlamıştı ve Evie suratını asarak şey-

tanın ateşinin bir kısmının ya da cehennem çorbasının iyi geleceğini düşünmeye başlamıştı. Gretna Green köyü Dumfriesshire kasabasında, İngiltere ve İskoçya sınırının biraz kuzeyinde yer alıyordu. İngiltere'nin katı evlilik kurallarına karşı gelip Londra'dan yola çıkan yüzlerce çift Carlisle'den geçerek Gretna Green'e yolculuk ediyordu. At arabasıyla, at sırtında, hatta bazen yürüyerek gelip evlilik yeminlerini edebilecekleri bir yer bulduktan sonra İngiltere'ye karı koca olarak geri dönüyorlardı.

Bir çift Sark Nehri'nin üzerindeki köprüyü geçip İskoçya'ya vardıktan sonra ülkenin herhangi bir yerinde evlenebilirdi. İhtiyaçları olan tek şey nikâh şahitleriydi. Gretna Green'de giderek artan bir evlilik ticareti başlamıştı, köy sakinleri nikâhları evlerinde, hanlarında, hatta dışarıda kıymak için birbirleriyle yarışıyordu. Yine de Gretna'da evlenmek için en ünlü - ve kötü şöhretli - yer demircinin dükkânıydı, aceleyle o kadar çok nikâh kıyılmıştı ki Gretna Green'in her yerinde evlilik artık *demirci nikâhı* olarak adlandırılıyordu. Uzun yıllardır devam eden bu gelenek, demircinin birinin kendisini rahip olarak ilan etmesiyle bin yedi yüzlü yıllardan beri sürmekteydi.

En sonunda, St. Vincent'ın at arabası, demirci dükkânının yanındaki hana vardı. Evie'nin yorgunluktan düşüp bayılacağından korktuğu için St. Vincent hancının eski masasının önünde beklerlerken kolunu genç kadının belinden ayırmadı. Hancı Bay Findley, evlenmek için kaçan bir çift olduklarını öğrenince sevinçle gülümsedi ve onlara göz kırparak bu tür durumlar için her zaman hazır bir oda tuttuğunu söyledi.

Neredeyse anlaşılamayan bir aksanla, "Biliyorsunuz ki gerdeğe girene kadar evlilik resmi sayılmıyor," dedi. "Bir

keresinde zavallı gelinle damadın peşlerine düşenler ön kapıyı yumruklarken, onları demircinin arka kapısından gizlice içeri sokmak zorunda kalmıştık. Hana gelip iki âşığı yatakta bulduklarında damadın botları hâlâ ayağındaydı! Ama işini çoktan halletmiş olduğuna eminim." Olanları tekrar hatırlayınca büyük bir kahkaha attı.

St. Vincent'ın omzuna doğru, "Ne söyledi?" diye mırıldandı Evie.

"Hiçbir fikrim yok," diye kulağına fısıldadı. "Ve tahmin yürütmek de istemiyorum." Kafasını kaldırıp hancıya, "Demircinin kulübesinden döndüğümüzde sıcak bir banyonun hazır olmasını istiyorum," dedi.

"Elbette, lordum." Eski görünümlü bir anahtara karşılık St. Vincent'ın ona verdiği bozuklukları memnuniyetle aldı. "Akşam yemeğinde ne arzu edersiniz, lordum?"

St. Vincent Evie'ye sorgularcasına bir bakış atınca Evie umursamazca başını salladı. "Hiçbir şey," diye yanıtladı St. Vincent. "Ama yarın sabah büyük bir kahvaltı isteyeceğimizi sanıyorum."

"Elbette, lordum. Demircide evleneceksiniz, değil mi? Çok güzel. Gretna'da Paisley MacPhee'den daha iyi bir rahip yoktur. Kendisi okuma yazma bilir ve sizin için güzel bir evlilik belgesi hazırlayabilir."

"Teşekkürler." Handan çıkıp yan taraftaki demircinin kulübesine giderken St. Vincent kolunu Evie'nin belinden ayırmadı. Sokağa küçük bir bakış atınca sıra sıra dizilmiş temiz kulübeler ve dükkânlar olduğunu gördüler, erken çöken gecenin karanlığını aydınlatmak için fenerleri yanıyordu. Beyaz boyalı binanın önüne yaklaşırken St. Vincent, "Biraz daha dayan, tatlım. Neredeyse bitti," diye mırıldandı.

Yüzünün yarısını ceketine gömerek ona yaslanan Evie, kapıyı tıklatırken bekledi. Kapı açıldığında karşılarında iri yarı, düzgün bıyıkları gür favorileriyle birleşen kırmızı yanaklı bir adam belirdi. Neyse ki İskoç aksanı hancı kadar anlaşılmaz değildi, Evie ne söylediğini anlayabiliyordu.

"Sen MacPhee misin?" diye kısaca sordu St. Vincent.

"Evet."

St. Vincent hızla kendilerini tanıtıp ne amaçla geldiklerini adama açıkladı. Demirci kocaman gülümsüyordu. "Evlenmek istiyorsunuz demek? İçeri gelin." İsimlerinin Florag ve Gaveria olduğunu söylediği koyu renk saçlı, tombul kızlarını çağırdı ve sonra onları evinin bitişiğindeki dükkâna götürdü. MacPheeler de hancı Findley gibi umarsızca neşeli görünüyorlardı, bu da Evie'nin daha önce İskoçlar hakkında duyduğu suratsız oldukları söylentisini doğrulamıyordu.

"Kızlarımın nikâh şahitleriniz olmasını ister misiniz?" diye önerdi MacPhee.

Nallar, at arabası malzemeleri ve çiftçilik aletleriyle dolu dükkânda etrafına bakan St. Vincent, "Evet," dedi. Lambanın ışığı altın rengi sakallarında ufak parıltılar yaratıyordu. "Sizin de görebileceğiniz üzere..." Evie'ye nasıl hitap edeceğini düşünüyormuşçasına duraksadı. "Gelinim ve ben çok yorgunuz. Londra'dan hızla buraya geldik, bu yüzden nikâhın olabildiğince çabuk kıyılmasını istiyorum."

Demirci gözle görülür bir neşeyle Evie'ye gülümserken, "Londra'dan mı?" diye sordu. "Neden Gretna'ya geldiniz, genç bayan? Aileniz evlenmenize izin vermedi mi?"

Evie cansız bir şekilde ona gülümsedi. "Korkarım, bu durum o ka-kadar basit değil, efendim."

"Ne zaman basit olmuş ki," diyen MacPhee anlayışlı

bir şekilde başını salladı. "Ama bu kadar çabuk evlenmek istiyorsanız, sizi uyarmalıyım, genç bayan... İskoç evlilik yemini hiçbir zaman feshedilemez. Sevginizin gerçek olduğundan emin olun ve..."

Upuzun, babacan bir nasihat vereceğini anlayan St. Vincent demircinin lafını bölüp, "Bu bir aşk evliliği değil," dedi ağzının içinde geveleyerek. "Bu sadece bir formalite evliliği, aramızda küçük bir doğumgünü mumunu bile yakacak kadar sıcaklık yok. Lütfen işinize bakın. İkimiz de iki gündür doğru düzgün uyumadık."

MacPhee ve kızları bu kaba sözlerden şoke olmuş ve dükkâna sessizlik çökmüştü. Demirci kalın kaşlarını çattı. "Sizden hoşlanmadım," dedi.

St. Vincent öfkeli bir şekilde ona bakıyordu. "Müstakbel eşim de benden hoşlanmıyor. Fakat bu onu benimle evlenmekten alıkoymuyor, sizi de alıkoymamalı. Devam edin."

MacPhee, Evie'ye acıyarak bakmaya başlamıştı. "Bayanın çiçeği yok," dedi. Nikâha romantik bir hava katmaya kararlı görünüyordu. "Florag, git ve biraz beyaz süpürgeotu getir."

St. Vincent, "Çiçeğe ihtiyacı yok," diye sertçe çıkıştı ama kız çoktan gitmişti.

MacPhee, "Gelinin beyaz süpürgeotu eski bir İskoç geleneğidir," diyerek Evie'ye açıkladı. "Nedenini bilmek ister misiniz?"

Başını sallayan Evie gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Yorgunluğuna rağmen - ya da sırf bu yüzden - St. Vincent'ın öfkesini kontrol etmeye çalışmasını izlemekten haince zevk alıyordu. Şu an yanında duran tıraşsız, huysuz

adam, Hampshire'da, Lord Westcliff'in evindeki partide karşılaştığı kendini beğenmiş aristokrata hiç benzemiyordu.

St. Vincent'ın homurdanmasına aldırış etmeyen MacPhee anlatmaya başladı. "Uzun zaman önce, Malvina adında bir hizmetçi varmış. Kalbini kazanan gösterişli savaşçı Oscar'ın nişanlısıymış. Oscar servetini aramaya gitmeden önce sevgilisinden onu beklemesini istemiş. Ama kara bir günde, Malvina sevgilisinin savaşta öldürüldüğü haberini almış. Uzak tepelerde, hiç uyanmadan, sonsuza dek ebedi istirahatını edecekmiş..."

Gözlerinin altındaki halkaları ovuştururken St. Vincent dokunaklı bir şekilde, "Tanrım, onu çok kıskanıyorum," dedi.

"Malvina'nın gözyaşları çimenleri çiğ gibi ıslatmış," diye devam etti MacPhee sözlerine. "Ve ayaklarının dibindeki mor süpürgeotları beyaza dönmüş. Bu yüzden her İskoç gelin düğün gününde beyaz süpürgeotu taşır."

"Hikâye *bu* mu?" St. Vincent inanmadığını belirtir bir şekilde kaşlarını çatarak sordu. "Süpürgeotu ölen sevgilisi için ağlayan kızdan mı geliyor?"

"Evet."

"O halde, nasıl oluyor da bunun iyi şans getireceğine inanılıyor?"

MacPhee bu soruyu yanıtlamak için ağzını açtığında Florag Evie'ye vermek için ince bir demet beyaz süpürgeotuyla geri dönmüştü. Mırıldanarak teşekkür eden Evie, demircinin onu dükkânın ortasındaki örse götürmesine izin verdi. MacPhee, "Genç bayana takacağın bir yüzüğün var mı?" diye sorduğunda St. Vincent hayır dercesine başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi demir-

ci kendini beğenmişçe. "Gavenia, yüzük kutusunu getir." Evie'ye yaklaşarak, "Demirin yanı sıra değerli metalleri de birleştiririm," diye açıkladı. "İyi işçiliktir, hepsi İskoç altınından."

"Yüzüğe ihtiyacı yok..." Evie bakışlarını ona çevirince St. Vincent kaşlarını çatıp sinirli bir şekilde nefesini verdi. "Pekâlâ. Hemen bir tane seç."

Yüzük kutusundan küçük bir parça örtü çıkarıp örsün üzerine seren MacPhee örtünün üstüne özenle seçtiği altı tane yüzük koydu. Evie yüzüklere daha yakından bakmak için eğildi. Farklı ölçüleri ve süslemeleri olan altın yüzüklerin hepsi o kadar kibar ve narindi ki kalın parmakları ve kocaman elleri olan demircinin yapmış olması neredeyse imkânsızdı. "Bu devedikeni, örgü işi," dedi MacPhee ve Evie'nin incelemesi için eline aldı. "Bu anahtar motifi ve bu da Shetland gülü."

Evie en küçük yüzüğü alıp sol elinin yüzük parmağında denedi. Yüzük ona uymuştu. Yüzüne doğru iyice yaklaştırıp motifi inceledi. Üzerine *Tha Gad Agam Ort* yazısı işlenmiş cilalanmış altın yüzüklerin içinde en sade olan buydu. "Bu ne demek?" diye sordu MacPhee'ye.

"*Sevgim sana ait*, anlamına geliyor."

Kıpırdamadan duran St Vincent'tan çıt çıkmamıştı. Tuhaf sessizlik yüzünden Evie yüzünün kızardığını hissetti, yüzüğü parmağından çıkarırken yüzüklerle ilgilendiği için pişman olmuştu. Cümlenin duygusallığı bu hızlı nikâh için o kadar uygunsuz kaçmıştı ki ne kadar saçma bir evlilik olduğunu bir kez daha vurgulamıştı. Evie, "Yüzük istediğimi sanmıyorum," diye ağzının içinde geveledikten sonra küçük yüzüğü yavaşça örtünün üstüne bıraktı.

St. Vincent, "Yüzüğü alıyoruz," diyince Evie çok şaşırdı.

Gözleri kocaman açılmış bir halde ona bakarken St. Vincent aksi bir şekilde ekledi: "Bunlar sadece birkaç kelime. Hiçbir şey ifade etmiyorlar."

Evie başını sallayıp kafasını eğdi, yüzü hâlâ kıpkırmızıydı.

MacPhee kaşlarını çatarak ikisini izliyordu, sağ yanağındaki favorisini çekiştirdi. Kendinden emin bir neşeyle, "Bayanlar," dedi kızlarına. "Artık şarkınızı dinleyebiliriz."

"Şarkı mı?" St. Vincent karşı çıkarken Evie kolunu çekiştirdi.

"Bırak söylesinler," diye mırıldandı Evie. "Ne kadar karşı çıkarsan, o kadar uzayacak."

Kız kardeşler yumuşak bir sesle uyum içinde şarkılarını söylerken, ağzının içinde küfreden St. Vincent gözlerini kısarak bakışlarını örse dikti.

Aşkım, haziranda açan
Kıpkırmızı bir gül gibidir,
Aşkım, kafiyeli bir şarkının
Melodisi gibidir,
Ben de senin kadar âşığım, sevgilim,
Ve tüm denizler kuruyana dek
Seni hep seveceğim, canım...

Kızlarını gururla dinleyen demirci, iyice uzattıkları son notalarını bitirene kadar bekledi ve sonra onları bol bol kutladı. Örsün yanında duran çifte dönüp dikkatle, "Sizlere sormam gereken bir şey var: İkiniz de bekâr insanlar mısınız?" diye sordu.

"Evet," diye kısaca yanıtladı St. Vincent.

"Bayan için bir yüzüğünüz var mı?"

"Az önce verdiniz..." Cevap vermesini bekleyen MacPhee kalın kaşlarını kaldırınca St. Vincent vazgeçip sessizce lanet etti. Anlaşılan, nikâhın bir an önce bitmesini istiyorlarsa, demircinin istediklerini yerine getirmek zorundaydılar. "Evet," diye homurdandı. "İşte burada."

"O halde yüzüğü genç bayanın parmağına takıp elini tutun."

St. Vincent ile yüz yüze duran Evie kendini tuhaf ve sersemlemiş hissediyordu. St. Vincent yüzüğü parmağına taktığı an kalbi hızla atmaya başladı. Tamamen yepyeni bir duyguyla sarsılıyordu. Bu duyguyu tarif edebileceği bir kelime bulamıyordu. Nabız atışları yavaşlamayı reddederken gerginlik onu ele geçiriyordu. El ele tutuştular. St. Vincent'ın parmakları Evie'nin parmaklarından çok daha uzundu, avcunun içi ise yumuşak ve sıcaktı.

St. Vincent başını yavaşça eğdi, yüzü Evie'nin yüzünü kapatıyordu. Suratında hiçbir ifade olmasa da elmacık kemiklerinin ve burun kemiğinin üstüne hafif bir renk gelmişti. Her zamankinden daha hızlı nefes alıyordu. Nefesinin normal ritmi gibi kişisel bir şeyi bildiğine şaşıran Evie bakışlarını kaçırdı. Demircinin, kızlarından birinden beyaz uzun bir kurdele aldığını gördü, kurdeleyi bitişik bileklerinin etrafına sıkıca dolayınca Evie biraz irkildi.

St. Vincent onu sakinleştirmek istercesine serbest elini yüzüne götürdü ve Evie'nin yanağını okşamaya başladı. Parmak uçları hassas bir hafiflikle teninin üzerinde gezerken Evie kendini rahatlamış hissediyordu.

MacPhee hararetle beyaz kurdeleyi bileklerinin etrafına doluyordu. "Şimdi de düğüm atıyoruz," dedi ve gösterişli bir hareketle düğümü attı. "Benden sonra tekrarlayın, genç bayan... *Seni eşim olarak kabul ediyorum.*"

"Seni eşim olarak kabul ediyorum," diye fısıldadı Evie.

"Lordum?" diye aceleyle sordu demirci.

St. Vincent hiçbir şeyi ele vermeyen soğuk ve elmas gibi parlayan gözleriyle ona bakıyordu. Yine de Evie, onun da kendisi gibi kendisini tuhaf hissettiğini sezmişti, aralarında yıldırım kadar güçlü bir gerilim oluşuyordu.

Alçak bir sesle, "Seni eşim olarak kabul ediyorum," dedi.

MacPhee'nin sesinden memnun olduğu anlaşılıyordu. "Tanrı'nın ve şahitlerin huzurunda sizleri karı koca ilan ediyorum. Tanrı'nın bir araya getirdiği gençleri hiç kimse ayırmasın. Toplam seksen iki sterlin, üç kron ve bir şilin."

Evie'den güçlükle bakışlarını ayıran St. Vincent kaşlarını kaldırarak demirciye baktı.

MacPhee sessizce sorduğu sorusunu, "Yüzük elli sterlin tutuyor," diye yanıtladı.

St. Vincent iğneleyici bir şekilde, "Üzerinde hiç taş olmayan bir yüzük için elli sterlin mi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Ama bu *İskoç altını*," dedi MacPhee. İstediği paradan şüphe duyulduğu için içerlemiş görünüyordu. "Güneydeki dağların eteklerinden çıkarıldı..."

"Peki ya geri kalanı?"

"Tören için otuz sterlin, dükkânımı kullandığınız için bir sterlin, yarın sabaha kadar hazırlamış olacağım evlilik belgesi için bir sterlin ve şahitler için ise birer kron." Demirci durup kıkırdayarak hızla eğilip selam veren kızlarını işaret etti. "Çiçekler için de bir kron..."

"Bir avuç kuru ot için bir kron mu istiyorsunuz?" St. Vincent çok öfkelenmişti.

MacPhee, "Şarkı için hiçbir ücret almıyorum," diye

iyi niyetli bir şekilde tamamladı. "Ah, kurdele için de bir şilin... Gerdeğe girene kadar çıkarmamalısınız, yoksa Gretna'dan ayrılır ayrılmaz kötü şans peşinize düşer."

St. Vincent cevap vermek için ağzını açtı ama Evie'nin yorgun yüzünü görünce parayı vermek için elini ceketinin cebine soktu. Sağ elini kullanırdı ama şu an sağ eli bağlı olduğu için sol eliyle beceriksizce hareket ediyordu. Bir tomar kâğıt para ve birkaç bozukluk çıkarıp örsün üstüne attı. "İşte," dedi sertçe. "Hayır, üstü kalsın." Sesinde küçümseyici bir ton belirmişti. "Şarkılarına teşekkürlerimle birlikte kızlarına verirsin."

Onları kapıya kadar geçirmek isteyen MacPhee ve kızları çokça teşekkür edip düğün şarkısından fazladan bir dize söylediler.

Ve tüm denizler kuruyana dek
Seni hep seveceğim, canım...

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Dördüncü Bölüm

Demircinin kulübesinden çıktıklarında yağmur şiddetlenmişti, tenlerine batan gümüş ve siyah çizgiler halinde yağıyordu. Gücünün son damlasını hanın gölgeliğine gitmek için kullanan Evie adımlarını hızlandırdı. Kendisini rüyasının içinde yürüyormuş gibi hissediyordu. Etrafındaki her şey orantısız görünüyordu - bakışlarını odaklamak zorlaşmıştı ve ayaklarının altındaki çamurlu zemin kapris yaparcasına kayıyordu. St. Vincent onu binanın yanında sular damlatan saçağın altında durdurunca canı sıkıldı.

Hissiz bir şekilde, "Ne oldu?" diye sordu Evie.

Birbirlerine bağlı bileklerine uzanıp düğüm atılan kurdeleyi çekiştirmeye başladı. "Bunu çıkaracağım."

"Hayır. Dur." Onu durdurmaya çalışırken pelerininin başlığı arkaya düştü. Evie elini tutunca St. Vincent'ın bir an için parmakları donup kaldı.

St. Vincent sabırsızca, "Neden?" diye sordu. Evie'ye bakarken şapkasının kenarından sular süzülüyordu. Karanlık

çökmüştü, etraf sadece titrek sokak lambalarının yaydığı zayıf ışıkla aydınlanıyordu.

"Bay MacPhee'nin ne dediğini duydun... Kurdeleyi çözersek kötü şans peşimizi bırakmaz."

"Bu sadece batıl inanç," dedi St. Vincent ona inanmayan bir ses tonuyla. Evie özür dilercesine başını salladı.

Öfkesini bileklerini birbirine bağlayan kurdeleden daha ince bir iplikle zaptettiğini görmek hiç de zor değildi. Karanlıkta ve soğukta dikilirken, birbirine kenetlenen kolları garip bir açıyla yukarıda duruyordu. Evie onun tutsak elinin parmaklarıyla avcunu kavradığını hissetti. Vücudundaki tek sıcak nokta Evie'nin elini tuttuğu yerdi.

St. Vincent abartılı bir sabırla konuşuyordu, Evie'nin aklı tamamen başında olsaydı ona karşı çıkmaya hiç kalkışmazdı. "Hâlâ gerçekten de bu halde mi dönmek istiyorsun?"

Bu çok mantıksızdı ama Evie duygularına anlam veremeyecek kadar kendini yorgun hissediyordu. Tek bildiği tüm hayatı boyunca yetecek kadar talihsizlik yaşadığı ve daha fazlasına ihtiyacı olmadığıydı. "Burası Gretna Green. Kimse kurdeleyi umursamaz. Hem dış görünüşe önem vermediğini sanıyordum."

"Ahlaksız ve alçak gözükmek konusunda hiçbir zaman sorunum olmadı. Ama ödül kazanmış bir aptal gibi görünmeme izin vermem."

St. Vincent bir kez daha düğüme elini uzatınca Evie, "Hayır, *yapma*," diye ısrar etti. Parmakları parmaklarına dolanmış bir halde onunla mücadele etti. Sonra birdenbire St. Vincent dudaklarını Evie'nin dudaklarına bastırdı ve genç kadını binaya dayayıp vücuduyla sabitledi. Serbest eliyle nemli saçlarının arasından ensesinden tuttu. Dudak-

larının baskısıyla Evie'nin vücudunun her noktası anında ona karşılık verdi. Nasıl öpüşeceğini, dudaklarıyla ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Şaşkınlıktan titreyerek kapalı dudaklarını onunkilere tecrübesizce bastırdı.

St. Vincent ondan nasıl karşılık vereceğini bilmediği şeyleri istiyordu. Evie'nin kafasının karıştığını anlayınca geri çekilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Kirli sakalları hafifçe Evie'nin yüzüne battı. St. Vincent parmaklarını genç kadının narin çenesinde gezdirdikten sonra yavaşça geri itti ve baş parmağıyla alt dudağını üst dudağından ayırdı. Dudakları aralanır aralanmaz onu tekrar öptü. Evie onun egzotik bir uyuşturucu gibi etkileyici, hafif ve çekici tadını alabiliyordu. Dilini dudaklarından içeri sokmuş, küçük dokunuşlarla ağzının içinde keşfe çıkmıştı... Evie karşı koymadıkça daha da derinlere kayıyordu.

Uzun bir öpücükten sonra St. Vincent dudaklarını ondan ayırıp geri çekildi, karanlık ve soğuk havada birbirine karışan nefeslerinin oluşturduğu duman görülebiliyordu. Dudaklarını hafifçe aralayarak Evie'nin dudaklarına yeniden ufak bir öpücük kondurdu ve sonra bir öpücük daha. Nefesi Evie'nin ağzının içini dolduruyordu. Ufak öpücükler yanağından kulak çukuruna kadar uzandı, dilini kulağının kenarında gezdirip dişlerini hafifçe kulak memesine geçirince Evie'nin nefesi kesildi. Heyecanı göğüslerine ve daha aşağıdaki mahrem yerlerine yayılırken kıvranarak ona karşılık veriyordu.

Evie vücudunu ona yaslayıp dilinin yumuşak dokunuşlarını bulmaya çalıştı. St. Vincent ona istediğini verdi, yumuşak ama kendinden emin bir şekilde onu öpüyordu. Düşmemek için serbest eliyle boynunu kavradı, beyaz kur-

delenin altında kalan nabızları şiddetle atıyordu. Derin bir öpücük daha... Bu kez daha hassas ve daha rahatlatıcıydı. St. Vincent öpücükleriyle Evie'yi adeta bilinçsiz bir hale sokmakla tehdit ediyordu. Sersemlemiş bir halde içinden *elbette*, diye geçirdi. Birçok kadının bu adama dayanamamasına, onun için itibarlarından vazgeçmelerine, hatta eğer söylenenler doğruysa terk edildiklerinde kendilerini öldürmekle tehdit etmelerine şaşmamak gerekiyordu. O, şehvetin vücut bulmuş haliydi.

St. Vincent vücudunu geri çekince, Evie birdenbire yere yığılıp kalmadığı için şaşırmıştı. Göğsü durmaksızın şişip inen St. Vincent da onun kadar hızlı nefes alıyordu. Elini uzatıp kurdeleyi çözerken ikisi de sessizdi, buz mavisi gözleri tamamen işine odaklanmıştı. Elleri titriyordu. Yüzüne bakmaktan kaçınıyordu. Evie suratındaki ifadeyi görmemek için mi yoksa kendi suratındaki ifadeyi görmemesi için mi bunu yaptığını anlamamıştı. Beyaz ipek yere düştükten sonra bile Evie hâlâ ona bağlıymış gibi hissediyordu kendisini.

Nihayet ona bakmaya cesaret eden St. Vincent sessizce ona meydan okudu. Evie çenesini kapalı tutup onu kolundan yakaladı ve hana doğru uzanan kısa mesafeyi yürüdüler. İçeri girdiklerinde başı dönüyor, Bay Findley'nin tebriklerini zar zor duyabiliyordu. Karanlık, dar merdivenlerden yukarı çıkarken bacaklarının ağırlaştığını hissediyordu.

En sonunda dişlerini sıkıp ölmemeyi umut ederek bir ayağını diğerinin önüne attı. Üst katın koridorunda küçük bir kapıya varmışlardı. Çöken omuzlarını duvara yaslayan Evie, St. Vincent'ın kilidi kurcalayışını izledi. Anahtar kü-

çük bir ses çıkararak dönünce Evie sendeleyerek açık kapıya doğru atıldı.

"Bekle." St. Vincent onu kucağına almak için eğilmişti.

Evie hızla içini çekti. "Buna gerek yok..."

"Batıl inançlarını düşününce..." dedi ve küçük bir çocuk gibi onu kolayca kaldırdı. "Sanırım en azından son geleneği yerine getirsek iyi olacak." Yana dönüp onu kucağına alarak içeri taşıdı. "Gelinin eşiğe takılması kötü şans getirir. Ayrıca üç gün üç gece içmelerine rağmen ayaklarının üstünde senin kadar sendelemeden duran erkekler gördüm."

Onu yere bırakırken, Evie, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Borcun yarım kron," diye yanıtladı St. Vincent. Demircinin ücretlerini alaycı bir şekilde hatırlatınca Evie aniden gülümsedi.

Ama derli toplu, küçük odaya bakınca yüzündeki gülümseme kayboldu. İki kişi için yeterince geniş görünen yatak temizdi, yatak örtüsü sayısız kere yıkandığı için yıpranmış görünüyordu. Top şeklinde süsleri olan karyola pirinç ve demirdendi. Komodinin üzerindeki gaz lambasının koyu kırmızı camından etrafa pembe bir ışık yayılıyordu. Çamur içinde, üşümüş ve uyuşmuş bir halde Evie alevlerin titrediği küçük şöminenin önüne yerleştirilmiş kalay küvete sessizce baktı.

St. Vincent kapıyı sürgüledi ve ona doğru gidip pelerininin bağına uzandı. Yorgunluktan titrediğini görünce yüzünde acıma duygusuna benzer bir ifade belirdi. Pelerini omuzlarından alırken sessizce, "Dur da sana yardım edeyim," dedi ve sonra pelerini çıkarıp şöminenin yakınındaki bir sandalyenin üzerine koydu.

Evie güçlükle yutkunup bükülmek üzere olan dizlerini dikleştirdi. Yatağa küçük bir bakış atarken midesi korkudan kasılmıştı. "Biz şimdi mi..." diye sormaya çalışırken sesi çatladı.

St. Vincent genç kadının elbisesinin ön bağcıklarını çözmeye başlamıştı. "Biz şimdi mi..." diye tekrar ettikten sonra Evie'nin yatağı işaret eden bakışlarını takip etti. "Yüce Tanrım, hayır." Parmakları elbisenin üst kısmında hızla hareket ederek bir dizi düğmeyi açıyordu. "Çok nefis olsan da oldukça yorgunum, sevgilim. Daha önce hiç böyle söylediğimi sanmıyorum ama şu an düzüşmektense uyumayı tercih ederim."

Rahatlayan Evie, kararsız bir şekilde içini çekti. Gevşeyen elbisesini kalçalarından aşağı iterken dengesini kaybetmemek için ona tutunmak zorunda kalmıştı. "O kelimeden hoşlanmıyorum," dedi belli belirsiz bir sesle.

"Alışsan iyi edersin," diye sertçe yanıtladı. "Bu kelime babanın kumarhanesinde çok sık kullanılır. Daha önce duymamış olmana şaşıyorum."

Yerde toplanan elbisesinin içinden çıkarken, "Duydum," dedi kızgın bir şekilde. "Ama şimdiye dek ne demek olduğunu bilmiyordum."

St. Vincent geniş omuzları sarsılarak Evie'nin ayakkabılarını çıkarmak için yere eğildi. Boğuluyormuşçasına tuhaf bir ses çıkarıyordu. Evie, bir an için onun hastalanıp hastalanmadığından endişe etti ama sonra güldüğünü fark etti. İlk kez bu kadar içten bir şekilde güldüğünü duyuyordu, neyi bu kadar komik bulduğunu anlamamıştı. İç gömleği ve iç çamaşırlarının içinde St. Vincent'ın önünde dururken kollarını kavuşturup kaşlarını çattı.

Hâlâ hafifçe gülen St. Vincent teker teker Evie'nin ayak-

kabılarını çıkarıp kenara koydu. Çoraplarını hızla aşağı yuvarlayarak bacaklarından çıkardı. En sonunda, "Banyonu yap, tatlım," dedi. "Bu akşam benden yana güvendesin. Sana bakabilirim ama dokunmam. Hadi."

Daha önce bir erkeğin karşısında soyunmadığı için Evie iç gömleğinin askılarını çıkarırken tüm vücudunun karıncalanır gibi kızardığını hissetti. Nazik ve anlayışlı bir şekilde, St. Vincent şöminenin yanına bırakılan bir ibrik sıcak suyu alıp arkasını dönerek lavaboya gitti. Valizinden tıraş malzemelerini çıkarırken, Evie beceriksizce iç çamaşırlarını çıkarıp küvete girdi. Su çok sıcak ve güzeldi, küvete yerleştikçe sıcak suyun binlerce iğne gibi bacaklarına battığını hissetti.

Küvetin kenarındaki taburede bir kavanoz jelatinli kahverengi sabun vardı. Eline bir parça sabun alan Evie, keskin kokulu şeyle göğsünü ve kollarını ovaladı. Elleri beceriksizce hareket ediyordu... Parmaklarını doğru düzgün kullanamıyordu. Kafasını suya daldırıp biraz daha sabun almak için uzandığında neredeyse kavanozu yere düşürecekti. Saçlarını yıkarken sabun gözlerini yakınca rahatsız olmuşçasına bir ses çıkardı ve hemen yüzüne biraz su çarptı.

St. Vincent elindeki ibrikle hemen küvete yaklaştı. Evie su sesinin arasından onun sesini duyabilmişti. "Başını geriye at." Temiz suyun geri kalanını genç kadının sabunlu saçlarına döktü. Temiz ama sert bir havluyla ustalıkla yüzünü kuruladıktan sonra ayağa kalkmasını istedi. Uzattığı elini tutan Evie, ayağa kalktı. Karşısında çırılçıplak durduğu için dehşete kapılmış olması gerekirdi ama kendisini o kadar yorgun hissediyordu ki utanacak hali kalmamıştı. Güçsüzlükten titrerken, küvetten çıkması için yardım et-

mesine izin verdi. Umursamazca durmaktan başka bir şey yapamadığı için ona bakıp bakmadığına aldırış etmeden vücudunu kurulamasına bile izin verdi.

Herhangi bir kadın hizmetçiden daha becerikli olan St. Vincent genç kadının valizinde bulduğu beyaz geceliği Evie'ye çabucak giydirdi. Havluyla saçının ıslaklığını aldı ve sonra onu lavaboya götürdü. Evie ilgisizce valizindeki diş fırçasını bulmuş olduğunu ve üzerine diş tozu serptiğini fark etti. Sakar hareketlerle dişlerini fırçalayıp ağzını çalkaladıktan sonra krem rengi çanağın içine tükürdü. Diş fırçası titreyen parmaklarının arasından yere düşmüştü. Gözlerini açmadan, "Yatak nerede?" diye fısıldadı.

"Gel, canım. Elimi tut." St. Vincent onu yatağa götürdü. Evie döşeğin üstüne yaralı bir hayvan gibi yavaşça ilerleyip uzandı. Yatak sıcak ve yumuşaktı çarşafların ve yün battaniyenin ağırlığını sızlayan vücudunun üstünde hissedebiliyordu. Kafasını yastığa gömerken içini çekercesine inledi. Kafa derisi yavaşça çekiştirilirken, St. Vincent'ın birbirine giren ıslak saçlarını taradığını anladı. Pasif bir şekilde ona hizmet etmesini kabul eden Evie, diğer tarafa erişebilmesi için onu döndürmesine izin verdi. Görevini tamamladıktan sonra St. Vincent banyo yapmak için yataktan ayrıldı. Evie, zarif altın renkli vücudunu şöminenin ışığında biraz olsun görebilmek için şiş göz kapaklarını araladı. Küvete adımını attığında gözlerini kapatmış, içine yerleştiğinde ise çoktan uykuya dalmıştı.

Hiçbir rüya uykusunu bozmamıştı. Hoş, yoğun karanlıktan, yumuşak yataktan ve soğuk sonbahar gecesinde İskoç köyünün sessizliğinden başka bir şey yoktu. Sadece gün doğumunda, dışarıdan gelen kek satıcısının neşeli bağrışı, eskicinin ve sokak boyunca arabaları çeken hay-

vanların sesleri odanın içine dolduğunda kıpırdanmıştı. Gözlerini araladı, kabaca dokunmuş açık kahverengi perdelerden içeri sızan loş ışıkta şaşkınlıkla yanında birinin yattığını fark etti.

St. Vincent. Kocası. Çıplaktı, en azından vücudunun üst kısmı çıplaktı. Yüz üstü yatıyordu, pürüzsüz kaslı kollarını başının altındaki yastığın etrafına dolamıştı. Omuzlarının ve sırtının kıvrımları öylesine kusursuzdu görünüyordu ki solgun Baltık amberinden oyulup parlaması için zımparayla düzeltilmiş gibiydi. Yüz hatları uyanık haline kıyasla daha yumuşaktı... Sürekli hareket halinde olan gözleri kapalıydı, dudakları hassas ve masum bir hat oluşturur şekilde gevşemişti.

Gözlerini kapatan Evie, artık evli bir kadın olduğunu, babasını yakında görebileceğini ve onunla istediği kadar kalabileceğini düşündü. St. Vincent'ın ne yaptığını ya da nereye gittiğini biraz önemsese bile daha çok özgürlüğü olacaktı. Zihninin derinliklerinde pusuya yatan tüm endişelerine rağmen mutluluğa benzeyen bir duygu vücudunu sarmıştı, içini çekip tekrar uykuya daldı.

Bu kez rüya görmüştü. Güneşin vurduğu, kenarları mor yıldız çiçekleri ve altın başaklarla çevrili bir patikada yürüyordu. Hampshire'da daha önce birçok kez geçtiği bir patikaydı, sarı çayırmelikeleriyle ve uzun yaz sonu çimenleriyle dolu ıslak tarlaların yanından geçiyordu. Bir keresinde arkadaşlarıyla birlikte içinde dalgalanan suya iğne atarak dilek tuttukları kuyuya doğru tek başına engebeli patikada yürüdü. Yerin altında yaşayan kuyu ciniyle ilgili yerel batıl inançları bildiğinden, Evie kuyunun kenarına çok yakın durmaktan çekindi. Efsaneye göre cin karısı olması için masum bir kızı yakalayıp kendisiyle birlikte ku-

yuya çekmeyi bekliyordu. Fakat Evie rüyasında korkmuyordu, hatta ayakkabılarını çıkarıp suya parmaklarını sokmaya bile cesaret ediyordu. Su serin değil, hoş bir şekilde sıcaktı.

Kuyunun kenarına oturup bacaklarını rahatlatan suya sokup yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Ayak bileklerinde yumuşak bir dokunuş hissetti. Suyun altında bir şeyin hareket ettiğini hissetmiş olsa bile korkusuzca, kıpırdamadan durdu. Bir dokunuş daha... Bir el... Uzun parmaklarıyla ayaklarından tutmuş yavaşça masaj yapıyordu, zevkten içini çekene dek yara olan ayaklarını ovuşturuyordu. Çok geçmeden bu kaslı eller yukarı doğru kaydı, Evie'nin baldırlarını ve dizlerini okşarken kuyunun derinliklerinden kocaman, biçimli bir vücut çıktı. Cin ona kur yapan bir erkeğe bürünmüştü. Kollarını etrafına dolayınca Evie kendisini garip bir şekilde iyi hissetti. Ona bakmaya çalışırsa yok olacağından korktuğu için gözlerini açmadı. Teni sıcak ve yumuşacıktı, sırt kasları parmaklarının altında kıpırdıyordu.

Rüyasındaki sevgilisi ona sarılıyor ve dudaklarını boynunda gezdirirken tatlı sözler fısıldıyordu. Dokunduğu her yer ürperiyordu. Dikkatle kıyafetlerini çıkarıp vücudunu ışığa, havaya ve suya maruz bırakırken, "Seni almamı ister misin?" diye fısıldadı. "Korkma, küçük sevgilim, sakın korkma..." Boynunu ve göğüslerini öpüyor, göğüs uçlarında dilini gezdiriyordu. İnleyip parmaklarını gür saçlarına geçirene dek diliyle sızlayan tenine adeta işkence ediyordu. Nefesi kesilerek kıvranan Evie, kalçaları arasına ağırlığını verince çaresizce bacaklarını araladı... Ve sonra...

Evie birdenbire gözlerini açtı. Şaşkınlık ve arzuyla kafası karışmıştı, ciğerleri çılgınca şişip iniyordu. Rüyası sona

ermişti ve Hampshire'da olmadığını, Grena'da bir handa kiraladıkları odada olduğunu, su sesinin ise dilek kuyusundan değil dışarıda şiddetle yağan yağmurdan kaynaklandığını anlamıştı. Güneş ışığı yoktu ama şöminedeki ateş yeni yakılmıştı. Üzerindeki vücut kuyu cinine değil sıcacık ve gerçek bir adama aitti... Başını karnına dayamış dudaklarını teninin üzerinde miskin miskin gezdiriyordu. Evie doğruldu, çırılçıplak olduğunu ve St. Vincent'ın birkaç dakikadır onunla seviştiğini fark edince dehşetle inledi.

St. Vincent başını kaldırıp ona baktı. Yanakları hafifçe kızarmıştı, gözleri daha açık renk ve her zamanki halinden daha şaşırtıcı görünüyordu. Dudaklarında sakin ama şeytani bir gülümseme belirmişti. "Seni uyandırmak çok zor," dedi boğuk bir sesle ve başını tekrar eğdi, bir eliyle de hafifçe kalçasını okşuyordu. Evie şaşkınlıkla boğuk bir ses çıkararak ona karşı gelip altından kalkmaya çalışırken, St. Vincent bacaklarını ve kalçalarını okşayarak onu sakinleştirip tekrar yatağa yerleştirdi. "Kıpırdamadan uzan. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, aşkım. Ben seninle ilgilenirim. Evet. İstersen bana dokunabilirsin... Hmm, Evet..." Evie'nin titreyen parmaklarıyla ışıldayan saçlarına, ensesine ve omuzlarının kıvrımlarına dokunduğunu hissedince mırıldanmaya başlamıştı.

St. Vincent biraz daha aşağı indi, tüylü bacaklarının vücudunun iç kısmında kaydığını ve yüzünün üçgenimsi kızıl tüylerinin tam üzerinde olduğunu fark etti Evie. Utancından kızaran Evie hemen elini uzatıp mahrem bölgesini kapattı.

St. Vincent tahrik eden dudaklarını kalçasında gezdirirken, "Böyle yapmamalısın," diye fısıldadı. "Korkarım

aklımı şehvetli fikirlerle dolduruyorsun... Elini çeksen iyi olur, tatlım, yoksa çok ahlaksız bir şey yapabilirim." Evie titreyen elini çekerken, St. Vincent parmağının ucunu tüylerinin üzerinde dolaştırıyordu. "İşte böyle... Kocana itaat etmelisin," diye şeytani bir şekilde fısıldadı ve bir araya toplanan tüyleri birbirinden ayırana dek onu okşamaya devam etti. "Özellikle de yataktayken. Çok güzelsin. Bacaklarını aç, sevgilim. İçine dokunacağım. Hayır, korkmana gerek yok. Burandan öpmem hoşuna gider mi? Kıpırdama..."

Dudaklarını üçgenimsi parlak kızıl tüylerin arasında gezdirirken Evie içini çekti. Sıcak ve acımasızca sabırlı olan dili tüylerin altına gizlenen tenini bulmuştu.

"Masum sevgilim," diye mırıldanırken diliyle öylesine hassas bir yerine dokunmuştu ki Evie titreyerek inledi. St. Vincent aynı zamanda içinin yumuşaklığını parmağıyla yavaş bir ritimle okşuyordu. Dişlerini sıkan Evie sessiz olmaya çalışıyordu ama ufak tefek sesler boğazına tırmanıyordu.

"Hiç durmadan böyle yapmaya devam edersem sence ne olur..." diye tembel bir şekilde sorduğunu duydu.

Titreyen karnının üzerinde bakışları birleşince Evie'nin görüşü bulanıklaştı. Yüzünün gergin ve kıpkırmızı olduğunun farkındaydı... Sıcaklığın teninin her noktasını ele geçirdiğini hissediyordu. St. Vincent cevap vermesini bekliyor gibiydi, kasılan boğazından Evie güçlükle kelimeleri çıkardı. "Bi-bilmiyorum," dedi zayıf bir sesle.

"Deneyelim mi?"

Evie cevap veremiyor, hayretler içinde kızıl tüylerine dudaklarını bastırışını izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Sızlayan teninin üzerinde dilini ustalıkla gezdirdiğini

hissedince başı geriye düştü. Kalp atışları şiddetli gümbürtülere dönüşmüştü. Dili hareketleniyor, Evie kıvrandıkça hızını daha da artırıyordu.

Çok geçmeden parmakları kontrollü bir şekilde derinliklerine uzandı. Dili iştahla tadına bakmaya devam ediyordu. Evie birdenbire kımıldayamadığını hissetti. Nefesi kesilmişti. Dili yumuşacıktı ama şeytani oyununa devam ederken oldukça sarsıcı bir etki bırakıyordu.

Evie'nin üzerine büyük bir yorgunlukla birlikte onu sarhoş eden fiziksel bir mutluluk çökmüştü. Kollarını ve bacaklarını kontrol edemediği için St. Vincent'ın altında ürkekçe kıpırdanıyordu. St. Vincent onu yüzüstü çevirirken hiç karşı koymadı. Elini kalçalarının arasından kaydırmış ve parmakları bir kez daha içine girmişti. Bacaklarının arası sızlarken Evie dehşetle ıslanmış olduğunu fark etti. Ancak bu ıslaklık, hassas ensesine doğru hızla nefes alıp veren St. Vincent'ı heyecanlandırmışa benziyordu. Parmaklarını içinden çıkarmadan sırtını öpüp hafifçe ısırarak aşağıya indi.

Evie cinsel organının bacaklarına değdiğini hissetti... Sert ve büyüktü, ayrıca sıcacıktı. Değişimine şaşırmamıştı... Annabelle, sevişirken bir erkeğin vücuduna ne gibi değişimler olduğundan yeterince bahsetmişti. Ama bu deneyimi sadece fiziksel kılmayıp insanın ruhunun kimyasını değiştiren diğer değişimlerden hiç söz etmemişti.

St. Vincent ağırlığını üzerine verip onu boynunun kenarından öperken, "İçine girmek istiyorum," diye fısıldadı. "Tamamen içine girmek istiyorum... Canını yakmayacağım, aşkım... Dur da seni çevireyim... Tanrım, çok güzelsin..." Onu sırtüstü yatırıp bacaklarının arasına yerleşti, fısıltıları güçsüz ve düzensizdi. "Dokun bana güzelim...

Elini şuraya koy..." Evie parmaklarıyla erkekliğini yavaşça kavrayınca St. Vincent aniden içini çekti. Çekingen bir şekilde onu okşayan Evie nefesinin hızlanmasından dokunuşunun hoşuna gittiğini anladı. Gözleri kapalıydı, gür kirpikleri hafifçe yanağının üstünde titriyordu, kesik kesik soluduğu için dudakları aralanmıştı.

Evie beceriksizce erkekliğini tutup kalçalarının arasına yerleştirdi. Başı ıslak kadınlığının üzerinde kayınca St. Vincent acı çekiyormuşçasına inledi. Tekrar deneyen Evie, ürkek bir şekilde yeniden harekete geçti. St. Vincent hedefine yerleşir yerleşmez sertçe kendini ileri doğru itti. Parmaklarını içine soktuğundan daha çok canı yanmıştı, Evie acıdan kaskatı kesildi. Tamamen içindeydi. Evie acı veren bu istiladan kaçma isteğiyle debelendi ancak her hareketiyle daha da fazla içine giriyor gibiydi.

İyice gerilen Evie, St. Vincent'ın kollarının arasında hareket etmeden durmak için kendisini zorluyordu. St. Vincent dudakları ve elleriyle onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Dilinin sıcak parlaklığını mutlulukla karşılayan Evie, istekli ama beceriksizce onu emmeye çalıştı. St. Vincent şaşırdığını belirten boğuk bir ses çıkarıp titredi, içinde ritmik bir şekilde hareket ediyordu. İnliyor, titriyor ve birbirine kenetlediği dişlerinin arasından hırıltılar yükseliyordu.

Evie'nin elleri St. Vincent'ın göğsüne doğru kaydı, pürüzsüz teni altın rengi tüylerle kaplıydı. Vücutları birbirine kenetlenmişken, St. Vincent, Evie'nin meraklı parmaklarının altında kıpırdamadan durdu. Evie onun kaslı bedenine dokunarak kaburgalarının sert kıvrımlarını ve sırtının pürüzsüz yüzeyini inceliyordu. St. Vincent'ın mavi gözleri kocaman olmuştu, başını yastığa yasladı, sertçe içine girip çıkarken inliyor ve zevkten çaresizce titriyordu.

İlkel bir açgözlülükle dudakları dudaklarına kenetlendi. Evie bacaklarını biraz daha aralayıp tüm ağırlığını üzerine vermesi için onu kendisine doğru çekti, hissettiği acıya rağmen onu daha da içine almaya çalışıyordu. St. Vincent onu ezmemek için dirseklerinden destek alarak başını göğsüne dayadı, Evie'nin göğüs uçlarına vuran nefesi sıcak ve hafifti. Hâlâ içindeydi.

Evie kollarını boynuna dolamış, parmaklarını St. Vincent'in saçlarında gezdiriyordu. Kafasını kıpırdattığını hissetti, ıslak sıcaklığıyla ağzı göğüs ucunu arıyordu. Dudaklarını üzerine kapatıp Evie'nin altında huzursuzca kıpırdandığını hissedene dek diliyle etrafında tekrar tekrar yavaşça daireler çizdi. Tüm bunlar Evie'nin arzudan kıvranmasına neden oluyordu. Vücudunun sızısı tekrar ihtiyaca dönüşüyordu. St. Vincent dikkatle diğer göğsüne geçti, hafifçe ısırıp okşuyordu, sanki Evie'nin aldığı zevkten besleniyor gibiydi. Daha da aşağılara inip ellerini kenetlenmiş bedenlerinin arasından kaydırdı ve becerikli parmaklarını ıslak tüylerin arasına sokup o kadınsı tepeyi buldu.

Evie tekrar doruğa ulaşacağını hissediyordu, bedeni şehvetli bir şekilde yavaş yavaş içine girip çıkan sıcak ete kenetlenmişti.

Nefesi kesilen St. Vincent başını kaldırıp sanki daha önce hiç görmediği bir yaratıkmışçasına ona baktı. "Ulu Tanrım..." diye fısıldadı. Sesinde hazdan çok korkuya yakın bir tını vardı.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Beşinci Bölüm

Yataktan kalkan Sebastian bacakları titreyerek lavaboya gitti. Kendisini sersemlemiş hissediyordu, sanki az önce bekâretini kaybeden Evangeline değil de kendisiydi. Uzun zamandır tecrübe edebileceği yeni bir şeyin olmadığını düşünüyordu. Ama yanılmıştı. Sevişirken teknik ve koreografiyi deneyimli bir şekilde bir araya getiren bir erkek için tutkuların insafına kaldığını görmek tam anlamıyla büyük bir şoktu. Son anda içinden çıkmak istemişti ama arzuyla kendisini öylesine kaybetmişti ki vücudunu kontrol edememişti. Lanet olsun. Böyle bir şey daha önce başına hiç gelmemişti.

Lavaboda temiz havluyla oyalanarak havluyu suyla ıslattı. Nefes alışı normale dönmüştü ama henüz sakinleşmemişti. Az önce olan şeyin ardından normalde saatlerce tatmin olabilirdi. Fakat ona yetmemişti. Hayatının en uzun, en şiddetli ve en zorlu orgazmını yaşamıştı... Yine de tekrar onunla olmak, bacaklarını aralayıp içine girmek isteği dinmemişti. Bu delilikti. Ama neden? Neden hâlâ onu istiyordu?

Onu destekleyen dolgun kalçalarıyla her zaman hayran olduğu seksi ve sıkı kadınsı hatlara sahipti. Kadife kadar yumuşak tenine roketlerin ve çarkıfeleklerin çıkardığı kıvılcımlar gibi altın renkli çiller serpilmişti. Bacaklarının arasındaki tüyleri de saçları kadar kızıl ve kıvırcıktı... Evet, bu da onu karşı konulmaz kılıyordu. Ama Evangeline Jenner'ın tüm fiziksel güzellikleri, üzerindeki etkisini açıklayamazdı.

İmkânsız bir şekilde tekrar onu istediğini fark eden Sebastian üstünkörü bir şekilde serin havluyla kendisini temizleyip başka bir temiz havluya uzandı. Havluyu alıp hafifçe kıvrılmış yan yatan Evangeline'e götürdü. Neyse ki bakirelere özgü bir şekilde ağlayıp sızlanmıyordu. Üzgün olmaktan çok düşünceli görünüyordu... Sanki bulmaca çözmeye çalışırmışçasına gözlerini dikmiş dikkatle ona bakıyordu. Sessizce mırıldanarak onu sırtüstü yatırıp kalçalarının arasındaki kanı ve ıslaklığı temizledi.

Karşısında çırılçıplak bir şekilde kıpırdamadan uzanmak Evangeline için çok zor olmalıydı... Tüm vücudunu aniden kaplayan pembelik Sebastian'ın gözünden kaçmamıştı. Çıplakken utanıp kızaran çok az kadınla karşılaşmıştı. Masum kadınlardan pek hoşlanmadığı için hep deneyimli kadınları tercih ederdi. Elbette, bunun ahlaki değerlerle hiçbir ilgisi yoktu, sadece bakireler genellikle yatakta çok sıkıcı olurlardı.

Havluyu kenara bırakan Sebastian ellerini Evie'nin omuzlarına götürdü. Merakla birbirlerine baktılar. Evangeline'in bu sessizlikten memnun olduğunu fark etmişti - çoğu kadın gibi sessizliği dolduracak herhangibir şey aramıyordu. Bu güzel bir özellikti. Gözlerinin içine bakarak ona doğru eğildi... Ama başını başına yaklaştır-

dığında küçük bir guruldama sessizliği bozdu. Açlıktan Evangeline'in karnı guruldamıştı. Bir ton daha kızaran Evangeline, inatçı gürültüyü kesmek istercesine ellerini karnının üzerine bastırdı.

Sebastian'ın yüzünde bir gülümseme belirdi ve hemen eğilip onu karnından öptü. "Kahvaltı getirmelerini söylerim, tatlım."

"Evie," diye mırıldanıp çarşafı göğsüne kadar çekti. "Babam ve arkadaşlarım bana böyle hitap eder."

"Demek birbirimize ilk isimlerimizle hitap etmeye artık hazırız?" Dudaklarının kenarları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Sebastian," dedi kısık bir sesle.

Evie korkutulursa anında kaçabilecek vahşi bir hayvanmış gibi elini yavaşça uzatıp Sebastian'ın saçlarına hafifçe dokundu. "Artık gerçekten evliyiz," dedi.

"Evet. Tanrı yardımcın olsun." Parmaklarıyla saçlarını okşaması hoşuna gittiği için başını eğdi. "Bugün yola çıkalım mı?"

Evie kafasını salladı. "Evet, babamı görmek istiyorum."

"Ona artık damadı olduğumu açıklarken kelimelerini özenle seçsen iyi edersin," dedi. "Yoksa bu haber adamı oracıkta öldürür."

Evie elini çekti. "Hemen yola çıkalım. Hava düzelirse, belki bu kez daha hızlı gidebiliriz. Direkt olarak babamın kumarhanesine gitmek istiyorum ve..."

"Yakında oraya varmış olacağız," dedi Sebastian düz bir ses tonuyla. "Ama İskoçya'ya geldiğimiz gibi son sürat gitmeyeceğiz. En azından bir geceyi handa geçireceğiz." Evie karşı çıkmak için ağzını açtığı sırada, katı bir şekilde ekledi: "Bitkin bir halde kumarhaneye varmakla babana iyilik etmiş olmazsın."

Ve işte başlamıştı: Erkeğin otoritesini uygulaması ve kadının ona uyma zorunluluğu. Evie'nin karşı çıkmayı istediği açıktı ama bunun yerine kaşlarını çatarak ona bakmakla yetindi. Sebastian sesini yumuşatarak, "Zor bir dönem geçiriyorsun, Evie. Kocan olmam bile senin için yeterince zor. Ama hastalığının son evresindeki bir veremliye bakmak için güçlü olman gerekiyor. Oraya varmadan gücünü tüketmenin bir anlamı yok."

Evie ona biraz daha dikkatle bakmaya başlayınca, Sebastian bundan rahatsız oldu. Genç kadının gözlerinin rengi, sanki biri mavi cam katmanlarını toplayıp güneşin parlak ışığına tutmuş gibiydi. "Sağlığımdan mı endişe ediyorsun?"

Sebastian onu küçümsercesine bir ses çıkardı. Bakışları donuktu. "Elbette, tatlım. Başlık paranı alana kadar kendi iyiliğim için seni sağlıklı ve hayatta tutmam gerek."

Evie kısa bir süre içinde St. Vincent'ın - Sebastian'ın - çıplakken de giyinik olduğu kadar rahat olduğunu fark etti. Odanın içinde çırılçıplak dolaşan bir adamın varlığı karşısında umursamaz davranmaya çalışıyordu. Kolları ve bacakları uzun, vücudu zayıftı, biçimli kasları centilmenlere yakışan binicilik, boksörlük ve eskrim gibi egzersizlerle güçlenmiş olmalıydı. Sırtı ve omuzları iyice gelişmişti, gergin derisinin altındaki kaslar kasılıyordu. Önden görünüşü çok daha etkileyiciydi, göğsü mermer ya da bronz heykellerinki gibi pürüzsüz değil, hafif tüylerle kaplıydı. Göğsündeki - ve diğer bölgelerindeki - tüyler Evie'yi şaşırtmıştı. Bu karşı cinsin yeni yeni keşfettiği gizemlerinden sadece biriydi.

Onun gibi çıplak bir şekilde odanın içinde gezinmek-

ten çekinen Evie, çarşaflardan birini etrafına dolayıp valizine gitti. İçinden kahverengi çuhadan yapılmış temiz bir elbise, yeni iç çamaşırları ve bir çift temiz ayakkabı çıkardı. Diğer ayakkabıları o kadar pis ve çamurluydu ki onları tekrar giyme düşüncesi tüylerini ürpertmişti. Tam giyindiği sırada, Sebastian'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Telaşla iç gömleğini aşağı çekiştirerek kızaran gövdesini sakladı.

"Çok güzelsin, Evie," dedi yumuşak bir sesle.

Saçlarının cırtlak rengi ve vücudunu kaplayan çiller yüzünden onu hep ayıplamış olan akrabaları tarafından yetiştirilen Evie, kuşkulu bir şekilde ona gülümsedi. "Florence Teyzem bana sürekli çillerimin rengini açıp yok edecek bir losyon verirdi. Ama onlardan kurtulmak imkânsız."

Sebastian ona yaklaşırken miskin miskin gülümsedi. Omuzlarından tutup hoşuna gittiğini belirtircesine yarı örtülü vücudu üzerinde bakışlarını gezdirdi. "Tek bir çilini bile yok etmene gerek yok, canım. Muhteşem yerlerinde birkaç tane çil buldum. Favorilerimi çoktan belirledim... Nerede olduklarını söylememi ister misin?"

Kendisini savunmasız ve rahatsız hisseden Evie başını iki yana sallayıp ondan kurtulmak için öteki tarafa döndü. Ama Sebastian gitmesine izin vermedi. Onu kendisine doğru çekip başını eğerek boynunun yan tarafını öptü. Gülümseyerek, "Küçük oyunbozan," diye fısıldadı. "Yine de söyleyeceğim." İç gömleğini kavrayıp eteğini yavaşça yukarı kaldırdı. Çıplak bacaklarının arasını nazikçe okşadığını hissedince Evie'nin nefesi kesildi. "Daha önce fark ettiğim üzere..." dedi narin boynuna doğru. "Sağ kalçanın iç kısmındaki çiller..."

Kapının tıklamasıyla lafı yarıda kalan Sebastian sinirli bir şekilde homurdanarak başını kaldırdı. "Kahvaltı," diye

fısıldadı. "Cevabının hiç hoşuma gitmeyeceğini bildiğim için benimle sevişmek ya da sıcak bir yemek yemek arasında tercih yapmanı istemeyeceğim. Ben kapıya bakarken elbiseni giy."

Evie aceleyle söyleneni yerine getirirken Sebastian kapıyı açtı ve karşısında üzeri kapalı tabakların olduğu tepsiler taşıyan iki hizmetçiyle karşılaştı. Yakışıklı misafirlerinin meleksi yüzüne ve buğday rengi saçlarına bakar bakmaz, iki kadın da nefeslerini tutup kendilerini kontrol edemeden kıkırdamaya başladılar. Yarı giyinik olması durumu pek değiştirmiyordu; pantolonunun altındaki ayakları çıplaktı, beyaz gömleğinin yakası açıktı ve ipek kravatı boynunun iki yanında sallanıyordu. Görünüşüne vurulan hizmetçiler kahvaltı tabaklarını masaya koyana dek neredeyse tepsileri iki kez devireceklerdi. Karman çorman yatağı fark edip önceki gece üzerinde neler olduğu hakkında tahmin yürütürken neşeyle gülümsemelerine engel olamadılar. Sinirlenen Evie hizmetçileri odadan kovup kapıyı arkalarından sertçe kapadı.

Hizmetçilerin ona olan hayranlığını nasıl karşıladığını görmek için Sebastian'a baktı ama o umursamaz görünüyordu. Anlaşılan, hizmetçilerin davranışı onun için aldırış etmeyeceği kadar sıradandı. Ne de olsa onun görünümüne ve konumuna sahip bir adamın peşinden her zaman kadınlar koşardı. Onu seven bir eş için bunun oldukça kahredici olacağından Evie'nin hiç şüphesi yoktu. Ama kendisinin hiçbir zaman kıskançlık ya da aldatılma korkusuna yenik düşmesine izin vermeyecekti.

Evie masaya oturduktan sonra Sebastian ilk olarak ona servis yaptı. İskoçlar şeker pekmeziyle tatlandırmayı hakaret olarak gördüğünden yulaf lapası tuzlu ve yağlıydı. Pide

adını verdikleri mayalı ekmekler, kızarmış domuz pastırması dilimleri, tütsülenmiş mezgit balığı, büyük bir kâse istiridye ve üzerine bolca marmelat sürülmüş kızarmış ekmekler vardı. Evie büyük bir açlıkla yiyeceklerini bir çırpıda yiyip bitirdikten sonra üzerine bir bardak sıcak çay içti. Kahvaltı gösterişsizdi, Lord Westcliff'in Hampshire'daki evindeki muhteşem İngiliz kahvaltısıyla boy ölçüşemezdi ama her şey sıcak ve boldu, ayrıca Evie hiçbir şeyde kusur bulamayacak kadar acıkmıştı.

Evie kahvaltısına devam ederken Sebastian tıraş oldu. Valizine deri tıraş takımını attıktan sonra kapağını kapatıp Evie'ye gelişigüzel bir şekilde, "Eşyalarını topla, canım. Aşağı inip arabanın hazırlanmasını söyleyeceğim," dedi.

"MacPhee'den evlilik belgesini..."

"Onu da hallederim. Kapıyı arkamdan kilitle."

Sebastian yaklaşık bir saat sonra Evie'yi almak için döndü, bu sırada kuvvetli genç bir çocuk bekleyen at arabasına valizleri taşıdı. Evie'nin ipek kravatlarından biriyle saçını ensesinde topladığını görünce Sebastian'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. İngiltere'den gelirken yolculuk sırasında Evie saç tokalarının çoğunu kaybetmişti, yola çıkmadan önce ise fazladan birkaç tokayı valizine koymayı akıl edememişti. "Saçın böyle topluyken, evli olamayacak kadar genç görünüyorsun," diye mırıldandı. "Duruma biraz daha ahlaksızlık katması hoşuma gidiyor."

Düşüncesizce konuşmasına artık alışan Evie ona durumu kabullenir gibi bir bakış atıp peşinden gitti. Birinci kata inip hancı Bay Findley'e veda ettiler. Evie Sebastian ile hanın girişine giderken, Findley neşeli bir şekilde seslendi. "İyi yolculuklar, Leydi St. Vincent!"

Artık bir vikontes olduğunu şaşkınlıkla fark eden Evie, kekeleyerek teşekkür etmeyi başardı.

Sebastian, geniş burun deliklerinden beyaz nefeslerini veren atlar ayaklarını yere vurup kımıldanırken bekleyen at arabasına binmesine yardımcı oldu. "Evet," dedi alaycı bir şekilde. "İtibarına ne kadar leke sürse de artık sana bu şekilde hitap edilecek. Ayrıca..." Sözlerine devam ederken Evie'nin yanına oturdu. "Düklük için ilk sırada ben olduğumdan bir gün daha yükseklere tırmanacağız... Ama bu gerçekleşene dek sana nefesini tutmanı öneririm. Ne yazık ki ailemdeki erkekler uzun ömürlü, bu da bir ayağımız çukurda olana kadar mülkümüzden mirasa konamayacağımız anlamına geliyor."

"Eğer..." dedi Evie ve yerde kocaman bir şey görünce şaşırıp duraksadı. Bir tarafı tıpalı bir tür geniş bir çömleğe benziyordu. Yuvarlaktı ama yerde durabilmesi için bir tarafı düzdü. Hayretler içinde Sebastian'a bakarken ayağının ucuyla dikkatle nesneye dokununca hafif bir sıcaklık eteklerine doğru yükseldi. Heyecanla, "Bu bir ayak ısıtıcısı," diye bağırdı. Çömleğin içindeki kaynar sudan yükselen sıcaklık, sıcak tuğlanın yaydığı ısıdan daha uzun süre kalıcı olacaktı. "Bunu nereden buldun?"

"Kulübesine gittiğimde MacPhee'den satın aldım," diye yanıtladı Sebastian. Evie'nin sersemlemişçesine heyecanlanması hoşuna gitmiş görünüyordu. "Doğal olarak, tekrar paramı alacağı düşüncesi onu çok sevindirdi."

Birdenbire oturduğu yerden hafifçe kalkan Evie, Sebastian'ın pürüzsüz ve soğuk yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Çok naziksin."

Sebastian genç kadının geri çekilmesini önlemek için belinden tuttu. Hafifçe güç uygulayarak onu kucağına

oturttu, yüzleri birbirlerine o kadar yakındı ki neredeyse burunları değecekti. "Herhalde teşekkürden fazlasını hak ediyorum," diye mırıldanırken nefesi genç kadının dudaklarına vuruyordu.

"Bu sadece bir ayak ısıtıcısı," diye Evie kibarca karşı çıktı.

Sebastian gülümsedi. "Eninde sonunda suyun soğuyacağını sana hatırlatmak zorundayım, tatlım... Ve o zaman tek sıcaklık kaynağın yine ben olacağım. Vücut ısımı herkesle paylaşmam."

"Duyduğuma göre paylaşıyormuşsun." Evie bu konuşmadan tuhaf bir keyif aldığını hissetti. Daha önce bu şekilde hiçbir adamla şakalaşmamış ya da istediği şeyi vermeyip ona satışmanın ne kadar eğlenceli bir şey olduğunu fark etmemişti. Gözlerindeki ışıltıdan onun da eğlendiğini görebiliyordu. Sebastian üzerine atlamak ister gibiydi.

"Sabredebilirim," dedi Sebastian. "Lanet çömlek sonsuza dek dayanacak değil ya."

Kucağından inmesine izin verip eteklerini ayak ısıtıcısının üzerine yerleştirirken onu izledi. Araba hareket etmeye başladığında mutlu bir şekilde arkasına yaslanan Evie, iç çamaşırlarının kenarlarından içeri girip çoraplarının dokusuna tutunan ısı yüzünden kalçalarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Lordum... Yani... Sebastian..."

Gözleri ayna kadar parlaktı. "Evet, canım?"

"Eğer baban düşse, sen neden vikontsun? Marki ya da en azından kont olman gerekmez mi?"

"Buna gerek yok. Yeni bir unvan yaratıldıktan sonra bir sürü daha düşük unvan yaratmak modern adetlerden. Genellikle, dükalık ne kadar eskiyse, en büyük erkek çocuğun marki olma ihtimali daha düşüktür. Elbette, babam

bundan büyük keyif alıyor. Bu konuyu açmasına sakın izin verme, özellikle de sarhoşken, yoksa *markinin* kulağa ne kadar yabancı ve kadınsı geldiği ve bu derecenin dükalığın yarım adım altında olmasının ne kadar utanç verici olduğu üzerine beynini uyuşturan bir nutuk çeker."

"Baban kendini beğenmiş biri mi?"

Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Eskiden kibirli olduğunu sanırdım. Ama şimdi, daha çok kendi dünyasının dışında kalan her şeye karşı ilgisiz olduğunu düşünüyorum. Bildiğim kadarıyla kendi çorabını hiç kendi kendine giymemiştir. Ya da diş fırçasının üzerine kendisi toz serpmemiştir. Ayrıcalıkları olmadan hayatta kalabileceğini sanmıyorum. Yiyeceklerle dolu bir odada, hizmetçiler oturduğu masaya yemeğini getirmezse açlıktan öleceğinden eminim. Paha biçilmez bir vazoyu atış yaparken hedef olarak kullanmaktan ya da şöminedeki ateşi söndürmek için üzerine tilki tüyünden bir kürk atmaktan hiç rahatsızlık duymuyor. Hatta olur da gece yürüyüşe çıkmak isterse diye mâlikanenin etrafını saran ormanın sürekli yanan meşaleler ve lambalarla aydınlık tutulmasını istiyor."

Böylesine israf yapılması karşısında şoke olan Evie, "Fakir olmana şaşırmamak gerek," dedi. "Umarım sen de müsrif değilsindir."

Sebastian hayır dercesine başını salladı. "Yine de çok para harcamakla suçlanıyorum. Pek kumar oynamam ve metresim de yok. Buna rağmen peşimde yeterince alacaklı var."

"Hiç çalışmayı düşündün mü?"

Ona boş gözlerle bakıyordu. "Ne için?"

"Para kazanmak için."

"Tanrım, tabii ki düşünmedim. Çalışmak kişisel düze-

nimi kötü anlamda etkiler. Nadiren öğleden önce yataktan kalkarım."

"Babam senden hoşlanmayacak."

"Hayattaki amacım kendimi insanlara sevdirmek olsaydı, böyle söylediğini duymak hiç hoşuma gitmezdi. Neyse ki böyle bir amacım yok."

Bu şekilde yolculuğa devam ederlerken, Evie kocasına karşı birbiriyle çelişen duyguları olduğunu anladı. Oldukça çekici olsa da, Evie onda takdire şayan pek bir şey göremiyordu. Akıllı olduğu belliydi ama aklını iyi amaçlar doğrultusunda kullanmıyordu. Ayrıca Lillian'ı kaçırdığını ve en iyi arkadaşına ihanet ettiğini bilmesi, güvenilmeyecek biri olduğunu yeterince açıklıyordu. Yine de... Ara sıra düşünceli davranması Evie'nin çok hoşuna gidiyordu.

Atların değiştirilmesi için her mola verdiklerinde Sebastian Evie'nin ihtiyaçlarıyla ilgilenmiş, ayak ısıtıcısının soğumasına izin vereceğine dair onu tehdit etmiş olsa da çömleği her defasında sıcak suyla doldurmuştu. Evie yorulduğunda göğsüne yaslanıp uyumasına izin vermiş ve arabanın tekerlekleri her sarsıldığında düşmemesi için onu tutmuştu.

Evie Sebastian'ın kollarında uykuya dalarken, bunun daha önce hiç sahip olmadığı bir şeyin yanılsaması olduğunu düşündü. *Sığınak.* Yumuşak bir şekilde sürekli saçlarını okşarken kara meleksi sesiyle mırıldandığını duydu. "Dinlen, sevgilim. Ben sana göz kulak olurum."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Altıncı Bölüm

Sebastian bir an önce Londra'ya varıp yeni durumunun değerlendirmesini yapmak için sabırsızlanıyor olsa da dönüş yolculuğunda daha yavaş gitmeye karar vermiş olmaktan pişman değildi. Hava karardığında Evie'nin rengi solmuş ve pek konuşmaz olmuştu, son birkaç günün yorgunluğunun ardından güçsüz düşmüştü. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Geceyi geçirebilecekleri düzgün bir han bulan Sebastian en güzel odayı tutup derhal yiyecek ve sıcak bir banyonun hazırlanmasını istedi. Evie küçük küvette banyosunu yaparken, Sebastian da sabah olduğunda atların değişmesini ayarlayıp sürücünün geceyi geçirebileceği bir yer buldu. Küçük ama temiz, pencerelerini ince mavi bir perdenin örttüğü odaya dönen Sebastian, karısının banyosunu bitirdiğini ve geceliğini giymiş olduğunu gördü.

Masaya doğru gidip tabağının üstündeki peçeteyi kaldırınca bir porsiyon kızarmış tavuk, birkaç tane solmuş kök sebze ve ufak bir puding ile karşılaştı. Evie'nin tabağının

boş olduğunu görünce alaycı bir şekilde güldü. "Yemek nasıldı?"

"Hiç akşam yemeği yememekten daha iyiydi."

"Londra'daki aşçımın daha maharetli olduğunu itiraf etmem gerek." Köhne masaya oturup kucağına temiz bir peçete serdi. "Yemeklerinin hoşuna gideceğine eminim."

Temkinli bir şekilde, "Evinde çok fazla yemek yiyebileceğimi sanmıyorum," dedi Evie.

Sebastian çatalını ağzına götürmüş bir halde durdu.

"Babamın kumarhanesinde kalacağım," diye devam etti Evie sözlerine. "Sana daha önce de söylediğim gibi onun bakımıyla ilgilenmek istiyorum."

"Gündüzleri olabilir. Fakat gece orada kalmayacaksın. Akşamları benim... *Bizim*... Evimize döneceksin."

Evie gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "Hastalığı gece mola verip gündüz devam etmeyecek. Onun sürekli bir bakıma ihtiyacı var."

Sebastian kızgın bir şekilde yanıtlarken yemeğinden bir lokma aldı. "Hizmetçiler bunun içindir. Ona bakabilecek bir kadın tutabilirsin."

Evie'nin inatla kafasını sallaması onu daha da sinirlendirdi. "Onu seven biri tarafından bakılmasıyla aynı şey değil."

"Nasıl bakılacağını neden bu kadar önemsiyorsun ki? Senin için çok az şey yapmış. Herifi doğru düzgün tanımıyorsun bile ve..."

"O kelimeden hoşlanmıyorum."

"Çok yazık. Çünkü bu benim en sevdiğim kelimelerden biridir ve istediğim zaman kullanmaya da devam edeceğim."

"Şükürler olsun ki Londra'ya döndükten sonra birbirimizi nadiren göreceğiz."

Güzel yüzünde şaşırtıcı bir şekilde inatçı bir ifade beliren karısına gözlerini kısarak bakan Sebastian, istediğini elde etmek için onun her yolu deneyebileceğini hatırladı. Onu çok zorlarsa ne yapacağını ancak Tanrı bilebilirdi. Bıçağını ve çatalını tutan ellerini güçlükle gevşetip yemeğine devam etti. Tavuğun tatsız olmasının önemi yoktu. En lezzetli Fransız sosuyla kızartılmış olsaydı bile fark etmezdi. Zihni Evie ile nasıl mücadele edeceğine dair stratejiler geliştirmekle meşguldü.

En sonunda onun için endişeleniyormuş gibi düşünceli bir ses tonuyla mırıldanmaya başladı. "Aşkım... Hırsızlar, kumarbazlar ve sarhoşlarla dolu bir yerde kalmana izin veremem. Böyle bir durumun taşıdığı tehlikeleri senin de görebildiğine eminim."

"Başlık paramın mümkün olduğunca çabuk eline geçmesini sağlarım. Böylece benim için endişelenmene gerek kalmaz."

Her zaman sakin olan Sebastian'ın iradesi soba sacındaki sıcak su gibi buharlaşmıştı. "Senin için endişelendiğim yok, lanet olsun! Sadece... Ulu Tanrım, *olmaz*, Evie. Vikontes St. Vincent birkaç günlüğüne bile olsa bir kumarhanede yaşayamaz."

"Geleneklere bu kadar önem verdiğini bilmiyordum," dedi. Her nedense çatık kaşlarının görüntüsü Evie'nin dudaklarına küçük bir gülümsemenin yerleşmesine neden olmuştu. Dudaklarının seğirmesi her ne kadar göze çarpmasa da Sebastian bunu fark etmiş ve öfkesinin yerini aniden şaşkınlık almıştı. Kendisine uygun olabileceğini düşünecek kadar saf, yirmi üç yaşındaki bir bakire... Ne-

redeyse bakire... Bir kız yüzünden anasından emdiği süt burnundan gelirse adam değildi.

Donuk bakışlarıyla aşağılaması onu susturmuş olmalıydı. "Hasta bakıcı meleği oynadığın hayallerinde, öyle bir yerde seni kimin koruyacağını düşünüyorsun, tatlım? Geceleri orada tek başına uyuyarak adeta tecavüze davetiye çıkarırsın. Seninle birlikte orada kalırsam adam değilim... İkinci sınıf bir kumarhanede oturup yaşlı Jenner'ın nalları dikmesini beklemekten daha önemli işlerim var."

"Senden bana göz kulak olmanı istemedim," diye düz bir ses tonuyla karşılık verdi Evie. "Sen olmadan da gayet iyi idare edebilirim."

İğneleyici bir şekilde, "Elbette, edersin," diye homurdandı Sebastian. Aniden önünde duran soğuk yemeğe olan ilgisini kaybetmişti. Bitmemiş tabağının üstüne peçetesini fırlatıp ayağa kalkarak ceketini ve yeleğini çıkardı. Yolculuk yüzünden üstü başı pislenmişti ve banyo yapmak istiyordu. Şansı varsa, su hâlâ sıcak olabilirdi.

Üstünü çıkarıp tüm kıyafetlerini tek tek sandalyenin üstüne atarken yıllar boyunca onunla evlenmek isteyen - güzel ve varlıklı - kadınları düşünmeden edemedi; adam öldürmek dışında onunla olmak için her şeyi yaparlardı. Ama o zamanlar, herhangi birine evlenme teklif etmeyi düşünemeyecek kadar çapkınlıkla meşguldü. Şimdi ise içinde bulunduğu şartlar ve berbat zamanlama yüzünden sosyal yönden beceriksiz, kötü bir aileden gelen ve dik kafalı olan bu yaratıkla evlenmişti.

Evie'nin bakışlarını çıplak vücudundan kaçırdığını fark edince Sebastian alaycı bir şekilde gülümsedi. Katlanabilen küçük küvetteki ılık suyun içine girdi ve uzun bacaklarını küvetin iki yanına attı. Sabunlu göğsüne ve kollarına avuç-

larıyla su atıp kendisini tembel tembel yıkarken gözlerini kısmış karısını izliyordu. Yıkanırken Evie'nin kontrolünü kaybettiğini görmek hoşuna gitmişti. Yatağın üstündeki kapitone örtüyle gereksiz yere ilgilenirken rengi kızarmıştı.

İşaret parmağıyla dikiş yerini takip ederken İskoç altınından yapılan yüzüğün ışıltısı Sebastian'ın dikkatini çekti. Bu görüntü onu tuhaf bir şekilde etkilemişti, neredeyse içinden yanına gidip onu yatağa atıp hiç oyalanmadan onunla sevişmek geliyordu. Üzerinde hâkimiyet kurup onun sadece kendisine ait olduğunu kabullendirmek istiyordu. Her zaman medeni olduğunu düşünen bir adam için ilkel dürtülerin birdenbire hücum ettiğini görmek fazlasıyla ürkütücüydü. Endişeli ve öfkeli bir şekilde yıkanmasını bitirdikten sonra az önce Evie'nin kullandığı nemli havluyu kapıp kendisini iyice kuruladı. Sertleşmesi Evie'nin gözünden kaçmamış, odanın diğer tarafından hızla içini çektiğini de duymuştu.

Sebastian gelişigüzel bir şekilde havluyu beline dolayıp ucunu havlunun iç kısmına sıkıştırdı ve valizine doğru gitti. Tarağını bulmak için valizini karıştırdı, lavaboya gidip acımasızca saçlarını taramaya başladı. Lavabonun üstündeki aynanın üst köşesinden yatağın bir kısmı görülebiliyordu - Evie'nin onu izlediğinin farkındaydı.

Arkasını dönmeden, "Bu gece yine kasabın köpeği mi olacağım?" diye mırıldandı.

"Kasabın köpeği mi?" diye şaşkınlıkla tekrarladı Evie.

"Dükkânın köşesinde yatan ve hiç et verilmeyen köpek."

"Bu benzetme ikimiz için de pek ho-hoş sayılmaz."

Onun tekrar kekelediğini fark eden Sebastian belli be-

lirsiz bir şekilde saçlarını taramayı bıraktı. Aldırış etmeden içinden bunun iyi bir şey olduğunu geçirdi. Demek ki Evie göründüğü kadar sakin değildi. "Soruma cevap verecek misin?"

"Özür dilerim ama seninle te-tekrar sevişmek istemiyorum."

Şaşıran ve gücenen Sebastian tarağını bırakıp ona doğru döndü. Kadınlar onu asla reddetmezlerdi. Bu sabahki sevişmelerinin ardından Evie'nin onu neden reddettiğini anlayamıyordu.

Evie yarı özür diler bir şekilde ona, "Bana aynı kadınla bir kereden fazla sevişmekten hoşlanmadığını söylemiştin," diye hatırlattı.

"Senden sıkılmış gibi mi görünüyorum?" diye sordu. Havlu ereksiyonunu saklamak konusunda pek işe yaramıyordu.

Evie homurdanarak bakışlarını yatak örtüsüne çevirdi. "Bir an-an-anlaşma yaptığımızı hatırlatmama gerek var mı, lordum?"

"Fikrini değiştirmekte serbestsin."

"Yine de değiştirmeyeceğim."

"Beni geri çevirmen ikiyüzlülük tadı veriyor, sevgilim. Seninle bir kez birlikte oldum. Bunu tekrar yapmamız namusun açısından herhangi bir değişiklik yaratır mı?"

"Seni erdemli olmak için reddetmiyorum." Kendisini kontrol altına alınca kekelemesi kaybolmuştu. "Tamamen başka bir sebebim var."

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Kendimi korumak için." Evie güçlükle Sebastian'ın gözlerinin içine baktı. "Metreslerinin olmasını istiyorsan karşı çıkmam. Sadece onlardan biri olmayı istemiyorum.

Cinsellik senin için hiçbir şey ifade etmiyor olabilir ama benim için ediyor. Beni incitmeni istemiyorum ve sanırım seninle sevişmeye devam etmeyi kabul edersem bu kaçınılmaz olur."

Sakinliğini korumaya çalışan Sebastian içinde tutku ve kırgınlıkla karışık bir duygu hissediyordu. "Geçmişim yüzünden senden özür dileyecek değilim. Bir erkeğin deneyimli olması *gerekir*."

"Gözlemlerimden anladığım kadarıyla on erkeğe yetecek kadar deneyim kazanmışsın."

"Bunu neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü... Kibarca dile getirmem gerekirse, romantik geçmişin, bana sokaktaki her arka kapıya gidip yiyecek artığı toplayan bir köpeği andırıyor. Senin için başka bir kapı olmayacağım. Tek bir kadına sadık kalamazsın... Bunu kanıtladın."

"Daha önce denememiş olmam bunu beceremeyeceğim anlamına gelmez, seni önyargılı kaltak! Sadece böyle bir şeyi istememiş olduğum anlamına gelir."

Kaltak kelimesi Evie'nin dikleşmesine neden olmuştu. "Bu kadar küfürlü konuşmasan."

"Köpek benzetmesini düşününce bu kelime bana çok uygun geldi," diye çıkıştı Sebastian. "Bu arada benim durumumdaki biri için oldukça yanlış bir benzetme, çünkü genelde kadınlar benimle sevişmek için yalvarır, ben onlara yalvarmam."

"O halde, onlardan birine git."

"Ah, elbette gideceğim," dedi vahşice. "Londra'ya döndüğümüzde birileri tutuklanana dek alem yapacağım. Ama bu arada... Gerçekten ikimizin de bu gece - ve yarın gece

- namuslu bir şekilde aynı yatağı paylaşacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Benim için sorun değil," dedi Evie dikkatle. Ona büyük bir hakaret ettiğinin farkındaydı.

Sebastian'ın şüpheci bakışları yatak örtüsünde delik açabilirdi. Evie'nin yasakladığı küfürler listesini oldukça uzatan bir dizi kelime homurdanarak havlusunu çıkarıp lambayı söndürmeye gitti. Ereksiyonundan huzursuz bir şekilde bakışlarını kaçırmaya çalıştığının farkında olduğu için Sebastian ona aşağılayıcı bir bakış attı. "Kafana takma," dedikten sonra onunla birlikte yatağa girdi. "Şu andan itibaren sana yaklaşmanın mahrem yerlerimi uzun süre Sibirya Gölü'nde yüzmüş gibi etkileyeceğine eminim."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Yedinci Bölüm

Londra'ya yolculukları süresince yağmurun durmasıyla birlikte hava oldukça ısınmıştı. Yine de dışarıda ısınan hava, arabanın içindeki yeni evli çiftin arasındaki soğuklukla neredeyse dengelenmişti. Sebastian istemeye istemeye ayak ısıtıcısını sıcak suyla doldurmaya devam etse de Evie'nin kollarına sokulmasına ya da göğsünde uyumasına izin vermiyordu. Evie, bunun her ikisi için de en iyisi olduğunun farkındaydı. Onu daha yakından tanıdıkça, Evie ona yaklaşmanın felaketle sonuçlanacağından giderek daha da çok emin oluyordu. Kendisinin bile farkında olmadığı şekillerde Evie için tehlike oluşturuyordu.

Şehre varır varmaz hemen yollarını ayıracaklarını düşünerek kendisini temin ediyordu. Evie kumarhanede kalır, o ise evine gider ve babasının ölüm haberini alana dek her zamanki işlerine devam ederdi. O gün geldiğinde ise Evie'nin kumarhaneyi satarak elde edeceği gelirle ve mirasın geri kalanıyla ailesinin boş kasasını doldurmak isteyecekti.

Babasının hayatının merkezi olan kumarhanenin satılması düşüncesi Evie'yi üzüyordu. Ama yapılabilecek en mantıklı şey buydu. Çok az erkek başarılı bir şekilde kumarhane işletebilirdi. Kumarhanenin sahibi, insanları içeri çekebilecek cazibeye ve uzun süre kalıp yüklü miktarlarda para harcamalarını sağlayacak kurnazlığa sahip olmalıydı. Ve elbette kazandığı parayı akıllı bir şekilde değerlendirmeliydi.

Ivo Jenner bu özelliklerden ilk ikisine belirli ölçüde sahipti ama üçüncüsüne değil.

At yarışı dünyasında bolca bulunan, dil döken dolandırıcılara yaşlılığı sebebiyle kolayca kanarak yakın geçmişte Newmarket'ta bir servet kaybetmişti. Neyse ki kumarhane büyük kaybını karşılayacak kadar güçlü bir gelir kaynağıydı.

Jenner'ın ikinci sınıf bir kumarhane olduğuna dair Sebastian'ın düşüncesizce sözleri sadece bir ölçüde doğruydu. Evie, sözünü hiçbir zaman esirgemeyen babasıyla daha önceki konuşmalarından, başka birinin standartlarına göre başarılı olsa da kumarhanesinin kendi istediği noktaya hiçbir zaman ulaşamadığını söylediğini hatırlıyordu. Yıllar önce yanıp kül olan rakip kumarhane Craven'ın yeri gibi olmasını istiyordu. Ama Ivo Jenner hiçbir zaman Derek Craven'ın yeteneğine ve şeytani kurnazlığına sahip olamamıştı. Bir nesil İngiliz'in Craven'a parasını kaptırdığı ve Craven'ın zirvedeyken yok olmasının İngiliz sosyetesinin hafızasında efsanevi konumunu pekiştirdiği söylenirdi.

Jenner Craven'ın ihtişamına erişememiş olsa da bu hiç denemediği için değildi. Ivo Jenner kumarhanesini Covent Garden'dan bir zamanlar St. James'in şık alışveriş ve yerleşim bölgesine giden bir geçiş yolu, şimdi ise sıradan bir yol

olan King Caddesi'ne taşımıştı. Jenner caddenin büyük bir bölümünü satın alıp dört binayı yıktıktan sonra büyük ve şık bir kumarhane yaptırıp Londra'daki en büyük kumarhane olduğunu ilan etmişti. Beyefendiler yüksek bahislerle oynamak istediklerinde Jenner'ın yerine giderlerdi.

Evie kumarhaneyi çocukluğundan hatırlıyordu, ara sıra babasını bir günlüğüne ziyaret etmesine izin verilirdi. Biraz fazla süslü bir yer olsa da çok iyi döşenmişti, ikinci katın iç kısmındaki balkonda onunla birlikte durup giriş katta olan bitenleri izlemekten çok hoşlanırdı. Anlayışlı bir şekilde gülümseyen Jenner kızıyla birlikte St. James'e yürür ve orada kızının istediği dükkânları ziyaret ederdi. Parfümeriye, şapkacıya, kitapçıya ve Evie'ye üzerindeki beyaz kremanın eridiği taptaze sıcak çörek veren pastaneye uğrarlardı.

Yıllar geçtikçe Evie'nin King Caddesi'ne olan ziyaretleri azalmıştı. Bu yüzden hep Maybrickler'i suçlasa da artık babasının da bir ölçüde bu durumdan sorumlu olduğunu fark ediyordu. Jenner için çocukluğunda havaya fırlatıp iri yarı kollarında yakaladığı zamanlarda kızını sevmek daha kolaydı. Kendi saçları gibi olan kızıl saçlarını karıştırır, yanından ayrılırken ağladığında avcunun içine şeker ya da bir şilin koyarak onu teselli ederdi. Fakat ona artık küçük bir kız gibi davranamayacağı genç bir kadın olduğunda ilişkileri tuhaf ve mesafeli bir hal almıştı. "Kumarhane sana uygun bir yer değil, Evie," demişti boğuk sesli sevecenliğiyle. "Benim gibi kaba bir heriften uzak durmalı ve kendine evlenebileceğin doğru düzgün birini bulmalısın."

"Baba," diye çaresizce kekeleyerek yalvarmıştı Evie. "Beni oraya gö-gönderme. Lü-lütfen yanında kalmama izin ver."

"Küçük kekeme, senin yerin Maybrickler'in yanı. Kuyruğunu titretip buraya gelmen bir işe yaramaz. Seni hemen geri yollarım."

Gözyaşlarının üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Sonraki yıllar boyunca, Evie'nin babasının kumarhanesine olan ziyaretleri her altı ayda bir ya da daha uzun aralıklarla gerçekleşmeye başlamıştı. Bunun kendi iyiliği için olup olmaması bir yana, istenmiyor oluşu içine işlemişti. Erkeklerin yanında kendisini rahatsız hissetmeye başlamıştı, kendisinden sıkılacaklarından o kadar emindi ki bu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet oluvermişti. Kekelemesi daha da kötüye gitmişti - kelimeleri telaffuz etmeye uğraştıkça daha anlaşılmaz bir hal alıyordu, en sonunda sessiz kalmanın daha kolay olduğuna karar vermişti. Hiç dansa kaldırılmamış, hiç öpüşmemiş, kendisiyle hiç şakalaşan ya da flört eden olmamıştı. Şu ana kadar aldığı tek teklif kuzeni Eustace'in gönülsüz evlenme teklifiydi.

Şansının bu denli dönmesine hayret eden Evie son iki saattir sessizce kara kara düşünen kocasına baktı. Sebastian ona bakarken gözlerini kıstı. Soğuk ifadesi ve alaycı dudaklarıyla iki gün önce aynı yatağı paylaştığı çekici adama hiç benzemiyordu.

Evie dikkatini Londra manzarasının geçip gittiği pencereden dışarıya verdi. Yakında kumarhanede olacaklardı ve babasını görebilecekti. Onu en son gördüğünden bu yana altı ay geçmişti ve Evie onu fazlasıyla değişmiş bulacağına emindi. Verem çok sık rastlanan bir hastalıktı ve herkes insanı nasıl tahrip ettiğinin farkındaydı.

Yüksek ateş, öksürük, aşırı kilo kaybı ve geceleri ter dökmeyle birlikte akciğer dokusunun yavaş yavaş ölmesiydi. Ölüm nihayet geldiğinde, korkunç acıları son bula-

cağı için genellikle hasta ve onunla ilgilenenler tarafından hoş karşılanırdı. Evie güçlü kuvvetli babasının böyle bir durumda olduğuna inanamıyordu. Onun bakımını üstlenmek için ne kadar can atıyorsa, onu görmekten de bir o kadar korkuyordu. Yine de bunu kimseyle paylaşmıyor, korkularından bahsederse Sebastian'ın onunla dalga geçeceğinden şüpheleniyordu.

St. James'te ilerleyen at arabası King Caddesi'ne döndüğünde kalp atışları hızlandı. Londra'yı hiç terk etmeyen sisin arasından parlayan sarı ve kızıl renkli günbatımının gölgesinin düştüğü Jenner'ın kumarhanesinin yüksek, tuğla ve mermerden yapılan ön cephesini görebiliyordu. Arabanın camından dışarı bakan Evie, araç geçit olmayan ana yoldan binaların arkasındaki ahırlara ve bahçelere giden bir sürü ara sokağın önünden geçerken gergin bir şekilde içini çekti.

İçeri ön kapıdan girmekten daha uygun olduğu için araba arka kapının önünde durdu. Jenner'ın kumarhanesi hoş kadınların çok sık girip çıktığı bir yer değildi. Bir erkek metresini ya da dikkatini çeken bir fahişeyi yanında getirebilirdi ama Sebastian saygın bir kadını kumarhaneden içeri sokmayı asla aklından geçirmezdi. Evie, Sebastian'ın yeni bir böcek türünü inceleyen bir böcekbilimci gibi sakin bir şekilde kendisini izlediğini fark etti. Aniden yüzünün solması ve gözle görülür bir şekilde titremesi Sebastian'ın dikkatinden kaçmamıştı ama ne bir şey söylemiş ne de onu rahatlatmak için herhangi bir harekette bulunmuştu.

Önden inen Sebastian, Evie'nin belinden tutup arabadan inmesine yardım etti. Arka sokaktaki gübre, çöp, içki ve kömür dumanının kuru kokusu Evie'nin çocukluğundan beri hiç değişmemişti. Hiç şüphesiz buranın evi gibi

koktuğunu düşünen iyi yetiştirilmiş Londra'daki tek kadın oydu. En azından bu koku burnuna çürüyen halı ve kötü parfüm kokan Maybrickler'ın evindeki havadan daha güzel geliyordu.

At arabasında uzun süre oturmaktan tutulan kaslarının verdiği acı yüzünden Evie suratını buruşturarak kapıya doğru gitti. Mutfağın ve diğer odalarının girişi binanın öte tarafında kalıyordu ama bu kapı babasının dairelerine giden bir merdivene açılıyordu. Sürücü çoktan kapıyı kararlı bir şekilde yumruklayarak kumarhane çalışanlarından birini çağırmış ve formalite icabı geri çekilmişti.

Genç bir adam kapıyı açınca Evie tanıdığı birini gördüğü için rahatladı. Karşında beliren bu genç adam alacak tahsildarı ve yer gösterici olarak çalışan Joss Bullard'dı. Kısa boylu, iri yarı ve koyu renk saçlıydı, kafasının şekli kurşuna benziyordu. Evie babasının birçok kez onu sadakati sebebiyle övdüğünü duymuştu ve bu yüzden Bullard'ı takdir ediyordu.

"Bay Bullard," dedi. "Babamı gö-görmeye geldim. Lütfen içeri girmeme izin verin."

İri yarı genç adam kıpırdamadı. "O seni çağırmadı," dedi boğuk bir sesle. Bakışlarını Sebastian'a çevirince pahalı kıyafetlerini fark etti. "Üyeyseniz ön kapıya gidin, efendim."

"Salak herif." Evie, Sebastian'ın homurdandığını duyunca devam etmesine fırsat vermeden telaşla araya girdi.

"Bay Egan bu-burada mı?" diye sordu. Son on yıldır babası için çalışan kumarhanenin kâhyasının adını vermişti. Kibirli, tehditkâr Egan'dan pek hoşlanmazdı ama o babasının kumarhanesine girmesine karşı çıkmaya cesaret edemezdi.

"Hayır."

"O halde Bay Rohan," dedi Evie çaresizce. "Lütfen ona Ba-Bayan Jenner'ın geldiğini söyler misiniz?"

"Sana söyledim..."

Sebastian kızgın bir şekilde genç adama, "Rohan'ı getir," dedi ve kapıyı kapatmasını engellemek için botunu arasına koydu. "İçeride bekleyeceğiz. Karım sokağın ortasında duramaz."

Uzun boylu adamın gözlerindeki soğuk ışıltıdan korkmuş görünen kumarhane çalışanı homurdanarak hemen ortadan kayboldu.

Sebastian Evie'yi eşikten geçirdikten sonra yakındaki merdivene baktı. "Yukarı çıkalım mı?"

Evie hayır dercesine başını salladı. "Aslında ilk önce Bay Rohan ile konuşmayı tercih ederim. Bana babamın du-durumu hakkında bir şeyler söyleyebileceğinden eminim."

Hafifçe kekelediğini duyan Sebastian elini genç kadının dağınık saçlarının altına sokarak ensesini yavaşça sıktı. Yüz ifadesi hâlâ soğuk olsa da eli sıcak ve rahatlatıcıydı. Evie elinde olmadan gevşediğini hissetti. "Rohan kim?"

"Krupiyelerden biri... Çocukluğundan beri burada çalışır. Babam onu listecinin kâhyası olarak işe başlatmıştı. Daha önce onu gördüysen Bay Rohan'ı mutlaka hatırlarsın. Gözden kaçmayacak bir görünümü var."

Sebastian bu lafın üzerine düşündükten sonra, "Çingeneden bahsediyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

"Evet, anne tarafından yarı çingene olmalı."

"Peki ya diğer yarısı?"

"Kimse bilmiyor." Ona temkinli bir bakış atarken ses-

sizce, "Hep üvey erkek kardeşim olup olmadığını merak ettim," dedi.

Soluk gözlerinde ilgilendiğine dair bir ışıltı belirdi. "Babana sordun mu?"

"Evet. İnkâr etti." Ama Evie hiçbir zaman ikna olmamıştı. Babası Cam'e karşı hep belirsiz bir şekilde babacan davranırdı. Ve Evie babasının birkaç tane evlilik dışı çocuğunun olmadığını düşünecek kadar saf değildi. Babası cinselliğe düşkünlüğüyle bilinirdi, ayrıca davranışlarının sonuçları yüzünden endişe edecek biri değildi. Aynı şeyin kocası için de geçerli olup olmadığını merak ederken çekinerek sordu: "Sebastian, senin hiç..."

Neyi kastettiğini hemen anlayarak, "Bildiğim kadarıyla yok," dedi. "Hep kondom kullanmışımdır - sadece hamileliği önlemek için değil, ayrıca dikkatsiz insanlara bulaşan ciddi rahatsızlıkları da önlemek için."

Bu cümlelerle şaşıran Evie mırıldanmaya başladı. "Kondom mu? O da ne? Hastalık derken ne demek istedin? O şeyin... İnsanı hasta edebileceğini mi söylüyorsun? Ama nasıl..."

"Yüce Tanrım," diye homurdanan Sebastian soru sormayı kesmesi için parmaklarıyla Evie'nin ağzını kapattı. "Daha sonra anlatırım. Bunlar kapı eşiğinde konuşulabilecek şeyler değiller."

Cam Rohan'ın belirmesiyle Evie daha fazla soru soramamıştı. Evie'yi görünce yüzünde hafif bir gülümseme beliren Cam saygılı bir şekilde eğilerek selam verdi. Cam'in davranışları ve hareketleri ölçülü olsa da fiziksel çekiciliğine dair belli belirsiz bir ima vardı. Korsan gibi göründüğü için kimse ilk önce öyle düşünmese de Jenner'ın kumarhanesindeki en iyi krupiye oydu. Yirmi beş yaşların-

daydı, vücudu gençliğin verdiği incelikle doluydu. Teninin esmerliği ve saçlarının mürekkep gibi karalığının yanı sıra çingenelerin arasında sık rastlanan ilk ismi de kendinden sonra gelecek nesillere ihanet ediyordu. Evie yıllar boyunca babasına olan sadakati birçok kez gözler önüne serilen tatlı dilli bu genç adamdan hep hoşlanmıştı.

Cam koyu renk kıyafetleri ve cilalı ayakkabılarıyla düzgün giyinmişti ama her zamanki gibi saçlarının biraz kesilmesi gerekiyordu, kalın siyah lüleleri beyaz yakasının üzerinde kıvrılıyordu. Uzun, ince parmaklarını birkaç tane altın yüzük süslüyordu. Cam kafasını kaldırınca Evie kulağındaki ona egzotik bir hava katan elmas küpeyi gördü. Cam, insanlara genelde ne kadar zeki olduğunu unutturan, dikkat çekici ela gözleriyle ona bakıyordu. Bazen bakışları o kadar delici olurdu ki insanın içine bakıyormuş gibi görünürdü... Sanki kişinin arkasındaki bir şeyi izliyormuş gibi.

"*Gadji*," dedi Cam yavaşça. Romanlar çingene olmayan bir kadına dostça bu şekilde hitap ederlerdi. Tuhaf, eğitimli bir aksanı vardı ama Doğu Londra ve yabancı aksanıyla birlikte eşsiz bir karışım oluşturuyordu. Küçük ama baş döndürücü bir gülümsemeyle, "Hoş geldin," dedi. "Baban seni görünce çok sevinecek."

"Teşekkür ederim, Cam. Onun çoktan ölmüş olabileceğinden korkuyordum."

"Hayır," diye mırıldanan Cam'in gülümsemesi kayboldu. "Hâlâ yaşıyor." Devam etmeden önce duraksadı. "Genellikle uyuyor. Yemek yemek istemiyor. Çok uzun süre yaşayacağını sanmıyorum. Seni sormuştu. Seni getirtmeye çalıştım ama..."

"Maybrickler izin vermedi," diye fısıldadı Evie. Sinir-

den dudakları gerilmişti. Babasının onu görmek istediğini söyleme zahmetine bile girmemişlerdi. Ve Joss Bullard ona yalan söylemişti. "Onlardan sonsuza dek kurtuldum, Cam. Evlendim. Babamın... Bana ih-ihtiyacı olmayana dek burada kalacağım."

Cam'in bakışları Sebastian'ın öfkeli yüzüne kaydı. Kim olduğunu hatırlayınca, "Lord St. Vincent," diye mırıldandı. Böyle bir adamla evlendiği için herhangi bir düşüncesi olsa bile dışa vurmamıştı.

Evie Cam'in koluna dokundu. "Babam uyanık mı?" diye endişeyle sordu. "Yukarı çıkıp onu görebilir miyim?"

"Elbette." Çingene Evie'nin her iki elini birden hafifçe tutarak ekledi: "Kimsenin odaya girmediğinden emin olurum."

"Teşekkürler."

Sebastian aniden aralarına girip Evie'nin elini çekti ve kararlı bir şekilde kendi koluna koydu. Tavrı rahat olsa da parmaklarının baskısı Evie'ye elini çekmeye çalışmamasını söylüyordu.

Onu sahiplenmeye çalışmasından ötürü şaşıran Evie kaşlarını çattı. "Cam'i çocukluğumdan beri tanırım," dedi anlamlı bir şekilde. "Bana her zaman kibar davranmıştır."

"Bir erkek, karısına nazik davranıldığını duymaktan her zaman hoşlanır," diye soğuk bir şekilde yanıtladı Sebastian. "Belirli sınırlar içinde, elbette."

"Elbette," dedi Cam kısık bir sesle. Dikkatini tekrar Evie'ye verdi. "Sizi üst kata götüreyim mi, leydim?"

Evie başını salladı. "Hayır, yolu biliyorum. Lütfen i-işinin başına dön."

Cam tekrar eğilerek selam verip Evie'yle çaktırmadan

bakıştı, ikisi de konuşmak için daha sonra fırsat bulacaklarını biliyorlardı.

Merdivenlere doğru giderlerken Evie kocasına, "Çingene olduğu için mi ondan hoşlanmıyorsun?" diye sordu.

"Değiştiremeyecekleri şeyler yüzünden insanlardan nadiren hoşlanmam," diye alaycı bir şekilde yanıtladı Sebastian. "Genelde onlardan hoşlanmamam için yeterince sebebim olur."

Evie eteklerini kaldırırken elini Sebastian'ın kolundan çekti.

"Kâhya nerede, merak ediyorum," diye sözlerine devam eden Sebastian avcunun içini Evie'nin sırtına koyarak merdivenlerden çıkarken onu destekledi. "Akşamın erken saatleri. Oyun ve yemek odası açılmıştır... Meşgul olmalı."

"İçki içiyor," dedi Evie.

"Bu, kumarhanedeki işlerin nasıl yürütüldüğünü çok iyi açıklıyor."

Babasının kumarhanesine edilen hakaretlere karşı hassas olan ve sırtına hafifçe bastırdığı için rahatsız olan Evie ters bir cevap vermemek için dilini tutmak zorunda kaldı. Şımarık bir soylu için profesyonel erkeklerin işleri nasıl yürüttüğünü eleştirmek ne kadar da kolaydı. Eğer böyle bir yeri kendisi işletmek zorunda kalsaydı - Tanrı göstermesin - babasının başardığı şeylere karşı daha çok saygı duyardı.

İkinci kata çıktıktan sonra bir balkonda ilerlemeye başladılar. Giriş katta olan bitenleri izlemek için insanın tek yapması gereken balkon parmaklıklarından bakmaktı. Kumarhanenin en geniş olan bu bölgesi tamamıyla oyuna ayrılmıştı. Üç oval masa yeşil çuhayla örtülüydü ve sarı mar-

kaların etrafı düzinelerce adamla çevriliydi. Yukarı yükselen sesler - zarların bitmek bilmeyen tıkırtısı, oyuncuların ve krupiyelerin sessiz ama içten bağrışları, masadan para alıp krupiyenin eline verirken küçük tahta tırmığın çıkardığı yumuşak ses - Evie'nin çocukluğuna dair hatırlayabildiği en eski şeylerdi. Odanın köşesindeki görkemli oyma masaya baktı, bir zamanlar babası bu masada oturup kredileri onaylar, geçici bir süreliğine üyelik verir ya da eğer çok zarar ettilerse riski artırırdı. Şu an ise masada Evie'nin tanımadığı hastalıklı görünen bir adam oturuyordu. Bakışları odanın diğer ucuna kaydı, genel müdür olarak çalışan başka bir yabancı ödemeleri düzenleyip oyunun gidişatını kontrol ediyordu.

Parmaklıkların gerisinde duran Sebastian tuhaf bir ilgiyle ana salona bakıyordu. Bir an önce babasının yanına gitmek isteyen Evie sabırsızca onun kolunu çekiştirdi. Ama Sebastian yerinden kımıldamamıştı. Hatta aşağıdaki manzaraya kendisini o kadar kaptırmıştı ki onu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordu Evie. "Tuhaf bir şey mi gördün? Ters giden bir şey mi var?"

Sebastian yavaşça başını sallayarak dikkatini ana salondan çekti. Bakışlarını etraflarındaki duvarlarda boyaları solmuş ayna tahtalarına, yontulan pervazlara ve kümelenen ince halılara çevirdi. Jenner'ın kumarhanesi bir zamanlar çok güzel döşenmiş olmalıydı ama yıllar geçtikçe ışıltısının büyük bir bölümünü kaybetmişti. "Kumarhanenin kaç üyesi var?" diye sordu. "Geçici üyeler hariç."

"Eskiden yaklaşık iki bin üye vardı," diye yanıtladı Evie. "Şu anki rakamları bilmiyorum." Tekrar kolunu çekiştirdi. "Babamı görmek istiyorum. Eğer yanımda kimse olmadan gitmem gerekirse..."

"Yanında biri olmadan *hiçbir yere* gitmeyeceksin," dedi Sebastian. İyice yaklaşıp tüm dikkatini ona verince Evie şaşırtmıştı. Gözleri parlak ay taşlarına benziyordu. "Sarhoşun teki - ya da çalışanlardan biri - seni o pis odalardan birine çekip birileri ortadan kaybolduğunu fark edene kadar sana tecavüz edebilir."

"Burada tamamen güvendeyim," diye sinirli bir şekilde karşı geldi. "Hâlâ çalışanların çoğu beni tanıyor, ayrıca kumarhanenin içinde yolumu senden daha iyi bulabilirim."

"Çok uzun sürmeyecek," diye homurdanan Sebastian bakışlarını neredeyse zoraki bir şekilde ana salona çevirdi. "Buranın altını üstüne getirip tüm sırlarını öğreneceğim."

Bu cümleyi duyunca şaşkına dönen Evie kafası karışmış bir şekilde ona baktı. Kumarhaneye girdikleri andan beri onda belli belirsiz bazı değişikliklerin olduğunu fark etmişti... Fakat tuhaf bir şekilde tepki verince ne yapacağını şaşırmıştı. Sanki kumarhanenin havasındaki huzursuz enerjiyi içine çekmiş gibi her zamanki ağır hareketlerinin yerini yeni bir atiklik almıştı.

"Kumarhaneye sanki burayı ilk defa görüyormuşsun gibi bakıyorsun," diye mırıldandı.

Sebastian ellerini balkon parmaklıklarının üzerinde gezdirdikten sonra avcunun içine bulaşan tozu sildi. "Artık bana ait olduğu için gözüme farklı görünüyor," diye yanıtlarken ifadesi eleştirel olmaktan çok düşünceliydi.

"Henüz senin değil," diye belirsizce yanıtladı Evie. İleride satmak istediğinde kumarhanenin ne kadar edeceğini Sebastian'ın hesaplıyor olduğunu fark etmişti. Babası ölüm döşeğindeyken parayı düşünmesi tam da ona göre bir davranıştı. "Sen hiç kendinden başka birini düşünmez misin?"

Bu soru Sebastian'ı düşüncelerinden koparmış gibiydi. Yüz ifadesi anlaşılmaz bir hal almıştı. "Nadiren, sevgilim."

Birbirlerine bakıyorlardı, Evie'nin gözlerinde suçlarcasına bir ifade varken Sebastian'ın gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu ve Evie o an ondan herhangi bir incelik beklemenin hayal kırıklığına davetiye çıkarmak anlamına geldiğini anladı. Onun bozulan ruhunu inceliği ve anlayışlılığıyla tamir edemezdi. O Daisy Bowman'ın skandallarla dolu romanlarında yer alan sonradan düzelen çapkınlardan biri asla olmayacaktı.

"Sanırım istediğin her şeye yakında sahip olacaksın," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Bu arada ben babamın odasına gidiyorum." Yürümeye başladı ama birkaç uzun adımla Sebastian ona yetişmişti.

Ivo Jenner'ın kaldığı dairelere ulaştıklarında Evie şiddetle pompalanan kanını kulaklarında hissedebiliyordu. Hem korku hem de özlemle avcunun içi terlemişti ve karnında bomboş bir his vardı. Süite açılan kapı kolunu tutunca eli lekeli pirincin üzerinde kaydı.

Kaba bir şekilde elini iterek, "Ben açarım," dedi Sebastian. Kapıyı açıp içeri girmesi için bekledi ve sonra karanlık odaya doğru onu takip etti. Sadece küçük bir lambanın belirsizce aydınlattığı yatak odasının açık kapısından içeri ışık giriyordu. Evie bir sonraki eşiğe gidip durdu, karanlığa alışana dek gözlerini kırpıştırdı. Yanındaki adamın varlığının tam farkında olmadan yatağa yaklaştı.

Babası hafifçe ağzını aralamış bir halde uyuyordu, teni solgundu ve sanki bir balmumu heykeliymişçesine tuhaf bir şekilde parlıyordu. Yüzündeki derin çizgiler yanaklarına pencere kepengi izlenimi veriyordu. Vücudu bir za-

manlar sahip olduğu cüssesinin yarısı kadardı, kolları şaşırtıcı bir şekilde incelmiş ve bedeni küçülmüştü. Evie yatakta yatan tanınmayacak haldeki zayıf bedeni, her zaman iri yarı ve kuvvetli olan babasıyla bağdaştırmakta güçlük çekiyordu. Kızıl saçlarının artık fazlasıyla beyazladığını ve başının üstünde yavru bir kuşun buruş buruş tüyleri gibi durduğunu görünce çok üzüldü.

Odanın içi mum, ilaç ve yıkanmamış insan vücudu gibi kokuyordu. Bu koku hastalık ve yaklaşan ölümü anımsatıyordu. Köşede kirli çarşafların oluşturduğu yığını gördü, yerde de buruşturulmuş kan lekeli mendiller vardı. Komodinin üzerinde pis kaşıklar ve renkli ilaç şişeleri duruyordu. Evie yerdeki pis şeyleri almak için eğildiğinde Sebastian onu kolundan yakaladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye homurdandı. "Hizmetçilerden biri yapabilir."

"Evet," diye üzgün bir şekilde fısıldadı Evie. "Ne kadar iyi bir iş çıkardıklarını görebiliyorum." Kolunu sertçe çekti ve yerdeki pis mendilleri alıp kirli çarşafların oluşturduğu yığının üzerine atmaya gitti.

Sebastian, Jenner'ın tükenen bedenine bakarak yatağın etrafında dolanıyordu. İlaç şişelerinden birini alıp burnuna doğru yaklaştırdıktan sonra, "Morfin," diye mırıldandı.

Her nedense, zavallı babasının yanında durup ilaçlarını incelemesi Evie'yi sinirlendirmişti. "Bundan sonrasını ben halledebilirim," dedi kısık bir sesle. "Artık gitsen iyi olur."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Odayı temizleyip çarşafları değiştireceğim. Ve sonra da babamın yanında oturacağım."

Sebastian solgun mavi gözlerini kıstı. "Bırak da zavallı adam uyusun. Hem yemek yemen ve seyahat sırasında

giydiğin elbiseni değiştirmen gerekiyor. Karanlıkta oturmanın ona nasıl bir fayda sağlayacağını sanıyorsun, ayrıca..." Evie'nin yüzündeki inatçı ifadeyi görünce homurdanarak sustu. "Pekâlâ. Bir saatin var, sonra birlikte yemek yiyeceğiz."

"Babamla birlikte olmak istiyorum," dedi düz bir ses tonuyla.

"Evie..." Sesi yumuşaktı ama Evie'nin tenini karıncalandıran gergin bir hava taşıyordu. Ona doğru yaklaştı ve başını kaldırıp bakması için dik vücudunu kendisine doğru çevirdikten sonra hafifçe sarstı. "Seni çağırdığımda aşağı geleceksin. Anlaşıldı mı?"

Evie sinirden titrediğini hissediyordu. Sanki onun sahibiymişçesine ona emirler veriyordu. Tüm hayatını teyzelerinin ve dayılarının emirlerini yerine getirerek geçirmişti ve şimdi de kocasına boyun eğmek zorundaydı.

Yine de... Hakkını yememek gerekirdi, el birliğiyle Evie'nin hayatını mahveden Maybrickler ve Stubbinsler'le boy ölçüşebilmesi için Sebastian'ın daha çok yol kat etmesi gerekiyordu. Ayrıca yemek yemesini isterken mantıksız ya da acımasız değildi. Öfkesini içine atan Evie en sonunda başını sallamayı başardı. Sebastian bakışlarını genç kadının gergin yüz hatlarının üzerinde gezdirirken gözleri demircinin erimiş metale vuran çekicinin çıkardığı kıvılcımlar gibi tuhaf bir şekilde parlıyordu.

Alaycı bir gülümsemeyle birlikte, "İşte böyle," diye mırıldandıktan sonra dışarı çıktı.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Sekizinci Bölüm

Sebastian bir an için Evie'yi kumarhanede bırakıp St. James'te yürüme mesafesindeki evine gitme düşüncesine karşı koyamamıştı. Modern su tesisatı, dolu mutfağı ve kileri olan sessiz evinin çekiciliğine karşı koymak zordu. Kendi masasında yemek yemek ve yatak odasındaki gardırobunda asılı olan kadife astarlı ipek robdöşambrlarından birini giyip şöminenin önünde rahatlamak istiyordu. İnatçı karısının canı cehennemeydi - kendi kararlarını kendi verip sonuçlarına katlanmayı öğrenebilirdi.

Yine de kalabalık ana salondakiler tarafından görülmemeye çalışarak gizlice ikinci katın balkonunda dolaşırken Sebastian inkâr edemeyeceği bir şekilde meraklandığının farkındaydı. Ellerini gelişigüzel bir şekilde ceketinin ceplerine sokup sütunlardan birine yaslandı. Çalışan krupiyelere bakarken oyunu takip eden ve her şeyi makul bir hızda tutan genel müdürün umursamaz tavrı dikkatini çekti. Üç oyun masasındaki hareketlilik biraz yavaş görünüyordu. Birileri misafirlerin daha yüksek bahisler yapmaları ve daha hızlı oynamaları için oyuna heyecan katmalıydı.

Pasaklı fahişeler aylak aylak masaların arasında dolaşırken erkek misafirlerle laflamak için arada sırada duruyorlardı. Alt kattaki yemek odasındaki büfedeki ve kafeteryadaki yiyecekler gibi kadınlar da üyeler için bedavaydı. Bir erkek ister teselli edilmek için ister kutlama yapmak için fahişeye ihtiyaç duyduğunda, kadınlar onları bu tür amaçlar için ayrılan birkaç kat yukarıdaki odaya götürürlerdi.

Giriş kattaki oyun salonu ve kafeteryada dolaşan Sebastian etrafındakileri inceliyordu. Çürümekte olan bir işletme olduğunu gösteren küçük ama korkutucu belirtiler vardı. Sebastian, Jenner hastalandığında yerine bakabilecek güvenilir birini bulamadığını düşünüyordu. Kâhyası Clive Egan ya beceriksizdi ya da sahtekâr - ya da her ikisiydi. Sebastian hesap defterlerini görmek istiyordu... Masraf ve kâr kayıtlarını, üyelerin gizli finansal bilgilerini, kira geliri defterlerini, ipotekleri, alacakları, verecekleri, kredileri - kısacası kumarhanenin sağlık tablosunu oluşturmaya katkıda bulunacak her şeyi görmek istiyordu. Ya da tüm eksikliklerini.

Merdivenlere doğru döndüğünde karanlık köşede rahat bir şekilde duran çingeneyi, Rohan'ı gördü. Sebastian kurnaz bir şekilde sessiz kalarak önce çocuğu konuşmaya zorladı.

Rohan büyük bir kibarlıkla, "Yardımcı olabilir miyim, lordum?" diye sorarken bakışlarını ondan kaçırmamıştı.

"Egan'ın nerede olduğunu söyleyerek yardımcı olmaya başlayabilirsin."

"Odasında, lordum."

"Peki ne durumda?"

"Sarhoş."

"Ah," dedi Sebastian yavaşça. "Çok sık sarhoş olur mu, Rohan?"

Çingene sessizliğini korudu ama sabit, şaşı gözleri merak yüklüydü.

"Ofisinin anahtarını istiyorum..." dedi Sebastian. "Hesap defterlerine bakmak için."

Rohan onu inceleyerek, "Sadece bir anahtar var, lordum," dedi. "Ve Bay Egan anahtarı asla yanından ayırmaz."

"O halde git ve anahtarı getir."

Genç adam kara kaşlarını çatmıştı. "Benden sarhoş bir adamı soymamı mı istiyorsunuz?"

"Ayılmasını beklemekten çok daha kolay," diye alaycı bir şekilde dikkatini çekti Sebastian. "Ayrıca anahtar bana ait olduğuna göre bu hırsızlık sayılmaz."

Rohan'ın genç yüzü gerildi. "Ben Bay Jenner'e ve kızına sağdığım."

"Ben de öyle." Elbette bu doğru değildi. Sebastian sadakatinin büyük bir bölümünü kendisine ayırmıştı. Evie ve babası ise listede ikinci ve üçüncü sıralarda yer alıyorlardı. "Ya anahtarı getirirsin ya da yarın Egan buradan ayrılırken onun peşinden gidersin."

Hava erkeksi meydan okuma ile ağırlaşmıştı. Ama bir süre sonra Rohan gönülsüz bir merakla karışık hoşnutsuzlukla ona baktı. Razı olup hızlı ve uzun adımlarla merdivenlere yöneldiğinde, bu ona boyun eğmemekten korktuğu için değil, daha çok Sebastian'ın ne yapacağını merak ettiği içindi.

Sebastian, Cam Rohan'dan Evie'yi aşağıya çağırmasını istediğinde, Evie çoktan babasının odasını düzeltmişti ve

çarşafları değiştirmek için hizmetçilerden birinin yardımını istemişti. Babası gece terlediği için çarşaflar ıslaktı. Onu dikkatle iki yanına döndürürken babası irkilip homurdansa da morfinin etkisi altında olduğu için uyanmamıştı. Geceliği bir deri bir kemik vücuduna bol geliyordu, hafifliği Evie'yi korkutmuştu. Yeni çarşafları ve battaniyeyi göğsüne doğru çekerken Evie'nin içini acıma ve koruma duygusu sarmıştı. Küçük bir bezi ıslatıp alnına koyunca içini çekerek en sonunda karanlığa gözlerini açtı, kırışık yüzünün ortasında iki ışıltılı aralıktı. Uzun bir süre boş gözlerle ona baktıktan sonra çatlak dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşince tütün lekeli dişlerinin kenarları göründü.

Boğuk bir sesle, "Evie," dedi.

Üzerine doğru eğilip gülümseyen Evie'nin ağlayamadığı için burnunun içi ve gözleri sızlıyordu. "Buradayım, baba," diye fısıldadı ve tüm hayatı boyunca söylemek istediği kelimeleri ekledi. "Buradayım ve bir daha asla seni terk etmeyeceğim."

Babası memnun olduğunu belirten bir ses çıkardıktan sonra gözlerini kapadı. Tam Evie tekrar uykuya daldığını düşünürken, "Bugün ilk önce nereye uğrayalım, canım? Pastaneye, sanırım..." diye mırıldandı.

Babasının uzun süre önce çocukken yaptığı ziyaretlerden biri olduğunu zannettiğini anlayınca Evie sessizce yanıtladı, "Ah evet." Telaşla gözlerini kuruladı. "Kremalı çörek istiyorum... Ve bir külah kırılmış bisküvi... Sonra da buraya gelip seninle zar atmak istiyorum."

Tahriş olan boğazından çatlak bir kıkırdama yükseldi ve sonra hafifçe öksürdü. "Dur da gitmeden önce baban biraz kestirsin... Akıllı kız..."

Alnındaki bezin diğer tarafını çevirirken, "Evet, uyu," diye mırıldandı Evie. "Bekleyebilirim, baba."

Babasının ilaç etkisi altındaki uykusuna geri çekilişini izlerken Evie boğazındaki yumruya rağmen güçlükle yutkunup yatağın yanındaki sandalyeye çöktü. Şu an olmak istediği başka bir yer yoktu. Vücudu gevşemiş, ipleri bırakılmış bir kukla gibi omuzları çökmüştü. İlk defa kendisine ihtiyaç duyulduğunu ve birinin varlığını önemsediğini hissediyordu. Babasının durumu onu çok üzse de hayatının son saatlerinde onunla olduğu için mutluydu. Bu onu tanımak için yeterli bir süre değildi - birbirlerine her zaman yabancı kalacaklardı - ama her zaman sahip olmayı hayal ettiğinden daha fazlaydı.

Kapının tıklatılmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Kafasını kaldırınca Cam'in eşikte durduğunu gördü. Kollarını gevşek bir şekilde göğsünün üstünde kavuşturmuştu, bedeni aldatıcı bir sakinlikle duruyordu. Evie yorgun bir şekilde gülümsedi. "Sa-sanırım senden beni aşağı götürmeni istedi?"

Elbette kimden bahsettiklerini açıklamasına gerek yoktu. "Özel yemek odalarından birinde seninle yemek yemek istiyor."

Evie hafifçe başını sallarken gülümsemesi buruk bir hal aldı. İtaatkâr bir ev kadınını taklit ederek, "Duydum ve isteğini yerine getireceğim," diye homurdandı. Ayağa kalkarak battaniyeyi uyuyan babasının omuzlarının üzerinde düzleştirdi.

Evie ona doğru yaklaşırken Cam yerinden kıpırdamadı. Ortalama bir erkekten daha uzundu ama Sebastian kadar uzun boylu değildi. "Nasıl oldu da Lord Sebastian ile evlendin?" diye sordu. "Maddi sıkıntılarından haberim

var... En son buraya geldiğinde neredeyse ona kredi vermeyi reddedecektik. Evlilik fikriyle o mu sana geldi?"

"Anlaşmalı bir evlilik olduğunu nereden çıkardın?" diye Evie kaçamak bir cevap verdi.

Cam buruk bir şekilde gülümsedi. "Anlaşmalı evlilik St. Vincent ve kendisi arasında."

Evie gülümsememek için kendisini zor tutuyordu. "Aslında ona giden bendim. Maybrickler'den sonsuza dek kurtulmak için aklıma gelen tek yol buydu." Akrabaları aklına gelince keyfi kaçtı. "Ben ortadan kaybolduktan sonra buraya geldiler mi, Cam?"

Başını salladı. "Her ikisi de geldi. Onları burada saklanmadığına inandırmak için kumarhaneyi aramalarına izin vermek zorunda kaldık."

Daisy Bowman'ın en sevdiği küfrü ödünç alarak, "Lanet olsun," diye homurdandı Evie. "Herhalde daha sonra da arkadaşlarıma gitmişlerdir. Huntlar'a ve Bowmanlar'a. Kayıplara karıştığımı duymak onları üzmüştür." Ama gerçeği ve ne yaptığını duyunca daha çok üzüleceklerdi. Telaşlı bir şekilde saçlarını düzeltip kollarını etrafına sardı. Annabelle ve Daisy'ye iyi olduğunu haber vermek zorundaydı. Lillian balayında olduğuna göre Evie'nin ortadan kaybolduğunu duymamış olabilirdi.

Yarın, diye içinden geçirdi. Yakında herkesin duyacağı kocaya kaçtığı haberinin sonuçlarıyla *yarın* mücadele edebilirdi. Maybrickler'in evine birini gönderip giysilerinin geri kalanını getirtip getirtemeyeceğini ya da giysilerini almasına izin verme ihtimallerinin olup olmadığını düşünüyordu. Herhalde izin vermezlerdi. Yapılması gerekenler listesine daha fazla şey eklenmişti... Bir ara kısa bir süre içinde elbise diktirip ayakkabı yaptırması gerekiyordu.

"Akrabalarım bu-burada olduğumu öğrendiklerinde..." dedi. "Beni almaya geleceklerdir. Evliliği feshetmeyi deneyebilirler. Ben..." Duraksayıp sesini kontrolü altına aldı. "Onlarla gitmeye zorlarlarsa bana yapabileceklerinden korkuyorum."

"St. Vincent onlara engel olmaz mı?" diye soran Cam onu sakinleştirmek için elini uzatıp omzuna koydu. Küçük bir hareketti, sadece avuç içini omzunun narin kıvrımına koymuştu ama bu ona güven vermişti.

"Geldiklerinde buradaysa. Ayıksa. Gücü yeterse." Keyifsizce gülümsedi. "Anlarsın ya... Ancak şu ya da bu olursa..."

"Ben burada olacağım," diye mırıldandı Cam. "Ayık olacağım ve gücüm yetecek. St. Vincent'ın olmayacağını da nereden çıkardın?"

"Bu anlaşmalı bir evlilik. Başlık paramı aldıktan sonra onu çok fazla göreceğimizi sanmıyorum. Bana ikinci sınıf bir kumarhanede oturup..." Tereddüt ederek omzunun üzerinden babasının yatağına baktı. "Babamın ölümünü beklemekten daha önemli işleri olduğunu söyledi."

"Bu konuda fikrini değiştirmiş olabilir," dedi Cam acı bir şekilde. "Ona ofisin anahtarını verir vermez tüm hesap defterlerini çıkarıp sayfa sayfa incelemeye başladı. İşini bitirdiğinde, tüm kumarhaneyi didik didik etmiş olacak."

Bunu duyunca Evie'nin gözleri kocaman açıldı. Kendi kendine, "Ne arıyor olabilir ki?" diye sordu. Sebastian çok garip davranıyordu. Uzun bir yolculuktan döner dönmez böylesine telaşla kumarhanenin mali kayıtlarını karıştırmasını gerektirecek hiçbir sebep yoktu. Yarına kadar herhangi bir şey değişecek değildi. Birlikte balkonda durmuş ana salondaki hareketliliği izlerkenki düşünceli bakışlarını

ve söylediklerini hatırladı... *Burasın altını üstüne getirip tüm sırlarını öğreneceğim*... Sanki oyun masalarıyla dolu ve solmuş halılar kaplı sıradan bir binadan daha fazlası varmış gibi konuşmuştu.

Evie şaşkın bir şekilde, Cam ile birlikte doğruca alt kattaki yemek odasına giden bir dizi arka koridor ve geçitten geçti. Birçok kumarhane gibi Jenner'ın yeri de saklanabilecek, gözlem yapabilecek, insanları ya da eşyaları kaçırabilecek gizli yerlerle doluydu. Cam onu küçük bir odaya götürüp geçmesi için kapıyı tuttu ve Evie dönüp teşekkür ettiğinde eğilerek selam verdi.

Odanın içinde ilerleyen Evie kapının arkasından sessizce kapandığını duydu. Sebastian, tahtında oturan şeytan gibi kendinden emin bir rahatlıkla yerine yerleşmiş elindeki kalemle hesap defterlerinden birinin kenarına not alıyordu. Ana yemek odasındaki kafeteryadan gelen tabaklarla dolu bir masada oturuyordu.

Bakışlarını hesap defterinden ayıran Sebastian, defteri kenara koyup ayağa kalkarak genç kadının oturması için bir sandalye çekti. "Baban nasıl?"

Evie sandalyeye yerleşirken, "Bir an için gözlerini açtı. Küçük bir kız olduğumu sanmış gibi görünüyordu," dedi. Bir tabakta kızarmış hindi dilimleri, diğerinde ise sera şeftalileri ve üzümleri olduğunu görünce uzanıp yemek istediklerinden aldı. Hem açlıktan hem de yorgunluktan elleri titriyordu. Zorlandığını gören Sebastian sessizce seçtiği haşlanmış bıldırcın yumurtaları, bir kaşık dolusu kremalı sakızkabağı, bir dilim peynir, soğuk mezeler, balık ve yumuşak ekmeği onun boş tabağına koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Evie. Yorgunluktan ne yediğini göremeyecek bir haldeydi. Çatalını ağzına götürüp bir ısı-

rık aldıktan sonra gözlerini kapatarak çiğneyip yutkundu. Gözlerini açtığında Sebastian'ı kendisini izlerken buldu.

Mavi gözlerinin altındaki küçük halkalar en az onun kadar yorgun olduğunu ortaya koyuyordu. Elmacık kemiklerinin üstündeki deri gergindi ve güneşte bronzlaşan cildinin altında rengi solgundu. Çok çabuk uzayan altın rengi sakalı parlıyordu. Nedense sertleşen hatları normalde kusursuz, mermer bir sanat eserine benzeyebilecekken kaba bir zarafetle onu daha yakışıklı kılmıştı.

"Hâlâ burada kalmak konusunda kararlı mısın?" diye sordu. Ustalıkla şeftalilerden birini kesip çekirdeğini çıkardı. İkiye böldüğü şeftalinin yarısını ona verdi.

"Ah evet." Evie şeftaliyi alıp ısırdı, mayhoş suyu dilinin üzerine süzülmüştü.

"Ben de böyle söylemenden korkuyordum," diye ilgisizce karşılık verdi. "Bu bir hata, biliyorsun. Nelerle karşılaşacağın hakkında hiçbir fikrin yok... Ahlaksızlıklar, açık saçık laflar, çapkın bakışlar, avuçlayıp çimdik atmalar... Ve tüm bunlar sadece benim evimde olanlar. Bir de buranın nasıl olduğunu düşün."

Kaşlarını çatmakla gülmek arasında kalan Evie merakla ona bakıyordu. "İdare ederim," dedi.

"Edeceğinden eminim, tatlım."

Evie bir kadeh şarabı dudaklarına götürdü ve içerken kadehin kenarından ona ufak bir bakış attı. "Defterde ne var?"

"Kayıt tutma konusunda yaratıcı bir çalışma. Egan'ın kumarhanenin hesaplarını kuruttuğunu duyunca hiç şaşırmayacağından eminim. Oraya buraya ufak tefek paralar atıyor, oldukça ufak miktarlarda olduğu için çalınan paralar gözden kaçıyor. Ama zamanla toplamda büyük bir miktar

ediyor. Kaç senedir para sızdırdığını Tanrı bilir. Şimdiye kadar baktığım tüm hesap defterlerinde kasıtlı bir şekilde yapılmış yanlışlıklar var."

"Kasıtlı yapıldıklarından nasıl emin olabilirsin?"

"Belirgin bir örneği var." Defterlerden birini açarak ona doğru itti. "Kumarhane geçen Salı günü yaklaşık yirmi bin sterlin kâr etmiş. Eğer rakamları borçlarla, banka mevduatlarıyla ve nakdi masraflarla karşılaştırırsan tutarsızlıkları görebilirsin."

Evie Sebastian'ın defterin kenarına aldığı notların üzerinde gezdirdiği parmağını takip ediyordu. "Gördün mü?" diye mırıldandı. "Bunlar olması gereken miktarlar. Ama Egan harcamaları olduklarından fazla göstermiş. Fildişi zarlar, örneğin. Zarların bir kez kullanıldıktan sonra bir daha kullanılmadıkları göz önüne alındığında bile Rohan'a göre yıllık masrafları iki bin sterlinden fazla olmamalı." Her gece yeni zarların kullanılması içlerinin doldurulmasından şüphelenilmesini önlemek için her kumarhanede rastlanan standart bir durumdu.

"Ama burada zarlara neredeyse üç bin sterlin harcandığı yazıyor," dedi Evie.

"Kesinlikle." Sebastian sandalyesine yaslanıp miskin miskin gülümsedi. "Ahlaksız gençliğimde bana her ay para veren babamı vermeye razı olduğundan daha fazla paraya ihtiyacım olduğuna ben de bu şekilde ikna etmiştim."

"Neden paraya ihtiyacın vardı?"

"Açıklamaya kalkarsam korkarım hoşlanmadığın kelimeleri kullanmak zorunda kalacağım."

Bıldırcın yumurtalarından birini çatalıyla bölen Evie bir parçasını ağzına attı. "Bay Egan hakkında ne yapabiliriz?"

Sebastian zarif bir şekilde omuzlarını silkti. "Yürüyebilecek kadar ayıldığında onu kovacağım."

Evie yanağının üstüne düşen bir tutam saçı kenara itti. "Yerine geçebilecek başka biri yok."

"Evet var. Yerini alabilecek uygun birini bulana kadar kumarhaneyi ben yöneteceğim."

Bıldırcın yumurtası boğazına takılmış gibiydi, Evie hafifçe öksürdü. Telaşla şarabına uzanıp birkaç yudum alarak boğazından geçmesini sağlarken kocaman açılmış gözleriyle ona bakıyordu. Böylesine saçma bir şeyi nasıl söyleyebilirdi? "Yapamazsın."

"Egan'dan daha kötü olabileceğimi sanmıyorum. Aylardır hiçbir şeyle ilgilendiği yok... Çok geçmeden burası tepemize yıkılacak."

"Çalışmaktan nefret ettiğini söylemiştin!"

"Evet, söyledim. Ama emin olmak için en az bir kere denemem gerektiğini düşünüyorum."

Evie telaştan kekelemeye başlamıştı. "Bi-birkaç gün oyun oynayıp so-sonra sıkılıp kenara çekilecceksin."

"Sıkılmak gibi bir lüksüm yok, sevgilim. Kumarhane hâlâ kâr getirse de değeri düşüşte. Babanın kapanması gereken bir sürü borcu var. Ona borçlu olan insanlar para bulamazlarsa, mal varlıklarına, mücevherlerine, sanat eserlerine ya da bize verebilecekleri ne bulurlarsa onlara el koymalıyız. Eşyaların değerinden iyi anladığım için kabul edilebilir uzlaşmalara varabilirim. Ayrıca henüz bahsetmediğim başka sorunlar da var... Jenner'ın Newmarket'ta çok fazla para kaybettiren birkaç tane safkan atı var. Çılgınca yatırımlar yapmış - Flintshire'daki sözde altın madenine on bin sterlin yatırmış - küçük bir çocuğun bile anlayabileceği bir üçkâğıt bu."

Alnını ovuştururken, "Ah Tanrım," diye mırıldandı Evie. "Hastaydı... İnsanlar bu durumundan yararlanmış..."

"Evet. Ve şimdi kumarhaneyi satmak istesek bile işleri önce belli bir düzene sokmadan bunu yapamayız. Başka bir seçenek olsaydı, inan bana, bulurdum. Ama burası bir elek gibi ve benden başka hiç kimse delikleri kapatabilecek kadar ne becerikli ne de istekli."

Bu kadar kibirli olmasından ötürü şoke olan Evie, "Delikleri kapatmak hakkında bir şey bildiğin yok!" diye bağırdı.

Sebastian ufak bir gülümsemeyle birlikte hafifçe kaşlarını kaldırarak ona karşılık verdi. Ağzını açıp konuşmasına fırsat vermeden Evie kulaklarını kapatıp, "*Sakın* söyleme!" dedi. Gözlerindeki şeytani parıltıya rağmen itaatkâr bir şekilde sessizliğini koruduğunu görünce yavaşça ellerini kulaklarından çekti. "Kumarhaneyi sen yönetecceksen, nerede uyuyacaksın?"

"Burada, elbette."

"Boş olan tek misafir odasında ben kalıyorum," dedi. "Diğer tüm odalar dolu ve seninle aynı yatağı paylaşmayı düşünmüyorum."

"Yarın yeterince oda boşalmış olacak. Fahişelerden kurtuluyorum."

Olaylar yorgun zihninin takip edemeyeceği bir hızda gerçekleşiyordu. Sebastian'ın, babasının işini ve çalışanlarını kontrolü altına alması korkutucu bir şekilde hızlıydı. Kumarhaneye getirdiği evcil kedinin hiddetli bir kaplana dönüştüğünü görmek Evie'nin sinirini bozmuştu. O istediği gibi katliam yaparken elinden gelen tek şey çaresizce izlemekti. İçinden belki de onu birkaç gün hoş görürse,

yeni işinden sıkılacağını geçiriyordu. Bu sırada Evie de vereceği hasarı aza indirmekle meşgul olabilirdi.

Kendisini sakin olmaya zorlayarak, "Fahişeleri öylece so-sokağa mı atacaksın?" diye sordu.

"Hayır, kumarhanedeki hizmetlerinden ötürü cömert bir miktarla ödüllendirilecekler."

"Kumarhaneye yeni fahişeler almayı mı düşünüyorsun?"

Sebastian kafasını salladı. "Fahişelik kavramına karşı çıkmasam da - hatta tamamen desteklediğimi söyleyebilirim - kadın tüccarı olarak bilinmem hoş olmaz."

"Nasıl bilinmen?"

"Kadın tüccarı. Genelev patronu. Kadın satıcısı. Tanrı aşkına, çocukken kulaklarına pamuk mu tıkadın sen? Kumarhanedeyken hiçbir şey duymadın mı ya da zevksiz giyimli kadınların neden sürekli merdivenlerden inip çıktığını hiç merak etmedin mi?"

"Buraya hep gündüzleri gelirdim," dedi Evie büyük bir gururla. "Onları çalışırken nadiren görürdüm. Ve daha sonra, ne işle meşgul olduklarını anlayacak yaşa geldiğimde, babam kumarhaneye ziyaretlerimi azalttı."

"Herhalde senin için yaptığı tek tük düşünceli şeylerden biri olmalı." Sebastian sabırsız bir şekilde bu konuyu kapattı. "Konumuza dönecek olursak... Olay sadece vasat fahişelerle uğraşma sorumluluğundan kurtulmak istememle ilgili değil, onları ağırlayacak odamız yok. Tüm yatakların dolu olduğu gecelerde, kumarhane üyeleri işlerini ahırda görmek zorunda kalıyorlar."

"Öyle mi? Gerçekten öyle mi oluyor?"

"Ayrıca ahır insanı hem çok kaşındırıyor hem de çok serin. İnan bana."

"Sen..."

"Fakat iki sokak ötede harika bir genelev var. Mal sahibi Madam Bradshaw ile anlaşabileceğimize eminim. Kumarhane üyelerimizden biri bir kadınla vakit geçirmek istediğinde Bradshaw'un yerine gidip düşük bir ücret karşılığında hizmetini aldıktan sonra tekrar buraya dönebilir." Sanki bu fikri yüzünden onu tebrik etmesini bekliyormuşçasına kaşlarını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"

"Ben yine de genelev patronu olacağını düşünüyorum," dedi Evie. "Sadece bu işi dikkat çekmeden yapacaksın."

"Erdem sadece orta sınıflar içindir, tatlım. Alt sınıfların böyle bir lüksü yoktur. Zenginlerin ise değerlendiremeyeceği kadar boş vakti vardır."

Evie kocaman açtığı gözleriyle ona bakarken yavaşça başını salladı, aralık duran dudaklarına Sebastian üzüm tanesi soktuğunda bile yerinden kımıldanmamıştı. "Hiçbir şey söylemene gerek yok," diye gülümseyerek mırıldandı. "Burada kalıp sana göz kulak olabileceğim için mutluluktan nutkunun tutulduğu anlaşılıyor."

Kızıl kaşlarını çatınca Sebastian hafifçe kahkaha attı. "Erkeksi ihtiyaçlarıma yenik düşerek zayıf bir anında seni kendinden geçireceğimden endişeleniyorsan... Evet bu mümkün. Kibarca rica ettiğin sürece."

Evie dişlerini etli, tatlı üzüm tanesine geçirip çekirdeğini dişleri ve diliyle ayırdı. Ağzının içindeki üzüm tanesiyle uğraşmasını izlerken gülümsemesi yavaşça kaybolan Sebastian arkasına yaslandı.

"Henüz uğruna çaba sarf edilmeyecek kadar acemisin," diye soğuk bir şekilde devam etti sözlerine. "Belki de başka erkekler seni bilgilendirdikten sonra gelecekte seni baştan çıkarabilirim."

"Pek sanmıyorum," dedi Evie suratını asarak. "Kendi kocamla sevişecek kadar burjuva değilim."

Sebastian hafifçe alaycı bir kahkaha attı. "Tanrım. Bu cümleyi söylemek için günlerce beklemiş olmalısın. Tebrik ederim, küçük hanım. Henüz evleneli bir hafta bile olmadı ama sen benimle nasıl mücadele edebileceğini çoktan öğrenmeye başladın."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

Dokuzuncu Bölüm

Evie kocasının nerede uyuduğunu bilmiyordu ama rahatsız bir yer olduğundan şüpheleniyordu. Endişeli olduğu için kendisi de doğru düzgün uyuyamamıştı. Birkaç kez kalkıp babasını kontrol etmeye gitmiş, birkaç yudum su içirmiş, çarşafları düzeltmiş, öksürüğü şiddetlendikçe biraz daha ilaç vermişti. Jenner gözlerini her araladığında ona şaşkınlık içinde bakarak, "Burada olduğunu mu hayal ediyorum yoksa küçük kız?" diye sormuştu. Evie de hafifçe mırıldanarak babasının saçlarını okşamıştı.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte Evie banyo yapıp giyindi ve ıslak saçlarını ensesinde gevşek bir şekilde ördü. Hizmetçinin gelmesi için zili çaldıktan sonra ondan haşlanmış yumurta, çorba, çay ve babasının azalan iştahını harekete geçireceğini düşündüğü hasta odasında yenilen türden yiyecekleri getirmesini istedi. Çalışanların çoğu geç saatlere dek çalıştığı için kumarhane sabahları sessiz olurdu. Yine de her zaman hafif işler için hazırda bulunan bir çekirdek kadro vardı. Aşçı olmadığında yardımcısı mutfakta kalıp isteyenler için basit yiyecekler hazırlardı.

Babasının odasından korkunç bir gürültü geldi. Yatağın başına acceleyle giden Evie onu kesik kesik mendilinin içine öksürürken buldu. Göğsünden gelen acı verici sarsıntıları duydukça kendi ciğerleri ağrıyordu. Komodinin üstünde duran ilaç şişelerini karıştırdı, morfin şurubunu bulunca kaşığa bir miktar döktü. Koluyla sırtını destekleyip babasının terli başını ve ensesini tutarak onu yarı oturur pozisyona getirdi. Zayıflığı bir kez daha onu şaşırtmıştı, öksürüğünü tutmaya çalışırken bedeninin gerildiğini hissedebiliyordu. Vücudu sarsılmaya başlayınca elindeki kaşık titreyerek ilacın yatak örtüsüne damlamasına neden oldu.

"Özür dilerim," dedi Evie ve örtüyü silip kaşığı tekrar doldurdu. "Tekrar deneyelim, babacığım." Babası bu kez ilacı içmeyi başardı, yutkunurken damarları gözüken boğazı yavaşça hareket ediyordu. Ve sonra kızının sırtını destekleyecek yastıkları koymasını beklerken birkaç kez daha öksürdü.

Evie onun arkasına yaslanmasını sağlayıp eline katlı bir mendil yerleştirdi. Gri sakallı cılız suratına bakarken bu tanınamayacak haldeki yabancıda babasına dair izler arıyordu. Yüzü hep dolgun, sağlıklı ve kırmızıydı... Sürekli ellerini kullanmadan biriyle asla konuşamazdı, eski boksörlere özgü el hareketleriyle avcunu sıkıp havayı yumruklardı. Şimdi ise o adamın soluk bir gölgesi gibiydi, yüzünün rengi grileşmiş ve aşırı kilo kaybı yüzünden sarkmıştı. Ama yine de yuvarlak ve koyu, İrlanda Denizi'nin tonundaki mavi gözleri hâlâ aynıydı. Bu gözleri tanıyınca kendisini güvende hisseden Evie gülümsedi.

"Kahvaltı getirmelerini istedim," diye mırıldandı. "Herhalde birazdan gelmiş olur."

Jenner yemek istemediğini belirtircesine hafifçe kafasını salladı.

Yatağın üstüne hafifçe yanına otururken, "Evet, yiyeceksin," diye ısrar etti Evie. "Bir şeyler yemelisin, baba." Eline lekeli bir mendil alarak ucuyla ağzının kenarındaki kan damlasını sildi.

Beyaz kaşlarının arası yavaşça çatıldı. "Maybrickler," dedi hırıltılı bir şekilde. "Seni almaya gelecekler mi, Evie?"

Gülümsemesinde acımasız bir memnuniyet vardı. "Onları terk ettim. Birkaç gün önce Gretna Green'e kaçıp ev-evlendim. Artık üzerimde hiçbir yetkileri kalmadı."

Jenner'ın gözleri kocaman açılmıştı. "Kiminle?" diye kısa ve öz bir şekilde sordu.

"Lord St. Vincent."

Kapının tıklatılmasıyla tabaklarla dolu bir tepsiyle birlikte hizmetçi içeri girdi. Evie ona yardım etmek için ayağa kalkıp komodinin üzerindeki birkaç şeyi topladı. Babasının yemeğin kokusunu alınca hafifçe geri çekildiğini görünce anlayışlı bir şekilde suratını buruşturdu. "Özür dilerim, baba. En azından biraz çorba içmelisin." Göğsüne bir peçete serdikten sonra bir kâse sıcak çorbayı dudaklarına götürdü. Birkaç yudum aldıktan sonra babası arkasına yaslandı, Evie peçeteyle ağzını silerken onu inceliyordu. Durumu açıklamasını beklediğinin farkında olan Evie acı acı gülümsedi. Daha önce ona ne söyleyeceğini iyice düşünüp taşındığından, onun iyiliği için olaya sahte bir romantik hava katmanın yararı olmadığına karar vermişti. Babası deneyimli bir adamdı, kızının aşk uğruna evlenebileceğini düşünmek herhalde hiçbir zaman aklına gelmemişti. Onun hayat felsefesine göre insan her şeyi olduğu gibi

kabul edip hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Eğer bu süre içinde biraz olsun eğlenilebiliyorsa, kişi bunun tadını çıkarmaya bakmalı, bedelini ödeme vakti geldiğinde ise şikâyet etmemeliydi.

"Evlendiğimi çok fazla kişi bilmiyor henüz," dedi. "Çok da kötü bir anlaşma olmadı. Yeterince iyi anlaşıyoruz ve onun hakkında hayallere kapılmıyorum."

Ağzını açınca babasına bir parça haşlanmış yumurta uzattı. Jenner duyduklarını düşünerek yutkundu ve "Babası olan dük kızıyla balta sapını birbirinden ayıramayacak kadar aptal bir herif," dedi.

"Ama Lord St. Vincent oldukça akıllı."

"Soğuk biri," dedi Jenner.

"Evet. Ama her zaman değil. Hatta..." Aniden durdu, Sebastian ile birlikte yataktayken, üzerindeki sert ve sıcak bedenini, parmaklarının altında kasılan sırt kaslarını hatırlayınca yanakları kızardı.

"Kadın düşkünü," dedi Jenner.

Evie aynı dürüstlükle, "Bunun benim için bir önemi yok," diye yanıtladı. "Ondan hiçbir zaman sadakat beklemiyorum. Evlenerek çoktan istediğimi elde ettim. Onun istediklerine gelince..."

Doğu Londra aksanıyla, "Tamam, parayı hazır ederim," dedi babası dostça. "Şimdi nerede?"

Evie ona haşlanmış yumurtadan bir parça daha verdi. "Henüz yataktan kalkamadığına eminim."

Odadan çıkmak üzere olan hizmetçi kapının eşiğinde durdu. "Pardon ama kendisi yatakta değil, hanımefendi... Şey, leydim. Lord St. Vincent Bay Rohan'ı erkenden uyandırıp oradan oraya koşturarak sorular sormaya başladı ve

ona bir yapılacaklar listesi verdi. Bay Rohan'ı oldukça zor duruma soktuğu belliydi."

"Lord St. Vincent'ın insanların üzerinde genelde öyle bir etkisi vardır," dedi Evie ilgisizce.

"Ne listesi?" diye sordu Jenner.

Evie, Sebastian'ın kumarhanenin yönetimini üstlendiğini itiraf etmeye cesaret edemedi. Bunu duymak babasını çok üzerdi. Kızının sevmediği biriyle evlenmesi haberinin üstünde durmayabilirdi ama işini etkileyen herhangi bir şey onun için büyük bir üzüntü kaynağı olurdu. "Ah," dedi Evie belirsizce. "Yenilenmesi gereken bir parça halı döşemesi gördüğünü sanıyorum. Ayrıca kafeteryanın mönüsüne biraz değişiklik getirecekti. Bu tür şeyler."

"Hmmm...." Bir kez daha kâseyi dudaklarına götürünce Jenner kaşlarını çattı. "Ona Egan'dan izin almadan hiçbir şeye dokunmamasını söyle."

"Tabii, babacığım."

Evie gizlice hizmetçiye bakarken kızın daha fazla bilgi vermesini önlemek için uyarırcasına gözlerini kıstı. Kendisine sessizce verilen emri anlayan hizmetçi başını eğerek onayladı.

"Eskisi kadar kekelemiyorsun," dedi Jenner. "Nedenini söyle bakalım, havuç kafalı."

Evie sorusunu ciddi bir şekilde düşündü, geçen hafta boyunca kekelemesinin oldukça düzeldiğinin farkındaydı. "Bilmiyorum. Sanırım Maybrickler'den uzak kalmak kendimi daha sakin hissetmeme yardımcı oldu. Londra'dan ayrılır ayrılmaz kekelemediğimi fark ettim..." Gretna Green'e gidiş ve dönüş yolculuklarının belirli kısımlarını sansürleyerek anlattı, hatta bu babasının birkaç kez kıkırdamasına neden oldu. Konuştukları sırada morfinin ağrı

dindirici etkisiyle yüzünün rahatladığını görebiliyordu. Hiç dokunmadığı tosttan bir parça yiyip bir fincan çay içti ve sonra kahvaltı tepsisini kapının yanına koydu.

"Baba," dedi düz bir sesle. "Uyumadan önce yıkanıp tıraş olmana yardım edebilirim."

"Gerek yok," diye karşılık verdi babası. Morfinin etkisiyle bakışları donuklaşmıştı.

"İzin ver de seninle ilgileneyim," diye ısrar ederken hizmetçinin bir ibrik sıcak su bıraktığı lavaboya doğru gitti. "Daha rahat uyursun sanırım."

Jenner karşı çıkamayacak kadar yorgun görünüyordu, sadece içini çekip öksürdü, Evie porselen bir kâse ve tıraş takımını yatağın kenarına getirirken onu izledi. Evie havlunun bir ucunu babasının boynuna sokarak göğsüne serdi. Daha önce hiçbir erkeği tıraş etmeyen Evie, tıraş fırçasını aldı ve suya batırıp sabunun olduğu kupanın içine özenle daldırdı.

"Önce sıcak havlu koymalısın, ufaklık," diye mırıldandı Jenner. "Sakalları yumuşatır."

Babasının yönlendirmelerine uyan Evie havluyu ıslatıp sıktıktan sonra yavaşça Jenner'ın çenesi ve boynuna doğru serdi. Bir dakika sonra havluyu alıp sabunu çenesinin bir tarafına dağıtmak için tıraş fırçasını aldı. Bir defada yüzünün bir bölümünü tıraş etmeye karar vererek usturayı açtı, kuşkulu bir şekilde usturaya bakarak dikkatle babasına doğru eğildi. Ustura yüzüne dokunmadan kapıdan alaycı bir ses yükseldi.

"Yüce Tanrım." Omzunun üzerinden bakan Evie, Sebastian'ı gördü. Onunla değil babasıyla konuşuyordu. "Keskin bir aletle yanınıza yaklaşmasına izin vererek cesaretinizden ötürü sizi tebrik mi etmeliyim yoksa aklınızı

mı kaçırdığınızı sormalıyım bilemiyorum." Yatağa doğru birkaç uzun adımla yaklaşarak elini uzattı. "Onu bana ver, sevgilim. Baban bir kere daha öksürürse, yanlışlıkla burnunu keseceksin."

Evie karşı çıkmayarak usturayı ona verdi. Kocası uykusunu alamamış olmasına rağmen bugün daha dinç görünüyordu. Tertemiz bir şekilde tıraş olmuş, saçlarını yıkamış ve ışıltılı tutamlara ayırarak taramıştı. İnce bedeni kendi vücut ölçülerine uyan bir takım elbise taşıyordu, kömür karası bir kumaştan dikilen ceketi bronz teniyle hoş bir kontrast oluşturuyordu. Önceki gece de gözlemlediği gibi sanki kumarhanede olmak onu canlandırmışçasına hayat doluydu. Biri yaşlı ve hasta, diğeri çok dinç ve sağlıklı olan iki erkeğin arasındaki zıtlık şaşırtıcıydı. Sebastian babasına doğru yaklaştıkça Evie'nin içinden aralarına girmek geliyordu. Kocası işini bitirmek için çaresiz kurbanının yanına yaklaşan bir yırtıcıya benziyordu.

"Ustura kayışını getir, sevgilim," dedi Sebastian. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. Usturayı kayışın üzerinde ileri geri götürürken, "Tıraştan önce ve sonra, her zaman usturayı keskinleştirmelisin," diye mırıldandı.

"Zaten yeterince keskin görünüyor," dedi Evie kuşkulu bir şekilde.

"Asla yeterince keskin olamaz, tatlım. Başlamadan önce yüzü tamamen sabunla. Sabun sakalları yumuşatacaktır." Ustura elindeyken Jenner'a, "İzin verir misiniz?" diye sordu.

Sebastian'ın kendisini tıraş etmesine herhangi bir itirazı olmayan babası Evie'yi şaşırtarak başını salladı. Daha iyi görebilmek için Evie yatağın diğer tarafına geçti.

"Elinin baskısını kullanmaktansa," dedi Sebastian. "Us-

turayı kendi haline bırak. Kılların uzadığı yöne doğru tıraş et... İşte böyle. Ve usturayı paralel bir şekilde vurmamaya dikkat et. Yüzün yan tarafından başla... Sonra yanaklara geç... Ve sonra da boynun kenarlarına... Bu şekilde..." Sebastian konuşurken düzgün vuruşlarla usturayı ağarmış sakalların üstünde gezdiriyordu. "Usturayı sık sık durula." Uzun parmakları Jenner'ın yüzünde yavaşça hareket ediyordu. Sebastian tıraş ettikçe yaşlı adamın teninin bir kısmını gerginleştirerek usturanın açısını değiştiriyordu. Hareketleri hafif ve becerikliydi, işini iyi biliyordu. Sebastian'ı, babasını deneyimli bir hizmetçinin ustalığıyla tıraş ederken izleyen Evie gözlerine inanamıyordu.

Bu erkeksi ayini bitiren Sebastian, Jenner'ın parlak, pürüzsüz suratından sabunun geri kalanını sildi. Sadece çenesinin kenarında küçük bir kesik vardı. Havluyu üzerine bastırırken, Sebastian, "Sabunda daha fazla gliserin olmalı. Hizmetçim bundan daha iyi sabun yapıyor... Bugün biraz getirmesini isterim."

"Teşekkür ederim," dedi Evie. Onu izlerken göğüslerini gıdıklayan bir sıcaklık hissetmişti.

Sebastian'ın bakışları Evie'nin suratına doğru kaydı, genç kadının yüz ifadesi büyülenmiş gibiydi. "Çarşafların değiştirilmesi gerekiyor," dedi. "Sana yardım edeyim."

Babasının tükenen bedenini görmesini istemediği için Evie başını salladı. Babasının daha sonra onun yanındayken kendisini kötü hissedeceğini biliyordu. "Teşekkür ederim ama olmaz," dedi kesin bir şekilde. "Hizmetçiyi çağırırım."

"Pekâlâ." Jenner'e baktı. "İzninizle, efendim, siz dinlendikten sonra tekrar gelirim."

"Evet," dedi babası. Bakışları donuklaşmıştı. Gözlerini kapatıp içini çekerek arkasına yaslandı.

Sebastian usturayı temizleyip bir kez daha kayışta bileddikten sonra deri kılıfına koyarken Evie de odayı düzeltti. Sebastian ile birlikte kapıya doğru yürürken Evie sırtını kapının çerçevesine yaslayarak ona baktı. Endişeli bakışlarını yüzüne dikmişti. "Bay Egan'ı kovdun mu?"

Bir eliyle kapıya tutunup ona doğru eğilen Sebastian başını salladı. Oldukça gevşek ve rahat bir şekilde duruyor olsa da Evie kendisini zarif bir biçimde boyunduruğu altına almış gibi hissediyordu. Bunun hiç de kötü bir his olmadığını fark edince şaşırdı. "Hesap defterlerine baktığımı söyleyene kadar biraz saldırgan davrandı," dedi Sebastian. "Daha sonra ise ona karşı suç duyurusunda bulunmamaya karar verdiğimiz için ne kadar şanslı olduğunun farkında olduğundan kuzu gibi sakindi. Bir an önce buradan ayrılması için Rohan eşyalarını toplamasına yardım ediyor."

"Neden Bay Egan'ı şikâyet etmek istemiyorsun?"

"Olumsuz tanıtım olur. Maddi sıkıntıya dair en ufak bir belirti insanların kumarhanenin güvenilirliğinden endişe etmesine neden olur. Kayıplarımızı karşılayıp devam etmemiz daha iyi." Bakışlarını genç kadının gergin hatlarında gezdirdikten sonra hafifçe ekledi: "Arkanı dön."

Gözleri kocaman açılmıştı. "N-ne? Neden?"

"Arkanı dön," diye tekrarladı Sebastian ve Evie yavaşça arkasını dönene kadar bekledi. Evie kalbi gümbür gümbür atarken kollarını kavuşturup arkasını döndü.

Şaşkın bir halde beklerken ne yapacağını merak ediyordu. Sebastian'ın büyük ellerini omuzlarında hissedince gerildi. Sanki bir şey arıyormuşçasına parmakları hafifçe sırtının üst kısmında geziniyordu... Ve sonra yavaşça sır-

tına masaj yapmaya başladı, kendinden emin hareketlerle sırtındaki yorulan kasları rahatlatıyordu. Hünerli parmaklarıyla gergin noktaları bularak Evie'nin nefesini hızla içine çekmesine neden oluyordu. Ellerinin baskısı giderek arttı, avuç içi sırtında kayarken başparmaklarıyla sertçe belkemiğinin iki yanına bastırıyordu. Evie kedi gibi gerildiğini hissedince utandı. Yavaşça yukarı çıkan Sebastian omuzlarının ve ensesinin birleştiği noktada düğümlenen kaslarını bularak buraya yoğunlaştı, genç kadının hafifçe inlediğini duyana dek de parmaklarıyla onu yoğurmaya devam etti.

Deneyimli elleri uğruna bir kadın rahatlıkla kölesi olabilirdi. Ona şehvetli bir şekilde dokunuyor ve Evie sızlayan vücudundan şiddetle zevk alıyordu. Ağırlığının büyük bir kısmını kapıya veren Evie nefes alışının yavaşladığını fark etti. Sırtı gevşemişti ve kendisini o kadar iyi hissediyordu ki Sebastian'ın durmasından korkuyordu.

Sebastian nihayet ellerini vücudundan çektiğinde, Evie eriyerek yere yığılmamış olmasına şaşırmıştı. Arkasını dönüp yüzüne baktı, alaycı bir şekilde gülümsediğini görmeyi ya da dalga geçercesine bir şey söylemesini umuyordu. Ama bunun yerine, renginin kızardığını ve yüzünün ifadesiz olduğunu gördü.

Sebastian, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi. "Baş başa." Onu kolundan tutup babasının dairesinden çıkararak karşısına çıkan ilk odaya soktu, burası tesadüfen önceki gece Evie'nin kaldığı odaydı. Kapıyı kapatan Sebastian karaltı gibi üzerine doğru ilerledi. "Rohan haklı," dedi lafı dolandırmadan. "Babanın çok fazla zamanı kalmadı. Bir gün daha dayanması mucize olur."

"Evet. Ben... Bence herkes bu durumun farkında."

"Bu sabah Rohan ile babanın durumu hakkında uzun

uzadıya görüştüm, bana teşhisin ardından doktorun bıraktığı broşürü gösterdi." Ceketinin cebine uzanıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve onu Evie'e uzattı.

Evie broşürün üstünde yazılı olan *Veremle İlgili Yeni Bir Teori* başlığını okudu. Odayı aydınlatan tek ışık küçük pencereden içeri süzülmekte olduğu için gözleri yorulmuştu, başını salladı. "Daha sonra okuyabilir miyim?"

"Evet. Fakat sana teorinin ana fikrini anlatabilirim, vereme canlı organizmalar neden oluyormuş, o kadar küçüklermiş ki çıplak gözle görmek mümkün değilmiş. Hastalığa yakalanan ciğerlerde yaşıyorlarmış. Hasta bir insanın ciğerlerinden verdiği havanın bir bölümünü sağlıklı bir insan içine çektiğinde ise hastalık o kişiye bulaşıyormuş."

"Ciğerlerde yaşayan küçük yaratıklar mı?" diye tekrarladı Evie şaşkın bir şekilde. "Bu çok saçma. Verem hastalığa doğal yatkınlık sonucu... Ya da soğuk ve yağışlı havada uzun süre dışarıda kalmaktan olur..."

"İkimiz de doktor ya da bilim adamı olmadığımıza göre bu konuda tartışmak çok gereksiz. Ama güvende olmak için... Korkarım babanla görüşme saatlerini kısıtlamak zorundayım."

Kâğıt elinden düşmüştü. Duyduklarıyla dehşete kapılan Evie'nin nabzı korkunç bir hızla atıyordu. Babasının yanında olmak için katlandığı onca şeyden sonra, Sebastian onunla birlikte geçireceği son birkaç günü ondan almaya çalışıyordu - ve bunların hepsi broşüre basılı henüz kanıtlanmamış tıbbi bir teori yüzündendi. "*Hayır*," dedi sert bir şekilde. Boğazı kasılıyordu, kelimeler dudaklarının yetişemediği bir hızda dışarı çıkıyordu. "Ke-ke-kesinlikle olmaz. Yanında istediğim kadar kalacağım. Ne be-beni ne de

onu umursuyorsun... Sadece gü-gücün sende olduğunu göstermek için bana acımasızca davranmak istiyorsun..."

"Çarşafları gördüm," dedi Sebastian kısaca. "Kan, balgam ve Tanrı bilir daha başka ne öksürüyor... Onunla birlikte ne kadar çok vakit geçirirsen onu her ne öldürüyorsa onu soluma ihtimalin artar."

"Senin aptal teorine inanmıyorum. Sana bunun çok gü-gülünç olduğunu düşünen bi-bir düzine doktor bulabilirim..."

"Bu riski göze almana izin veremem. Lanet olsun, bundan altı ay sonra kendini o yatakta ciğerlerin çürürken mi bulmak istiyorsun?"

"Eğer bö-böyle bir şey olursa, bu seni ilgilendirmez."

Kızgınlıkla söylenen sözlerin ardından sessizce birbirleriyle yüzleşirken Evie bir an için sözlerinin olması gerektiğinden fazla sert çıktığını fark etti.

"Haklısın," dedi Sebastian acımasızca. "Verem hastası olmak istiyorsan, ol öyleyse. Ama yatağının kenarında boynumu bükerek oturmayı reddettiğimde sakın şaşırma. Sana en ufak bir yardım etmeyeceğim. Ciğerlerini çıkararak öksürürken, bu kadar inatçı bir aptal olmanın senin suçun olduğunu hatırlatmaktan haince zevk alacağım!" Sinirli bir şekilde ellerini oynatarak sözlerini tamamladı.

Ne yazık ki dayısı Peregrine ile birçok kez karşı karşıya kalan Evie kendisini şartladığı için sinirli hareketlerle fiziksel saldırıyı birbirinden ayırabilecek yapıda değildi. İçgüdüsel bir şekilde ellerini kaldırarak başını korudu. Beklediği darbenin acısını hissetmeyince, nefesini vererek temkinli bir şekilde kollarını indirdi. Sebastian hayretle ona bakıyordu. "Sana vuracağımı mı sandın? *Tanrım*. Biri sana vurmuş muydu? Daha önce sana kim vurdu?" Ani-

den ona uzanınca Evie geriye doğru sendeleyerek sertçe duvara yaslandı. Sebastian donup kalmıştı. "Lanet olsun," diye fısıldadı. Dikkatle ona bakarken çok güçlü duygularla mücadele ediyormuş gibi görünüyordu. Uzun bir sessizliğin ardından yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bir kadına asla vurmam. Sana asla zarar vermem. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Açık renkli, parlak gözlerindeki ışıltıyla sersemleyen Evie, ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu. Sebastian yavaşça yaklaşırken irkildi. "Bir şey yok," diye mırıldanıyordu. "Bırak da yanına geleyim. Hiçbir şey yapmayacağım. Sakin ol." Bir elini beline dolayıp diğeriyle saçını okşarken, içine dolan rahatlıkla birlikte Evie yavaşça nefes almaya başladı. Sebastian onu kendisine biraz daha yaklaştırdı, dudakları alnına dokunuyordu. "Kimdi?" diye sordu.

En sonunda, "D-dayım," diyebildi Evie. Kekelediğini duyunca sırtında hareket eden elleri bir an için duraksadı.

"Maybrickler'den mi?" diye sabırla sordu.

"Hayır, di-diğeri."

"Stubbin."

"Evet." Sebastian diğer kolunu da beline dolarken Evie kendinden geçerek gözlerini kapadı. Sıkıca Sebastian'ın sert göğsüne sarılıp omzuna doğru sokularak temiz, erkeksi kokusunu ve sandal ağacı parfümünün hafif kokusunu içine çekti.

"Kaç kez?" diye sorduğunu duydu. "Bir kereden fazla mı?"

"Ben... Artık ö-önemi yok."

"Seni hangi sıklıkla dövüyordu, Evie?"

Cevap verene kadar ısrar edeceğini fark eden Evie ho-

mırdanmaya başladı. "Ço-çok sık değil ama... Bazen onu ya da Fl-Florence Teyzemi sinirlendirdiğimde gözü kararırdı. En son ka-kaçmaya çalıştığımda, gözümü morartıp dudağımı pa-patlattı."

"Gerçekten mi?" Sebastian uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra ürkütücü bir sakinlikle, "Onu parça parça edeceğim," dedi.

"Öyle bir şey yapmanı istemiyorum," dedi Evie ısrarla. "Sa-sadece ondan uzakta olmayı istiyorum. Hepsinden."

Kızaran yüzüne bakabilmek için Sebastian başını geriye çekti. "Güvendesin," dedi kısık bir sesle. Bir elini yüzüne doğru götürüp elmacık kemiğinin üstünü okşadı, parmak uçlarının burun kemiğine doğru giden soluk, altın rengi çilleri takip etmesine izin verdi. Kirpiklerini aşağı doğru kırpıştırırken kaşlarının ince kıvrımlarını okşadı ve yüzünün yarısını avcunun içine aldı. "Evie..." diye mırıldandı. "Hayatım üzerine yemin ederim ki ellerim sana asla acı vermeyecek. Her konuda berbat bir eş olabilirim... Ama seni asla o şekilde incitmem. Buna inanmalısın."

Teninin hassas sinirleri hissettiği tüm duyguları kana kana içmişti... Dokunuşunu, dudaklarına değen nefesinin erotik esintisini. Evie gözlerini açmaktan ya da bu anı bozabilecek herhangi bir şey yapmaktan korkuyordu. "Evet," diye fısıldadı. "Evet... Ben..."

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurunca Evie şaşırmıştı... Sonra bir tane daha... Nefesini tutarak ona teslim olmuştu. Ağzı sıcak bir ipek, hafif bir ateş gibiydi, dudaklarını yavaşça bastırarak onu ele geçiriyordu.

Dengesinin bozulduğunu hissedince, Sebastian elini tutup yavaşça ensesine doğru götürdü. Diğer elini de Evie ensesine koyarak nazik öpücüklerine karşılık verdi. Sebas-

tian hızla nefes alıyordu, şişip inen göğüs kafesi Evie'nin göğsüne sürtünerek onu büyülüyordu. Aniden öpücükleri derinleşmeye ve sertleşmeye başladı. Evie buna nasıl dayanabileceğini gerçekten bilemiyordu.

Sebastian boğazından arzuyla dolu boğuk bir ses çıkarıp dudaklarını dudaklarından çekti. "Hayır," diye nefes nefese fısıldadı. "Hayır, bekle sevgilim... Bunu başlatmayı istememiştim. Ben sadece... *Lanet olsun*!"

Evie parmaklarını sertçe Sebastian'ın ceketinin kumaşına geçirmiş ve yüzünü parlak, gri, ipek kravatına gömmüştü. Sebastian onu başının arkasından tuttu, vücuduyla sendeleyen ağırlığına destek oluyordu. Saçlarına doğru, "Daha önce söylediklerimde hâlâ ciddiyim," dedi. "Babana bakmak istiyorsan, kurallarıma uymak zorundasın. Odayı havalandır... Kapının ve pencerelerin sürekli açık kalmasını istiyorum. Ona çok yakın oturma. Ayrıca onun yanındayken ağzının ve burnunun üstüne gelecek şekilde bir mendil bağlamanı istiyorum."

"Ne?" Evie ondan kurtulup ona duyduklarına inanamadığını belirten bir bakış attı. "Böylece görünmez ufak yaratıklar ciğerlerime giremeyecek, öyle mi?" diye dalga geçer gibi bir ses tonuyla sordu.

Sebastian gözlerini kısmıştı. "Beni zorlama, Evie. Onu ziyaret etmeni tamamen yasaklamama çok az kaldı."

"Ama yüzüme mendil takarsam kendimi gülünç hissederim," diye karşı çıktı. "Ayrıca bu babamın duygularını incitir."

"Umrumda değil. Kurallarıma uymazsan, onu göremeyeceğini aklından çıkarma."

İçini yeni bir öfke dalgası kaplayınca Evie ondan uzaklaştı. "Maybrickler'den hiç farkın yok," dedi sert bir şekil-

de. "Seninle özgürlüğümü kazanmak için evlendim. Ama anlaşılan bunun yerine, eski gardiyanlarımı yenisiyle değiştirmişim."

"Hiçbirimiz tam anlamıyla özgür değiliz, ufaklık. Ben bile değilim."

Yumruklarını sıkan Evie ona ters ters bakıyordu. "En azından, kendi adına karar verme hakkına sahipsin."

"Ve senin adına da," diye ona sataştı. Onu böylesine kışkırtmış olmak hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. "Yüce Tanrım, ne gösteri ama! Tüm bu güçlü meydan okuma... Seninle sevişmek istememe neden oluyor."

"Sakın bana bir daha dokunma," diye çıkıştı. "Asla!"

Sebastian kapıdan çıkarken kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Onuncu Bölüm

Evie, o gece babasının odasına gittiğinde, vaktin geldiğini anladı. Jenner'ın beti benzi solmuş, yıpranan ciğerleri yeterli oksijeni alamadığından dudakları morarmıştı. Evie onun yerine nefes almayı diliyordu. Soğuk elini avcunun içine alarak sanki ısıtabilirmiş gibi parmaklarını ovalarken sabit bir gülümsemeyle yüzüne bakıyordu. Solgun saçlarını düzeltirken, "Baba," diye mırıldandı. "Bana ne yapmamı istediğini söyle. Ne istediğini söyle."

Jenner ona yumuşak, sevecen bir bakışla bakarken kırışık yüzünde küçülen dudakları cevap verircesine kıvrıldı. "Cam..." diye fısıldadı.

"Peki. Hemen çağırırım." Evie titreyen parmaklarıyla babasının saçlarını okşuyordu. "Baba..." diye yavaşça sordu. "Cam benim kardeşim mi?"

"Ahhhh." İçini çekerken gözleri buruştu. "Hayır, ufaklık. Keşke olsaydı. O çok iyi bir çocuk..."

Evie ona doğru uzanıp cılız ellerinden birini öptükten sonra yatağın yanından kalktı. Aceleyle zile doğru koşup

birkaç kez çaldı, hizmetçi alışılmadık bir hızla karşısında belirdi. "Buyrun, leydim."

"Bay Rohan'ı çağır," dedi Evie. Sesi sadece biraz titremişti. Bir an duraksayarak Sebastian'ı da çağırıp çağırmamayı düşündü... Ama babası onu istememişti. Ayrıca Sebastian'ın sakin ve mantıklı duruşunun kendi duygularına çok büyük bir tezat oluşturacağını düşününce... Onu çağırmamaya karar verdi. Ondan güç alabileceği bazı anlar vardı ama bu onlardan biri değildi. Hizmetçiye, "Çabuk git," diye mırıldandı ve sonra babasının yanına döndü.

Güven veren bir görünüm sergilemeye çalışırken korkusunun bir kısmını yansıtmış olacak ki babası bir elini tutarak biraz daha yakınında olması için onu güçsüzce çekti. "Evie," diye zayıfça fısıldadı. "Görüyorsun ya, annenin yanına gidiyorum... Onlara arka kapıyı açık bırakmalarını söylemiştir... Böylece gizlice cennete girebilirim."

Evie gözlerinden birkaç damla gözyaşı dökülmesine karşın sessizce güldü.

Çok geçmeden Cam içeri girdi. Kömür karası saçları birbirine girmişti ve sanki aceleyle giyinmiş gibi kıyafetleri alışılmadık biçimde buruşuktu. Kendisine hâkim ve sakin görünse de Evie ela gözlerinin akıtamadığı gözyaşlarıyla ışıldadığını fark etmişti.

Evie ayağa kalkıp geri çekildi ve konuşmadan önce birkaç kez yutkunması gerekti. "Seni duyması için iyice eğilmelisin," dedi boğuk bir sesle.

Cam yatağın kenarına eğilerek, az önce Evie'nin yaptığı gibi her iki eliyle Jenner'ın ellerini tuttu. "Bana çok iyi babalık ettin," dedi genç çingene kısık bir sesle. "Gözün arkada kalmasın. Yeni hayatında Tanrı'nın yolunu açık edeceğini unutma."

Jenner ona bir şeyler fısıldarken Cam başını eğmiş yavaşça yaşlı adamın ellerini ovuşturuyordu. Çabucak, "Evet," dedi ama Evie babası ondan her ne istediyse geniş omuzlarındaki gerginlikten Cam'in bundan hoşlanmadığını anlamıştı. "Ben hallederim."

Ardından Jenner rahatlayarak gözlerini kapattı. Cam yatağın yanından çekilerek Evie'nin geçmesine izin verdi. Titrediğini fark edince, "Bir şey yok," diye mırıldandı. "Büyükannem bana her zaman 'Yeni bir yola asla sırtını dönmeye çalışma... Seni ne tür maceraların beklediğini asla bilemezsin,' derdi."

Evie bu sözlerde teselli bulmaya çalıştı ancak gözleri sulanmıştı ve boğazı acıyordu. Babasının yanına oturup elini hafifçe göğsüne koydu. Jenner bu dokunuşu hoş karşılamış gibi ufak bir ses çıkardı. Yaşamın yavaş yavaş babasının bedenini terk ettiğini hisseden Evie, Cam'in kocaman eliyle kolunu kavradığını fark etti.

Odada acı verici bir sessizlik vardı. Evie'nin kalbi neredeyse işitilebilir şekilde atıyordu. Daha önce ölümle hiç karşılaşmamıştı ve şimdi bununla yüzleşmek, sevdiği tek insanı kaybetmek içini korkunun soğuk baskısıyla doldurmuştu. Gözyaşlarının arasından kapıya doğru bakıp Sebastian'ın yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle orada durduğunu görünce aslında ona ihtiyacı olduğunu anladı. Parlak ay taşı gözleriyle ona bakarken, bakışlarındaki bir şey Evie'yi sakinleştiriyordu.

Ivo Jenner dudaklarının arasından hafifçe nefesini verdi ve sonra bir daha nefes almadı.

En sonunda bittiğini fark eden Evie, yanağını babasının başına dayayıp yaşlarla dolan gözlerini kapadı. "Güle güle," diye fısıldadı. Gözyaşları bir zamanlar kızıl renkli

olan babasının lülelerine damlıyordu.

Bir dakika sonra Evie Cam'in güçlü elleriyle kendisini yatağın yanından uzaklaştırdığını hissetti.

"Evie," diye fısıldadı genç adam. Yüzünü diğer tarafa çevirmişti. "Naaşıyla ilgilenmeliyim. Kocanla birlikte gitmelisin."

Evie başını salladıktan sonra yürümeye çalıştı ama bacakları kilitlenmişti. Cam'in saçlarını düzelttiğini ve sonra da kupkuru dudaklarıyla alnına küçük, masum bir öpücük kondurduğunu hissetti. Kör gibi arkasını dönüp sendeleyerek kocasına doğru ilerledi. Sebastian birkaç adımda yanına varıp eline bir mendil verdi. Evie nereye gittiklerini önemsemeyecek ya da umursamayacak kadar kendinden geçmiş bir haldeydi. Sebastian onu Ivo Jenner'ın dairesinden çıkarırken Evie gözlerini ve burnunu sildi. Sebastian elini beline sabitleyip koluyla onu sıkıca sırtından destekliyordu.

Soğukkanlı bir ses tonuyla, "Sürekli acı çekiyordu," dedi Sebastian. "Böylesi daha iyi."

Hissiz bir şekilde Evie, "Evet," diye karşılık verebildi. "Elbette."

"Sana herhangi bir şey söyledi mi?"

"Bana... Annemden bahsetti." Bu düşünce tekrar gözlerinin yanmasına ve acı acı gülümsemesine neden oldu. "Annemin cennetin arka kapısından içeri girmesine yardım edeceğini söyledi."

Sebastian onu kendi yatak odasına götürdü. Yatağa gömülen Evie, mendili burnuna götürüp yan tarafına dönerek kıvrıldı. Daha önce hiç böyle ağlamamıştı; hıçkıramıyordu, göğsündeki baskı hafiflemeyi reddederken üzüntüsü boğazına batıyordu. Perdelerin çekildiğinin ve

Sebastian'ın hizmetçiden biraz şarap ve bir sürahi soğuk su getirmesini istediğinin hayal meyal farkındaydı.

Sebastian odada olmasına rağmen ona yaklaşmamıştı, birkaç dakika odanın içinde dolaştıktan sonra en sonunda yatağın yanındaki sandalyeye oturmuştu. Ağlarken Evie'ye dokunmak istemediği, böylesine bir duygusal yakınlıktan çekindiği anlaşılıyordu. Tutkulu olduğu anlarda Evie ona sığınabilirdi ama üzgünken değil. Yine de yanından ayrılmak gibi bir niyeti olmadığı da belliydi.

Hizmetçinin şarabı getirmesinin ardından Sebastian Evie'nin sırtını yastıklarla desteledi ve ona bolca doldurduğu kadehi verdi. Evie şarabını içerken, Sebastian eline aldığı nemli bezi yavaşça genç kadının şişen gözlerine bastırdı. Hareketleri nazik ve sanki küçük bir çocukla ilgileniyormuşçasına tuhaf bir şekilde özenliydi.

"Çalışanlar..." diye mırıldandı Evie bir süre sonra. "Kumarhane. Cenaze töreni..."

"Ben her şeyle ilgilenirim," dedi Sebastian sakin bir şekilde. "Kumarhaneyi kapatırız. Cenaze töreninin düzenlenmesini hallederim. Arkadaşlarından birini çağırmamı ister misin?"

Evie hiç düşünmeden başını salladı. "Bu onları çok zor bir duruma sokar. Ayrıca içimden kimseyle konuşmak gelmiyor."

"Anlıyorum."

Sebastian ikinci kadehi bitirene dek onun yanında kaldı. Bir şey söylemesini beklediğini fark eden Evie, boş kadehi komodinin üstüne koydu. "Sanırım artık biraz uyuyabilirim. Yapılması gereken onca şey varken başımda beklemene gerek yok."

Değer biçen bakışlarını üzerinde gezdirdikten sonra sandalyeden kalktı. "Uyandığında beni çağır."

İçkili bir şekilde yarı karanlıkta uzanmış uyuklarken Evie düşünceliydi. İnsanlar sevdiklerini kaybetmenin acısına dayanabiliyorlardı... Beklenmedik bir ölüm olmadığı sürece. Ama bu ona hiç kolay gelmemişti. Aynı insanlar babasını doğru düzgün tanımıyor olmasının acısını azaltacağını da söyleyebilirlerdi. Fakat bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Kendisini teselli edebileceği babasına dair çok az anısı vardı... Birlikte çok az zaman geçirmişlerdi. Üzüntüyle birlikte kasvetli bir yoksunluk içini sarmıştı... Ve bunların yanı sıra biraz da öfke. Hayatında sevgiden bu kadar yoksun olduğuna göre sevgiyi hiç mi hak etmiyordu? Başkalarını kendisine çekmek için gerekli olan bir şeyden mi yoksundu?

Düşüncelerinin tehlikeli bir biçimde kendi kendine acımaya doğru kaydığının farkına varınca gözlerini kapatıp titreyerek içini çekti.

Cam, Ivo Jenner'ın dairesinden çıkar çıkmaz koridorda St. Vincent ile karşılaştı. Kumral adamın kaşları çatıktı, ses tonunda ise soğuk bir kibir vardı. "Karım bayat çingene laflarında teselli buluyorsa, onunla bu şekilde ilgilenmene karşı çıkacak değilim. Ama onu bir daha öpersen, ne kadar platonik olursa olsun, seni hadım ederim."

Ivo Jenner'ın bedeni henüz yatağında soğumadan St. Vincent'ın saçma sapan kıskançlıklara kapılması birçok erkeği çileden çıkarabilirdi. Ama Cam, zorba vikontu kuşkulu bir merakla süzdü.

Kasıtlı bir şekilde diğer adamı test etmek için vereceği

cevabı düşünen Cam, "Evie'yi eğer o şekilde istemiş olsaydım, onu çoktan elde ederdim," dedi kısık bir sesle.

Ve işte karşısındaydı - St. Vincent'ın buz mavisi gözlerinde onu uyarırcasına çakan şimşek itiraf edemeyeceği gizli bir duyguyu ele vermişti. Cam daha önce St. Vincent'ın karısına karşı duyduğu bu sessiz özleme benzeyen bir şey görmemişti. Evie her odaya girdiğinde St. Vincent'ın neredeyse ses çatalı gibi titrediğinin kimsenin gözünden kaçmasına imkân yoktu.

"Bir kadınla sevişmek istemeden de kendisine özen göstermek mümkün," diyerek dikkatini çekti Cam. "Ama sizin bu görüşüme katılmadığınızı görebiliyorum. Yoksa başkalarının sizin gibi hissetmediğini anlayamayacak kadar onu kafanıza mı taktınız?"

"Onu takıntı haline getirdiğim yok," diye sertçe çıkıştı St. Vincent.

Omzunu duvara yaslayan Cam, gözlerini St. Vincent'ın sert bakışlarına dikti, sabrı neredeyse taşmak üzereydi. "Elbette takıntı haline getirmişsiniz. Herkes bunu rahatlıkla görebilir."

St. Vincent onu uyarırcasına bakıyordu. "Bir kelime daha edersen," dedi boğuk bir sesle. "Egan'ın gittiği yoldan geçmek zorunda kalırsın."

Cam alaycı bir hareketle kendisini korurcasına ellerini kaldırdı. "Uyarı alınmıştır. Bu arada... Jenner'ın son sözleri Bullard ile ilgiliydi. Vasiyetinde ona ayrılan maddi bir kısım varmış... Jenner onun şereflendirilmesini istedi."

St. Vincent gözlerini kıstı. "Neden Bullard'a para bırakmak istesin ki?"

Cam omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Ama yerinizde olsam, Jenner'ın son isteğini reddetmezdim."

"Reddetsem bile onun ya da başka birinin yapabileceği çok fazla şey yok."

"O durumda, tamamlayamadığı işi yüzünden hayaletinin kumarhaneye dadanması riskiyle karşı karşıya kalırsınız."

"Hayalet mi?" St. Vincent ona inanmadığını belirten bir bakış attı. "Tanrım, ciddi olmadığını söyle lütfen."

"Ben bir çingeneyim," diye gerçekçi bir şekilde yanıtladı Cam. "Elbette, hayaletlere inanıyorum."

"Sadece yarı çingenesin. Bu da bana en azından geri kalanının biraz aklı başında ve mantıklı olduğunu düşündürüyor."

"Diğer yarım İrlandalı," dedi Cam özür diler bir şekilde.

"*Tanrım*," dedi St. Vincent tekrar ve sonra başını sallayarak uzaklaştı.

Düzenlenmesi gereken bir cenaze töreni varken, kumarhanenin işleri karışmışken ve binanın bir an önce yenilenmesine ihtiyaç duyulurken, Sebastian'ın Evie'yi ve onun içinde bulunduğu durumu düşünemeyecek kadar meşgul olması gerekirdi. Ama kısa bir süre içinde Evie, ne kadar uyuduğuna, bir şey yiyip yemediğine ve genelde nasıl olduğuna dair onun sürekli olarak hizmetçilerden rapor istediğini fark etmişti. Evie'nin kahvaltı ve öğle yemeği yemediğini öğrenince, Sebastian kısa bir notla birlikte üst kata bir tepsi göndermişti.

Leydim,
Bu tepsi bir saat sonra kontrol etmem için bana geri getirilecek. O zamana kadar tepsideki her şeyi bitirmezsen sana bizzat zorla yediririm.

Afiyet olsun,
S.

Evie'nin emrini yerine getirmesi Sebastian'ı memnun etmişti. Evie emirlerinin onun için endişe etmesinden mi yoksa gözünü korkutmak istemesinden mi kaynaklandığını sinirli bir şekilde merak ediyordu. Çok geçmeden Sebastian normalde aldığının iki katını ödeyip Evie için bir an önce üç adet yas elbisesi hazırlaması için bir terzi tutarak oldukça düşünceli bir davranışta bulunmuştu. Ama ne yazık ki seçtiği kumaşlar son derece uygunsuzdu.

Kadınlar yas tuttukları bir sene boyunca yapışmış ipliklerden yapılan donuk, sert ve kaşındıran bir kumaş olan bürümcük giymeliydiler. Bürümcük kırışmaya meyilli, yağmurda neredeyse parça parça olan ve rahatlıkla alev alan bir kumaş olduğundan Sebastian elbiselerden birinin siyah kadifeden, diğerinin yumuşak ketenden ve sonuncusunun ise kaşmirden yapılmasını istemişti.

Evie kaşlarını çatarak ellerini elbiselerin üzerinde gezdirirken, "Bunları giyemem," dedi. Elbiseler yatak örtüsünün üstüne serilmişti.

Elbiseler kumarhaneye teslim edilir edilmez Sebastian onları yukarı bizzat götürmüştü. Yatağın kenarında durmuş, gelişigüzel bir şekilde oymalı ahşap dikmeye yaslanmıştı. Kar beyaz gömleği ve kuşağı hariç tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Rahatlıkla tahmin edilebileceği üzere

parlak altın rengi teni ve saçlarına tuhaf bir tezat oluşturan sade kıyafetlerin içinde son derece yakışıklı görünüyordu. Böylesine dikkat çeken bir erkeğin doğru düzgün bir karaktere sahip olup olamayacağını Evie ilk kez aklından geçirmiyordu. Şüphesiz çocukluğundan beri şımartılmış olmalıydı.

Elbiselere bakan Sebastian, "Neden bunları giymek istemiyorsun?" diye sordu. "Hepsi siyah, öyle değil mi?"

"Evet ama bunlar bürümcük değil."

"Bürümcük mü giymek *istiyorsun*?"

"Elbette istemiyorum... Kimse bürümcük giymeyi istemez. Ama insanlar başka bir şey giydiğimi görürlerse, hemen hakkımda dedikodu yapmaya başlarlar."

Sebastian tek kaşını kaldırdı. "Evie," dedi soğuk bir sesle. "Ailenin isteklerine karşı geldin, adı çıkmış bir çapkınla evlendin ve bir kumarhanede yaşıyorsun. Daha ne kadar dedikoduya neden olabileceğini sanıyorsun?"

Maybrickler'den kaçtığı gece yanına aldığı üç elbiseden birini giyen Evie elbisesine kuşkulu bir bakış attı. Kendisi de, hizmetçiler de elbisesini temizlemek için ellerinden geleni yapmış olsalar da kahverengi yün elbise yolculukları süresince lekelenmiş ve ıslanıp çamurlandığı yerler çekmişti. Ayrıca tenini kaşındırıyordu. Yeni, yumuşak ve temiz bir şeyler giymek istiyordu. Kahverengi kadifenin katlarına elini uzatıp yavaşça okşadı, kumaşın tüylü yumuşak yüzünde parmak uçlarının izi kalıyordu.

"İnsanların ne söylediklerine kulak asmamayı öğrenmelisin," diye mırıldandı Sebastian ona doğru yaklaşarak. Yanında durup parmaklarını yavaşça omzuna yerleştirmesi Evie'nin aniden irkilmesine neden oldu. "Böylece daha mutlu olursun." Birdenbire sesinde neşeli bir hava belir-

mişti. "Başkaları hakkındaki dedikodular genelde doğruyken, kendi hakkımdaki dedikoduların hiçbir zaman doğru olmadığını öğrendim."

Ellerinin kahverengi elbisesinin arkasındaki düğmelerde gezindiğini hissedince Evie huzursuz bir şekilde dikleşti. "Ne yapıyorsun?"

"Üzerini değiştirmene yardım ediyorum."

"İstemiyorum. Şimdi olmaz... Ah, lütfen yapma!"

Ama ısrar eden Sebastian onu sabit tutabilmek için bir elini önüne götürürken, diğeriyle düğmeleri açmakla meşguldü. Gereksiz yere ona karşı koymaya çalışmaktansa, Evie kızarıp olduğu yerde kaldı, çıplak teninde tüyleri diken diken olmuştu. "Keşke bana bu kadar rahat bir şekilde dokunmasan!"

"*Rahat* kelimesi ilgisizliği vurgular," diye yanıtlarken elbiseyi kalçalarının üzerinden aşağı itti. Elbise gelişigüzel bir şekilde yere düştü. "Sana karşı tepkilerimde ilgisizlikle alakalı en ufak bir şey yok, sevgilim."

İç çamaşırlarının içinde, karşısında titreyen Evie, "İnsan kendisine karşı biraz saygılı olunmasını isteyebilir," dedi. "Özellikle de... Ondan sonra..."

"Saygıya ihtiyacın yok. Konfora, tutulmaya ve biraz da benimle birlikte yatakta debelenmeye ihtiyacın var. Ama buna izin vermediğine göre sadece omuzlarına biraz masaj yapıp sana birkaç nasihat vereceğim." Sebastian iç gömleğinin askıları dışında çıplak olan omuzlarına sıcak ellerini yerleştirdi. Gergin kaslarını ovmaya başladı, başparmakları sırtının üst kısmında güçlü kavisler çizerek dolanıyordu. Evie küçük bir ses çıkarıp ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Sebastian onu susturup tüm hüneriyle ona masaj yapmaya devam etti.

"Birkaç gün önceki kız değilsin artık," diye mırıldandı. "Ne utangaçsın ne de Maybrickler'le yaşamaya katlanan çaresiz bir çocuk. Oldukça varlıklı ve alçak bir adamla evli bir vikontessin. Şimdi kimin kurallarına bağlı kalacaksın?"

Evie canından bezmiş bir halde başını salladı. Sebastian'ın sırtındaki gerginliği aldığı sırada, kendi duyguları üzerindeki kontrolünün aynı hızla azaldığını fark etti. Konuşmaya çalışırsa ağlayacağından korkuyordu. Bunun yerine sessiz kalıp gözlerini sıkıca kapatarak düzgün bir şekilde nefes almaya çalıştı. Sebastian'ın, "Şimdiye dek hayatını başkalarını memnun etmeye çalışarak geçirdin," dediğini duydu. "Ve bu konuda oldukça başarısızdın. Neden bir değişiklik yapıp kendini memnun etmeyi denemiyorsun? Neden kendi koyduğun kurallara göre yaşamıyorsun? Başkalarına boyun eğmek sana ne kazandırdı?"

Evie sorduğu soruları düşünürken Sebastian özellikle ağrıyan bir noktayı bulunca yavaşça nefesini verdi. Bir süre sonra, "Kuralları severim," dedi. "Sıradan bir insan olmanın kötü bir yanı yok, öyle değil mi?"

"Hayır. Ama sen sıradan biri değilsin... Sıradan bir insan olsaydın bana gelmektense kuzenin Eustace ile evlenirdin."

"Çok çaresizdim."

"Tüm sebebi bu değil." Kısık sesi kedi mırıldanmasına benziyordu. "Kötülük sana cazip gelmişti."

"Hayır gelmedi! Ve gelmiyor!"

"Adı çıkan bir çapkını kendi evinde, reddedemeyeceği bir teklifle köşeye sıkıştırmak hoşuna gitmişti. İnkâr etmeye kalkma... Artık seni yeterince tanıyorum."

Tüm üzüntüsüne ve endişelerine rağmen Evie inanılmaz bir şekilde gülümsemeye başladığını hissetti. "Belki bir an için bundan zevk almış olabilirim," diye itiraf etti. "Ayrıca ailemin bundan haberi olduğunda ne kadar kızacaklarını düşünmek kesinlikle çok hoşuma gitmişti." Suratını asarak devam ederken gülümsemesi kayboldu. "Onlarla yaşamaktan o kadar nefret ediyordum ki! Keşke babamın yanında kalabilseydim. Bana bakabilecek birini tutabilirdi..."

"Yüce Tanrım," dedi Sebastian. Sesi hiç de anlayışlı bir şekilde çıkmamıştı. "Neden kendi dünyasında küçük bir çocuk istesin ki?"

"Çünkü ben ailesinin bir parçasıydım. Çünkü sahip olduğu tek şey bendim!"

Sebastian kararlı bir şekilde kafasını salladı. "Ama erkekler bu şekilde düşünmez, tatlım. Baban haklı olarak ondan uzakta yaşamanın senin için daha iyi olacağını düşünmüş. Doğru düzgün bir şekilde yetiştirilmediğin sürece iyi biriyle evlenemeyeceğini biliyordu."

"Fakat Maybrickler'in bana nasıl davrandığını bilseydi... Bana nasıl acı çektirdiklerini..."

"Babanın da aynı şeyleri yapmayacağını nasıl bilebilirdin ki?" Sebastian bu soruyu sorarak onu şoke etmişti. "Tanrı aşkına, o eski bir boksördü. Kendisine hâkim olamamasıyla tanınırdı. Onu daha sık görseydin, elinin tersiyle çok samimi olabilirdin."

"Buna inanmıyorum," dedi Evie öfkeyle.

Yatağın üstündeki kadife elbiseye uzanan Sebastian, "Hemen tüylerini kabartma," diye mırıldandı. "Daha önce de söylediğim gibi ne olursa olsun bir kadına vurmak asla

aklımın ucundan geçmez. Ama dünya bu tür bir endişesi olmayan erkeklerle dolu ve babanın da bu erkeklerden biri olması çok olası. İstersen bana karşı gelebilirsin ama Jenner'ı baş tacı edecek kadar saf olma, sevgilim. Yine de dolandırıcılar, suçlular ve sahtekârlarla dolu dünyasında o fazlasıyla dürüst bir adamdı. Kendisinin de bu sözlerime katılacağına eminim. Kaldır kollarını." Ustalıkla kadife elbiseyi başının üstünden geçirip yumuşak ve kabarık eteklerini kalçalarından aşağı itti ve kollarını elbisenin kollarından geçirmesine yardım etti. "Bu hayat sana göre değil," dedi kibar bir şekilde. "Kasabada bir evde yaşamalısın, yeşil çimenlerin üstüne serili bir battaniyeye oturup bir tabak dolusu çilek ve krema yemelisin. At arabasıyla gezintiye çıkmalı, arkadaşlarını ziyaret etmelisin. Belki de bir gün sana bir çocuk vermeme izin verirsin. Hem seni meşgul edecek bir şey olur, hem de hiç şüphesiz çoktan çocuk yapmak için uğraşmaya başlamış olan arkadaşlarınla ortak bir noktan olur."

Önerilerini böylesine rahat bir şekilde dile getirmesine şaşıran Evie, kendisine çok yakın duran yakışıklı yüzüne gözlerini dikti. Başka biri olsa az önce kendisine yavru bir köpek almayı önerdiğini sanırdı. Sebastian gerçekten de göründüğü kadar duygusuz olabilir miydi?

Birkaç kez güçlükle yutkunduktan sonra, "Çocuk yapmayı ister miydin?" diye sorabilmeyi başardı.

"Hayır, tatlım. Bir eş ve çocuk için babandan daha istekli olduğumu sanmıyorum. Ama hamile kalman için elimden gelen her şeyi yaparım." Gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Yetiştirilmesine olmasa da çocuk peyda etme kısmına son derece istekli bir şekilde katılabileceğimden emin

olabilirsin." Elbiseyi bağlamak için arkasına geçti. "İstediklerini düşün," diye nasihat etti. "Elini uzatmaya cesaret ettiğin sürece... Sahip olamayacağın çok az şey var."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

On Birinci Bölüm

Evie'nin kocasına karşı hissettiği tüm dostça duygular ertesi sabah Sebastian'ın sözde Madam Bradshaw ile bir anlaşma yapmak için kumarhaneden ayrılmasıyla anında yok olmuştu. Sebastian bir sonraki gün düzenlenecek olan Ivo Jenner'ın cenaze töreninin hazırlıklarını tamamlamıştı ve şimdi de dikkatini kumarhane ile ilgili işlere çevirmişti. Kumarhane iki haftalığına kapatılacaktı ve bu süre içinde marangozlar, sıvacılar ve badanacılar tarafından işgal edilen bina komple yenilenecekti.

Sebastian ayrıca Cam'i kâhyalığa terfi ettirmek de dahil olmak üzere kumarhanenin işleyişinde değişiklikler yapmaya başlamıştı. Genç adamın karışık soyu düşünülünce, bunun tartışmalı bir karar olduğu kesindi. Çingenelerin elinin uzun olduğu ve aldatıcı insanlar oldukları dünyaca bilinen bir şeydi. Cam'in yüklü miktarda para toplaması, ödeme yapması ve oyunun yasallığının şüpheli olduğu durumlarda arabuluculuk etmesi bazıları için bir kediden civciv yuvasına göz kulak olmasını istemekten farksızdı.

Konumu öylesine güçlüydü ki hiç kimse - Sebastian bile - oyunlarla ilgili verdiği kararları sorgulayamazdı. Yine de Cam tanınan ve sevilen biriydi, Sebastian da kumarhane üyelerini onun yeni görevini kabul etmelerine ikna edeceği üzerine riske girmeye istekliydi. Ayrıca kumarhanenin diğer otuz çalışanından hiçbiri oyun salonunu işletecek yeteneğe sahip değildi.

Madam Bradshaw ile yapılacak bir anlaşmanın soruna harika bir çözüm olacağı konusunda Cam de Sebastian'a katılınca Evie üzülmüştü. Ve doğal olarak kötü şöhretli madama bu teklifi götürme işini Sebastian üstlenmişti. Kocasının cinselliğe düşkünlüğünü bildiği için Evie kocasının Madam Bradshaw'a yaptığı ziyarette iş görüşmesinden fazlası olduğu konusunda emindi. Gretna Green'den döndüklerinden beri Sebastian hiç kimseyle birlikte olmamıştı. Şüphesiz istekli bir kadınla ilişkiye girmeye hazır ve hevesliydi.

Evie kendi kendine bunun umrunda olmadığını söyleyip duruyordu. On, yüz... Hatta bin kadınla birlikte olsa da durumu asla umursamayacaktı. Umursarsa aptallık etmiş olurdu. Sebastian ancak sokak aralarında dolaşıp karşısına çıkan her dişi kediyle çiftleşen başıboş bir kedi kadar sadık olabilirdi.

Dayanıklı görünümünün altında burnundan soluyan Evie saçlarını fırçaladı ve örerek topladı. Altın yüzüğünün ışıltısı gözüne takıldığında yüzüğün üstündeki Galce işleme onunla dalga geçiyor gibiydi. Acı acı, "*Sevgim sana ait,*" diye fısıldayıp yüzüğü çıkardı. Sahte bir evlilikte yüzük takmak çok mantıksızdı.

Yüzüğü komodinin üzerine koymak üzereyken aklına daha iyi bir fikir geldi ve yüzüğü cebine attı - Cam'den

onu kumarhanenin kasasında saklamasını isteyecekti. Tam odadan çıkmak üzereyken kapı tıklatıldı. Kapıdaki kişi hiçbir zaman odanın kapısını tıklatmakla uğraşmayan Sebastian olamazdı. Kapıyı açınca Evie, sert yüz hatlarıyla birlikte Joss Bullard'ı karşısında buldu.

Diğer çalışanlar Bullard'dan nefret etmese de Bullard'ın popülaritesinin Cam'inki ile boy ölçüşemeyeceği açıktı. Cam ile aynı yaşlarda olmasına rağmen sık sık birbirleriyle karşılaştırılmaları Bullard için çok üzücüydü. onu muzip çekiciliği ve şakacılığıyla çalışanlar ve patronlar arasında en sevilen kişi haline gelen esmer güzeli Cam ile karşılaştırmak haksızlık olurdu. Bullard şakadan anlamayan, hayatta elde ettiklerinden hoşnutsuz ve hak ettiğinden daha fazlasını kazandığını düşündüğü herkesi kıskanan bir adamdı. Kendisine karşı bile medeni olmayı başaramadığını fark eden Evie ona karşı temkinli bir şekilde yaklaşmaya karar verdi.

Bullard sert ve duygusuz bakışlarını Evie'ye dikmişti. "Arka kapıya gelen ziyaretçi sizi görmek istiyor, hanımefendi."

"Ziyaretçi mi?" Evie kaşlarını çattı, ailesinin en sonunda nerede olduğunu öğrendiğini düşününce karnında bir boşluk hissetti. Jenner'ın ölümü, geçici bir süreliğine kapanan kumarhane ve onun kumarhanede kalıyor oluşu haberi hızla Londra'ya yayılmış olmalıydı. "Kim? Sa-sana isminin ne olduğunu söyledi mi?"

"Benden kendisinin Bayan Hunt olduğunu iletmemi istedi, hanımefendi."

Annabelle. Her ne kadar Annabelle'in kumarhaneye tek başına gelebileceğine ihtimal vermese de çok sevdiği arkadaşının ismini duyunca rahatlayıp neşe dolan Evie'nin

kalp atışları hızlanmıştı. "Bu çok güzel bir haber," dedi. "Lütfen onu babamın karşılama odasına getirin."

"Benden arka kapıya gitmeniz gerektiğini söylemem istendi, hanımefendi."

"Ah." Ama bu hiç hoş olmamıştı. Annabelle gibi yetiştirilmiş bir kız kumarhanenin arka kapısında beklememeliydi. Evie endişeli bir şekilde eşiği geçip uzun adımlarla odadan çıktığında aklından sadece bir an önce Annabelle'in yanına gitmek geçiyordu. Bullard arkasında, hızla merdivenlerden aşağı inerken ara sıra parmaklıklara tutunuyordu. En alt kata vardığında yorgunluktan kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ağır kapıyla bir süre mücadele ettikten sonra kapıyı açtı ve Annabelle Hunt'ın biçimli vücudu yerine dayısı Peregrine'nin iri yarı cüssesini görünce şaşkınlıkla içeri kaçtı.

Evie'nin adeta aklı durmuştu. Peregrine kendisine itaat etmesi için yumruklarını kullanmaktan hiçbir zaman çekinmemişti. Artık Leydi St. Vincent olması ve böylelikle yasal olarak ulaşılamaz olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Peregrine onu sertçe dövmeye başlayıp mümkün olan her şekilde intikamını alabilirdi.

Kaçmaya çalışırken Bullard'ın yolunu kestiğini görünce şaşırdı.

"Sizi getirmem için bana para verdi," diye homurdandı Bullard. "Bir ayda kazandığım kadar."

"Hayır," diye bağırıp onu göğsünden itti. "Lütfen yapma... Ne istersen veririm... Beni götürmesine izin verme!"

"Bunca sene Jenner sizi onların yanında bıraktı," diye alay etti genç adam. "Sizi burada istemiyordu. Hiç kimse istemiyor."

Evie karşı koyarcasına çığlık atarken, Bullard onu merhametsizce iri vücut hatları zaferle kabaran Peregrine'e doğru itti. Kaba bir şekilde, "İşte, benden istediğinizi yaptım," dedi Bullard Peregrine'in arkasındaki adama. Evie dayısı Brook'u hemen tanımıştı. "Şimdi parayı görelim."

Bu alışverişten biraz rahatsız ve utanmış gibi görünen Brook adama parayı verdi.

Peregrine Evie'yi sıkıca tutmuş, onu ensesinden yakalanan tavşan kadar çaresiz bir hale sokmuştu. Kocaman, köşeli suratı öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Seni aptal, ahlaksız kız!" diye bağırırken onu şiddetle sarstı. "Hâlâ işimize yaramayacak olsaydın, seni çöp gibi bir kenara atardım. Bizden daha ne kadar saklanabileceğini sanıyordun? Yaptıklarını sana ödeteceğimden hiç şüphen olmasın!"

"Bullard, durdur onu, *lütfen*." Peregrine Evie'yi kendilerini bekleyen at arabasına doğru sürüklerken genç kadın çığlıklar atarak kaçmaya çalışıyordu. "*Hayır*!"

Fakat Bullard kılını bile kıpırdatmadan nefret dolu bakışlarıyla kapıda durup olanları izliyordu. Kendisinden bu denli nefret etmesi için ne yapmış olabileceğini anlamıyordu Evie. Neden ona yardım edebilecek kimse yoktu? Neden kimse çığlıklarını duymuyordu? Yaşam savaşı veren Evie Peregrine'e dirseklerini geçirip onu tırnaklıyordu ama kabarık etekleri mücadele etmesine engel oluyordu. Karşı koyması yüzünden çileden çıkan Peregrine, "İtaat et, seni lanet olası mikrop," diye haykırdı.

Evie gözünün ucuyla ahırın bahçesinden çıkıp sokaktaki karışıklığı görünce duraksayan çocuğu fark etti. Ona, "Cam'i getir..." diye bağırdı. Ama Peregrine'in ağzını ve burnunu avcunun içiyle kapatmasıyla bağrışı kesildi. Tadı tozlu olan elini ısırınca Peregrine öfkeli bir feryatla elini

çekti. "Cam!" Evie tekrar çığlık attı ve sonra kulağına inen sert bir tokatla sesi kesildi.

Peregrine onu Brook'a itti, ince yüzü Evie'nin gözleri önünde bulanık bir şekilde geziniyordu. Peregrine, "Onu arabaya koy," diye emrettikten sonra cebinden kanayan elini bağlamak için bir mendil çıkardı.

Evie, Brook'un ellerinde kıvranıyordu. Brook onu sert bir şekilde araca doğru itince, Evie dönüp boğazının ön kısmına bir yumruk indirmeyi başardı. Aldığı darbeyle nefessiz kalan Brook onu serbest bıraktı.

Peregrine tabak kadar büyük elleriyle Evie'yi yakalayıp onu at arabasının yan tarafına itti. Başını cilalanmış sert panele çarpmasıyla birlikte Evie'nin kafasına çok güçlü bir ağrı saplandı ve gözünün önünde kıvılcımlar uçuşmaya başladı. Aracın içine doğru itilirken mücadele edemeyecek kadar sersemlemişti.

Yavru balina gibi koltuğa yerleşen solgun yüzlü ve şişman kuzeni Eustace'in içeride beklediğini görünce Evie çok şaşırdı. Eustace Evie'yi vücudunun kocaman, leş kokulu katmanları arasına hapsetti. Etli kolunu genç kadının boğazına dolarken kendisinden beklenmeyecek bir güç sergiliyordu. Nefes nefese, "Yakaladım seni," dedi. "Baş belası kaltak... Benimle evleneceğine dair sözünü tutmadın. Ama ailem senin mirasını elime geçireceğimi söylüyor, ne olursa olsun mirası benim için alacaklar."

"Ben zaten evliyim..." diye inledi Evie. Etrafını saran insan etiyle boğuluyor gibiydi, egzotik bir denizaltı canavarı tarafından sanki bir bütün halinde yutuluyordu.

"Evlilik geçerli olmayacak. Nikâhı feshettireceğiz. Gördüğün gibi benim için işleri mahvetme planın işe yaramadı." Eustace konuştukça çabuk sinirlenen bir çocuğa

benziyordu. "Beni sinirlendirmesen iyi edersin, kuzen. Babam evlendikten sonra sana istediğimi yapabileceğimi söyledi. Bir hafta boyunca dolaba kilitlenmek hoşuna gider miydi?"

Evie cevap verecek kadar hava alamıyordu. Eustace onu hareketsiz tutacak şekilde sarmalamıştı. Evie boynunun etrafını saran koluna bakarken gözyaşlarına hâkim olamıyordu.

Kulaklarının uğuldamasına rağmen birdenbire dışarıdan gelen bağrış ve küfretme seslerini duydu. At arabasının kapısı ansızın açıldı ve biri içeri atladı. Evie kim olduğunu görmek için kıpırdandı. Koyu altın rengi saçlarının tanıdık ışıltısını görünce güçsüz bir hıçkırıkla kalan nefesini verdi.

Sebastian daha önce hiç görmediği bir halde karşısındaydı, artık tarafsız ve sakin değil, öfkeden deliye dönmüş gibi görünüyordu. Tombul çenesinin ardında sinirli bir şekilde nefes almaya başlayan Eustace'in üzerine diktiği acımasız bakışları soluk ve donuktu.

Öfkeli ve boğuk bir ses tonuyla, "Onu bana ver," dedi Sebastian. "*Hemen* bana ver seni yağ tulumu, yoksa boğazını parçalarım."

Sebastian'ın tehdidini yerine getirmeye hevesli olduğunu fark eden Eustace Evie'nin boynunu serbest bıraktı. Evie, Sebastian'a doğru güçlükle ilerlerken çaresizce nefes almaya çalışıyordu. Sebastian kısık bir sesle mırıldanarak onu yakaladı, hafif ama kendinden emin bir şekilde onu tutuyordu. "Sakin ol, sevgilim. Artık güvendesin." Evie, vücudunun öfkeden kesintisiz bir şekilde titrediğini hissediyordu.

Sebastian koltuğun diğer ucunda jöle gibi vücudunu

toplamaya çalışan Eustace'a tehlikeli bir bakış attı. "Seni bir daha görürsem..." dedi acımasızca. "Şartlar ne olursa olsun, seni öldürürüm. Ne kanun, ne silahlar ne de Tanrı beni durdurabilir. O nedenle eğer yaşamına değer veriyorsan bir daha yollarımız kesişmez."

Eustace'i korkudan nutku tutulmuş bir halde titrerken bırakan Sebastian, Evie'yi arabadan aşağı indirdi. Evie kaygılı bir şekilde etrafına bakınıp nefesini geri kazanmaya çalışırken ona tutunuyordu. Anlaşılan Cam kargaşanın farkındaydı ve her iki adamı da uzakta tutuyordu. Saldırıdan kaçıyor gibi görünen, tombul suratı öfkeden kıpkırmızı kesilen Peregrine geriye doğru sendelerken Brook yerde yatıyordu.

Ayakları yere değince dengesini kaybeden Evie yüzünü kocasının omzuna gömdü. Sebastian burnundan soluyordu. Kısa bir süreliğine genç kadını baştan aşağı süzdü, ellerini hafifçe üzerinde gezdirirken bakışları solgun yüzüne odaklanmıştı. Sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Yaralandın mı, Evie? Bana bak, sevgilim. Evet. Tatlım... Sana bir zarar verdiler mi?"

"Ha-hayır." Evie sersemlemiş bir şekilde ona bakıyordu. "Peregrine..." diye fısıldadı. "O çok gü-güçlüdür..."

"Onu bana bırak," dedikten sonra Cam'e seslendi. "Rohan. Gel ve onu al."

Genç adam derhal isteğini yerine getirdi ve Evie'ye doğru hızlı ve uzun adımlarla yaklaştı. Kulağa yabancı gelen birkaç kelime söyledi, sesi genç kadının gergin sinirlerini yatıştırıyordu.

Cam'le birlikte gitmeden önce duraksayarak Sebastian'a endişeli bir bakış attı Evie.

Sebastian ona bakmadan, "Sorun yok," dedi. Donuk bakışlarını Peregrine'in iri yarı cüssesine odaklamıştı. "Git."

Dudağını ısıran Evie, Cam'in kolundan tutup kendisini içeri götürmesine izin verdi.

"Bizi ziyaret etmeniz ne büyük incelik," dedi Sebastian sert bir şekilde. "Bizi tebrik etmeye gelmiş olmalısınız, öyle değil mi?"

"Yeğenimi almaya geldim," diye homurdandı Peregrine. "Oğlumla evleneceğine söz vermişti. Yasadışı evliliğiniz geçerli olmayacak!"

"O *benim*," diye çıkıştı Sebastian. "Herhalde hiç karşı koymadan, öylece gitmesine izin vereceğimi düşünecek kadar beyinsiz olamazsınız."

"Nikâhı feshettireceğim," dedi Peregrine.

"Bu ancak cinsel ilişkiye girmediysek mümkün olabilirdi. Sizi temin ederim ki o iş çoktan bitti."

"Kızlık zarının bozulmadığı üzerine ifade vereceğine söz veren bir doktorumuz var."

"Çok zor," dedi Sebastian tüyleri ürperten bir rahatlıkla. "Bunun üzerimde nasıl bir etkisi olacağını hiç düşündün mü? Şöhretimi geliştirmek için çok uğraştım... Kızlığını bozamayacak kadar iktidarsız olduğumun ileri sürülmesine izin verirsem adam değilim." Ceketini omzundan çıkarıp bir hamlede yakalayan Cam'e fırlattı. Sebastian tehlikeli bakışlarını Peregrine'in mosmor suratından ayırmamıştı. "Onu şimdiye kadar hamile bırakmış olabileceğim hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Öyle olsa bile çaresine bakılır."

Peregrine'in tam olarak ne demek istediğini anlamayan Evie, tekrar Cam'in sahip çıkan kollarına sığındı. Peregrine'e bakan altın renkli gözleri nadir görülen bir

nefretle parıldarken Evie'nin kollarını sıkıp, "Endişelenme, canım," diye fısıldadı Cam.

Peregrine'in söylediklerini duyan Sebastian'ın rengi daha da kızarınca gözleri kırık cam parçaları gibi görünmeye başladı. "Çok güzel," dedi. "Onu alıp gitmenize izin vermektense onu öldürürüm."

Kendisini kontrol etmesine dair tüm belirtileri kaybeden Peregrine kükreyerek Sebastian'ın üzerine doğru atıldı. "Gerekirse seni *öldürürüm*, seni aşağılık herif!"

Sebastian üzerine çullanan Peregrine'den kenara kaçtıktan sonra Evie aniden içini çekti. Bu sırada Cam'in, "Aptal," diye homurdandığını duydu. "Çelme takmalıydı." Genç adam, Sebastian Peregrine'in kocaman yumruğundan zar zor kaçıp çenesine hızla vurunca sessizleşti. Sebastian oldukça güçlü bir darbe indirmiş olsa da yumruğu iri yarı Peregrine üzerinde pek etkili olmuşa benzemiyordu. Evie dehşete düşmüş bir halde ikisinin de birbirlerini iterek yumruklaşmalarını izliyordu. Sebastian daha çevik olsa da Peregrine kemiklerini çıtırdatan birkaç darbe indirmeyi başararak Sebastian'ın arkaya doğru sendelemesine neden olmuştu.

Birer birer dışarı çıkan kumarhane çalışanları Sebastian'ı cesaretlendirmek için tezahürat ediyorlardı. Sokaktan geçen insanlar gürültünün geldiği yöne doğru toplanıyorlardı. Dövüşçülerin etrafında geniş bir çember oluşmuştu, havada bağrış çağırışlar uçuşuyordu.

Evie gövdesinden tutan kola sıkıca tutunmuştu. "Cam, bir şeyler yap," diye yalvardı.

"Yapamam."

"Nasıl dövüşeceğini biliyorsun. Babam hep..."

"Hayır," dedi Cam suratını asarak. "Bu *onun* kavgası.

Şimdi araya girersem, Peregrine'i tek başına alt edemeyecekmiş gibi görünmesine neden olurum."

"Ama o Peregrine'i yenemez ki!" Sebastian, Peregrine'den acımasız bir yumruk daha yiyip geriye doğru sendelerken Evie olduğu yerde sıçradı.

Sebastian'ın tekrar ileri atılmasını izlerken, "Onu hafife alıyorsun," dedi Cam. "O... İşte böyle. Sağ yumruğu çok iyi. Ayrıca ayakları yere sağlam basıyor. Onun boyutlarında olan erkekler genelde bu kadar hızlı hareket edemezler. Eğer yumruğunu... *Lanet olsun*, şansını kaçırdı..." Sebastian sert bir şekilde sol yumruğunu Peregrine'in çenesine geçirip adamı yere devirirken Cam birdenbire, "İşte kazığa çakacak kadar kuvvetli bir yumruk!" diye haykırdı. "Hem güçlü hem de doğru yere isabet ettiriyor... Tek ihtiyacı olan biraz yönlendirilme."

Yere yığılan Peregrine, tepesinde duran sert bakışlı adamın farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Kavganın sona erdiğinin farkına varan kumarhane çalışanları neşeli bağrışlarla ortaya çıkıp omzuna vurarak Sebastian'ın düşündükleri kadar zayıf olmadığını gösterdiler. Sebastian alaycı bir ifadeyle kararsızca tebrikleri kabul ederken yenilen rakibinin arabaya yüklenişini düşüncesizce seyrediyordu.

Cam yavaşça Evie'yi kendisine doğru çevirdi. "Bana tüm bunların nasıl başladığını anlat," dedi telaşla. "Kocan yanımıza varmadan, hemen."

Evie, Bullard'ın onu nasıl aşağı inmeye ikna ettiğini ve onu akrabalarına para karşılığı teslim edişini çabucak anlattı. Kekelemekten kelimeleri birbirine girmişti ama Cam kopuk kopuk açıklamasını anlayabilmişti. "Pekâlâ," diye mırıldandı. Bal rengi yüzü ifadesizdi. "Bullard ile ben ilgi-

lenirim. Sen de St. Vincent ile ilgilen. Sana ihtiyacı olacak. Zorlu bir dövüşten sonra erkekler enerjiyle dolar."

Evie şaşkın bir şekilde kafasını salladı. "Enerji mi? Ne? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Birden gözleri neşeyle ışıldadı. "Yakında anlarsın."

Evie ona daha fazla soru soramadan Sebastian yanlarına geldi. Görünüşe bakılırsa Evie'yi Cam'in kollarında görmekten pek hoşlanmamıştı. Suratı asıktı. "Neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi öfkeyle ve sahiplenici bir şekilde Evie'yi yanına çekti. "Sakin bir Pazar sabahı iki saatliğine buradan uzaklaşıyorum ve geri döndüğümde her şeyi alt üst olmuş bir halde buluyorum..."

"Evie size açıklar," diye araya girdi Cam. Ahırın bahçesinde duran biri dikkatini çektiğinden Sebastian'ın arkasına doğru bakıyordu. "İzninizle, küçük bir işim var..." Kısa çitlerin üzerinden atlayıp kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

On İkinci Bölüm

Joss Bullard'ı ahırın bahçesinde bulan Cam tedbirli bir şekilde onun karşısına çıktı. Bullard gözlerinin beyazları belirginleşmiş bir halde burnundan soluyordu. Hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı. İlişkileri daha çok Jenner'ın baba figürü olduğu, aynı çatı altında yaşayan birbirine düşman iki kardeşi andırıyordu. Küçükken birbirleriyle oynayıp kavga ederlerdi. Büyüdüklerinde ise birlikte çalışmaya başlamışlardı. Jenner'ın Bullard'a yaptığı onca iyilikten sonra Cam ondan bu şekilde davranmış olmasını asla beklemezdi. Şaşkınlık ve öfke Cam'in içinde birbirine dolanmıştı, Bullard'a bakarken yavaşça kafasını sallıyordu.

"Onu neden onlara teslim ettiğini ya da bunun sana ne kazandıracağını sandığını anlamıyorum..." diye konuşmaya başladı Cam.

"Karşılığında yirmi şilin aldım," dedi Bullard aniden. "O salak kekemeden kurtulmaya fazlasıyla değer."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye öfkeden deliye dönmüş bir şekilde sordu. "Neyin var senin? Bahsettiğimiz kişi

Jenner'ın kızı. Karşılığında büyük bir servet bile alsaydın, böyle bir şey yapmamalıydın!"

Bullard sert bir şekilde araya girdi. "O ne Jenner için ne de kumarhane için herhangi bir şey yaptı. Ama son dakikada buraya gelip babasının ölümünü izledi ve şimdi de her şey onun oldu. Lanet kaltak ve gıcık kocasının canı cehenneme!"

Cam dikkatle söylenenleri dinliyordu ama Bullard'ın neden bu kadar kıskançlık yarattığını anlayamıyordu. Çingeneler başkalarının mal varlıklarının kıskanılmasına pek anlam veremezlerdi. Para sadece harcarken geçici bir süreliğine keyif veren bir şeydi. Cam'in on iki yaşına kadar bağlı kaldığı gezici kabilede hiç kimse ihtiyacı olduğundan daha fazla para kazanmayı dilemezdi. Bir erkeğin sadece tek bir takım elbisesi ya da tek bir atı olurdu.

"O Jenner'ın tek çocuğuydu," diye yanıtladı Cam. "Ona bıraktığı şeylerin ne seninle ne de benimle bir ilgisi var. Fakat kendisini koruyacağına inanan birinin güvenini zedelemek, ona ihanet etmek... Rızası dışında onu bir başkasının alıp götürmesine yardım etmekten daha kötü bir şey olamaz."

"Fırsatım olsa bunu tekrar yaparım!" dedi Bullard ve Cam'le arasındaki boşluğa tükürdü.

Cam adamın pek de iyi görünmediğini fark etti. Yüzü solgun ve çökmüştü, gözleri ise donuklaşmıştı. "Hasta mısın?" diye yumuşak bir sesle sordu. "Eğer hastaysan, bana söyleyebilirsin. Senin adına St. Vincent ile konuşurum. Belki de ondan..."

"Canın cehenneme! Sana ihtiyacım yok, seni melez çingene pisliği. Hiçbirinize ihtiyacım yok."

Bullard'ın sesindeki şiddetli nefret hiç şüphe bırak-

mamıştı. Söylediklerini geri alması asla mümkün değildi. Tek sorun Cam onu yakasından tutup kumarhaneden dışarı mı atmalıydı yoksa kaçmasına izin mi vermeliydi. St. Vincent'ın gözlerindeki acımasız parıltıyı hatırlayınca, Cam eline fırsat geçtiği takdirde vikontun Bullard'ı öldürebileceğini ve böylelikle başta Evie olmak üzere herkesin fazlasıyla rahatsız olacağını düşündü. Hayır... En iyisi Bullard'ın ortadan kaybolmasına izin vermekti.

Onca yıldır tanıdığı genç adamın sert ifadeli yüzüne bakarken Cam sinirden şaşkına dönmüş bir halde başını salladı. Kendi halkı bu duruma ruhunu kaybetmek adını verirdi... Bu, insanın ruhunun karanlık bir dünyada tuzağa düşmesiydi. Bullard'ın başına böyle bir şey nasıl gelmişti? Ve ne zaman?

"Kumarhaneden uzak dursan iyi edersin," diye mırıldandı Cam. "St. Vincent seni yakalarsa..."

"St. Vincent cehennemde çürüyebilir," diye homurdanırken Cam'e doğru hızlı bir yumruk savurdu.

Refleksleri sayesinde Bullard'ın sert yumruğundan kurtulan Cam bahçenin yan tarafına geçti. Gözlerini kısarak arkasını dönen adamın kaçışını izliyordu.

Dikkati yakındaki bir dikmeye bağlı atın huzursuz bir şekilde kişnemesiyle bozulunca Cam elini uzatıp doru atın ipeksi boynunu yavaşça okşamaya başladı. Parmaklarındaki altın yüzükler öğlen ışığında parıldıyordu. Sesi ve dokunuşuyla hayvanı sakinleştirirken tatlılıkla, "O aptal bir adamdı," dedi ata. Başka bir şey düşünmeye başlayınca hafifçe içini çekti. "Jenner ona bir miktar para bıraktı... Ve ben de o parayı almasında elimden geleni yapacağıma dair ona söz verdim. Peki ya *şimdi* ne yapacağım?"

***

Sebastian Evie'yi kumarhanenin içine çekti, sokaktaki arbededen sonra içerideki sessizlik ürkütücüydü. Sebastian'ın uzun adımlarına yetişebilmek için büyük bir çaba sarf eden Evie giriş kattaki okuma salonuna vardıklarında hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Gömme maun raflar deri ciltli kitaplarla doluydu. Duvarlara dayalı bir sürü gazete ve dergi portatif çivilerle monte edilen rafların üstünü kaplıyordu. Evie'yi içeri ittikten sonra Sebastian arkalarından sert bir şekilde kapıyı kapattı.

"Yaralandın mı?" diye kaba bir şekilde sordu.

"Hayır." Evie her ne kadar dilini tutmaya çalışsa da kelimelerin birdenbire ağzından çıkmasına engel olamamıştı. "Neden işin o kadar uzun sürdü? Sana ihtiyacım vardı ama sen burada değildin!"

"Burada seni koruyabilecek otuz çalışan var. Öncelikle, neden aşağıya indin? Dışarıdakinin kim olduğundan emin olana dek üst katta kalmalıydın."

"Bay Bullard bana Annabelle Hunt'ın beni beklediğini söyledi. Ama sonra bekleyenin Peregrine olduğunu gördüm ve Bullard içeri girmeme izin vermedi. Beni onun kollarına itti."

"Tanrım." Sebastian'ın gözleri kocaman açılmıştı. "Onu parça parça edeceğim, aşağılık herif..."

"Ve tüm bunlar olurken," diye öfkeli bir biçimde devam etti Evie sözlerine. "Sen fahişenin tekiyle birlikte yataktaydın!" Kelimeler ağzından çıkarken Evie bunun Bullard'ın ihanetinden ya da ailesinin saldırısından daha önemli olduğunu fark etti. Bu kadar kısa bir süre içinde Sebastian'ın

başka bir kadınla kendisine ihanet ettiği düşüncesiyle duyguları altüst olmuştu.

Sebastian dikkatle ona bakıyordu. "Hayır, değildim."

"Yalan söyleme," dedi Evie. Her ikisinin de öfkesi havaya karışmıştı. "Yatakta olduğunu biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü Madam Bradshaw'un yerinde iki saatten fazla kaldın."

"İş hakkında konuşuyorduk. Sadece sohbet ediyorduk, Evie. Bana inanmıyorsan, canın cehenneme. Biriyle yatmış olsaydım, seni temin ederim şu anki halimden daha rahatlamış olurdum."

Donmuş bir göl kadar sert görünen Sebastian'ın gözlerine bakarken Evie öfkesinin giderek hafiflediğini hissetti. Ona inanmaktan başka bir şansı yoktu - gücenmiş olduğu anlaşılıyordu.

"Ah," dedi Evie.

"*Ah* mı? Tüm söyleyebileceğin bu mu?"

"Sanırım... Düşünmeden böyle bir sonuca varmamalıydım. Ama geçmişini bildiğim için... Sandım ki..."

Beceriksiz bir şekilde özür dilemeye çalışması Sebastian'ın geriye kalan tüm otokontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. "Öyleyse tahminlerinde yanıldığını söylemeliyim. Eğer fark etmediysen, bütün gün başımı kaşıyacak kadar bile vaktim yok. Arkandan dolap çevirecek zamanım yok. Olsa bile..." Aniden sustu. Darmadağınık, yaralı ve çok sinirliydi. Ve hiç de iyi nefes almıyordu. "Olsa bile..." dedi ve tekrar duraksadı. Yanakları ve burnu kızarmıştı.

Evie, Sebastian'ın kontrolünü kaybettiği anı kendi gözleriyle görmüştü. Korkuyu iliklerinde hissetmesiyle kapa-

lı kapıya doğru atıldı. Henüz bir adım bile atamamışken kendini duvara mıhlanmış bir halde buldu. Sebastian'ın terli kıyafetlerinin kokusunu alabiliyor, güçlü ereksiyonunu hissedebiliyordu.

Sebastian onu yakalar yakalamaz dudaklarını genç kadının alnına bastırdı. Kesik kesik nefes alıyordu. Bir anlık duraksamanın ardından Evie, heyecanlandıran diliyle Sebastian'ın kaşının tam ucuna dokunduğunu hissetti. Ufak ıslak noktaya doğru Evie'nin tüm vücudunu ürperten sıcak nefesini verdi. Yavaşça dudaklarını kulağına götürüp kıvrımlarını takip etmeye başladı.

Fısıltısı, Evie'nin zihninin en karanlık köşelerinden yükseliyor gibiydi. "Zamanım olsaydı Evie... Çırılçıplak kalana dek ellerim ve dişlerimle kıyafetlerini çoktan parçalamış olurdum. Seni halının üzerine yatırıp göğüslerini avuçlayarak ağzıma alırdım. Göğüs uçların küçük birer böğürtlen gibi sertleşene dek onları öper, yalar ve sonra yavaşça ısırırdım..."

Kısık bir sesle mırıldanmaya devam ederken Evie yarı baygın bir şekilde kendinden geçtiğini hissediyordu. "Kalçalarına inene dek vücudunun her noktasını öperdim ve o tatlı kızıl tüylerine vardığımda o küçük tepeyi bulana kadar iyice yalar... Ve teninin atışını hissedene dek dilimi üzerinden çekmezdim. Dilimle üzerinde daireler çizip okşardım... Seni yalvartana dek yalardım. Ve sonra seni emerdim. Ama sert bir şekilde değil. Ben o tür bir erkek değilim. Seni öylesine yavaş ve hafif bir şekilde emerdim ki gelmek isteyeceğin için çığlık atmaya başlardın... Dilimi içine sokar... Tadına bakar... Ve seni yiyip bitirirdim. Tüm vücudun ıslanıp titreyene dek durmazdım. Sana ye-

terince işkence ettikten sonra bacaklarını aralayıp içine girer ve seni alırdım..."

Sebastian durmuştu, onu duvara çivilemişken her ikisi de donmuş, tahrik olmuş ve nefes nefese kalmışlardı.

Bir süre sonra neredeyse işitilemeyecek bir ses tonuyla, "Islandın, değil mi?" diye sordu.

Evie'nin yüzü Sebastian'ın ne demek istediğini anladığı an namusu ihlal edilmişçesine yanmaya başladı. Yavaşça çenesini eğdi.

"Seni şu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum." Sebastian titreyerek nefes aldı. "Bana seninle olabilmek için ne yapmam gerektiğini söyle. Seninle aynı yatağa girmeme izin vermen için ne yapmam gerektiğini söyle."

Evie çaresizce onu itti ama vücudunun tahrik eden ağırlığını yerinden oynatamıyordu. "Ya-yapabileceğin hiçbir şey yok. Çünkü senden istediğim bana asla veremeyeceğin bir şey. Bana sadık kalmanı istiyorum ve sen bunu asla yapamazsın."

"Yaparım." Çok hızlı cevap vermişti. Samimiyetsizlik kokuyordu.

"Hiç sanmıyorum," diye fısıldadı Evie.

Sebastian uzun elleriyle genç kadının yüzünü tuttu ve başparmaklarını yanaklarının kıvrımları üzerinde gezdirmeye başladı. Konuşurken dudakları dudaklarından çok az uzaklıktaydı. "Evie... Anlaşmamıza bağlı kalamam. Her gün seni karşımda görüp sana sahip olmadan yaşayamam. Yapamam..." Vücudunun hafifçe titrediğini hissederken başını eğerek Evie'nin boynunun bir tarafını öptü. Tutkulu ve narin dudaklarının ikna edici sıcaklığına... Göğüslerinin kıvrımlarında gezen parmaklarına Evie'nin tüm duyuları karşılık veriyordu.

Hafifçe inlediğini duyunca yakıcı bir şekilde dudaklarını öpmeye başladı. Evie güçsüz bir şekilde başını diğer tarafa çevirdi, şiddetli öpüşmeden dudakları karıncalanmıştı. "Olmaz, Sebastian."

Sebastian yüzünü genç kadının saçlarına ve başının üstüne sürdü. İçinde bulundukları durum ya da olanlara karşı verdiği tepki ona komik gelmiş olmalıydı ki küçük, alaycı bir kahkaha attı. "Bu durumu çözmek için bir yol düşünmelisin, Evie. Bir an önce bir şey bul... Yoksa..." Durup gözü dönmüş bir şekilde kulağını hafifçe ısırdı. "Yoksa seni bayıltana dek ırzına geçerim."

Evie birdenbire gözlerini açtı. Öfkeli bir şekilde, "O kelimeden..." demeye başlamışken Sebastian sert bir öpücükle onu susturdu.

Geriye çekilen Sebastian hiddetli bir keyifle onu seyretmeye başladı, rengi hâlâ kıpkırmızıydı. "Kelimeye mi karşı çıkıyorsun yoksa arkasındaki fikre mi?"

Bir nebze de olsa aklının başına geldiğini görünce rahatlayan Evie, Sebastian'ın vücudu ve duvarın arasından kıvrılarak kurtuldu. "Sana kendimi yasakladığım için beni istemene ve böylece sana ilginç geliyor olmam fikrine karşı çıkıyorum..."

"Nedeni bu değil," diye hemen araya girdi.

Evie ona inanmadığını belirten bir bakış attı. "Ay-ayrıca, canın istediğinde ziyaret ettiğin sıradan kadınlardan biri olmak istemiyorum."

Sebastian birdenbire susmuş ve bakışlarını ondan kaçırmıştı. Haklı olduğunu itiraf etmesini beklerken, Evie neredeyse sabırsızlıktan boğulacaktı. Kafasını yavaşça kaldırıp kış mavisi gözlerini gözlerinin içine dikene dek bekledi.

"Pekâlâ," dedi Sebastian boğuk bir sesle. "Şartlarını kabul ediyorum. Bundan sonra tek eşli olacağım." Bu kelimeyi söylerken sanki yabancı bir dili konuşmaya çalışıyor gibi zorlanmışa benziyordu.

"Sana inanmıyorum."

"Yüce Tanrım, Evie! Kaç kadının benden böyle bir söz vermemi istediğini biliyor musun? Ve şimdi, hayatımda ilk kez birine sadık kalma teşebbüsünde bulunmaya istekliyken, gelmiş bunu yüzüme geri fırlatıyorsun. Geçmişte birçok kadınla birlikte olduğumu kabul ediyorum..."

"Ayrım gözetmeksizin," diye düzeltti Evie.

Sebastian sabırsız bir şekilde burnundan soludu. "Herkesle yatan, zampara ya da her nasıl adlandırmak istersen. Çok iyi vakit geçirdim ve yaptıklarımdan pişman olduğumu söyleyecek değilim. Hiçbir zaman bir kadının rızası olmadan onunla birlikte olmadım. Ayrıca bildiğim kadarıyla kimseyi memnun etmeden bırakmadım."

"Konu bu değil." Evie kaşlarını çatmıştı. "Geçmişin yüzünden seni suçlamıyorum... Ya da en azından bu yüzden seni cezalandırmaya çalışmadığımı söylemeliyim." Şüpheli bir şekilde Sebastian'ın burnundan solumasına aldırış etmeden sözlerine devam etti. "Ama tüm bunların, sadakat konusunda seni pek de iyi bir aday yaptığı söylenemez, değil mi?"

Kızgın bir ses tonuyla onu yanıtladı. "Benden ne istiyorsun? Bir erkek gibi davrandığım için senden özür dilememi mi? Yoksa sana layık olduğuma karar verene kadar kimseyle sevişmeyeceğim üzerine yemin etmemi mi?"

Bu soru üzerine şaşkına dönen Evie ona bakakalmıştı.

Sebastian kadınları elde etmekte hiçbir zaman zorluk çekmemişti. Eğer onu bekletirse, kendisine olan ilgisi-

ni kaybeder miydi? Yoksa birbirlerini tamamen farklı bir şekilde tanıyıp anlamaya başlamaları mümkün müydü? Kendisine cinsellik dışında da değer verip vermeyeceğini öğrenmeyi çok istiyordu Evie. Onun için basit bir yatak arkadaşı olmaktan daha fazlası olabilme şansını istiyordu.

"Sebastian... Daha önce herhangi bir kadın için hiç fedakârlıkta bulundun mu?" diye dikkatli bir şekilde sordu.

Dönüp ona baktığı sırada asık suratlı bir meleğe benziyordu, geniş omuzlarını duvara dayamış, bir dizini hafifçe kırmıştı. "Ne tür bir fedakârlık?"

Evie ona alaycı bir bakış attı. "Herhangi bir fedakârlık."

"Hayır."

"Sevişmeden geçirdiğin en uzun süre ne kadardı?" Sorusunu düzgün bir şekilde dile getirmek için çok uğraşmıştı.

"Ben ona bu ismi vermiyorum," dedi. "Aşkın cinsellikle hiçbir ilgisi yok."

Evie, "Ne kadardı?" diye üsteledi.

"Herhalde bir ay kadar."

Evie bir süre düşündü. "O halde... Altı ay boyunca hiçbir kadınla ilişkiye girmeyeceğine yemin edersen... Bu sürenin sonunda seninle birlikte olurum."

"*Altı ay mı?*" Gözleri kocaman açılan Sebastian, Evie'ye alaycı bir bakış attı. "Tatlım, altı ay cinsellikten uzak kalmaya değeceğin fikrini nereden çıkardın?"

"Değmeyebilirim," dedi Evie. "Buna karar verecek tek kişi sensin."

Sebastian'ın kendisini beklemeye değmeyeceğini söylemeyi çok istediği açıktı. Ama onu baştan aşağı süzerken

Evie gözlerinin tutkuyla ışıldadığını fark etmişti. Onu çok istiyordu.

"Bu imkânsız," dedi aniden.

"Neden?"

"Çünkü ben Sebastian'ım... Cinsel ilişkiye girmekten kaçınamam. Bunu herkes bilir."

O kadar kendini beğenmiş ve sinirli görünüyordu ki Evie gülmemek için birdenbire dudaklarını kemirmeye başladı. Güçlükle eğlendiğini gizlemeye çalışırken en sonunda sakin bir şekilde, "Herhalde denemekten bir zarar gelmez," diyebildi.

"Elbette gelir!" Ona izah etmeye çalışırken çenesi kasılmıştı. "Bunu anlayamayacak kadar deneyimsizsin ama... Bazı erkeklerin cinsel dürtüleri diğerlerinden daha kuvvetlidir. Bende onlardan biriyim. İlişkiye girmeden çok uzun bir süre geçiremem..." Evie'nin yüzündeki ifadeyi görünce sabırsızca cümlesini yarıda bıraktı. "Lanet olsun, Evie, düzenli bir şekilde boşalmamak bir erkek için çok sağlıksız."

"Üç ay," dedi. "Ve bu son teklifim."

"Hayır!"

"O halde git ve başka bir kadın bul," dedi düz bir şekilde.

"Ben *seni* istiyorum... Sadece seni. Nedenini ancak Tanrı bilir." Kısık gözleri ışıldayan Sebastian dikkatle ona bakıyordu. "Seni zorlayabilirim. Yasal açıdan beni yatağından etmeye hiç hakkın yok."

Birden Evie'nin kalbi durmuştu, yüzünün renginin solduğunu hissetti. Ama sinmeyecekti. İçindeki ses ondan Sebastian'a karşı direnmesini istiyordu. Sakin bir şekilde, "Peki öyleyse, hiç durma," diye ona kafa tuttu. "Zorla

beni." Gözlerinin şaşkınlıkla parıldadığını gördü. Boğazı kımıldıyor ama bir türlü sesi çıkmıyordu. Ve... Evie anlamıştı. "Yapamazsın," dedi hayretle. "Lillian'a asla tecavüz etmezdin. Sadece blöf yapıyordun. Bir kadını asla zorlayamazsın." Dudaklarına belirsiz bir gülümse yerleşmişti. "Lillian bir saniyeliğine bile olsa tehlikede değildi, değil mi? İddia ettiğin kadar kötü biri değilsin."

"Evet, öyleyim!" Sebastian onu sıkıca tutup hararetli bir şekilde öptü, dilini ağzının içine sokarak kendi ağzıyla onunkine saldırıyordu. Evie ona karşı çıkmadı. Gözlerini kapatıp dilediğini yapmasına izin verdi, çok geçmeden inleyerek onu yumuşak bir şekilde öpmeye başlayınca tüm vücudu zevkten kıvranmaya başladı. Sebastian başını kaldırdığında ikisi de titriyordu.

"Evie..." Sesi boğuk çıkmıştı. "Benden bunu isteme."

"Üç ay boyunca ilişkiye girmeyeceksin," dedi. "Ve eğer başarırsan, seninle istediğin kadar kendi rızamla sevişirim."

"Ne kadar süre boyunca?"

"İkimiz de hayatta oldukça. Ama başarısız olursan..." Evie durup mümkün olan en kötü sonucu... Onu dehşete düşürecek bir şey düşünmeye başladı. "Eğer başarısız olursan, eski arkadaşın Lord Westcliff'e gidip Lillian Bowman'ı alıkoyduğun için özür dileyeceksin."

"Yok canım!"

"Teklifim bu."

"Asla özür dilemem."

"O halde mücadeleyi kabul etsen iyi edersin. Ya da kabul edeceksen bile... Başarısız olmamaya bakarsan senin için iyi olur."

"Hile yapıp yapmadığımı anlaman mümkün değil."

"Elbette anlarım."

Uzun bir sessizlik çökmüştü.

"Yüzüğün nerede?" diye sordu Sebastian aniden.

Evie'nin gülümsemesi anında kayboldu. Sinirlendiğinde yüzüğü çıkardığını itiraf etmekten utandığı için sessizce homurdandı. "Çıkardım."

"Peki yüzüğü ne yaptın?"

Evie beceriksizce elini cebine soktu. "Ben... Burada. İstersen tekrar takarım."

"Yüzüğü bana ver."

Yüzüğünü ondan sonsuza dek alacağını sanan Evie, parmaklarını etrafında sıkıca kapattı. Birdenbire lanet olası şeye oldukça düşkün olduğunu fark etmişti. Yine de gururu ondan yüzüğü saklamasına izin vermesini istemesine engel oluyordu. İsteksizce altın yüzüğü cebinden çıkardı, işlemeli yüzeyini parmağının ucuyla son bir kez gizlice okşadı. *Tha Gad Agam Ort...*

Yüzüğü ondan alan Sebastian kendi parmağına geçirdi. Elleri o kadar büyüktü ki yüzük ancak serçe parmağının ucuna uyabilmişti. İnatçı bir şekilde çenesinden tutup Evie'nin gözlerinin içine baktı. "Teklifini kabul ediyorum," dedi acımasızca. "Göreceksin, kazanacağım. Üç ay sonra bunu parmağına takıp seni yatağa götüreceğim ve sana medeni dünyada yasadışı olarak kabul edilen şeyler yapacağım."

Böylesine kötü niyetli cümleler duyduğunda aklı başında bir kadının korkudan kalbi gümbür gümbür atabilecekken Evie kararından dönmedi. Ama bu aynı zamanda Sebastian'ın onu aniden kendisine doğru çekip dudaklarını dudaklarına dayadığında dizlerinin bağının çözülmesine de engel olmadı. Havada kalan ellerini inişe geçen

bir kelebek gibi titreyerek Sebastian'ın saçlarına götürdü. Üstleri serin ve sık, dipleri sıcak ve nemli olan saçlarının dokusu karşı konulamayacak kadar çekiciydi. Parmaklarını ışıldayan altın rengi saçların arasına sokup onu biraz daha kendisine doğru çekti, beceriksizce ısrarcı dudaklarının tadını çıkarıyordu.

Birbirine dokunan dilleri kayıyordu ve ağızları her birleştiğinde karnının derinliklerinde bir sıcaklık hissediyordu... Hayır, daha derinlerdeydi... Vücudunu istila eden eti içine aldığı dar ve ıslak yerde. Onu ne kadar çok istediğini fark edince Evie çok şaşırmıştı.

Sebastian dudaklarını ondan çekince Evie hafifçe inledi.

"Seni öpemeyeceğimi söylemedin," dedi Sebastian. Gözleri ateş gibi parlıyordu. "Canım her istediğinde seni dilediğim kadar öpeceğim ve tek kelime dahi etmeyeceksin. Cinsellikten uzak durmama karşılık bu kadar ödün verebilirsin herhalde. Lanet olsun sana."

Onaylamasına ya da karşı çıkmasına izin vermeden onu bırakıp uzun adımlarla kapıya doğru ilerledi. "Şimdi izin verirsen... Gidip Joss Bullard'ı öldürmem gerekiyor."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

On Üçüncü Bölüm

Sebastian kütüphaneden çıkarken Cam ile karşılaştı. Herhangi bir giriş cümlesine gerek duymadan, "Nerede o?" diye sordu.

İfadesiz bir suratla karşısında duran Cam lafı uzatmadan, "Gitti," dedi.

"Neden peşinden gitmedin?" Sebastian'ın gözleri öfkeden parıldıyordu. Cinsellikten uzak duracağı üzerine yemin etmesinin ardından bu haber bardağı taşıran son damlaydı.

Ivo Jenner'ın yanardağı andıran öfkesine yıllardır alışkın olan Cam soğukkanlılığını koruyordu. "Bana kalırsa peşinden gitmeye gerek yoktu," dedi. "Geri gelmeyecek."

"Sana kendi kendine kararlar alasın diye para ödemiyorum ben. Aşağılık herife ne yapacağıma karar verebilmem için onu boğazından tutup buraya sürüklemeliydin."

Olayların sonlanmasıyla rahatladığı anlaşılan Evie'ye küçük, gizli bir bakış atan Cam hiçbir şey söylemiyordu. Cam, Bullard'ı kumarhaneye geri getirseydi, Sebastian'ın

onu öldürme ihtimali olduğunun farkındaydı - ve Evie'nin isteyebileceği en son şey kocasının cinayetle suçlanmasıydı.

Bir aşağı bir yukarı gezinen Sebastian, "Onun derhal bulunmasını istiyorum," dedi kızgın bir şekilde. "Bulunup bana getirilene dek en az iki adamın gece gündüz onu aramasını istiyorum. Yemin ederim ki karıma karşı tek bir parmağını dahi kaldırmayı düşünenlere çok güzel bir örnek olacak." Kolunu kaldırıp kapıya doğru işaret etti. "Bir saat içinde bana isim listesini getirmiş ol. Müsait olan tüm özel dedektiflerin ismini istiyorum. Her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştıran polislerden birini istemiyorum. *Git şimdi.*"

Konu hakkında önerebileceği birkaç fikri olsa da Cam bunları kendisine sakladı. "Elbette, lordum." Sebastian sertçe arkasından bakarken derhal uzaklaştı.

Öfkesini dindirmeye çalışan Evie, "Sinirini Cam'den çıkarmana gerek yok," demeye cüret etti. "O sadece..."

"Sakın onu haklı çıkarmaya çalışma," dedi Sebastian kızgın bir şekilde. "İsteseydi o aşağılık herifi yakalayabileceğini ikimiz de çok iyi biliyoruz. Ayrıca ona ilk ismiyle hitap etmene müsaade etmeyeceğim... O ne senin kardeşin, ne de arkadaşın. O sadece kumarhane çalışanlarından biri ve sen de ona bundan sonra *Bay Rohan* diye hitap edeceksin."

"Elbette o benim *arkadaşım*," diye Evie öfkeli bir şekilde karşı çıktı. "Hem de yıllardır arkadaşım!"

"Evli kadınlar genç ve bekâr erkeklerle arkadaşlık kurmazlar."

"Bö-böyle bir şey ima ederek... Benim onurumu lekelemeye... Nasıl cüret edersin." İçinde dönüp duran itiraz-

lar nedeniyle Evie güçlükle cümlesini tamamlayabilmişti. "Gü-güvenini zedeleyecek hiçbir şey yapmadım!"

"Sana güvenim tam. Şüphelendiklerim diğerleri."

Kendisiyle dalga geçtiğinden şüphelenen Evie kaşlarını çatarak sitem dolu bir şekilde ona baktı. "Sanki peşimde bir sürü adam varmış gibi davranıyorsun, hem de ortada kesinlikle böyle bir şey yokken. Stony Cross Park'da erkekler yanıma gelmemek için benden kaçardı... Ve sen de onlardan biriydin!"

Bu suçlama her ne kadar doğru olsa da Sebastian'ı ürkütmüşe benziyordu. Yüzü gerilmişti ve çıt çıkarmadan ona bakıyordu. Bir süre sonra, "İnsanların yanına yaklaşmasını zorlaştıran sendin," dedi. "Erkeklerin gururu sandığından daha hassastır. Bizler için utangaçlığı soğuklukla, sessizliği ise umursamazlıkla karıştırmak çok kolay. Biraz daha çabalayabilirdin, biliyorsun. Kısa bir bakışma... Küçük bir gülümseme... Defne ağacına atlayan keklik gibi üzerine atlamam için bana yeterince cesaret verirdi."

Daha önce hiç bu şekilde düşünmeyen Evie, yusyuvarlak gözleriyle ona bakakalmıştı. Bir süs bitkisini andıran geçmişinden bir ölçüde kendisinin de sorumlu olması mümkün müydü? "Sanırım..." dedi düşünceli bir şekilde. "Utangaçlığımın üstesinden gelmek için daha fazla çaba gösterebilirim."

"Dilediğini yap. Ama Rohan ile ya da başka bir adamla birlikteyken, tamamen bana ait olduğunu aklından çıkarmasan iyi edersin."

Söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışan Evie hayretle ona bakıyordu. "Sen... Bu mümkün mü... Yoksa beni kıskanıyor musun?"

Sebastian'ın yüz hatlarında ani bir şaşkınlık belirmişti.

"Evet," dedi kısık bir sesle. "Anlaşılan o ki kıskanıyorum." Evie'ye doğru şaşkınlıkla karışık öfkeli bir bakış attıktan sonra kapıdan hızla çıktı.

Cenaze töreni ertesi sabah düzenlendi. Sebastian töreni düzenlemekte iyi bir iş çıkarmış, nasıl yaptıysa ağırbaşlılık ve hafif gösteriş arasındaki dengeyi çok iyi kurmuştu. Ivo Jenner'ın hoşuna gidebileceği türden bir alaydı, o kadar kalabalıktı ki St. James'i tamamen kaplıyordu.

Dört atın çektiği siyah ve altın yaldızlı bir cenaze arabası vardı, yas tutanları taşıyan her iki at arabası da aynı şekilde dörder at tarafından çekiliyordu, bütün atların dizginleri upuzun, boyalı devekuşu tüyleriyle süslenmişti. Meşe ağacından yapılma şık tabut pirinç çiviler ve parlak bir yazı plakasıyla dikkat çekiyordu, Londra'daki kilise mezarlıklarının büyük bir problemi haline gelen mezar soyguncularını engellemek için kurşunla kaplanıp kaynaklanmıştı. Tabutun kapağı babasının vücudunun üzerine kapanmadan önce Evie, Cam'in altın yüzüklerinden birini onun parmağında görmüştü, Cam'in ayrılırken Jenner'a verdiği bu hediye genç kadını çok duygulandırmıştı. Evie'yi en az bunun kadar duygulandıran bir başka şey ise kimsenin onu izlemediğini sandığı bir anda Sebastian'ın babasının solgun kızıl saçlarını taradığını görmesiydi.

Hava çok soğuktu. Sebastian atın dizginlerini tutmuş yanında yürürken, keskin rüzgâr atın sırtında oturan Evie'nin kalın yün pelerininin içine işliyordu. Alayın en sonunda yürüyen uşak, seyis ve arabacı olarak görevlendirilen iki düzine adamın beyaz nefesleri soğuk kış havasında uçuşuyordu. Peşlerinden varlıklı insanlar, tüccarlar, soylular ve suçlulardan oluşan tuhaf bir kalabalık geliyor-

du. Dostlar ve düşmanlar da oradaydı. İnsanların meslekleri ya da karakterleri nasıl olursa olsun yas tutma geleneği yerine getirilmeliydi.

Kadınların doğası böylesine acı bir gerçekle yüzleşmek için çok hassas olduğundan Evie'nin cenaze törenine katılması beklenmiyordu. Fakat Evie törene katılmak konusunda ısrar etmişti. Sanki babasına veda etmesini kolaylaştırmışçasına tören onu rahatlatmıştı. Cam araya girene dek Sebastian karşı çıkmaya meyilliydi.

Tartışma tam hararetlendiği sırada, "Jenner, kızının üzüntüsünün zincirlerinden serbest bırakılmalı," demişti çingene Sebastian'a. "Romanlar, insan sevdiği birinin ölümüne çok üzüldüğünde, ölünün o kişiyi teselli etmek için geri dönmek zorunda kalacağına inanır. Törene katılmak, gitmesine izin verecekse..." Durup basit bir şekilde omuzlarını silkmişti.

Sebastian onu utandıran bir bakış atmıştı. "Yine mi hayaletler," demişti dokunaklı bir biçimde. Ama konuyu daha fazla uzatmadan Evie'nin isteğine razı olmuştu.

Gözleri kuruyana dek ağlayan Evie, cenaze töreni boyunca, hatta mezara yerleştirilen tabutun üzerine küreklerle toprak atıldığı sırada bile metanet göstermeyi başarmıştı. Ancak tabutun üstü tamamen toprakla örtülüp Cam küçük gümüş bir şişeyle ortaya çıktığında, gözlerinin kenarlarından birkaç tane tuzlu gözyaşı süzülmüştü. Cam çingenelerin geleneğine göre ağırbaşlı bir şekilde mezarın üstüne bir miktar konyak dökmüştü.

Bu hareketten rahatsız olan yaşlı rahip öne çıkıp bağırmaya başlamıştı. "Kes şunu! Kafirlere özgü geleneklere göz yumamayız! Kutsal bir yeri ucuz bir içkiyle kirletmek..."

İleri çıkan Sebastian güçlü elini rahibin omzuna koyup,

"Efendim," diyerek lafını bölmüştü. "Dostumuz Jenner'ın buna karşı çıkacağını sanmıyorum." Sözünün devamını getirmeden önce dudaklarında şeytani bir gülümseme belirmişti. "Fransız konyağı... Hem de çok iyi bir üretim. Belki daha sonra boş zamanınızda tadına bakmanız için evinize birkaç şişe yollamama izin verirsiniz?"

Vikontun cömert teklifiyle sakinleşen rahip gülümseyerek karşılık vermişti. "Çok düşüncelisiniz, lordum. Teşekkür ederim."

Kalabalığın büyük bir kısmı ayrıldıktan sonra Evie bakışlarını dükkânların, evlerin ve meydanın etrafını saran kalabalığın üzerinde gezdirdi. Meydanın diğer tarafındaki elektrik direğinin yanında duran adam birdenbire dikkatini çekti. Üzerinde siyah bir ceket vardı ve kirli bir şapka takıyordu, yüzünde küçük bir gülümseme belirene dek onun kim olduğunu çıkaramamıştı Evie.

Joss Bullard olduğunu anlar anlamaz çok şaşırdı. Görünüşe bakılırsa Bullard uzaktan da olsa son kez Ivo Jenner'a saygı göstermek istemişti. Fakat yüzündeki ifade yas tutan bir adama ait değildi. Son derece kötü niyetli görünüyordu, suratında Evie'nin içini ürperten hain bir ifade vardı. Sabit bakışlarla Evie'yi izlerken parmaklarını yanlış anlaşılamaz bir hareketle boğazının önünden geçirince Evie istemsizce geriye doğru bir adım attı.

Bu hareketinin üzerine Sebastian Evie'ye doğru dönüp genç kadının omuzlarını siyah eldivenli elleriyle kavradı. Endişeli bir şekilde solgun yüzüne bakarken, "Evie..." diye mırıldandı. "Sen iyi misin?"

Evie başını sallarken bakışları tekrar elektrik direğine doğru kaydı. Bullard yoktu. "Sadece bi-biraz üşüdüm,"

diye yanıtladı. Esen sert rüzgâr pelerininin başlığını kafasından çıkarırken dişleri birbirine vurmaya başlamıştı.

Sebastian genç kadının başlığını tekrar başına takıp pelerini iyice boynuna doladı. "Seni kumarhaneye geri götüreceğim," dedi. "Seyise ve arabacıya birkaç bozukluk vereceğim, sonra yola çıkarız." Paltosunun cebinden deri bir kese çıkarıp mezarın yanında saygılı bir şekilde bekleyen adamların yanına gitti.

Evie'nin telaşlı bakışlarını fark eden Cam yanına yaklaştı, ince yanağını lekeleyen gözyaşları parıldıyordu. Kolunun ucundan yakalayıp kısık bir sesle, "Az önce Bay Bullard'ı gördüm. Şu taraftaki elektrik direğinin yanında duruyordu," dedi.

Gözleri kocaman açılan Cam başını salladı.

Başka bir şey konuşmak için vakitleri olmadı. Sebastian geri dönüp kolunu Evie'nin omzuna attı. "Araba bizi bekliyor," dedi.

"Araba ayarlamana gerek yoktu," diye karşı çıktı Evie. "Yürüyebilirdim."

"Ayak ısıtıcısına su doldurmalarını söyledim," dedi Sebastian. Evie'nin yüzündeki beklenti dolu ifadeyi görünce dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti. O sırada Cam'e küçük bir bakış attı. "Bizimle birlikte arabayla gelebilirsin."

"Teşekkür ederim," diye temkinli bir şekilde karşılık verdi genç adam. "Ama yürümeyi tercih ederim."

"O halde kumarhanede görüşürüz."

"Elbette, lordum."

Evie Sebastian ile birlikte arabaya doğru ilerlerken arkasını dönüp Cam'e bakmamak için kendisini zor tuttu. Bullard'ı bulup bulamayacağını ve eğer bulursa ona ne

yapacağını merak ediyordu. Hareketli basamağa basarak arabaya bindi. Bir an önce eteklerini toplayıp ayaklarını ısıtıcının üzerine yerleştirdi, dizlerine doğru yükselen sıcak hava dalgasının verdiği zevkle titredi. Hafifçe gülümseyen Sebastian onun hemen yanına oturmuştu.

Gretna Green'e yaptıkları hızlı yolculuğu hatırlayınca, çok kısa bir süre önce olmuş olmasına rağmen Evie sanki üzerinden çok uzun bir zaman geçmiş gibi hissediyordu. Sebastian'a doğru sokuldu, onu itmediğini görünce mutlu olmuştu.

Araba hareket etmeye başladığı sırada, "Her şey düşünülünce, oldukça iyi dayandın," dedi.

"Gördüğüm en özenle hazırlanmış cenaze töreniydi," diye karşılık verdi Evie. "Babamın da çok hoşuna giderdi."

Sebastian memnuniyetle nefesini verdi. "Karar veremediğim zamanlarda, hoşuna gideceğini umarak biraz aşırılığa kaçmayı seçtim." Sözlerine devam etmeden önce duraksadı. "Yarın babanın kaldığı suiti tamamen boşaltıracağım," dedi. "Başka türlü o hasta odası kokusundan kurtulmamıza imkân yok."

"Bence bu çok iyi bir fikir."

"Kumarhane iki hafta içinde açılmış olacak. O zamana dek orada kalıp babanın ölümüne alışmak için kendi kendine biraz zaman geçirebilirsin. Ama Jenner'ın kumarhanesinin kapıları tekrar açıldığında, senin rahatça kasabadaki evime yerleşmiş olmanı istiyorum."

"Ne?" Duyduklarına şaşıran Evie yüzüne bakabilmek için ondan uzaklaştı. "Mayfair'deki evine mi?"

"Çok güzel döşeli bir ev, ayrıca çalışanlar eksiksiz. Eğer

oradan hoşlanmazsan, başka bir yer buluruz. Fakat bu süre içerisinde orada kalmak zorundasın."

"Benimle birlikte... Orada yaşamayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Kumarhanede kalmaya devam edeceğim. Böylece her şeyi daha rahat kontrol edebilirim."

Evie onun umursamazlığıyla başa çıkabilmek için mücadele ediyordu. Birdenbire bu kadar mesafeli olmasının sebebi ne olabilirdi? Ona hiçbir zorluk çıkarmamıştı... Yas tutarken bile ondan mümkün olduğunca az istekte bulunmuştu. Şaşkın ve kızgın bir şekilde ellerine bakarken, eldivenlerle kaplı parmaklarını birbirlerine kenetledi.

"Kalmak istiyorum," dedi kısık bir sesle.

Sebastian hayır dercesine başını salladı. "Orada kalman için hiçbir sebep yok. Artık kimsenin sana ihtiyacı yok. Arkadaşlarını kabul edebileceğin ve gecenin bir saati alt kattan gelen gürültüler yüzünden uyanmayacağın doğru düzgün bir evde yaşaman herkes için en iyisi."

"Gürültülü ortamlarda uyuyabilirim. Hiç rahatsız olmam. Ayrıca arkadaşlarımla kumarhanede de görüşebilirim..."

"Yine de açık açık görüşemezsin."

Haklı olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. *Artık kimsenin sana ihtiyacı yok*, cümlesi zihninde yankılanırken Evie sessizce oturuyordu.

"Güvenli ve saygın bir çevrede yaşamanı istiyorum," diye devam etti Sebastian sözlerine. "Kumarhanenin ortamı bir hanımefendiye uygun değil."

"Ben bir hanımefendi değilim," diye karşı çıktı Evie. Sesinde hafif bir ironi vardı. "Ben bir kumarbazın kızı, aynı zamanda bir zamparanın karısıyım."

"Seni kendi etki alanımdan uzaklaştırmam için daha iyi bir sebep."

"Buna rağmen gitmek istediğimi sanmıyorum. Belki de bu konuyu bahar geldiğinde konuşmalıyız ama o zamana kadar..."

"Evie," dedi sessizce. "Sana seçme şansı bırakmıyorum."

Evie dikleşerek ondan uzaklaştı. Bir oda dolusu ayak ısıtıcısı bile damarlarını donduran buzu eritmeye yetmezdi. Onu bu fikrinden caydırmak için deli gibi bir şeyler düşünmeye başlamıştı... Ama Sebastian haklıydı... Kumarhanede kalması için hiçbir sebep yoktu.

Boğazı kurumaya başlamıştı, çaresizce şimdiye dek buna, istenmemeye ve yalnızlığa alışmış olmasının gerektiğini düşünüyordu... Öyleyse neden hâlâ üzülüyordu? Sebastian gibi olmayı, kalbinin etrafını koruyucu bir buz tabakasıyla çevirebilmeyi çok isterdi. "Peki ya anlaşmamız?" diye sordu boğuk bir sesle. "Anlaşmamızı görmezden mi geleceksin, yoksa..."

"Elbette hayır. Ödülümü alma vakti gelene dek bir keşiş kadar namuslu bir şekilde yaşamaya devam edeceğim. Fakat ulaşamayacağım kadar uzakta olman beni baştan çıkarmana karşı koymamı kolaylaştırır."

Evie'nin kendi kendine, "Belki *ben de* şeytana uyarım," diye mırıldandığını duydu. "Bana arkadaşlık edebilecek bir beyefendi bulabilirim. Senin için bir mahsuru olmaz, değil mi?"

Kelimeler dudaklarından dökülene dek bu tür bir şeyi söyleyeceğini asla hayal edemezdi. Ama içten içe çaresizce onu yaralamak, sinirlendirmek ve duygularını incitmek istiyordu. Yine de girişimi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Kısa

bir sessizliğin ardından Sebastian'ın ipeksi sesiyle karşılık verdiğini duydu.

"Hiç rahatsız olmam, tatlım. Yalnız kaldığında seni bu tür eğlencelerden mahrum bırakmak çok bencilce olur. İstediğini yapmakta özgürsün... Sadece sana ihtiyacım olduğunda müsait ol, yeter."

Londra'nın varlıklı bölgelerindeki şık caddeler ve saygın meydanların arkasında insanların sefalet içinde yaşadığı karanlık sokaklar ve çürüyen kenar mahallelerden oluşan gizli bir dünya vardı. Bu tür yerlerde hayatta kalmanın yolu suç işlemekten ve fuhuştan geçerdi. Havaya yoğun bir çöp ve lağım kokusu sinmişti, binalar birbirlerine o kadar yakın duruyordu ki bazı yerlerden geçebilmek ancak yan yan yürümekle mümkündü.

Çarpık sokakların oluşturduğu labirentin içinde ilerleyen Cam dikkatsiz ziyaretçileri bekleyen sayısız tuzağa ve tehlikeye karşı tetikteydi. Yaklaşık otuz beş metre uzunluğunda, üç metre genişliğinde karanlık bir kemerin altından geçerek bir avluya girdi. Kenarlarda bulunan uzun ahşap yapıların üst kısmındaki kemer ayaklıklar gökyüzünü kapatıyordu. Binalar desteklenen derme çatma yapılardan ya da toplu mezarlarda üst üste dizilen cesetler gibi bir sürü evsizin istiflenerek geceyi geçirdiği sıradan hanlardan oluşuyordu. Ayaklıklara yarım ila bir metre uzunluğunda berbat kokulu şeyler asılıydı. Duvarların kenarlarında gezinip duran sıçanlar binaların temellerindeki çatlaklardan içeri giriyorlardı. Bir kapının eşiğinde oturan birkaç kız ve çöpe atılmış kemik ve bez parçaları arayan cılız çocuklar dışında avlu bomboştu. Cam'e şüpheli bakışlar atan çocuklar avlunun diğer ucunda gözden kayboldular.

Sırıtınca birkaç kırık dişi ortaya çıkan kıvırcık saçlı genç fahişelerden biri, "Senin gibi yakışıklı birinin Hangman Avlusu'nda ne işi olur?" diye sordu.

"Birini arıyorum, yaklaşık şu boyda..." Cam bir metre yetmiş iki santim boyunda bir adamı işaret etti. "Siyah saçlı. Az önce avludan böyle biri geçti mi?"

Konuştuğu sırada kızlar keyifle kıkırdamaya başladılar. İçlerinden biri neşeyle, "Şunun konuşmasına bakın," diye bağırdı.

"Çok sevimli," dedi diğer kız. "Gel, canım, Taze Lou varken bir *adama* ihtiyacın yok." Bluzunun önünü açıp cılız göğsünü ve sarkık göğüslerini gösterdi. "Benimle birlikte yatağı gıcırdatmak ister misin?"

Cam cebinden gümüş bir bozukluk çıkarınca kızın bakışları aç bir şekilde parayı takip etti. "Bana adamın ne tarafa gittiğini söyle," dedi.

"Altı peni verir ve benimle birlikte olursan söylerim," dedi kız. "Gözlerin çok güzel, gerçekten. Daha önce bu kadar yakışıklı bir adamla..."

Avlunun öteki ucundan boğuk, sert bir kahkaha yankılandı ve hemen ardından Joss Bullard'ın dalga geçen sesi duyuldu. "Beni bulamayacaksın, seni pis melez!"

Cam etrafında dönerek bakışlarını binaların üzerinde gezdirdi, suratları is içindeki insanlar kapılardan, pencerelerden ve kiremitsiz çatılardan uzanmış aşağı bakıyorlardı. Hiçbiri tanıdık değildi. "Bullard," dedi temkinli bir şekilde. Yavaşça dönerken bakışlarıyla etrafı taramaya devam ediyordu. "Jenner'ın kızından ne istiyorsun?"

Yine çirkin bir kahkaha duyuldu ama bu kez başka bir yönden gelmiş gibiydi. Bullard'ın ne tarafta olduğunu an-

layamayınca Cam avlunun iç kısımlarına doğru gitmeye cesaret etti. "Onu gebertmek istiyorum!"

"Neden?"

"Çünkü o benden her şeyi alan lanet olası bir sülük. Ölmesini istiyorum. Geriye kemiklerinden başka bir şey kalmayana dek onu farelere bırakmak istiyorum."

"Neden?" Duyduklarına inanamayan Cam sorusunu tekrarladı. "Ona ihanet etmene rağmen benden sana yardım etmemi istedi, Joss. Babasının isteğini yerine getirmek istiyor, böylece sana..."

"O pis kaltağın canı cehenneme!"

Böylesine büyük bir düşmanlığın nereden çıktığını ve Bullard'ın Evie'ye karşı neden bu kadar kin beslediğini anlamayan Cam yavaşça başını salladı.

Arkasından küçük bir çıtırtı duyunca başını eğerek döndü ve tam bu sırada az önce başının olduğu yere doğru bir tahta parçası savruldu. Saldırgan Bullard değildi, sadece arka sokak soygunu konusunda şansını denemek isteyen bir çapulcuydu. Doğduğundan beri sokaklarda yaşayanlara özgü genç olmasına rağmen yaşlı bir görünümü olan insanlara benziyordu. Birkaç etkili hareketle Cam ondan kurtulup inleyen çocuğu yere yıktı. Avlunun diğer ucunda birkaç çapulcu daha belirmişti, anlaşılan toplu halde saldırmanın daha iyi bir fikir olduğuna karar vermişlerdi. Çok geçmeden sayıca kendisinden üstün geleceklerinin farkına varan Cam, Bullard'ın sesi onu takip ederken kemer altına doğru geri çekildi.

"Onu elime geçireceğim, görürsünüz!"

Hangman Avlusu'na doğru son kez bakan Cam zayıf bir öfkeyle, "Ona dokunamayacaksın," diye çabucak cevap

verdi. "Ona parmağını bile sürmeye kalkamadan seni cehenneme yollarım!"

Kötü niyetli bir ses tonuyla, "Öyleyse, seni de yanımda götürürüm," diyen Bullard, Cam uzun adımlarla avludan uzaklaşırken tekrar kahkaha attı.

Günün ilerleyen saatlerinde Cam Evie'yi arıyordu. Sebastian ana yemek salonundaki ahşap kaplamanın şişen parkelerini tamir eden bir grup marangozla ilgileniyordu. Dalgın bir şekilde oyun fişleriyle dolu sepetleri düzenleyip fişleri düzgün gruplara ayıran Evie'yi boş oyun salonunda bulan Cam sessizce ona doğru yaklaştı.

Evie, koluna hafifçe dokunulduğunda biraz irkildi ama başını kaldırıp kim olduğunu görünce rahatlayıp gülümsedi. Cam endişeli bir şekilde pek sık karşısına çıkmazdı. Onun kadar gerçekçi bir adam yersiz yere telaşa kapılmazdı. Cam mümkün olduğunca şimdiki zamanda yaşayıp her anı olduğu gibi kabul ederdi. Ama yine de gün içinde yaşananlar gerilmesine neden olmuştu.

"Ona yetişemedim," dedi Cam kısık bir sesle. "Bir kenar mahalleye dalıp gözden kayboldu ve benimle karanlığın içinden konuştu. Söyledikleri hiç mantıklı değildi. Nedenini anlamasam da sana karşı çok kötü hisler besliyor, *gadji*. Hiç kimse onun neşeli bir insan olduğunu düşünmezdi ama bu kez durum farklı. Delirmiş gibi. St. Vincent'a haber vermeliyim."

"Hayır, yapma," dedi Evie. "Bu sadece üzülüp endişelenmesine neden olur. Şu sıralar zaten işi başından aşkın."

"Ama eğer Bullard sana zarar vermeye kalkarsa..."

"Burada güvendeyim, değil mi? Kocamın başına koy-

duğu ödülden sonra kumarhaneye gelmeye cesaret edemez."

"Binaya giren gizli yollar var."

"Peki bunları kapatabilir misin? Ya da kilitleyebilir misin?"

Cam kaşlarını çatarak bir süre bu soru üzerine düşündü. "Birçoğunu. Ama birkaç anahtarla oradan oraya koşturularak halledilebilecek bir iş değil bu."

"Anlıyorum. Elinden geleni yap." Parmaklarını kenara ayrılan fişlerin üzerinde gezdirip suratsızca ekledi: "Yakında buradan ayrılacağım için aslında pek önemi yok. St. Vincent iki hafta sonra buradan gitmemi istiyor. Babam öldüğüne göre artık kumarhanede yaşamamam gerektiğini düşünüyor..." Sesi zayıflayarak acılı bir sessizliğe bürünmüştü.

"Belki de haklıdır," dedi Cam. Ses tonundan merhameti ustaca silip atmıştı. "Burası senin için hiç de güvenli bir yer değil."

"Beni güvende olmam için göndermiyor." Parmaklarını siyah fişlerden birinin üzerine kapatıp onu rulet masasında top gibi yuvarladı. "Birbirimizden uzak kalabilmemiz için beni buradan gönderiyor." Cam'in dudaklarında beliren hafif gülümseme Evie'yi hem sinirlendirmiş hem de sevindirmişti.

"Sabırlı olmalısın," diye nasihat etti Cam kısık bir sesle ve Evie fişin dönüşünü seyrederken Evie'nin yanından ayrıldı.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

On Dördüncü Bölüm

Sonraki iki hafta boyunca, Evie dikkatinin dağılmasına yardımcı olduğu için kumarhanedeki sürekli hareketlilikten oldukça memnundu. Sebastian'a bir işe yaramak istediğini söylediğinde derhal mektupların ve hesap defterlerinin karmakarışık yığınlar halinde beklediği ofiste görevlendirildi. Aynı zamanda kendisinden boyacıları, dekoratörleri, marangozlar ve duvarcıları da denetlemesi istenmişti ki uzun bir süre önce bu tür bir sorumluluk onu dehşete düşürmeye yeterdi. O kadar çok yabancıyla konuşmak ilk başta sinirlerini bozmuştu ve ilk birkaç gün boyunca kekelemesi onu çok uğraştırmıştı. Fakat onlarla konuştukça rahatladığını hissediyordu... Daha önce hiç tecrübe etmediği bir şekilde tüm çalışanlar sabırla karışık saygıyla onu dinliyorlardı.

Ivo Jenner'ın cenaze töreninin ardından Sebastian ilk olarak oynama kurallarına getirilen yeni kısıtlamaları konuşmak için polis şefiyle bir görüşme ayarlamıştı. Polis şefine ikna edici bir şekilde Jenner'ın kumarhanesinin sadece bir kumarhane değil aynı zamanda sosyal bir kulüp

olduğunu belirtmişti. Böylelikle polisin baskın yapmasını gerektirecek türden bir yer olmadığının altını çizmişti. Sebastian'ın da söylediği gibi kumarhanenin üyelerini çok seçkin insanlar oluşturuyordu. Sebastian'ın ustaca akıl yürütmesinden etkilenen polis şefi bundan böyle itibarını koruduğu sürece Jenner'ın kumarhanesine polislerin baskın yapmayacağına dair söz vermişti.

Sebastian'ın polis şefini ikna etmeyi başardığını duyan Cam Rohan, "Bu çok iyi bir işti, lordum. Herhangi birini herhangi bir şey yapmaya ikna edebileceğinizi düşünmeye başladım," dedi hayranlıkla.

Sebastian gülümseyerek yakınlarında oturan Evie'ye imalı bir bakış attı. "Leydi St. Vincent'ın bunun kanıtı olduğunu düşünüyorum," dedi.

Kumarhaneyi tekrar ayakları üzerinde durdurabilmek için Sebastian ve Cam hassas bir ittifak oluşturmuşa benziyordu. İletişimleri tam olarak dostça değildi ama birbirlerine düşman da değillerdi. Cam kesinlikle Sebastian'ın liderlik konusunda yetenekli olduğunu kabul etmiş görünüyordu, Ivo Jenner'ın vefatının ardından bu tam da ihtiyaçları olan şeydi. Üst sınıflara özgü tembelliğinden vazgeçen Sebastian, kararlı ve otoriter bir tavırla kumarhanenin yönetimini devralmıştı.

Tahmin edilebileceği üzere Sebastian kumarhane çalışanlarının önceleri küçümsediği türden bir erkekti, onu ara sıra kumarhaneye gelen *saflardan* ya da *bozuk mallardan* biri olarak görmüşlerdi. İşçi olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayan şımarık ve rahatına düşkün bir aristokrattı Sebastian. Evie gibi çalışanlar da Sebastian'ın çok geçmeden kumarhaneyi yönetmenin getirdiği sorumluluklardan sıkılacağını zannetmiş olma-

lıydılar. Fakat emirlerini yerine getirmeyi beceremeyenleri kovmaya hazır olduğunu anladıkları anda kimse ona karşı çıkmaya cesaret edememişti. Konuyu hiç uzatmadan Clive Egan'ı kovması kadar etkili bir şekilde otoritesini belli edemezdi.

Ayrıca Sebastian'ın kumarhaneye olan düşkünlüğü de göz ardı edilebilir gibi değildi. Mutfaktan oyun salonunu işletmenin tam olarak kaça mal olduğuna kadar tüm detaylarla yakından ilgileniyordu. Oyunların işleyişi hakkında öğrenmesi gereken çok fazla şeyin olduğunu fark eden Sebastian, kumar oyunlarının matematiksel yanını öğrenmeye de başlamıştı. Bir gece oyun salonuna giren Evie, Sebastian ve Cam'i orta masada otururken buldu. Cam ona olasılıkları açıklıyordu.

"... İki zarın oluşturabileceği sadece otuz altı kombinasyon var ve elbette her zarın altı yüzü var. Her iki zarı aynı anda attığında, hangi kombinasyon ortaya çıkarsa çıksın buna *birikmiş olasılık* adı verilir ve bunu başarma ihtimali otuz beşte birdir." Cam durup düşünceli bir şekilde Sebastian'a baktı.

Sebastian başını salladı. "Devam et."

"Riziko oynayan herkesin de bildiği üzere gelen zarların toplamı belli bir puana eşittir. İki adet bir gelirse toplam iki eder. İki adet altı gelirse de toplam on iki eder. Ama özellikle istenilen zarın gelme ihtimali değişkendir, çünkü toplamda iki elde etmenin sadece tek bir yolu varken yedi toplamına ulaşmak için altı farklı yol vardır."

Konsantre olmuş bir şekilde kaşlarını çatan Sebastian, "Yedi doğal sayı olduğundan..." diye mırıldandı. "Ve kombinasyonların en büyüğü de doğal sayı olacağından, bir kerede yedi atma ihtimali..."

Cam zarları eline alıp, "Yüzde on altı," dedi. Zarları masanın diğer ucuna yuvarlarken esmer parmaklarındaki altın yüzükler ışıldamıştı. Masanın kenarına çarpıp seken fildişi küpler yeşil çuhanın üzerine yerleşti. Her iki zar da altı gelmişti. "Öte yandan on iki atma ihtimali sadece yüzde yedidir. Elbette ne kadar çok zar atarsan, ihtimali o kadar çok artırırsın... Yüz altmış altı kez zar attığında on iki puanlık zar atma ihtimalin yüzde doksan dokuz olur. Tabii ki diğer toplamlarda zar atma olasılığı daha farklıdır. Kâğıt üzerinde gösterebilirim... O şekilde daha kolay anlaşılır. Olasılıkları hesaplamayı öğrendiğinizde çok büyük bir avantajınız olur. Bunu çok az oyuncu başarabiliyor ve elbette hilekârları enayilerden ayırmayı kolaylaştırıyor. Dürüstçe oynandığı zamanlarda bile riziko taraflı bir oyundur, paranın büyük bir kısmı kasaya gider..." Evie masaya yaklaşınca Cam saygılı bir şekilde sustu. Kara gözleri neşeyle parıldamıştı. "İyi akşamlar, hanımefendi."

Aralarındaki dostça rahatlığı görünce Sebastian kaşlarını çattı.

Evie, "İyi akşamlar," diye mırıldandıktan sonra Sebastian'ın yanındaki sandalyeye oturdu. Ona bakıp gülümsedi. "Sayılarla aranız iyi mi, lordum?"

"Az önceye kadar hep iyi olduğunu sanırdım," dedi Sebastian üzgün bir şekilde. "Rohan... Diğer krupiyeler olasılık hesaplamalarında iyiler mi?"

"Yeterince iyiler, lordum. Hepsi çok iyi yetiştirildi. Kasanın avantajı doğrultusunda oyuncuyu bahse girmeye nasıl teşvik edeceklerini, iyi bir oyuncuyu kötü bir oyuncudan nasıl ayıracaklarını iyi biliyorlar..."

"Kimin tarafından yetiştirildiler?" diye sordu Evie.

Cam'in bembeyaz gülümsemesi bal rengi tenini aydın-

latmıştı. "Benim tarafımdan, elbette. Kimse kumar oyunlarını benim kadar iyi bilmiyor."

Evie gülümseyerek kocasına baktı. "Tek eksiği kendine güvenmemesi," dedi kuru bir sesle.

Ama Sebastian bu jeste hiç tepki vermemişti. Hemen Cam'e, "Azalan sırada borçlar ve son ödeme tarihlerinden oluşan bir liste istiyorum," dedi. "Hesap defteri ofisteki en üst rafta. Şimdi gidip başlayabilirsin."

"Elbette, lordum." Hafifçe eğilerek Evie'ye selam verdikten sonra her zamanki rahat zarafetiyle Cam odadan çıktı.

Kocasıyla birlikte mağarayı andıran loş oyun salonunda duran Evie, karın boşluğunda küçük bir gerginlik hissediyordu. Son birkaç gündür çok sık iletişim kursalar da konuşmalarının şahsi bir yanı olmamıştı ve çok nadiren baş başa kalmışlardı. Evie masanın üzerine eğilip zarı aldıktan sonra küçük deri zar kutusuna koydu. Doğrulduğu sırada Sebastian'ın elinin elbisesinin üstünden yavaşça sırtına dokunduğunu fark edince ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Çok geç oldu," dedi Sebastian. Ses tonu Cam ile konuşurken kullandığı tondan çok daha yumuşaktı. "Uyumalısın... Tüm gün yaptıklarından sonra bitkin düşmüşsündür."

"Pek bir şey yapmadım." Evie rahat bir şekilde omuzlarını silkerken Sebastian'ın eli bir kez daha yavaşça, sinir bozucu bir biçimde omuriliğinin üzerinden geçmişti.

"Elbette, yaptın. Kendini çok zorluyorsun, sevgilim. Biraz dinlenmelisin."

Dokunuşuyla düşünmekte zorlandığını fark eden Evie başını salladı. "Birkaç şeyle uğraşabilmiş olmaktan mem-

nunum," diyebildi en sonunda. "Beni düşünmekten alıkoyuyor..."

"Evet, farkındayım. Ben de bu yüzden sana izin verdim." Uzun parmakları ensesini kavramıştı.

Elinin sıcaklığı tenine geçerken Evie'nin nefesi kesildi.

"Uyumalısın," diye devam etti sözlerine ve onu kendisine doğru çektiğinde Sebastian'ın nefesi de düzensizleşmeye başlamıştı. Bakışları yavaşça yüzünden yuvarlak göğüslerine inip tekrar yukarı çıkarken kısık, neşesiz bir sesle güldü. "Ve ben de seninle birlikte gelmeliyim, lanet olsun. Ama seninle... Gel buraya."

"Neden?" diye sordu Evie. Sebastian onu masanın kenarına sıkıştırıp bacaklarını eteklerinin katları arasına sokmuştu.

"Sana biraz işkence etmek istiyorum."

Kalbi damarlarına alev pompalarken, Evie yusyuvarlak gözleriyle ona bakıyordu. "İşkence..." Boğazını temizleyip tekrar denemek zorunda kaldı. "*İşkence* kelimesini kullanırken mecazi anlamda kullandığından eminim."

Sebastian kafasını salladı, görüşü bulanıklaşmıştı. "Korkarım, gerçek anlamda kullandım."

"Ne?"

"Sevgilim," dedi yumuşak bir sesle. "Umarım önümüzdeki üç aylık eziyetin tek taraflı olacağını düşünmemişsindir. Ellerini üzerime koy."

"Ne-nereye?"

"Herhangi bir yere." Evie tereddüt ederek ellerini omuzlarına, Sebastian'ın kalın yün ceketinin üzerine yerleştirdi. Sebastian genç kadının gözlerinin içine bakarak, "İçimdeki ateş ne kadar güçlü yansa da Evie, seninle bu ateşi besleyeceğim," dedi.

"Sebastian..." Yavaşça karşı koyarken Sebastian onu daha güçlü bir şekilde masaya yapıştırdı.

"Seni öpmek benim hakkım," diye ona hatırlattı. "Ne zaman istersem, ne kadar istersem. Anlaşmamız böyleydi."

Evie telaşlı bir şekilde odaya bakınınca Sebastian düşüncelerini okumakta hiç zorluk çekmemişti.

"İnsanların bizi görüp görmemesi umrumda değil. Sen benim karımsın." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Daha net konuşmam gerekirse, benim hayat arkadaşımsın." Üzerine doğru eğilerek alnının tepesindeki saçlara burnunu sürttü. "Benim ödülüm... Benim eğlencem ve acım... Benim sonsuz arzumsun. Senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım, Evie." Dudaklarını yavaşça burun kemiğine dokundurduktan sonra burnunun ucuna doğru kaydırdı. "Benden daha önce hiçbir kadının istemeyi dahi düşünemediği taleplerde bulunuyorsun. Şimdilik istediklerini yapacağım, sevgilim. Ama zamanı geldiğinde sen de benim istediklerimi yerine getireceksin... Defalarca..." Elleriyle Evie'nin başını kavrarken dudaklarıyla titreyen dudaklarını yakaladı.

Sebastian cinsel birleşme kadar öpüşmekten de hoşlanan bir adamdı. Öpüşünün yumuşaklığıyla dudaklarını aralayan Evie çok geçmeden Sebastian'ın dilinin ağzının içine girdiğini hissetti. Avuçlarının içindeki başını çaresizce arkaya attı, aniden hızlanan kalp atışları kanı damarlarına pompaladıkça nefes almakta zorlanıyordu. Sebastian genç kadını mümkün olan her açıdan öpmeye devam ediyor, elinden geldiğince derinlere inmeye çalışıyordu.

Bir eliyle de hafifçe göğüslerini okşamaya başlamıştı. Elbisenin kalın kumaşının üzerinden başparmağıyla gö-

ğüs ucunu bulmaya çalışıyordu. Çıplak tenine dokunmayı çok istediği için parmaklarını boynuna doğru çıkarıp hızla atan nabzını okşamaya başladı. Dudaklarını dudaklarından ayırıp nabzının attığı hassas noktayı bulana dek boynunda gezdirdi. Evie bacaklarını dikleştirmiş ve dengesini korumak için elleriyle Sebastian'ın omuzlarını sıkıca kavramıştı. Hafif bir mırıldanmayla Sebastian onu iyice kendisine doğru çekip tekrar öptü. Evie artık yalvarırcasına çıkardığı seslere engel olamıyordu. Sebastian ise genç kadının dudaklarının ipeksi sıcaklığına ve tadına daha fazla bakabilmek için onu deli gibi öpüyordu.

Birinin hafifçe boğazını temizlediğini duyunca aniden nefesi kesilen Evie hızla geri çekildi. Birinin ana salona girdiğini fark eden Sebastian başını genç kadının göğsünden çekti, başparmağıyla Evie'nin kızaran yanağının kıvrımını okşamaya devam ederken davetsiz misafirle sakin bir şekilde konuşmaya başladı.

"Ne var, Gully?"

Kumarhanenin oyun salonu çalışanlarından biri olan Jim Gully nefes nefese kalmış bir şekilde onu yanıtladı. "Özür dilerim, lordum. Alt katta bir sorun var. Marangozlar bir yerden bir şişe cin bulmuşlar ve üçü de kör kütük sarhoş olmuş. Kafeteryada tartışma başlattılar. İkisi çoktan sızdı ama diğeri büfedeki tabakları kırmakla meşgul."

Sebastian kaşlarını çattı. "Rohan'a ilgilenmesini söyle."

"Bay Rohan meşgul olduğunu söyledi."

Duyduklarına inanamayan Sebastian, "Aşağıda sarhoş bir adam var ve o bu konuda hiçbir şey yapamayacak kadar meşgul, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, lordum."

"O halde, sen ilgilen."

"Yapamam, lordum." Sargılı parmağını havaya kaldırdı. "Geçen gece sokaktaki kavga sırasında parmağımı incittim."

"Hayes nerede?"

"Bilmiyorum, lordum."

Sebastian tehlikeli bir sakinlikle, "Bana yenilemeleri gereken kafeteryayı parçalayan sarhoş heriflere burada çalışan otuz kişiden *hiçbirinin* engel olmak için müsait olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet, lordum."

Gully'nin yanıtından sonraki gergin sessizlik sırasında kırılan porselenlerin ve duvarlara çarpan mobilyaların neden olduğu titreşimler başlarının üzerindeki avizeleri hafifçe titretmişti. Kavga başlar başlamaz anlaşılamayan bağrışlar gürültüleri takip ediyordu. Sebastian dişlerinin arasından, "Lanet olsun," diye homurdandı. "Kumarhaneye ne yaptıklarını sanıyor bunlar böyle?"

Evie şaşkın bir şekilde kafasını sallarken bakışlarını kocasının öfkeli yüzünden Gully'nin ifadesiz suratına kaydırdı. "Bilmiyorum..."

"Ergenlik töreni diyelim," dedi Sebastian, sonra da hızlı ve uzun adımlarla Evie'nin yanından ayrıldı.

Eteklerini toplayan Evie peşinden koşmaya başladı. Ergenlik töreni mi? Ne demek istemişti? Peki Cam kavgayı bastırmak için neden hiçbir şey yapmamıştı? Evie, Sebastian'ın hızına yetişemeyip arkada kalmıştı, merdivenlerden inerken eteklerine takılmamak için dikkat ediyordu. Evie, kafeteryanın etrafında toplanan küçük kalabalığa yaklaşınca gürültü daha da arttı, bağırışlar ve çığlıklar havayı yırtıyordu. Sebastian'ın ceketini çıkarıp birine verdiğini ve sonra omzuyla kalabalığı yararak ilerlediğini gördü.

Kalabalık heyecanla haykırırken, küçük açıklıktaki üç kişi beceriksizce birbirini iterek yumruklarını savuruyordu.

Sebastian kurnaz bir şekilde ayaklarının üstünde durmakta en çok zorlanan adama saldırdı, adamı etrafında döndürüp tartaklamaya başladı ve yalpalayarak öne doğru çıkıp döşemenin üstüne yığılana dek ustaca yumruklarını indirdi. Geriye kalan ikili Sebastian'ın üzerine atladı, bir tanesi kollarını tutmaya çalışırken diğeri yumruklarını savurarak ona doğru ilerliyordu.

Uğultulu kalabalığa rağmen Evie'nin korku dolu çığlığı Sebastian'ın kulaklarına ulaştı. Evie'in olduğu tarafa doğru bakarken rakibi anında üzerine atlayıp koluyla boynunu kavradı ve başına sert yumruklar indirmeye başladı. Evie, "Hayır," diye bağırıp öne çıkmaya çalıştı ama çelik gibi bir kol onu belinden tutarak geriye çekti.

"Bekle," dedi tanıdık bir ses kulağına. "Ona bir şans ver."

"Cam!" Evie birden arkasına döndü, telaşlı bakışları çıkık elmacık kemikleri ve gür kirpikli ela gözlerinin olduğu egzotik ama tanıdık yüzünü buldu. Ceketinin klapasından tutup, "Ona zarar vereceksin," dedi. "Git ve ona yardım et... Cam, buna mecbursun..."

"Kendisini kurtardı bile," dedi Cam sakin bir şekilde ve acımasızca onu öne doğru çevirdi. "Seyret... Hiç de fena değil."

Sebastian'ın rakiplerinden biri kolunu güçlü bir şekilde savurdu. Sebastian başını eğip adama hızlı ve sert bir yumruk attı. "Cam ne-neden ona yardım etmiyorsun?"

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin! Dövüşmeye ondan daha alışkınsın..."

Cam sakin ve kendinden emin bir ses tonuyla genç kadının kulağına, "Kendi kendine halletmeli," diye fısıldadı. "Yoksa buradaki insanların üzerinde hiçbir şekilde otorite kuramaz. Kumarhanede çalışan adamlar kelimelerin yanı sıra gücün de etkili olduğu liderliğe önem verirler. St. Vincent, kendisinin yapmaya hevesli olmadığı şeyleri onlardan yapmalarını isteyemez. Ve o bunun farkında. Yoksa şu an burada dövüşüyor olmazdı."

Rakiplerinden biri kocasının arkasından ona yaklaşırken ve bir diğeri ona sert bir yumruk indirirken Evie elleriyle gözlerini kapattı.

"Ancak an-anlamsız bir güç gösterisinde yumruklarını kullanırsa mı ona sadık kalacaklar?"

"Bir anlamda, evet. Nasıl bir erkek olduğunu görmek istiyorlar." Cam Evie'nin bileğinden tuttu. "Seyret," diye üsteledi. Sesinde kahkahayı andıran bir hava vardı. "Ona hiçbir şey olmayacak."

Evie kavgayı izleyemiyordu. Cam'e doğru döndü, her yumruk sesiyle ve her acıyla inlediklerinde irkilip titriyordu. "Buna ka-katlanamıyorum," diye inledi. "Cam, lütfen..."

"Hiç kimse onu Egan'ı kovup kumarhaneyi tek başına yönetmek için zorlamadı," diye merhametsizce dikkatini çekti. "Bu da işin bir kısmı, tatlım."

Evie bunu anlıyordu. Babasının da hayatının büyük bir bölümünde kavga çıkardığını ya da kavgalara katıldığını çok iyi biliyordu. Ama Sebastian dövüşmek için doğmamıştı - kavga etmek için gerekli olan ne vahşilik ne de şiddet eğilimi olan Sebastian, bu yönüyle Ivo Jenner'dan ayrılıyordu.

Adamlardan biri daha yere yığılıp Sebastian son rakibi-

nin etrafında dikkatle daireler çizmeye başladığında, kavganın doğasında olup olmamasını umursamaksızın kendisini kanıtlaması için ne gerekiyorsa yapmaya hazır görünüyordu. Sarhoş adam üzerine doğru atılınca Sebastian iki sol bir sağ yumrukla çabucak onu yere devirdi. Yerde yatan rakibi inliyordu. Etrafına toplanan kumarhane çalışanları Sebastian'ın zaferini alkışlayıp tezahürat ederek kutluyorlardı. Haşin bir şekilde başını sallayarak tebrikleri kabul eden Sebastian, Evie'nin Cam'in kollarında olduğunu görünce kaşlarını çattı.

Coşkulu seyirciler yenilen dövüşçülerin dışarı çıkmalarına yardım ediyordu. Yıkıntıları temizlemek için süpürgeler ve kovalar getirilmişti, bu sırada çalışanlardan bazıları Sebastian'a dostça bakışlar atıyordu. Ağzının kenarındaki ufak kan lekesini gömleğinin koluyla silen Sebastian yere eğilip ters dönen sandalyeyi aldıktan sonra köşedeki eski yerine koydu.

Odanın boşalmasıyla birlikte Cam Evie'yi bırakıp Sebastian'a doğru gitti. "Tam bir centilmen gibi dövüşüyorsunuz, lordum," dedi.

Sebastian ona küçümseyen bir bakış attı. "Peki bu sözler neden kulağa iltifat gibi gelmiyor?"

Ellerini ceplerine sokan Cam sakin bir şekilde, "Bir çift sarhoşun karşısında çok iyi dövüştünüz..." dedi.

"Öncelikle, üç kişiyle dövüştüm," diye homurdandı Sebastian.

"Üç sarhoş, o halde. Ama bir sonrakinde bu kadar şanslı olmayabilirsiniz."

"Bir sonraki mi? Bunu bir alışkanlığa dönüştüreceğimi sanıyorsan..."

"Jenner için öyleydi," dedi Cam kısık bir sesle. "Egan

için de. Hemen hemen her gece misafirler saatlerce kumar oynayıp, içki içip kadınlarla birlikte olduktan sonra sokakta, ahırın bahçesinde ya da oyun salonunda bir kavga çıkar. Hepimiz sırayla kavgaları bastırırız. Her hafta dayak yemek istemiyorsanız, bir kavgayı hemen sona erdirmek için birkaç numara öğrenmelisiniz. Bu hem size hem de devamlı müşterilere daha az zarar verir, ayrıca polisi de uzak tutar."

"Kenar mahalle kavgalarında ya da arka sokaklarda ayak takımlarının dövüşlerinde kullanılan taktiklerden bahsediyorsan..."

"Boksör kulübünde yarım saatlik hafif bir egzersiz yapmayı istemiyorsunuz demek," dedi Cam dokunaklı bir şekilde.

Sebastian karşı çıkmak için ağzını açtığı sırada Evie'nin kendisine doğru yaklaştığını görünce yüz ifadesi değişti. Bu onun saklamayı beceremediği telaşına karşılık verdiği bir tepkiydi. Her nedense onun endişesi öfkesini dindirip onu sakinleştiriyordu. Bir Sebastian'a bir Evie'ye bakan Cam, büyük bir ilgiyle aralarındaki tatlı etkileşimi gözlemliyordu.

Ona daha yakından bakarak, "Yaralandın mı?" diye sordu Evie. Saçı başı dağılmış ve öfkeli görünse de Sebastian'ın ağır bir hasar almadığını görünce rahatladı.

Sebastian başını salladı, Evie gözlerinin içine giren birkaç lülesini geriye atarken karşısında kımıldamadan duruyordu. "Ben iyiyim," diye homurdandı. "Westcliff'ten yediğim dayağa kıyasla bu hiçbir şeydi."

Cam saygılı bir şekilde araya girdi. "Nasıl dövüşüleceği üzerinde çalışmadığınız sürece daha çok kavga olacak, lordum." Sebastian'ın onaylamasını beklemeden kapıya

doğru gidip, "Dawson! Bir dakikalığına gelir misin? Hayır, iş için değil. Buraya gelip St. Vincent'a birkaç yumruk atmana ihtiyacımız var," diye bağırdı. Ve sonra Sebastian'a bakıp masum bir şekilde, "Bu onu ikna etmeye yetti. Geliyor," diye ekledi.

Gülmemek için kendisini zor tutan Evie bir köşeye çekildi, Cam'in maksadının kocasına yardım etmek olduğunu anlamıştı. Eğer Sebastian centilmenlerin kurallarına göre kavga etmekte ısrar ederse, karşısına çıkabilecek acımasız insanların saldırılarıyla boy ölçüşemezdi.

İri yarı, genç bir adam olan Dawson içeri girince, "Dawson elimizdeki en iyi dövüşçüdür," dedi Cam. "Size rakiplerinizi çabucak alt etmenizi sağlayacak birkaç tane temel hareket gösterecek. Dawson... Lord St. Vincent'a nasıl kafakola alınacağını göster. Ama yavaş ol... Sırtını incitmene gerek yok."

Hareketleri Sebastian'ın üzerinde deneyeceği için fazlasıyla memnun görünen Dawson, sağlam adımlarla ona doğru ilerleyip güçlü kolunu boynuna doladıktan sonra serbest kolunu yakalayıp Sebastian'ı sert bir şekilde ters çevirdi. Sebastian acıyla inleyerek yere serildi. Dawson tam karnının üstüne atlamak üzereyken Cam hemen araya girip ileri doğru atılan hevesli, genç adamı omzundan yakaladı. "Aferin, Dawson. Çok iyiydi. Şimdilik bu kadar yeter. Geri çekil, lütfen."

Evie yumruklarını ağzına bastırarak olanları seyrediyordu.

Cam, Sebastian'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Teklifini kabul etmeyen Sebastian yuvarlanıp ayağa kalktı ve birçok erkeğin devam etmeden önce durmasına neden olabilecek kadar sert bir şekilde kaşlarını

çattı. Ama Cam eğitici bir ses tonuyla konuşmaya devam ediyordu. "Çok basit bir hareket, gerçekten. Vücutlarınız aynı hizaya geldiğinde kolunuzu rakibinizin boynuna kenetleyin, kolunu yakalayın, vücudunuzu şu şekilde hareket ettirirseniz rahatlıkla üzerinizden kayar. Rakibinizi yere ne kadar sert vurduğunuza bağlı olarak birkaç saniye boyunca hareket edemez. Gelin, bir de benimle deneyin."

Hareketi Cam'in üzerinde denerken Sebastian kendisini dizginledi. Çok çabuk öğrenen Sebastian, tereddütle karışık bir beceriyle çingeneyi yere yapıştırdı. "Ben bu şekilde dövüşemem," diye homurdandı.

Cam bu sözü duymazdan geldi. "Eğer biri sizi arkadan yakalarsa, genellikle başınızla geriye doğru vurduğunuzda elinden kurtulabilirsiniz. Başınız önde, çeneniz göğsünüze dayalı bir şekilde başlayın. Dişlerinizi birbirine kenetleyip ağzınızı kapatın, hızlı ve sert bir şekilde başınızla arkaya, rakibinizin yüzüne doğru vurun. Önden vuruşa gelince... Bunu daha önce denemiş miydiniz? Denemediniz mi? Pekâlâ, işin püf noktası kafa atarken gözlerinizi rakibinizden ayırmamanızda gizli. Suratının yumuşak bir noktasını hedef alın... Asla alnına ya da kafatasına vurmayın. Vücudunuzun ağırlığını kullanın ve kafa atarken kaşlarınızın iki santim yukarısını hedef alın."

İki adam boyun darbeleri, tekmeler ve insan vücudunun hassas noktalarına yapılan saldırılarla ilgili diğer teknikleri gösterirken Sebastian isteksizce tüm bu derslere tahammül etmeye çalışıyordu. Kendisinden istenildiği takdirde katılım göstererek Cam'i memnun eden fiziksel bir yetenek sergiliyordu. Fakat genç adam kasık tekmeleri üzerine birkaç hareket göstermeye başladığında Sebastian yeterince katlandığına kanaat getirdi.

"Yeter," diye homurdandı. "Bu kadarı yeterli, Rohan."

"Ama hâlâ göstermediğimiz birkaç..."

"Umrumda değil."

Cam omuzlarını silkip yavaşça kafasını sallayan Evie'ye baktı, ikisi de neden bu kadar sinirlendiğini anlayamamıştı. Bir süre sonra Cam Dawson'ı birkaç kelimeyle övdükten sonra genç adamı işinin başına gönderdi.

Zar zor bastırdığı öfkesiyle ceketini çekiştirip duran Sebastian'a doğru dönen Cam sakin bir ses tonuyla, "Sorun nedir, lordum?" diye sordu.

Sebastian alaycı bir ses çıkardı. "Hiçbir zaman erdemli biri gibi davranmadım. Hatta geçmişte şeytanın bile korkup sineceği kadar kötü şeyler yaptım. Yine de tüm bunlara rağmen benim bile yapmaya tenezzül etmeyeceğim bazı şeyler var. Benim konumumdaki erkekler ayaklarını yere vurmaz, dizlerini başkalarının kasıklarına geçirmez ya da dövüşürken kafa atmazlar. Ayrıca birinin boğazına yumruk atmak, birine çelme takmak ya da saç baş çekiştirmekle uğraşmazlar."

Evie, Cam'in gözlerinin buz gibi görünebileceğinin imkânsız olduğunu düşünse de genç adamın gözleri birdenbire donuk bir bal rengine dönüşmüştü.

Çingene hafif alaycı bir ses tonuyla, "Merakımı mazur görürseniz, konumunuz derken tam olarak neyi kastettiniz?" diye sordu. "Soylu musunuz? Öyle biriymiş gibi yaşamıyorsunuz. Siz bir kumarhanede yaşıyor ve kısa bir süre önce iki fahişenin boşalttığı odada kalıyorsunuz. Peki, keyfine düşkün bir adam mısınız? Az önce iki sarhoş arasında çıkan kavgayı sonlandırdınız. Titiz davranmak için biraz geç kaldınız, yanılıyor muyum?"

"Beni bazı standartlarım olduğu için mi suçluyorsun?" diye buz gibi bir ses tonuyla karşı çıktı Sebastian.

"Hayır. Sizi birbiriyle alakasız değerleriniz olduğu için suçluyorum. Çingenelerin bir sözü vardır: Aynı anda iki ata binilmez. Burada kalmak istiyorsanız, değişmek zorundasınız. Bu tür şeyleri küçümseyen boş gezen bir aristokrat gibi davranamazsınız. Benim bile beceremeyeceğim bir işin üstesinden gelmeye çalışıyorsunuz. Kumarbazlarla, sarhoşlarla, hırsızlarla, yalancılarla, azılı suçlularla, avukatlarla, polisle ve bir ay içinde her şeyi toplayıp buradan gideceğinizi düşünen otuzdan fazla çalışanla uğraşmak zorundasınız. Jenner öldüğüne göre Londra'daki en büyük hedeflerden biri olan onun yerini siz aldınız. İnsanlar sizden bir şeyler isteyecek, sizden faydalanmaya çalışacak ya da sizden daha iyi olduklarını ispat etmeye çalışacaklar. Kimse size gerçekleri söylemeyecek. Hem de hiçbir konuda. İçgüdülerinizi güçlendirmek zorundasınız. İnsanlar önünüzden geçerken sizden korkmalı. Yoksa burada başarılı olma ihtimaliniz çok düşük..." Sesi giderek azaldı. Cam'in söylemek istediği başka şeylerin olduğu anlaşılıyordu ama Sebastian'ın yüzüne attığı küçük bir bakış daha fazla konuşmasının gereksiz olduğunu ortaya koymuştu. Bunun üzerine ince ellerini birbirine giren kapkara saçlarının arasından sertçe geçiren Cam uzun adımlarla odadan uzaklaştı.

Evie kocasının yanına yaklaşmaya cesaret edene dek uzun bir süre geçti. Sebastian derin düşüncelere dalmış bir şekilde gözlerini bomboş duvara dikmişti. Birçok insan yorgun ya da gerginken yaşlı görünse de Evie Sebastian'ın daha genç göründüğünü fark etti. Yüzüne bakıp, "Bunu

neden yapıyorsun? Konu sadece para değil. Burada ne bulmayı umuyorsun?" diye mırıldandı.

Evie tüm bu soruların alaycı bir neşeyle gözlerinin parıldamasına neden olacağını hiç beklemiyordu. "Öğrenirsem... Haberin olur."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

On Beşinci Bölüm

Ertesi gün öğle saatlerinde ofise giden Sebastian, Evie'yi hesap defterindeki faturaları ve liste numaralarını toplarken buldu. Herhangi bir giriş cümlesine gerek duymadan, "Bir ziyaretçin var," dedi. Fiş yığınlarının üzerinde bakışları birbirine kenetlendi. "Bayan Hunt."

Kalbi hızla atmaya başlayan Evie şaşkınlıkla ona baktı. Uzun zamandır Annabelle'e mektup yazıp yazmama düşüncesiyle boğuşuyordu. Arkadaşını görmeyi çok istiyordu ama nasıl karşılanacağından pek emin değildi. Yavaşça sandalyesinden kalktı. "Beni yine kandırmaya çalışmadıklarından emin misin?"

"Eminim," dedi Sebastian alaycı bir şekilde. "Suçlamaları ve hakaretleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Kaçırılıp tecavüz edilmediğini ve bıçak zoruyla evlenmediğini Bayan Hunt da, Bayan Bowman da kabul etmiyor."

"Bayan Bowman mı?" Evie saf saf tekrar etti. Bir an gelen kişinin Lillian olamayacağını fark etti. Çünkü o artık Bayan Bowman değildi ve Lord Westcliff ile birlikte balayındaydı. "Daisy de mi burada?"

"Evet ve dev bir eşekarısı kadar sinirli," diye doğruladı. "Belki onları kendi iradenle hareket ettiğine inandırabilirsin, çünkü en yakındaki polis memurunu çağırıp beni tutuklatmak istediklerini düşünüyorum."

Heyecandan nabzı hızlanan Evie birden parmaklarını Sebastian'ın koluna geçirdi. "İkisinin de buraya gelmeye cesaret ettiğine inanamıyorum. Bay Hunt'ın Annabelle'in ne yaptığından haberi olmadığına eminim."

"O konuda aynı fikirdeyiz," dedi Sebastian. "Hunt karısının on metre yakınıma gelmesine asla izin vermez. Ayrıca Bowmanlar da en küçük kızlarının bir kumarhaneye girmesini asla onaylamaz. Fakat arkadaşlarını tanıdığım için ne yapıp edip nerede olduklarını gizlediklerine hiç şüphem yok."

"Neredeler? Sakın bana onları arka kapıda beklettiğini söyleme."

"Kütüphanede bekliyorlar."

Evie arkadaşlarını görmek için o kadar sabırsızlanıyordu ki ofisten çıkar çıkmaz koşmamak için kendisini zor tutmuştu. Peşinde Sebastian aceleyle kütüphaneye gitti, içeri girince kafası karışmış bir şekilde duraksadı.

Bal rengi ışıltılı lülerini kafasının tepesinde toplamış olan Annabelle tam karşısındaydı, cildi şeker kutularının üzerine resmedilmiş sütçü kızlar kadar taze görünüyordu. İlk tanıştıklarında, Annabelle'in güzelliği Evie'nin gözünü o kadar korkutmuştu ki Evie böylesine güzel bir kadının onu küçümseyeceğinden emin olduğu için onunla konuşmaktan çekinmişti. Ama en sonunda Annabelle'in sıcak, kibar ve alçakgönüllü biri olduğunu keşfetmişti.

Lilian'ın küçük kız kardeşi Daisy Bowman ufak tefek cüssesine sığmayan bir karaktere sahipti. İdealist ve kesin-

likle değişken bir yapısı vardı, çapkınlar ve kötü adamlarla dolu aşk romanlarını bir çırpıda bitirirdi. Yine de birçok insan Daisy'nin ufak tefek görünümünün ardındaki gizli zekâsını dikkate almazdı. Açık tenli, koyu renk saçlıydı ve gözlerinin rengi baharatlı zencefilli çörek tonlarındaydı... Uzun ve sivri kirpikleri ona gizemli bir hava katıyordu.

Arkadaşları Evie'yi görür görmez hanımefendilere yakışmayan çığlıklarla ona doğru koşunca, Evie de tiz bir kahkaha attı ve hepsi birbirlerine sımsıkı sarılıp bir daire oluşturdular. Biri odaya girene dek üç genç kadın da heyecandan çığlık atmaya devam etmişti.

Gelen Cam'di, gözleri kocaman açılmıştı ve sanki bir çıkmaz sokağa varmış gibi hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Telaşlı bakışlarını odanın içinde gezdirip olan biteni anlamaya çalışırken ince bedeni yavaşça gevşedi. "Lanet olsun," diye homurdandı. "Ben de kötü bir şey oldu sanmıştım."

Annabelle kolunu omzuna atmış dururken, "Her şey yolunda, Cam," dedi Evie gülümseyerek. "Arkadaşlarım geldi, hepsi bu."

Sebastian'a küçük bir bakış atan Cam, "Kesilmeye götürülen domuzların bundan daha az ses çıkardığını duydum," dedi.

Sanki gülümsemesine engel olmaya çalışırmışçasına Sebastian'ın çenesi birdenbire gerildi. "Bayan Hunt, Bayan Bowman... Sizi Bay Rohan ile tanıştırayım. Kabalığını bağışlayın çünkü kendisi..."

"Bir kabadayı mı?" diye masumca sordu Daisy.

Sebastian gülümsemesini bu kez engelleyememişti. "Kumarhanede hanımefendilerin olmasına alışık değil, diyecektim."

Ziyaretçilere şüpheli bir bakış atan Cam, "Onlar öyle

mi?" diye sordu. Bir an tüm dikkati Daisy'nin küçük suratına odaklanmıştı.

Cam'i bilerek görmezden gelen Daisy, Annabelle ile konuşmaya başladı. "Çingenelerin hep çekicilikleriyle tanındığını düşünürdüm. Görünüşe göre çok asılsız bir efsaneymiş."

Cam bal rengi gözlerini vahşice kıstı. "Aynı zamanda *gadji* kızları kaçırmamızla tanınırız."

Tartışma daha fazla uzamadan Evie hemen araya girdi. "Lordum," dedi Sebastian'a. "Sizin için mahsuru yoksa arkadaşlarımla yalnız kalmak istiyorum."

"Elbette," dedi Sebastian kusursuz bir nezaketle. "Size çay tepsisi göndermemi ister misin, sevgilim?"

"Evet, teşekkür ederim."

Adamlar dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapattıktan sonra Daisy dayanamayıp patlamıştı. "Tüm yaptıklarından sonra St. Vincent ile nasıl hiçbir şey olmamış gibi konuşabiliyorsun?"

"Daisy," diye özür diler bir ses tonuyla konuşmaya başladı Evie. "Lillian'ın ba-başına gelenler için çok üzgünüm ve..."

"Hayır, konu sadece bu değil," diye öfkeli bir şekilde sözünü kesti. "Ben *sana* yaptıklarını kastetmiştim! Senden faydalanmak istemesi, seni evlenmeye zorlaması ve sonra..."

"Beni zorlamadı." Evie bakışlarını Daisy'nin kızgın suratından Annabelle'in endişeli suratına çevirdi. "Gerçekten beni hiçbir şeye zorlamadı. Ona giden bendim. Gelin, şöyle oturalım, size her şeyi an-anlatacağım... İkiniz birlikte kumarhaneye gelmeyi nasıl başardınız?"

"Bay Hunt işi nedeniyle şehirden ayrıldı," dedi An-

nabelle şeytani bir gülümsemeyle. "Ben de Bowmanlar'a Daisy'yi St. James Caddesi'nde alışverişe götüreceğimi söyledim. Gördüğün üzere onun şaperonu oluyorum."

"Ayrıca alışverişe gittik," diye araya girdi Daisy sinsice. "Sadece daha sonra bu tarafa doğru küçük bir gezintiye çıktık..."

İlerleyen dakikalarda Annabelle ve Evie kanepede otururken Daisy de yakındaki bir sandalyeye yerleşti. Hafifçe kekeleyen Evie, Maybrickler'in evinden ayrıldıktan sonra olanları onlara bir bir anlattı. Neyse ki arkadaşları yaptıkları şeyler yüzünden onu suçlamadı. Her ne kadar verdiği kararlar konusunda ona katılmadıkları anlaşılsa da daha çok endişeli ve anlayışlı görünüyorlardı.

Bir süre sonra kaşlarını çatan Annabelle'in bembeyaz pürüzsüz alnının kırıştığını görünce, "Özür dilerim," dedi Evie. "Lord St. Vincent ile evliliğimi onaylamadığını biliyorum."

"Benim onaylayıp onaylamamamın önemi yok," dedi Annabelle kibarca. "Ne yaparsan yap senin arkadaşın olacağım. Şeytanla evlensen bile umrumda olmaz."

Daisy suratını asarak, "Kaldı ki kendisi hiç şüphesiz St. Vincent'ın yakın akrabası olur," dedi.

"Mesele şu ki..." dedi Annabelle. "Her şey olup bittiğine göre sana en iyi nasıl yardım edeceğimizi bilmek istiyoruz."

Evie minnetle gülümsedi. "Tek ihtiyacım olan arkadaşlığınız. Benimle bir daha konuşmayacağınızdan çok korkmuştum."

"Asla." Annabelle ona doğru eğilip birbirine giren kızıl lülelerini düzeltti. "Canım, umarım haddimi aşmıyorumdur... Ama ailenin evini acceleyle terk ettiğin için yanına

çok fazla elbise alamamış olduğunu düşündüm. O yüzden sana giyecek bir şeyler getirdim. Yas tuttuğunu biliyorum, o nedenle sadece siyah, kahverengi ve gri tonlarında elbiseler getirdim ve elbette birkaç gecelik, eldiven ve diğer şeyler... Senin için bir mahsuru yoksa eşyaları arabadan getirteceğim. Boylarımız neredeyse aynı, birkaç düzenlemeyle..."

Kollarını arkadaşının etrafına dolayan Evie, "Ah, Annabelle, ne kadar düşüncelisin," diye haykırdı. "Ama benim için çe-çeyizini feda etmeni istemiyorum..."

"Feda etmiyorum," dedi Annabelle ve sonra geri çekilip gülümsedi. "Nasıl olsa kısa bir süre sonra hiçbirini giyemeyeceğim."

Evie hemen önceki ay Annabelle'in hamile olduğundan şüphelendiğini söylemiş olduğunu hatırladı. "Elbette, ben... Ah Annebelle, ke-kendi problemlerimle o kadar meşguldüm ki sana nasıl olduğunu sormayı unuttum! O halde, doğru, öyle değil mi? Doktor teyit etti mi?"

"Evet," diye araya girdi Daisy ve sanki daha fazla kıpırdamadan oturmak onun için imkânsızmışçasına ayağa kalkıp küçük bir zafer dansı yaptı. "Süs bitkileri teyze olacak!"

Evie de ayağa kalkmıştı, çocuksu bir neşeyle sıçrarlarken Annabelle oturmuş mutlulukla onları seyrediyordu. "Tanrım, şu halinize bakın," dedi. "Keşke Lillian da burada olsaydı... Herhalde çocuk gibi tepinmenize kısa ve öz bir yorum yapardı."

Lillian'dan bahsetmesi Evie'nin tadının kaçması için yeterli olmuştu. Kanepeye oturup içten bir endişeyle Annabelle'e bakmaya başladı. "Ona yaptıklarından sonra St. Vincent ile evlendiğim için beni affeder mi?"

"Elbette," dedi Annabelle nazik bir şekilde. "Onun ne kadar sadık olduğunu bilirsin... Birini öldürmek dışında ne yaparsan yap seni affeder. Belki onu bile affeder. Ama korkarım St. Vincent'ı affetmesi tamamen farklı bir mevzu."

Daisy kaşlarını çatarak düzleştirmeye çalıştığı eteklerini çekiştirmeye başladı. "St. Vincent'ın Lord Westcliff'in düşmanlığını kazandığı kesin. Bu da hepimiz için işleri iyice zorlaştırıyor."

Hizmetçi çayları getirince sohbetleri bölünmüştü. Evie kendisine ve Annabelle'e birer fincan açık çay doldurdu. Çay içmek istemeyen Daisy odada dolaşıp kitaplarla dolu rafları karıştırmayı tercih etmişti. Kitapların renkli parşömen sırtlarına basılı isimlerini yakından inceliyordu. "Bu kitapların çoğunun üzerinde toz var," diye bağırdı. "İnsan yıllardır bunları kimsenin okumadığını sanır!"

Annabelle çay fincanından başını kaldırıp tuhaf bir gülümsemeyle baktı. "Eğer o kitaplar okunduysa bile ancak içlerinden birkaç tanesi okunmuştur, tatlım. Kumarhaneye gelen beyefendilerin yapabilecekleri bir sürü heyecan verici şey varken vakitlerini kitaplara ayıracağını hiç sanmıyorum."

"Kimse kitap okumayacaksa neden kütüphane yapmışlar ki?" diye öfkeli bir şekilde sordu Daisy. "Kitap okumaktan daha heyecan verici bir şey düşünemiyorum. Bazen sürükleyici bir roman okurken kalp atışlarımın hızlandığını bile hissedebiliyorum!"

"Bir şey daha var..." Annabelle hanımefendilere yakışmayan şeytani bir gülümsemeyle mırıldanmaya başladı. Ancak rafların arasında gezinen Daisy onları işitmiyordu bile. Evie'nin yüzüne bakan Annabelle sesini iyice alçaltıp,

"Hazır *konu* açılmışken, Evie... Nikâhtan önceki gece yanında konuşabileceğin kimsenin olmaması beni çok üzdü. St. Vincent sana iyi davrandı mı?"

Çabucak kafasını sallayan Evie kızaran yanaklarının yandığını hissediyordu. "Tahmin edilebileceği gibi fazlasıyla becerikliydi."

"Peki sana nazik davrandı mı?"

"Evet... Sanırım."

Annabelle gülümsedi. "Çok tuhaf bir konu, değil mi?" diye hafifçe sordu. "Bu tür konular hakkında sormak istediğin herhangi bir şey olursa, umarım bana gelmekten çekinmezsin. Biliyorsun ki kendimi senin ablan olarak görüyorum."

"Ben de seni öyle görüyorum," dedi Evie ve uzanıp elini sıktı. "Sanırım sormak istediğim birkaç şey var ama hepsi o kadar..."

Odanın diğer ucundan Daisy'nin bağrışı duyuldu. "Aman Tanrım!" İkisi de kafalarını kaldırıp baktıklarında maun raflardan birine Daisy'nin tüm kuvvetiyle asıldığını gördüler. "Bu rafa yaslandığımda küçük bir tıkırtı duydum ve sonra tüm raf dönmeye başladı."

"Bu gizli bir kapı," diye açıkladı Evie. "Kumarhanede birkaç tane gizli kapı ve geçiş var, polis baskın yaptığında bazı şeyleri saklamak için ya da biri acilen kumarhaneden çıkmak istediğinde kullanılması için yapılmışlar..."

"Bu kapı nereye çıkıyor?"

Daha fazla açıklama yaparsa maceraya düşkün Daisy'nin incelemek isteyeceğinden korkan Evie, "Ah, kesinlikle gitmek istemeyeceğin bir yere. Depoya çıktığına eminim. En iyisi kapıyı kapat, canım," diye hafifçe mırıldandı.

"Hmmm..."

Daisy kitap raflarını incelemesini sürdürürken Evie ve Annabelle fısıldaşarak sohbetlerine devam ettiler. "Gerçek şu ki..." dedi Evie. "L-Lord Vincent benim hatrıma bir süre ilişkiye girmemeyi kabul etti. Başarılı olursa ilişkimize kaldığımız yerden devam edeceğiz."

"*Neyi* kabul etti?" Güzel mavi gözleri kocaman olan Annebelle fısıldadı. "Ulu Tanrım. Daha önce St. Vincent ve cinsel ilişkide bulunmama sözcüklerinin aynı cümle içinde kullanıldığını hiç sanmıyorum. Onu böyle bir şeyi kabul etmeye nasıl ikna ettin?"

"O... Beni bunu deneyecek kadar çok istediğini söyledi."

Annabelle tuhaf, neşeli bir gülümsemeyle kafasını sallıyordu. "Bu hiç de onun söyleyebileceği bir şeye benzemiyor. Hem de hiç. Mutlaka hile yapacaktır."

"Evet. Ama niyetinin çok dürüst olduğunu düşünüyorum."

"St. Vincent asla dürüst olamaz," dedi Annabelle alaycı bir şekilde.

Evie, St. Vincent'ın bu odada ona büyük bir tutkuyla sarılışını, nefes alırken titreyişini, tenine dokunan dudaklarının yakıcı yumuşaklığını ve "*Seni şu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum*," diye mırıldanırken sesindeki saf tutkuyu hatırlamasına engel olamamıştı.

Tüm bunları Annabelle'e nasıl açıklayabilirdi ki? Birkaç kelime nasıl olur da ona güvenmesini söyleyen içgüdülerini haklı çıkarabilirdi? Kendisinin, sakar Evie Jennings'in birdenbire İngiltere'deki en güzel ve yetenekli kadınları seçen Sebastian gibi bir adamın en büyük tutkusu haline geldiğine inanması çok saçmaydı.

Ama Sebastian, Lord Westcliff'in Hampshire'daki

malikânesinde kendini beğenmiş bir şekilde dolaşan adamdan artık çok farklıydı. Onda değişen ve hâlâ değişmekte olan bir şeyler vardı. Başarısızlıkla sonuçlanan Lillian'ı kaçırma girişimi mi buna neden olmuştu? Yoksa daha sonra Gretna Green'e yaptıkları berbat yolculuk sırasında mı ondaki değişim başlamıştı? Belki de kumarhaneyle ilgili bir durumdu. Kumarhaneye adım attıkları ilk andan beri tuhaf davranmaya başlamıştı. Yapmayı çok istediği bir şey vardı, kendisine bile açıklayamadığı adı konulmamış bir şey...

Evie'nin omzunun üzerinden bakan Annabelle, "Olamaz," dedi endişeli bir şekilde.

"Ne oldu?" Evie dönüp Annabelle'in bakışlarını takip etti.

Annabelle'in açıklama yapmasına hiç gerek yoktu. İkisi dışında odada kimse yoktu. Kitaplıklardan biri diğerleriyle aynı hizada değildi. Muhtemelen merakına yenik düşen Daisy dürtülerinin peşinden gidip gizli kapıdan içeri girmişti.

"Nereye gidiyor?" Annabelle içini çekerek sordu ve isteksizce çay fincanını kenara koydu.

Kaşlarını çatarak, "Ne tarafa gittiğine bağlı," diye yanıtladı Evie. "Labirent gibi bir yer... Geçitlerden biri iki yöne ayrılıyor, ayrıca ikinci kata çıkan gizli merdivenler var. Neyse ki kumarhane açık değil... En azından başına çok fazla iş açamaz."

"Daisy Bowman'dan bahsettiğimizi unutma," dedi Annabelle kuru bir sesle. "Başına iş açma ihtimali ne kadar az olursa olsun, o bir şekilde belayı gider bulur."

Daisy karanlık geçitte ilerlerken, küçükken beşinci cad-

dedeki evlerinde Lillian ile birlikte korsancılık oynarlarken hissettiği heyecanı hissediyordu. Günlük derslerini tamamladıktan sonra uzun örgüleri ve yırtık elbiseleriyle bir çift şeytan gibi bahçeye çıkar, çemberlerini çevirir ve çiçeklerin altına delikler açarlardı. Bir gün gizli bir korsan mağarası kazmayı akıllarına koymuşlardı ve tüm yazı evlerinin ön ve yan tarafını çeviren çitin etrafını kazarak geçirmişlerdi. Bir çift sıçan gibi ileri geri koşuşturdukları çitin arkasında uzun bir kanal oluşturana dek özenle kazmışlardı. Elbette *korsan mağaralarında* gizli toplantılar yapıyorlardı ve evin yanına kazdıkları delikte sakladıkları tahta kutunun içinde hazinelerini saklıyorlardı. Çitinin bozulmasına kızan bahçıvanları yaramazlıklarını fark edince Daisy ve Lillian haftalarca cezalandırılmışlardı.

Çok sevdiği ablasını düşününce özlemle gülümseyen Daisy içini bir yalnızlık dalgasının kapladığını hissetti. Tüm vaktini Lillian ile geçirirdi; kavga ederler, gülüşürler, birbirlerini çıkmaza sürükler ve şartlar ne olursa olsun birbirlerini kurtarırlardı. Lillian'ın iradeli Lord Westcliff'te aradığı tüm özellikleri bulduğu için elbette mutluydu... Ama bu Daisy'nin onu özlemesine engel olmuyordu. Ve artık, Evie de dahil, tüm süs bitkileri kendilerine birer eş bulduğuna göre, artık hepsi Daisy'nin ait olmadığı gizemli evlilik dünyasının bir parçası olmuşlardı. Daisy kısa bir süre içinde evlenebileceği birini bulmak zorundaydı. Kitaplara olan düşkünlüğünü paylaşacak, iyi, dürüst bir beyefendi olmalıydı bu kişi. Gözlük takan, çocukları ve köpekleri seven bir adam...

Geçitte ilerlerken Daisy birdenbire karşısına çıkan merdivenlere takılıp neredeyse düşecekti. Aşağıdan gelen hafif, titrek bir ışık onu çekiyordu. Işığa doğru yaklaşın-

ca kapı şeklinde ufak bir dikdörtgen olduğunu fark etti. Kapının diğer tarafında ne olduğunu merak eden Daisy tuhaf, tekrar eden bir tıkırtı duyunca durdu. Ses kesilmişti ve sonra birkaç tıkırtı daha duyuldu.

Merakı üstün geldi. Ellerini kapının üstüne yerleştiren Daisy sert bir şekilde itince kapının açıldığını hissetti. Karanlık geçit ışıkla dolarken bu sırada Daisy boş masalarla sandalyelerin ve kocaman iki gümüş semaverin olduğu büfenin bulunduğu odaya adımını attı. Kapının etrafına doğru bakınırken tıkırtının kaynağını bulmuştu. Adamın biri kalçalarının üstüne oturmuş sert çekiç darbeleriyle çivileri ince tahta parçasına becerikli bir şekilde çakarak duvardaki hasarlı pervazı onarıyordu. Kapının açıldığını görür görmez hızla ayağa kalkmıştı ve sanki bir silah gibi kullanabileceğini düşündüğü çekici tutuşu değişmişti.

Karşısındaki genç adam, aç bir panterin gözlerini andıran gözlere sahip olan çingeneydi. Ceketini, yeleğini ve kravatını çıkarmıştı... Vücudunun üst kısmı, uçları dar pantolonunun içine gevşek bir şekilde sokulmuş ince beyaz gömleğiyle örtülüydü. Genç adamın görüntüsü Daisy'nin yukarıdayken hissettiklerine benzer bir etki yaratmıştı - göğsüne hızla bir şey saplanıyor ve kalbi gümbür gümbür atıyordu. Odada onunla birlikte yalnız olduğunu fark etmesiyle telaşlanan Daisy genç adam yavaşça kendisine doğru ilerlerken gözlerini kırpmadan onu izliyordu.

Daisy daha önce böylesine egzotik bir güzelliğe sahip esmer bir adam görmemişti... Teni işlenmemiş yonca balı rengindeydi, açık renk ela gözleri gür siyah kirpikleriyle çevrelenmişti ve sık saçları alnının üzerine düşmüştü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soran Rohan, Daisy içgüdüsel bir şekilde geriye doğru bir adım atana dek ona iyice

yaklaştı. Genç kadının omuz kemikleri duvara dayanmıştı ve sınırlı tecrübeleri düşünüldüğünde daha önce hiçbir erkek ona bu kadar yaklaşmamıştı. Anlaşılan bu kaba çingene misafirlere nasıl yaklaşması gerektiğini bilmiyordu.

"Dolaşıyordum," dedi Daisy nefes nefese.

"Biri sana gizli geçidi mi gösterdi?"

Rohan ellerini genç kadının her iki yanından duvara yerleştirince Daisy irkildi. Boyu ortalamadan biraz daha uzundu ama çok değil, bronz boynu Daisy'nin gözlerinin hizasındaydı. Gerildiğini belli etmemeye çalışarak küçük bir nefes alıp, "Hayır, kendim buldum. Aksanın çok tuhaf," dedi.

"Seninki de. Amerikalı mısın?"

Daisy başını salladı, kulak memesinde küçük bir elmasın ışıldadığını görünce konuşma yetisini yitirmişti. Karnında tuhaf bir burkulma hissediyordu, neredeyse iğrenme hissine benziyordu ama bu teninin yanmasına neden olmuştu, yüzünün kızardığını fark edince dehşete kapıldı. Rohan ona o kadar yakındı ki tenine sinmiş at ve deri kokularıyla karışık temiz sabun kokusunu alabiliyordu. Bu hoş ve erkeksi bir kokuydu, her zaman parfüm, ayakkabı cilası ve yeni kâğıt para gibi kokan babasının kokusundan çok farklıydı.

Huzursuz bakışlarını kollarının üzerinde gezdirdi, gömleğinin kollarını kıvırdığı için kolları çıplaktı... Ve sonra sağ ön kolundaki ilginç şekilli dövmeyi görünce durdu. Kanatları olan ufak siyah bir attı.

Büyülenen bakışlarının farkında olan Rohan daha iyi görebilmesi için kolunu çevirdi. "İrlandalılara özgü bir sembol," diye mırıldandı. "*Pooka* adını verdikleri karabasan at."

Kulağına komik gelen bu kelime Daisy'nin dudaklarına hafif bir gülümseme yerleştirmişti. "Yıkanınca çıkıyor mu?" diye tereddütle sordu.

Rohan hayır dercesine kafasını salladı, kirpikleri olağanüstü gözlerini yarı örtüyordu.

Sırtını olabildiğince duvara dayayan Daisy, "Şu *pooka* denen at Yunan mitolojisindeki sırtında kanatları olan at gibi bir şey mi?" diye sordu.

Rohan başını eğip genç kadının vücuduna baktı, daha önce hiçbir erkeğin denemediği kadar yavaş bir şekilde onu inceliyordu. "Hayır. O çok daha tehlikelidir. Gözleri sarı alevdendir, tek bir adımda dağları aşabilir ve bir mağara kadar derin bir ses tonuyla insan gibi konuşabilir. Geceyarısı olduğunda, eğer seni küçük bir gezintiye çıkarmak isterse evinin önünde durup ismini seslenir. Onunla gidersen, seni kıtaların ve okyanusların üzerinden uçurur... Ve olur da geri dönersen, hayatın asla eskisi gibi olmaz."

Daisy vücudundaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu. İçgüdüleri ona bu sinir bozucu sohbeti sonlandırıp buradan bir an önce uzaklaşmasını söylüyordu. "Ne kadar ilginç," diye homurdanıp kollarının arasından kurtulup kapıya doğru gitmeye çalıştı. Ama Rohan'ın kapıyı kapatmasıyla dehşete düştü. Kapı tablalı duvarın arkasına güzelce gizlenmişti. Daisy birden panikleyerek kapının açılmasını sağlayan mekanizmayı bulabilmek için duvarın farklı kısımlarına vurmaya başladı.

Terleyen avuçlarını duvara dayadığı sırada Rohan arkasından vücuduna doğru eğilip, "Bulamazsın. Kapı tutucusunu serbest bırakan tek bir nokta var," diye kulağına fısıldadı.

"Neden bana nerede olduğunu göstermiyorsun?" Da-

isy elinden geldiğince Lillian'ın küçümsercesine yavaş yavaş konuşmasını taklit etmişti ama sesinin titrediğini ve bocaladığını fark edince canı sıkılmıştı.

"Karşılığında bana ne vereceksin?"

Kalbi kafese hapsolmuş vahşi bir kuş gibi göğüs kafesinde çırpınırken bile daha fazla öfkelenmeye çaba gösteriyordu. Arkasına dönüp onunla yüzleşerek onu vazgeçireceğini umduğu bir şekilde sözlü saldırıya girişti. "Bay Rohan, eğer bu tür bir şeyi aklınızdan geçiriyorsanız... Siz şimdiye dek gördüğüm en kaba erkeksiniz."

Rohan yerinden kıpırdamadı. Gülümsediği sırada beyaz dişleri ışıldadı. "Ama kapının nerede olduğunu bilen benim," diye ona hatırlattı.

"Para mı istiyorsun?" diye öfkeyle sordu.

"Hayır."

Daisy güçlükle yutkunuyordu. "O halde, bir ödül mü?" Anlamadığını görünce, yanakları kızararak, "Ödülden kastım... Sarılmak ya da küçük bir öpücük..." diye açıkladı.

Rohan'ın altın renkli gözlerinde tehlikeli bir şey parıldamıştı. "Evet," diye mırıldandı. "Ödül istiyorum."

Daisy duyduklarına inanamıyordu. Bu ilk öpücüğü olacaktı. Güzel bir bahçede romantik bir anda olacağını hayal etmişti... Elbette, ay ışığı da olacaktı... Ve dudakları birleşmeden önce masum yüzlü, sarışın bir adam güzel bir şiirden alıntı yapacaktı. İlk öpücüğünün bir kumarhanenin giriş katındaki odalardan birinde bir çingeneyle olması gerekmiyordu. Öte yandan yirmi yaşına gelmişti ve belki de artık biraz deneyim sahibi olması gerekiyordu.

Tekrar yutkunup düzensiz bir şekilde aldığı nefesi kontrol etmeye çalışırken açık gömleğinden görünen göğsünün üst kısmına ve boynuna baktı. Bal rengindeki teni

gergin bir saten gibi parlıyordu. Ona yaklaşırken hoş, erkeksi kokusu Daisy'nin burun deliklerine doldu. Çingene elini yavaşça yüzüne doğru kaldırırken eklemleri yanlışlıkla Daisy'nin göğüs ucuna değdi. Genç kadın sersemlemiş halde bunun yanlışlıkla olduğunu düşündüğü sırada kadife korsesinin altında göğüs ucunun sertleştiğini hissetti. Rohan uzun parmaklarını yüzünün yan tarafına doğru kaydırarak yukarı doğru kaldırdı.

Daisy'nin kocaman gözlerinin oluşturduğu karanlık havuzlara bakarken parmak uçlarını dudaklarına doğru götürüp titreyerek aralanana dek dudaklarının yumuşak yüzeyini okşadı. Diğer eli ensesine kaydı ve başını desteklemek için kavrayışı sıkılaştı. Neyse ki bunu akıl edebilmişti, çünkü Daisy'nin belkemiği eritilmiş şeker gibi sıvılaşmışa benziyordu. Dudaklarını yavaşça onunkine bastırdı Rohan. Küçük dokunuşlarla keşfe çıkmış gibiydi. Sıcaklık damarlarına sızıp tüm vücuduna yayılınca bedenini onunkine bastırma isteğine karşı koyamadı Daisy. Ayak parmaklarının ucunda yükselip onu sert omuzlarından tuttu, kollarını etrafına doladığını hissedince de birdenbire soluğu kesildi.

Daisy en sonunda başını kaldırdı ve karşısında duran adamın boğulmak üzere olan biri gibi kendisine tutunduğunu görünce dehşete kapıldı. Ellerini hemen üzerinden çekip arkasındaki duvarın izin verdiği kadar geriye gitti. Ona böyle bir karşılık verdiği için hem şaşıran hem de utanan Daisy, kaşlarını çatarak sert bir şekilde genç adamın gözlerinin içine bakmaya başladı. "Hiçbir şey hissetmedim," dedi tüm sakinliğiyle. "Yine de denediğin için övgüyü hak ediyorsun sanırım. Şimdi bana kapının nerede olduğunu..."

Rohan ona doğru tekrar hamle yapınca birdenbire korkup çığlık attığı için cümlesini tamamlayamamış, kibirli sözlerini meydan okuma olarak algıladığını ise çok geç fark etmişti. Bu kez dudakları daha ısrarcıydı ve elleriyle başının arkasını daha da sıkıca kavramıştı. Masum bir şaşkınlıkla dilinin ipeksi dokunuşunu hissedince tüm vücudu kıvranmaya başladı Daisy'nin. Rohan sanki tadı çok lezzetliymişçesine ağzının içinde derinlemesine bir keşfe çıkmışken titremesine hâkim olamıyordu Daisy.

Dudaklarıyla son bir kez ona sokulduktan sonra öpücüğü sonlandıran Rohan geri çekilip gözlerinin içine baktı, ondan hoşlandığını inkâr etmesi için sessizce ona meydan okuyordu.

Daisy gururunun son kırıntılarını topladı. "Yine hiçbir şey hissetmedim," dedi zayıf bir ses tonuyla.

Bu kez onu tamamen kendisine doğru çekip siyah saçlarını onunkilere doğru eğmişti. Bir öpücüğün bu kadar derin olabileceği Daisy'nin aklına daha önce hiç gelmemişti, Rohan yavaşça dudaklarıyla beslenirken elleriyle onu kendisine yakın bir şekilde tutuyordu. Daisy ayaklarını ayaklarının arasına sokmaya çalıştığını hissetti, küçük göğüslerine dayadığı göğsü sertti, öpücükleriyle ona sataşıp okşarken kollarının arasında vahşi bir yaratık gibi titriyordu. Dudaklarını serbest bıraktığında gevşeyen Daisy hareketsizdi, tüm bilinci onu bilinmeyen bir sona doğru çeken duyguların üzerine odaklanmıştı.

Gözlerini açıp şehvetle ona baktı. Büyük bir ciddiyetle, "Bu... Bu daha iyiydi," demeyi başarabildi. "Sana bir şey öğretebildiğim için çok memnunum." Başını çevirse de Rohan'ın gizlice sırıttığı gözünden kaçmamıştı. Genç adam elini uzatıp kapının gizli diline basıp açtı.

Daisy, Rohan'ın karanlık geçit ve üst kata giden dar merdivenler boyunca kendisine eşlik etmesinden rahatsız olmuştu. Rohan karanlıktaki bir kedi gibi ona rehberlik ediyordu. Üst kata vardıklarında kütüphanenin hatları görülebiliyordu, arka arkaya durdular.

Bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi hisseden Daisy, "Elveda, Bay Rohan. Muhtemelen bir daha hiç karşılaşmayacağız," diye mırıldandı. Böyle olmasını umuyordu - çünkü onunla bir daha asla yüzleşemezdi.

Rohan omzuna doğru eğildi, dudakları neredeyse kulağını gıdıklayacaktı. "Belki bir geceyarısı pencerenin önünde belirip benimle birlikte kıtaları ve okyanusları aşman için aklını çelerim," diye fısıldadı.

Bunun üzerine kapıyı açıp Daisy'yi yavaşça kütüphaneye doğru ittikten sonra arkasından tekrar kapıyı kapattı. Daisy şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıştırarak Annabelle ve Evie'ye bakakalmıştı.

Annabelle alaycı bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Gizli kapı gibi bir şeye karşı koyamayacağını bilmeliydim. Nereye gittin?"

"Evie haklıydı," dedi Daisy. Yanaklarının üst kısmı kıpkırmızı olmuştu. "Kapı kesinlikle gitmek istemediğim bir yere çıkıyormuş."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

On Altıncı Bölüm

Annabelle Hunt'ın getirdiği giysiler tam anlamıyla yas tutmak için uygun olmasa da Evie onları giymeye karar vermişti. Bürümcük dışındaki kumaşlardan dikilen elbiseler giyerek çoktan görgü kurallarına karşı çıkmıştı ve kumarhanede onu eleştirmeye cesaret edecek pek kimse yoktu; bu nedenle siyah, kahverengi ya da gri renkli elbiseler giyip giymemesi önemli değildi. Hem babasının böyle bir şeyi umursamayacağından da son derece emindi Evie.

Annabelle'in elbiselerin yanına iliştirdiği notu alıp bir kez daha okurken Evie'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "*Bunları Paris'teyken diktirmiştim*," yazmıştı Annabelle yaramaz bir şekilde. "*Elbette Bay Hunt'ın cinsel gücünün sonuçlarını düşünmeden önce. Onları tekrar giyebileceğim vakit geldiğinde çoktan modaları geçmiş olacak. Hepsini sana hediye ediyorum, sevgili arkadaşım.*"

İpek astarlı yumuşak gri yünlü elbiseyi deneyen Evie, kıyafetin vücuduna kusursuz bir şekilde uyduğunu fark etmişti. Ama babasını düşünmeye başlamasıyla birlikte yeni elbisesinin verdiği mutluluğun yerini üzüntü almıştı.

Kederli bir şekilde oyun salonunda dolaşırken Sebastian'ın üstü başı tozla kaplı iki duvarcı ile konuştuğunu gördü. Sebastian'ın boyu her iki adamdan da uzundu.

Evie'nin olduğu yöne doğru bakınca Sebastian'ın gözleri neşeyle parıldadı. Duvarcıların yanından ayrılırken bakışları yumuşamıştı, acele etmeden ona doğru yürüyordu. Onunla olmak için can attığını belli etmemeye çalışan Evie, ona deli gibi âşıkmış gibi görünmekten korkuyordu. Yine de duygularını ne kadar sert bir şekilde derinlere itse de elmas tozu gibi dağılıp etrafında gözle görülür bir şekilde parlıyorlardı. Tuhaf olan şey ise Sebastian'ın da onun yanında olmaktan memnun görünmesiydi, bir kereliğine de olsa yorgun çapkın maskesini çıkarıp içtenlikle ona gülümsemişti.

"Evie..." Altın rengi saçları Evie'nin yüzüne düşmüştü. "İyi misin?"

"Evet, ben... Hayır." Huysuz bir şekilde alnını ovmaya başladı. "Çok yorgunum. Sıkıldım ve acıktım."

Sessizce kıkırdaması sıkıntısını hafifletmişti. "Sanırım bu konuda bir şeyler yapabilirim."

"İşini bölmek istemiyorum..." dedi Evie çekinerek.

"Rohan bir süre işleri idare edebilir. Gel, bakalım bilardo odası boş mu."

"Bilardo mu?" diye isteksizce tekrarladı Evie. "Neden oraya gidiyoruz?"

Ona kışkırtıcı bir bakış attı. "Oynamaya, elbette."

"Ama kadınlar bilardo oynamaz."

"Fransa'da oynuyorlar."

"Annabelle'in anlattıklarına göre," dedi Evie. "Fransa'daki kadınlar buradaki kadınların yapmadığı birçok şeyi yapıyormuş."

"Evet. Fransızlar çok ileri görüşlü bir millet. Biz İngilizler ise eğlenceye büyük bir şüpheyle yaklaşırız."

Bilardo odası gerçekten de boştu. Sebastian mutfaktan öğle yemeği göndermelerini istedi, yemekler gelince de Evie ile köşedeki ufak masaya oturup yemeğini yerken onunla sohbet etmeye başladı. Evie, dikkatini vermesi gereken onca sorumluluğu varken Sebastian'ın neden vaktini onu eğlendirmekle geçirdiğini pek anlayamamıştı. Erkeklerle konuştuğunda yüzlerine çöken sıkıntıyı yıllarca görmüş olduğundan Evie'nin kendine olan güveni oldukça azalmıştı. Ama Sebastian, sanki onu son derece ilginç buluyormuş gibi anlattığı her şeyi dikkatle dinliyordu. Onu cüretkâr şeyler söylemeye teşvik ediyordu ve onunla atışmaya çalışmasından hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Evie tabağındakileri bitirdikten sonra Sebastian onu bilardo masasına götürüp ıstaka ve deri bir uç verdi. Karşı çıkma girişimlerine aldırış etmeden oyunun temel kurallarını ona öğretmeye başladı. "Sakın bunun senin için çok utanç verici olduğunu iddia etmeye kalkma," dedi dalga geçercesine. "Benimle birlikte Gretna Green'e kaçtıktan sonra hiçbir şey seni durduramaz. Herhalde küçük bir bilardo oyunu durduracak değil. Masanın üstüne eğil."

Evie beceriksizce denileni yerine getirdi, Sebastian üzerine doğru eğilince de yüzünün kızardığını hissetti. Vücudu üzerinde heyecan verici erkeksi bir kafes oluştururken ıstakayı nasıl tutması gerektiğini gösteriyordu. "Şimdi..." dediğini duydu. "İşaret parmağını ıstakanın ucunda kıvır. Evet, öyle. Çok sıkı tutma, canım... Ellerin rahat olsun. Harika." Başı onunkine çok yakındı, sıcak teninden yükselen sandalağacı kokusunu alabiliyordu. "Bilardo topuyla... Şu beyaz olanla... Renkli top arasında bir yolun olduğunu

hayal etmeye çalış. Hedef aldığın topu yan cebe göndermek için..." Bilardo topunun tam ortasından biraz yukarıya doğru işaret etti. "Tam oradan vurmalısın. Dümdüz bir vuruş, anladın mı? Başını biraz eğ. Istakayı geriye çek ve yumuşak bir hareketle topa vurmayı dene."

Topa vurmayı deneyen Evie, ıstakanın ucunun beyaz topa düzgün bir şekilde dokunmadığını fark etmiş, dönen topu beceriksizce masanın diğer tarafına göndermişti.

"Yanlış bir vuruş," dedi Sebastian ve ustaca bilardo topunu yakalayıp yerine yerleştirdi. "Böyle olduğunda biraz daha tebeşir kullanmalısın, düşünceli bir şekilde görünerek tebeşiri ıstakanın ucuna sürmelisin. Her zaman yeteneklerinden ziyade ekipmanını suçladığını ima etmelisin."

Gülümsemek üzere olduğunu hisseden Evie tekrar masanın üzerine eğildi. Babasının ölümünün üzerinden çok kısa bir zaman geçmişken iyi vakit geçirmesi belki de yanlıştı ama uzun zamandır ilk defa eğleniyordu.

Sebastian tekrar arkasına geçip ellerini ellerinin üzerine yerleştirdi. "Dur da sana ıstakanın nasıl kullanıldığını göstereyim... Aynı hizada tut... Bu şekilde..." Birlikte konsantre olmuşlardı, Evie'nin parmaklarıyla oluşturduğu küçük dairenin içinden ıstaka düzgün bir şekilde geçmişti. Bu hareketin cinselliğe yaptığı gönderme dikkatinden kaçmamıştı Evie'nin. Sebastian elbisesinin boynundan itibaren genç kadının teninin kızardığını hissedebiliyordu. "Aşk olsun," diye mırıldandı. "Terbiyeli genç kadınların aklından bu tür şeyler asla geçmez."

Evie çaresizce gülümseyince Sebastian masanın yan tarafına geçip suratında tembel bir tebessümle onu izlemeye başladı.

Bilardo topuna konsantre olan Evie ıstakayı geriye doğ-

ru çekip dümdüz vurdu. Bu kez renkli top güzelce yan cebe girmişti. "Başardım!" diye bağırdı.

Sebastian küçük zaferine güldükten sonra onun için birkaç farklı vuruş ayarladı, vücudunu ve ellerini yerleştirirken eline geçen her fırsatı değerlendirerek kollarını etrafına dolamayı da ihmal etmedi. Fazlasıyla eğlenen Evie, ellerinin cüretkâr dokunuşlarını fark etmemiş gibi davranıyordu. Ama vuruşu dördüncü kez kaçırmasına neden olduğunda, Evie onu suçlarcasına Sebastian'a doğru döndü. "Ellerini *oraya* koyarsan nasıl düzgün bir vuruş yapabilirim ki?"

"Ben sadece duruşunu ayarlamaya çalışıyordum," dedi yardımsever bir şekilde. Dalga geçercesine suçlayan bakışlarını görünce yarı gülümseyerek bilardo masasına oturdu. "Beni bu şekilde davranmaya mecbur bıraktığın için bu senin suçun," diye devam etti. "Seni temin ederim ki hizmetçisinin peşine düşen küçük bir lord gibi seni kovalamanın son zamanlardaki tek eğlencem olmasını çok korkunç buluyorum."

"Küçükken hizmetçileri mi kovalıyordun?"

"Ulu Tanrım, elbette hayır. Nasıl böyle bir şey sorabilirsin?" Sebastian içerlemiş görünüyordu. Hafif bir suçluluk hissetmesiyle birlikte tam özür dilemek üzereyken, "Asıl *onlar* beni kovalıyordu," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Evie sanki ona vuracakmış gibi ıstakayı havaya kaldırdı.

Tek eliyle bileğini rahatça yakalayıp ıstakayı parmaklarının arasından aldı Sebastian. "Sakin ol, meşalem. Kalan bir parça aklımı da alacaksın... Sonra ne işine yararım ki?"

"Sadece süs olarak kullanırsın," diye gülerek cevapladı Evie.

"Ah, sanırım bu bile bir şeydir. Ama çekiciliğimi kaybedersem ne yaparım bilmiyorum."

"Benim için sorun olmaz."

Sebastian sorgulayıcı bir bakış attı. "Ne?"

"Eğer..." Evie duraksadı. Birden utanmıştı. "Eğer dış görünüşüne bir şey olursa... Daha az yakışıklı olursan. Görünümünün benim için önemi yok. Ben yine de..." Durdu ve tereddütle cümlesinin devamını getirdi. "Ben yine de senin kocam olmanı isterdim."

Sebastian'ın gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu. Ona upuzun dikkatli bir bakış attı, hâlâ bileğini sıkıca tutuyordu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı... Sıcaklık ve kırılganlıkla işlenmiş tanımlanamayan bir duygu. Cevap verirken sesinin kibirli çıkması için uğraşmıştı. "Hiç şüphesiz bana böyle bir şey söyleyen ilk kadın sensin. Umarım bana sahip olmadığım özellikler verecek kadar aptal olmazsın."

"Hayır, sana yeterince özellik bahşedilmiş," diye yanıtladı Evie ve çok geçmeden söylediği şeyin iki farklı anlama çekilebileceğini fark etti. "Ya-yani... Demek istediğim..."

Ama Sebastian çoktan sessizce gülmeye başlamıştı bile. Tuhaf gerginlik geçmişti. Eve'yi kendisine doğru çekti. Ona istekli bir şekilde karşılık verirken Sebastian sıcak suyun içine atılan şeker gibi erimeye başlamıştı. Evie'yi sert bir şekilde öperken nefesi hızla yanaklarına çarpıyordu.

"Evie..." diye fısıldadı. "O kadar sıcak, o kadar güzelsin ki... Lanet olsun. Seni yatağa götürene dek iki ay, on üç gün ve altı saatim daha var. Küçük şeytan. Beni öldüreceksin."

Yaptıkları anlaşma yüzünden kendisini kötü hisseden Evie, kollarını Sebastian'a doladı. Sebastian hafifçe inleyerek onu öperken gidip bilardo odasının kapısını kapat-

tı. Kilidi el yordamıyla bulup anahtarı çevirdi ve Evie'nin önünde diz çöktü. Evie kürek kemiklerini kapalı kapıya sert bir şekilde dayamış ve kapı aynasına yaslanmıştı, kafasının karıştığını ve heyecanlandığını hissediyordu. Sebastian eteklerini kaldırdı ve kumaşların altında ilerleyen elleriyle iç çamaşırını çekiştirmeye başladı.

Aniden birinin girebileceği bir odada olduklarının farkında olan Evie, "Sebastian, olmaz," diye titreyerek fısıldadı. "Lütfen, yapma..."

İtirazlarını umursamayan Sebastian, eteklerinin altını araştırıp iç çamaşırını dizlerine indirdi. "Bu kadarına da izin vermezsen, deliririm."

"Olmaz," dedi zayıf bir sesle ama Sebastian onu duymuyordu bile.

Elleri ayak bileklerinde ve dudakları dizlerindeydi, hafifçe ısırıp ipek çoraplarının üzerinden bacaklarını yalıyordu. Tüm vücudu arzuyla dolan Evie kalbinin şiddetle attığını hissederken teni karşı koyamadığı bir açlıkla uyanıyordu. Sebastian eteklerini beline kadar kaldırıp elleriyle tuttu. "Tut şunları," diye homurdandı.

Ondan istenileni yapmamalıydı ama kadife kumaşı sıkı sıkıya diyaframının üzerinde tutan elleri kendilerine ait iradeleri varmışçasına hareket ediyordu. İç çamaşırı ayak bileklerine inmişti, Sebastian'ın dudakları yukarı doğru tırmanıyordu, nefesi bacaklarının narin tenine buhar gibi çarpıyordu. Sebastian kalçalarının arasındaki tüyleri birbirinden ayırınca Evie hafifçe inledi. İçine soktuğu iki parmağının etrafı anında sarılmıştı, kasları sanki onu daha da derinlere çekmek için uğraşıyor gibiydi. Evie'nin gözleri yarı kapalıydı ve tüm vücudu eşit olmayan bir şekilde kızarmıştı. "*Sebastian.*"

"Şşşş..." Parmaklarını biraz daha içeri itip dudaklarıyla şişen kadınlığını dürttü. Gerinen tenine sataşıp parmaklarının hızına uyan şeytani bir ritimle tadına bakmaya başladı. Sırtını kapıya iyice dayayan Evie bağırmamaya çalıştığı için boğazı acıyordu. Sebastian ne ara veriyor, ne ona merhamet gösteriyor ne de nefes alması için ona izin veriyordu, sadece onu okşayıp sıcak tenine işkence ediyordu. Evie en sonunda çığlığını bastırıp kendinden geçerek titredi. Ancak tamamen sakinleşene dek Sebastian dudaklarını teninden çekmeyip tadını çıkarmaya devam etti.

Nihayet Sebastian ayağa kalkıp tahrik olan bedenini onunkine yaslayıp başını kapalı kapıya dayadı. Evie kollarını Sebastian'ın belinin etrafına doladı, yanağını omzuna koyarken gözlerini kapattı. "Anlaşma..." diye ağzının içinde geveliyordu.

"Seni öpebileceğimi söylemiştin," diye şeytani bir sesle kulağına fısıldadı. "Ama, sevgilim... Nerenden öpeceğimi söylemeyi unuttun."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

On Yedinci Bölüm

"Beni mi görmek istediniz, lordum?" Evie, Sebastian'ın oturduğu ofisteki küçük masanın önünde duruyordu. Sebastian'ın isteği üzerine hizmetçilerden biri fazlasıyla kalabalık kumarhanenin zar zor kontrol edebildikleri karışıklığı içinde genç kadına eşlik ederek onu alt kata indirmişlerdi.

Jenner'ın kumarhanesinin açılışının ilk gecesinde kumarhaneye üye olan ya da olmak isteyen herkes içeri girmeye kararlı görünüyordu. Sebastian'ın önündeki masanın üzerinde bir yığın başvuru birikmişti ve bu sırada bir düzine adam sabırsızlıkla lobide üyeliklerinin onaylanmasını bekliyordu. Hava sohbet eden insanların ve tokuşan kadehlerin seslerinin yanı sıra ikinci katın balkonunda çalan orkestranın müziğiyle dolmuştu. Ivo Jenner'ın şerefine durmaksızın şampanya servis edilmesi ortama sınırsız bir eğlence katmıştı. Kumarhane yeniden açılmıştı ve Londra beyefendilerinin keyfi yerindeydi.

Sebastian, "Evet," diyerek Evie'nin sorusunu yanıtladı.

"Neden hâlâ buradasın. Yaklaşık sekiz saat önce buradan ayrılmış olman gerekiyordu."

Evie yerinden kımıldamaksızın kocasının ifadesiz suratına baktı. "Hâlâ eşyalarımı toplamakla meşgulüm."

"Üç gündür eşyalarını topluyorsun. En fazla altı elbisen var. Diğer eşyaların da ufak bir valize sığacak kadar. İşleri ağırdan aldığının farkındayım, Evie."

"Senin için ne fark eder ki?" diye sert bir şekilde karşılık verdi. "Son iki gündür bana sanki yokmuşum gibi davranıyorsun. Hâlâ burada olduğumu fark edebilmene şaşıyorum doğrusu."

Sebastian ona bıçak gibi keskin bir bakış atarken öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Onu fark etmemek mi? Bunun doğru olması için tüm servetini verirdi. Her kelimesinin ve hareketinin ne yazık ki farkındaydı ve bir saniyeliğine de olsa onu görmek için sürekli özlem duyuyordu. Ve şimdi, biçimli vücudunu saran siyah kadife elbisesinin içinde Evie'yi görmek delirmesi için yeterliydi. Yas tutmanın kadınları sadeleştirip donuklaştırması gerekiyordu ama bunun yerine siyah elbise teninin taze krema gibi görünmesine, saçlarının ateş gibi parlamasına neden olmuştu. Onu yatağa götürüp kafasını karıştıran çekiciliğiyle kavrulana dek onunla sevişmek istiyordu. Sebastian kendini huzursuz hissediyordu... Hastalığa benzeyen bir tür ateşli huzursuzluktu bu. Ona bir odadan diğerine gidene kadar ne istediğini unutturan bir şeydi. Daha önce hiç böyle olmamıştı... Dikkati dağılmamış, sabırsız davranmamış ve hasretle acı çekmemişti.

Ondan kurtulmalıydı. Kendisinin yanı sıra, Evie kumarhanenin tehlikelerinden ve ahlaksızlıklarından korun-

malıydı. Onun güvende olduğunu bilmek ve biraz olsun kısıtlandığını görmek Sebastian için tek seçenekti...

"Gitmeni istiyorum," dedi. "Evde her şey senin için hazırlandı. Orada çok daha rahat edeceksin. Böylece ben de ne tür bir belaya bulaşabileceğini düşünmek zorunda kalmayacağım." Ayağa kalkıp kapıya doğru gitti, aralarında belirli bir mesafenin olmasına özen gösteriyordu. "Senin için bir at arabası çağıracağım. On beş dakika içinde arabaya binmiş olmanı istiyorum."

"Henüz akşam yemeği yemedim. Burada son kez yemek yemeyi talep etmekle çok bir şey mi istiyorum?"

Sebastian ona bakmasa da sesindeki çocuksu başkaldırıyı fark edince... Bir zamanlar kastan fazlası olmadığını düşündüğü kalbinin sızladığını hissetti.

Akşam yemeği yemek için kalmasına izin verip vermediğini hatırlamıyordu, çünkü tam o sırada ofise doğru yaklaşan Cam'e Westcliff Kontu'nun eşlik ettiğini görmüştü. Yan tarafa doğru dönen Sebastian ince parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, "Lanet olsun," diye homurdandı.

Evie hemen yanına gelmişti. "Ne oldu?"

Sebastian ifadesiz suratını ovuşturdu. "Gitsen iyi olur," dedi sertçe. "Westcliff burada."

Evie, "Hiçbir yere gitmiyorum," diye karşılık verdi hemen. "Westcliff bir hanımefendinin karşısında kavga etmeyecek kadar beyefendidir."

Sebastian alaycı bir kahkaha attı. "Eteklerinin arkasına saklanmaya ihtiyacım yok, tatlım. Hem buraya kavga etmek için geldiğini de hiç sanmıyorum... O iş Bayan Bowman'ı kaçırdığım gece olup bitti."

"O halde ne istiyor olabilir?"

"Ya bana bir uyarıda bulunacak ya da kurtarılmaya ihtiyacın olup olmadığından emin olmak isteyecek. Ya da her ikisi birden."

Westcliff ofise girerken Evie kocasının yanında kaldı.

Söze başlayan Cam olmuştu. "Lordum," dedi Sebastian'a. "Kont'dan beklemesini istedim ama..."

"Kimse Westcliff'i bekletemez," dedi Sebastian soğuk bir sesle. "Sorun yok, Cam. Oyun masalarına geri dön yoksa salonda her şey birbirine girer. Leydi St. Vincent'ı da yanında götür."

"Hayır," dedi Evie hiç vakit kaybetmeden. Endişeli bakışları Sebastian'ın alaycı ifadesinden Westcliff'in mermer kadar sert suratına kaydı. "Burada kalacağım." Lord Westcliff'e doğru dönüp elini uzattı. "Lordum, ben de sık sık Lillian'ı düşünüyorum... İyidir, umarım?"

Eğilip genç kadının elini öpen Westcliff kendine özgü boğuk ses tonuyla konuşmaya başladı. "Çok iyi. Sizin için bir mahsuru yoksa gelip bizimle kalmanızı istiyor."

Birkaç dakika öncesine kadar genç kadının kumarhaneden gitmesini isteyen Sebastian, bunu duyar duymaz birdenbire öfkelenmişti. Kendini beğenmiş herif. Eğer buraya gelip Evie'yi burnunun dibinden alıp götürmeyi düşünüyorsa...

"Teşekkür ederim, lordum," diye yanıtladı Westcliff'in sert yüz hatlarına gözlerini diken Evie. Lordun saçları siyahtı ve gözleri o kadar karaydı ki göz bebeklerini irislerinden ayırmak imkânsızdı. "Çok naziksiniz. Yakında ziyaretinize gelmeyi çok isterim. Ama şu an misafirperverliğinize ihtiyacım yok."

"Pekâlâ. Teklifimiz her zaman için geçerli. Başınız sağ olsun dememe izin verin lütfen."

"Teşekkür ederim." Evie Westcliff'e gülümseyince Sebastian birden onu çok kıskandı.

İngiltere'deki en köklü ve güçlü kontluklardan birinin sahibi olan Marcus, Lord Westcliff fikirlerinin dinlenmesine ve dikkate alınmasına alışkın bir adamdı. Klasik anlamda yakışıklı olmasa da esmer bir çekiciliğe ve erkeksi bir güce sahip olan Westcliff bulunduğu her ortamda rahatlıkla göze çarpıyordu. O bir avcı ve iyi bir biniciydi, aynı zamanda fiziksel limitlerini zorlamasıyla tanınırdı. Aslında Westcliff hayattaki her şeye bu şekilde yaklaşıyordu, yapmayı seçtiği her ne olursa olsun, o konuda mükemmele ulaşmayı hedefliyordu.

Westcliff ve Sebastian on yaşından beri arkadaşlardı, gençlik yıllarının büyük bir bölümünü birlikte yatılı okulda geçirmişlerdi. Küçükken bile alışılmadık bir dostlukları vardı; Westcliff yapısı gereği ahlaki değerlere inanıp doğruyu yanlıştan ayırmada hiç zorluk çekmezken, Sebastian sırf zihin egzersizi yapmak için en basit konuları dahi insanı çileden çıkaracak kadar karışık bir hale sokmayı başarırdı. Westcliff her zaman en etkili ve kısa yolu tercih ederken, Sebastian gideceği yere varana dek mümkün olan her türlü belaya girebileceği çarpık ve haritası yetersiz bir şekilde çıkarılmış olan yolu tercih ederdi.

Yine de ikisi çıkarcı ve ilgisiz babaların etkisi altında büyüdükleri için birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. İkisi de dünyayı gerçekçi bir şekilde ele alır, çok az insana güvenebileceklerini bilirlerdi. Şimdi ise Westcliff'in güvenini zedeleyen Sebastian bir daha asla onu geri kazanamayacağını düşünüyordu. Hayatında ilk defa, göğsüne ancak pişmanlık olarak tanımlayabileceği berbat bir ağrının saplandığını hissediyordu.

Neden dikkatini Lillian Bowman'a vermişti ki? Westcliff'in kızla ilgilendiğini fark ettiğinde neden kendisine evlenebileceği başka bir kadın mirasçı bulmayı denememişti? Evie'yi görmezden gelerek büyük bir aptallık etmişti. Geriye dönüp baktığında, Lillian'ın arkadaşlıklarını sabote etmeye değmediğini anlamıştı. Hayatında Westcliff'in olmayışını ayağında sürekli aşınıp bir türlü iyileşmeyen bir nasıra benzetiyordu.

Sebastian kapının Cam'in ardından kapanmasını bekledi. Ve sonra sahiplenici bir şekilde Evie'nin ince omuzlarına kolunu dolayıp eski arkadaşıyla konuşmaya başladı. "Balayı nasıldı?" diye alaycı bir ses tonuyla sordu.

Westcliff sorusunu dikkate almamıştı. "Şartlar düşünüldüğünde," dedi Evie'ye. "Kendimi bu soruyu sormak zorunda hissediyorum... Onunla baskı altında kalarak mı evlendin?"

"Hayır," dedi Evie samimi bir şekilde ve sanki onu korumak istermişçesine Sebastian'a sokuldu. "Gerçek şu ki lordum, bu tamamen benim fikrimdi. Lord St. Vincent'ın evine gidip ondan bana yardım etmesini istedim ve o da teklifimi kabul etti."

İkna olmamış gibi görünen Westcliff ters bir şekilde, "Yapabileceğin başka şeyler de vardı herhalde," dedi.

"O an aklıma başka bir şey gelmemişti." İnce kolunu kocasının beline dolayınca şaşkınlıkla bir anlığına nefesi kesildi Sebastian'ın. Evie'nin Westcliff'e, kendinden emin bir şekilde, "Verdiğim karardan pişman değilim," dediğini duydu. "Aynı şeyi tereddüt etmeden yine yapardım. Lord St. Vincent bana çok kibar davrandı."

Sebastian duygusuz bir kahkahayla, "Elbette, yalan söylüyor," dedi. Nabzı hızla atmaya başlamıştı. Evie'nin yu-

muşak bedeni ona sokulmuşken sıcaklığını hissedebiliyor ve kokusunu alabiliyordu. Onu neden savunmaya çalıştığını anlayamamıştı. "Ona çok kötü davrandım," dedi Westcliff'e düz bir şekilde. "Fakat Leydi St. Vincent ailesinin kendisine onca sene kötü davranmasına o kadar alışmış ki kendisine iyi davranılmasının nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yok."

"Bu doğru değil," dedi Evie Westcliff'e. İkisi de Sebastian'a bakmıyordu ve bu umursamazlık Sebastian'ın çileden çıkmasına sebep oluyordu. "Sizin de tahmin edeceğiniz gibi çok kötü günler geçirdim. Kocamın desteği olmadan ayakta kalamazdım. Benimle ilgilendi ve elinden geldiğince beni korudu. Babamın işini devam ettirmek için çok uğraştı. Ailem kendi rızam olmadan beni götürmeye çalıştığında beni savundu..."

"Çok ileri gittin, sevgilim," dedi Sebastian sahte bir memnuniyetle. "Westcliff asla çalışmayacağını ya da birini savunmayacağını bilecek kadar beni tanıyor. Ben sadece kendi iyiliğimi düşünürüm." Ancak ikisi de söylediklerine aldırış etmiyor gibi göründüğünden çok sinirlenmişti.

"Lordum," dedi Evie konta. "Kocam hakkında öğrendiklerim kadarıyla, Lillian'ı sevdiğinizi bilseydi o şekilde davranmayacağını söyleyebilirim. Elbette bu yaptıklarını haklı çıkarmaz ama..."

Sebastian, "Onu sevmiyor," diye homurdandı ve aniden Evie'yi itti. Birdenbire oda küçülmüş gibiydi, duvarlar onu ezip öldürecek kadar birbirlerine yaklaşmıştı. Onun adına özür dilemeye çalışmamalıydı! Ayrıca birbirlerini seviyorlarmış gibi de davranmamalıydı. "O aşka en az benim inandığım kadar inanır." Westcliff'e öfkeyle baktı. "Bana aşkın erkekler için evlenme mecburiyetini daha çekilebilir

hale getiren bir yanılsama olduğunu kaç kez söylediğini hatırlıyor musun?"

"Yanılmışım," dedi Westcliff. "Neden bu kadar kızgınsın?"

"Kızgın değilim..." Sebastian işin içinden çıkamayacağını anlayarak sustu. Bakışlarını Evie'ye çevirip duruşunun değiştiğini görünce ürktü... Kekeleyen süs bitkisi sessiz ve sakindi... Her zaman durgun ve kendine hâkim olan Sebastian ise birdenbire hırslı bir aptala dönüşmüştü. Ve tüm bunlar her ikisini de dikkatle inceleyen Westcliff'in gözleri önünde olmuştu.

Sebastian aniden, "Senden kurtulmak için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Evie'ye. "Kasabadaki eve gitmek istemiyorsan Westcliff ile git. Gözümün önünde olmadığın sürece nerede olduğum umurumda değil."

Gözleri kocaman açılan Evie sanki vücuduna metal bir ok saplanmışçasına irkilmişti. Ama sakinliğini koruyordu, derin bir nefes alıp kontrollü bir şekilde verdi. Sebastian onu izlerken içindeki dizlerinin üstüne çöküp ondan af dileme isteği neredeyse baskın gelmek üzereydi. Fakat bunun yerine Evie kapıya doğru giderken yerinden kımıldamadı.

"Evie..." diye homurdandı.

Ona aldırış etmeyen Evie omuzlarını dikleştirerek ofisten dışarı çıktı.

Sebastian bakışlarıyla onu takip ederken yumruklarını sımsıkı sıkmıştı. Birkaç saniye sonra kendisini zorlayarak Westcliff'e baktı. Eski arkadaşı ona nefretle değil, bir tür isteksiz şefkatle bakıyordu. "Görmeyi umduğum şey bu değildi," dedi Westcliff sessizce. "Kendinde değilsin, Sebastian."

Westcliff yıllardır ilk kez ona ilk ismiyle hitap ediyordu. Erkekler, hatta kardeşler ve yakın arkadaşlar neredeyse her zaman birbirlerine soyadları ya da unvanlarıyla hitap ederlerdi.

"Canın cehenneme," diye homurdandı Sebastian. "Bu gece bana bunu söylemek için buraya geldiğine eminim. Öyleyse bir ay kadar geç kaldın."

"Aslında niyetim buydu," diye itiraf etti Westcliff. "Ama az önce neler yaptığını duydum ve bir kadeh konyak içmeye karar verdim. Öncelikle, neden kumarhaneyi yönetme sorumluluğunu üstlendiğini anlatarak başlayabilirsin."

Kumarhane bu kadar kalabalıkken oturup konuşmak için muhtemelen en uygunsuz zamandı - ama bu Sebastian'ın umrunda değildi. Kendisini iyi tanıyan biriyle konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Sebastian arkadaşlıklarının eskisi kadar güçlü olmadığını bilse de ne kadar anlayışsız olursa olsun Westcliff ile bir şeyler konuşabilme düşüncesi tarifsiz bir rahatlık veriyordu. "Pekâlâ," diye homurdandı. "Peki, konuşalım. Hiçbir yere kımıldama. Bir dakika içinde dönerim... Karımın kumarhanenin içinde tek başına dolaşmasına izin veremem."

Uzun adımlarla ofisten çıkıp lobiye gitti. Evie'nin siyah elbiseli siluetine benzer bir şey göremeyince, diğer taraftan gitmiş olabileceğini düşündü, belki de büyük salondan geçmişti. Kemerli kapılardan birinde durup insanların kafalarının oluşturduğu karmaşaya baktı. Evie'nin parlak saçları yerini rahatça bulmasını sağlamıştı. Evie, Cam'in oturduğu köşeye doğru gidiyordu. Yürüdüğü sırada kumarhane üyelerinden birkaçı ona yol vermek için kenara çekiliyordu.

Önce onu yavaşça takip eden Sebastian daha sonra hı-

zını arttırdı. Tuhaf bir ruh hali içerisindeydi, kendisi de ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kadınlarla uğraşırken daha önce hiç zorluk yaşamamıştı. Peki, söz konusu Evie olduğunda neden umursamaz davranamıyordu? En çok istediği kişiden fiziksel anlamda olmasa da ahlaksızlıkla lekeli geçmişi yüzünden uzaklaşmıştı. Onunla ilişki yaşaması için kendisine izin vermesi... Hayır, bu mümkün değildi. Kendi günahları tertemiz bir parşömenin üzerine dökülüp kâğıdın tüm saflığını bozan kara mürekkep gibi genç kadının içine işlerdi. Evie'yi kuşkucu ve acımasız biri haline getirirdi... Ve Evie Sebastian'ı tanıdıkça ondan nefret ederdi.

Oyun masalarına bakan yüksek taburede oturan Cam, Evie'nin yaklaştığını fark etmişti. Taburesinin üzerinde ona doğru dönerek bir ayağını yere koydu. Kara kafasını kaldırıp bakışlarını hızla odanın içinde gezdirdi, her zamanki gibi etrafında olan bitenlere karşı tetikteydi. Sebastian'ın da geldiğini görünce, Cam hafifçe başını sallayarak onların yanına varana dek Evie'ye sahip çıkacağını belirtti.

Cam kaşlarını çatarak bir kez daha odayı gözden geçirdi. Sanki ensesindeki tüyler huzursuzca diken diken olmuş gibi omuzlarını kıpırdattı ve sonra dönüp omzunun üzerinden baktı. Arkasında hiç kimsenin olmadığını görünce yeniden taburesine yerleşti. Fakat tuhaf bir içgüdü sanki bir mıknatıs bakışlarını çekiyormuşçasına kalabalığı dikkatle incelemesi gerektiğini söylüyordu. İkinci kattaki balkonlara doğru bakarken, Sebastian genç adamın bakışlarının birdenbire bıçak gibi keskinleştiğini fark etti.

Kalabalıktan kurtulan Sebastian, Cam'in şaşkın bakışlarını takip etti ve en sonunda ana salona bakan doğu tarafındaki balkonda siyah saçlı, tıknaz bir adamın durduğunu

gördü. Üstü başı darmadağınık ve kirliydi, siyah saçlarını kurşun şeklindeki belirgin kafasına yapıştırmıştı. Sebastian hemen onun kim olduğunu tanımıştı... *Joss Bullard*... Ancak kimse fark etmeden nasıl içeri girebilmişti? Gizli bir girişten içeri girmiş olmalıydı. Kumarhanede tavşan yuvasından daha çok delik vardı. Ve kumarhaneyi çocukluğundan beri burada yaşayan Bullard ve Cam'den daha iyi bilen biri yoktu.

Bullard'ın elindeki tabancanın namlusundan yansıyan ışığı görünce Sebastian ne düşüneceğini şaşırdı. Bulunduğu yerden bile hedef aldığı yer çok net görülüyordu. Hedef Cam'e beş metre uzaklıkta olan Evie'ydi.

İçgüdüleriyle harekete geçen Sebastian ışık hızıyla ileri atıldığı sırada tüm vücudunu öfke kaplamıştı. Panikleyen bakışları önündeki Evie'nin vücudu o kadar net ve detaylıydı ki kadife elbisesinin tüylerini bile seçebiliyordu. Var gücüyle ona erişmek için çabalıyordu, kalbi her atışıyla birlikte hızla hareket eden vücuduna kan pompalamaya uğraşıyordu. Telaşla onu yakalayan Sebastian, kendi gövdesiyle onu koruyup hızla onunla birlikte yere yattı.

Tabancanın sesi geniş salonda yankılanmıştı. Sebastian sanki biri onu yumruklamışçasına vücudunun yan tarafına bir darbe indiğini hissetti yoluna çıkan atardamarları koparan kurşun şiddetle kaslarına ve yumuşak dokularına saplanırken keskin bir ağrıyla nefesinin kesilmesine sebep olmuştu. Evie'nin üzerine yatmış, o altında mücadele ederken kollarıyla genç kadının başını korumaya çalışıyordu. "Kıpırdama," dedi nefes nefese ve Bullard'ın tekrar ateş edeceğinden korktuğu için onu yerde tuttu. "*Bekle*, Evie."

Evie itaatkâr bir şekilde kocasının söylediklerini yerine

getirirken ortalıkta büyük bir gürültü kopmuştu... Bağrışlar ve çığlıklar... Gümbürdeyen ayak sesleri...

Yerde yüzüstü yatan Evie'nin vücuduna doğru eğilen Sebastian, ikinci kattaki balkona küçük bir bakış attı. Bullard gitmişti. Sebastian inleyerek yan tarafa doğru yuvarlandıktan sonra karısının yaralanıp yaralanmadığını kontrol etti, kurşunun ona da isabet etmiş olmasından çok korkmuştu. "Evie... Sevgilim... Yaralandın mı?"

"Neden beni öyle ittin?" diye belirsiz bir ses tonuyla sordu. "Hayır, yaralanmadım. O ses de neydi?"

Titreyen elleriyle genç kadının yüzüne dokunan Sebastian gözlerinin önüne düşen saç tutamını geriye attı.

Kafası karışan Evie kıpırdanarak kocasının altından sıyrıldı ve ayağa kalkmaya çabaladı. Fakat Sebastian hâlâ yerdeydi, güçlükle nefes alırken göğsünün ve belinin üstündeki sıcak kanı hissetti.

İnsanlar aceleyle binadan çıkmaya çalışırken yerde yatan çift ezilme tehlikesi geçiriyordu. Aniden adamın biri telaşlı kalabalığı yararak onların yanına gelip diz çöktü. Ezilmemeleri için vücudunu siper etmişti. Gözlerini kırpıştıran Sebastian, karşısındakinin Westcliff olduğunu gördü. Sersemlemiş bir halde elini uzatıp onu ceketinden yakaladı.

"Evie'ye nişan almıştı," dedi Sebastian boğuk bir sesle. Devam etmeden önce uyuşan dudaklarını yaladı. "Ona sahip çık... Onu koru..."

Sebastian'ın gömleğinin önünü kaplayan parlak kırmızı rengi görünce yaralandığını anlayan Evie aniden çığlık attı. Ceketinin ve yeleğinin düğmelerine saldırdı, deliye dönmüş bir şekilde üzerindekileri yırtıyordu. Westcliff hiçbir şey söylemeden kendi ceketini çıkarıp yeleğini sıkı bir top haline getirdi. Evie, Sebastian'ın kanla lekelenen gömle-

ğini yırtarak açıp kanayan yarasını buldu. Yüzü bembeyaz olmuş, gözleri ışıldamaya başlamıştı ama Westcliff'in yeleğiyle yaptığı eğreti tamponu alıp kanamayı durdurmak için yaranın üzerine bastırırken kendisini kontrol etmeyi başarmıştı.

Evie'nin yaranın üzerine yaptığı baskı canını o kadar yakıyordu ki Sebastian inlemesine engel olamamıştı. Parmakları yarı kapalı bir şekilde elleri havada kalmıştı. Havaya taze kan kokusu sinmişti. Westcliff üzerine doğru eğilip yarasını incelemeye başladı. Evie'ye dönüp, "Görünüşe bakılırsa damarları çok fazla zarar görmemiş," dedi.

Westcliff Sebastian'ın yarasına baskı yapmaya devam ederken Evie Sebastian'ın başını kucağına aldı, siyah kadifenin yumuşaklığıyla onu destekliyordu. Elini tutup parmaklarını sıktı. Ona güven veren elleri vücudunun alt kısmını kemiren acıya karşı büyük bir tezat oluşturuyordu. Sebastian kendisine doğru eğdiği yüzüne baktı ama genç kadının yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Gözlerinde tuhaf, derin bir ışıltı vardı. Şefkat ya da üzüntüyü andıran bir şeydi... Nadir bulunan ve sonsuz. Ne olduğunu bilmiyordu. Daha önce kimse ona bu şekilde bakmamıştı.

Bakışlarındaki rahatsızlık verici duyguyu düşünmemek için bir şeyler söylemeye çalıştı. "Kahraman gibi görünmeye çalışırsan..." Hissettiği acı nefesini keserken durmak zorunda kaldı. "... Böyle olur," diye cümlesini tamamladı. "Sanırım bundan sonra kötü adam olmaya bakacağım. Öylesi daha... Güvenli."

Espri yapmaya çalışınca Westcliff'in siyah gözleri bir an için parladı. "Üst kattaki balkondan ateş edildi," dedi.

"Leydi St. Vincent'a nişan aldığından emin misin?"

"Evet."

"Belki de ona zarar vermekle senden daha iyi intikam alacağını düşünmüştür."

Başı döndüğü için Sebastian doğru düzgün düşünemiyordu. "Hayır..." diye homurdandı. "Bu ancak... Onu önemsediğimi bilseydi... Doğru olurdu... Ama herkes... Bunun anlaşmalı bir evlilik olduğunu biliyor."

Ona tuhaf bir bakış atan Westcliff hiçbir şey söylemedi. Sebastian'ın o sırada Evie ile birlikte nasıl göründüğünü tahmin etmesi olanaksızdı; Evie yaralı çocuğunu tutan bir anne gibi şefkatle onu kucaklamışken Sebastian genç kadının elini tutmuştu. Tek bildiği yarasının tahammül edilemez bir şekilde acıdığıydı. Titremeye başlamıştı, dişleri birbirine vuruyordu. Westcliff'in bir an için yanlarından ayrılıp emirler yağdırdığını hayal meyal fark etti, geri döndüğünde kontun kolları sahiplerinin istekli bir şekilde bağışlayıp bağışlamadığı belli olmayan ceketlerle doluydu. Ceketlerle Sebastian'ın üzerini örten Westcliff yarasına baskı yapmaya devam etti.

Sebastian bir an için bilincini yitirdi. Kendine geldiğinde, Evie'nin sıcak eliyle soğuk ve terli yüzünü okşadığını hissetti. "Doktor gelmek üzere," diye mırıldanıyordu Evie. "Kanaman yavaşlar yavaşlamaz, seni üst kata çıkaracağız."

Birbirine kenetlediği dişlerinin arasından nefesi titriyordu. "Rohan nerede?"

"Silahın ateş almasının hemen ardından Bullard'ın peşine düştüğünü gördüm," diye yanıtladı Westcliff. "Aslına bakarsan Rohan üst kata sütunlardan birine tırmanarak çıktı."

"Eğer o aşağılık herifi yakalayamazsa," diye homurdandı Sebastian. "Ben yakalarım. Ve sonra da..."

"Şşşş..." Evie onu sakinleştirip serbest elini ceketlerin

altından çıplak göğsüne doğru götürdü. Avcunu zayıf bir şekilde atan kalbinin üzerine yerleştirdi, parmaklarını boynuna taktığı kalın altın zincirin üzerinde gezdirdi. Zinciri takip ederken İskoç altınından yapılma evlilik yüzüğünün ucuna takılı olduğunu fark etti.

Sebastian yüzüğü kıyafetlerinin altında sakladığını Evie'nin bilmesini istememişti. Telaşlanarak, "Bir anlamı yok. Sadece... Kaybolmamasını istedim..."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Evie ve tekrar elini Sebastian'ın göğsüne yerleştirdi. Sebastian genç kadının dudaklarıyla alnına dokunduğunu ve nefesinin yumuşaklığını hissedebiliyordu. Evie ona gülümsedi. "Görüyorsun ya," dedi. "Artık burada kalmam için çok geçerli bir sebebim var. İyileşip beni kendi başına dışarı atacağın güne dek sana ben bakacağım."

Sebastian gülümsemesine karşılık verememişti. Bullard yakalanana dek Evie'nin ne burada ne de başka bir yerde güvende olmadığını anlayınca içini büyük bir huzursuzluk kaplamıştı. "Westcliff..." dedi boğuk bir sesle. "Birinin karımı... Koruması gerek..."

"Ona hiçbir şey olmayacak," dedi Westcliff.

Sebastian eski arkadaşına, tanıdığı en onurlu adama bakarken, Westcliff'in yüzünün tamamen ifadesiz olduğunu gördü. İkisi de Evie'nin ne olduğunu anlayamayacak kadar tecrübesiz olduğunun farkındaydı... Kurşun hayati organlarına zarar vermemiş olsa da yara büyük ihtimalle iltihap kapacaktı. Sebastian'ın kan kaybından çok yüksek ateşten ölme ihtimali vardı. Ve eğer böyle bir şey olursa, Evie yırtıcılar ve kendisi gibi adamlarla dolu bu dünyada yapayalnız kalırdı.

Soğuktan ve korkudan titreyen Sebastian güçlükle ağ-

zından birkaç kelime çıkarırken birkaç kez kesik kesik nefes aldı. "Westcliff... Yaptıklarım için... Üzgünüm. Beni affet..." Gözlerinin yuvarlandığını hissederken bilincini korumaya çalışıyordu. "Evie... Ona sahip çık. Lütfen..." Parlak kıvılcımlardan oluşan bir okyanusun derinliklerine batmış ve karanlığın içinde kaybolmuştu.

"Sebastian," diye fısıldayan Evie gevşek elini yanağına götürdü. Gözyaşları yanaklarından süzülürken parmaklarının arkasını öpüyordu.

"Bir şeyi yok," dedi Westcliff ona. "Sadece bayıldı. Birazdan kendine gelir."

Evie kendisine hâkim olamayarak hafifçe içini çekti. "Bilerek önüme geçti," dedi bir süre sonra. "Beni korurken kendisi vuruldu."

"Öyle görünüyor." Westcliff şüpheli bakışlarla onu izlerken birçok şeyin yanı sıra Sebastian ve alışılmadık gelini kaçtığından bu yana ikisinde de bazı ilginç değişiklikler olduğunu düşünüyordu.

Lillian, Sebastian'ın Evangeline Jenner ile evlendiğini duyduğunda öfkeden deliye dönmüş, arkadaşının başına gelebilecek kötülüklerden endişe etmişti.

"O canavar yok mu!" Lillian İtalya'dan Londra'ya döndükleri sırada bağırmıştı. "Onca insan dururken Evie'ye böyle bir şey yapması... Onun ne kadar hassas olduğunu asla bilemezsin. Ona acımasızca davranacaktır... O kendisini koruyamaz, o kadar masum ki... Tanrım, onu öldüreceğim!"

"Kız kardeşin kendisine kötü davranılıyormuş gibi görünmediğini söyledi," demişti Westcliff mantıklı bir şekilde ama Evangeline Jenner gibi birinin St. Vincent'ın merhametine kalması düşüncesi aslında onu da endişelendirmişti.

"Muhtemelen herhangi bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuştur," demişti Lillian. Bir ileri bir geri yürürken kara gözleri parıldamıştı. "Ona tecavüz etmiş olabilir. Ya da tehdit etmiştir. Belki de onu dövmüştür..."

"Hayır, hayır," Westcliff kaskatı kesilen vücudunu kolları arasına alarak onu sakinleştirmeye çalışmıştı. "Daisy ve Annabelle'in söylediklerine göre kendisine kötü davranılmış olsa bunu dile getirebileceği çok fazla fırsatı varmış. Ama böyle bir şey söylememiş. İçini rahatlatacaksa, kumarhaneye gider ve bizde kalmasını teklif ederim. İsterse bizimle birlikte Hampshire'da kalabilir."

İyice ona doğru sokulan Lillian, "Ne kadar süreliğine?" diye mırıldanmıştı.

"İstediği kadar, elbette."

"Ah, Marcus..." Kahverengi gözleri birdenbire gözyaşlarıyla dolmuştu. "Gerçekten bunu benim için yapar mısın?"

"Senin için her şeyi yaparım, sevgilim," demişti ona kibarca.

Ve böylece Evangeline'in rızası dışında orada tutulup tutulmadığından emin olmak için Westcliff Jenner'ın kumarhanesine gitmişti. Tüm beklentilerinin aksine karşısında St. Vincent'a karşı büyük bir sevgi besleyen ve orada kalmaya çok hevesli bir kadınla karşılaşmıştı.

Her zamanki gibi soğuk ve ilgisiz St. Vincent'a gelince... Kadınlara öylesine acımasızca davranan adamın az önce kendi hayatını tehlikeye atan adamla aynı kişi olduğuna inanması gerçekten çok zordu. Daha önce yaptığı herhangi bir şey için pişmanlığını belirten tek bir kelime dahi etmeyen birinin özür dilediğini duymak, hatta karısının güvende olması için kendisine neredeyse yalvardığını

görmek kaçınılmaz bir sonuca varmasına neden olmuştu Westcliff'in. Her ne kadar inanılmaz olsa da St. Vincent başka birini kendisinden daha fazla önemsemeyi öğrenmişti.

Bu sıradışı bir durumdu. Evangeline Jenner gibi birinin dünyevi zevklere herkesten daha fazla düşkün olan St. Vincent'ı nasıl bu kadar değiştirebilmiş olduğunu anlayamıyordu. Yine de Westcliff çekiciliğin gizemlerinin her zaman mantıkla açıklanamayacağının farkındaydı. Bazen iki farklı insanın ruhundaki çatlaklar onları bir arada tutan menteşelere dönüşebiliyordu.

"Leydim..." dedi kibarca.

"Evie," dedi genç kadın. Kocasının elini hâlâ kendi yüzüne doğru tutuyordu.

"Evie. Sana bir şey sormalıyım... Neden onca erkek varken evlenmek için St. Vincent'a yanaştın?"

Yavaşça St. Vincent'ın elini yere indiren Evie üzgün bir şekilde gülümsedi. "Ailemden kurtulmaya ihtiyacım vardı, yasal olarak ve sonsuza dek. Tek seçeneğim evlenmekti. Senin de bildiğin gibi, Hampshire'dayken erkekler benimle evlenmek için upuzun kuyruklar oluşturmuyordu. St. Vincent'ın Lillian'a yaptıklarını duyduğumda dehşete düşmüştüm... Ama aynı zamanda onun da en az benim kadar çaresiz olduğunu anlamıştım. Her şeyi kabul edecek kadar çaresizdi."

"Babanın kumarhanesini işletmesi de planının bir parçası mıydı?"

"Hayır, buna o karar verdi, ben de çok şaşırdım. Hatta evlendiğimizden beri her fırsatta beni şaşırtmaya devam etti."

"Nasıl?"

"Benimle ilgilenmek için elinden geleni yaptı... Ve tüm bu süre içinde beni umursamadığını belli etmeye çalışıyordu." Kocasının baygın yüzüne bakıyordu. "Her ne kadar öyleymiş gibi davransa da o acımasız biri değil."

"Değil." Westcliff onunla aynı fikirdeydi. "O kalpsiz biri değil ama bu geceye kadar zaman zaman şüphe etmediğimi söyleyemem."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

On Sekizinci Bölüm

Cam ve Westcliff ellerinden geldiğince özen göstermiş olsalar da Sebastian'ı üst kata taşıma süreci onu fazlasıyla güçsüz bırakmıştı. Hemen arkalarından onları takip eden Evie, Sebastian'ın bembeyaz kesilen yüzünü görünce büyük bir endişe duymuştu. Cam öfkeden deliye dönmüştü ama tüm dikkatini yapılması gereken işe vermişti.

"İçeri nasıl girdiğini bilmiyorum," diye homurdandı genç adam. Evie onun Bullard'dan bahsettiğini fark etti. "İçeri giren ve çıkan tüm yolları biliyorum. Her şeyi düşündüğümü sanıyordum..."

"Senin suçun değil, Cam," diye sessizce lafını böldü Evie.

"Biri onu içeri almış olmalı, hem de çalışanlara kesinlikle içeri girmesine izin vermemelerini söylememe rağmen..."

Evie, "Senin suçun değil," diye tekrarlayınca genç adam sustu. Yine de onunla aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu.

Köşeyi dönerken birkaç kelime etmesi dışında Westcliff

sessizdi. Cam Sebastian'ın bacaklarından tutarken o üst bedenini taşımıştı. Sebastian iri yarı bir adam olsa da ikisi de güçlüydü ve birlikte onu yatak odasına götürürken pek zorlanmamışlardı. Oda henüz döşenmişti, duvarlar krem rengi boyayla kaplıydı. Eski yatak atılıp yerine Sebastian'ın kasabadaki evinden getirilen geniş ve güzel yatak koyulmuştu. Jenner'ın ölümünün hemen ardından bu odanın da hasta odasına dönüşeceğini kimse tahmin edemezdi.

Evie'nin emirleri üzerine koşturup duran bir çift hizmetçi havlu ve su taşıyıp çarşafları büyük parçalara ayırıyorlardı. Sebastian'ın kendisini salan bedeni yatağa yerleştirilmişti, Cam ve Westcliff onun kan lekeli kıyafetlerini çıkarırken Evie de ayakkabılarını çıkarıyordu. Sessizce anlaşarak utanmaması için iç çamaşırlarını üzerinde bırakmışlardı.

Evie temiz bir bezi sıcak suya batırıp kocasının kanla lekelenen vücudunu sildi, göğsündeki açık sarı tüylerin arasında kuruyan kan lekeleri pas renkliydi. Sebastian çok güçlü ama korumasız görünüyordu, vücudunun zarif hatları iyice zayıflamıştı ama fiziksel olarak sürekli aktif olduğu için ve girdiği arka sokak kavgaları yüzünden kasları bilenmişti.

Westcliff bezlerden birini alıp Sebastian'ın yarasını daha net görebilmek için yavaşça sildi. "Deliğin büyüklüğüne bakılırsa, Bullard'ın elli kalibrelik bir tabanca kullandığını sanıyorum."

"Tabanca bende," dedi Cam hemen. "Ateş ettikten sonra Bullard ikinci katın balkonuna düşürmüştü."

Westcliff merakla gözlerini kıstı. "Görebilir miyim?"

Genç adam tabancayı ceketinin cebinden çıkarıp dipçiğini ona doğru tutarak verdi. Westcliff deneyimli bir av-

cının gözüyle silahı inceliyordu. "Düellolarda kullanılan bir silah," dedi. "Yirmi üç santimlik sekiz kenarlı keskin bir namlusu var... Ağzı platin korumalı, dipçiği ve emniyet kilidi işlemeli... Pahalı bir silah ve bir sete ait. Dover Caddesi'ndeki Manton ve Oğlu tarafından yapılmış." Silaha biraz daha yakından baktı. "Burada gümüş bir isim levhası var... Sanırım sahibinin adı işlenmiş. Ama harfler seçilemeyecek kadar paslı." Silahı cebine atarken tek kaşını kaldırarak Cam'e baktı. "İzninle, silaha el koyuyorum."

İzin vermesinin pek de gerekli olmadığını anlayan Cam soğuk bir ses tonuyla, "Elbette, lordum," diye yanıtladı.

Önceleri babasıyla ilgilenen, iyi bir itibara sahip kibar bir adam olan Dr. Hammond'un gelmesiyle daha fazla sohbet etmeleri engellendi. Hammond hastayı muayene ederken Cam ve Westcliff dışarı çıktılar, doktor yarayı temizledikten sonra hafif bir şekilde sardı. "Hayati organları zarar görmemiş olsa da..." dedi Evie'ye. Sakallı suratında ciddi bir ifade vardı. "Ciddi bir yara almış. İyileşmesi vücudunun direncine, ne kadar iyi bakılacağına bağlı... Ve elbette Tanrı'nın takdirine. Mutlaka ateşi çıkacaktır, hastalığın doğal seyirlerinden biri. Bu tür durumlarda genellikle pis kanı temizlemek için hastanın kanını almak zorunda kalırım. Bunun gerekli olup olmadığına karar vermek için her gün ziyaretinize geleceğim. Bu sırada hastanın temiz ve dinlenmiş olduğundan emin olun, et suyuyla besleyin ve sıkıntısını hafifletmek için ilaç verin."

Evie teşekkür ederek ondan bir şişe uyku şurubu aldı. Doktor gittikten sonra şoktan ve kan kaybından kontrolsüz bir şekilde titrediğini görünce Sebastian'ın üstüne bir battaniye örttü.

Sebastian gözlerini açıp güçlükle ona odaklandı.

"Tanrı'nın merhametine kaldıysam..." diye fısıldadı. "Başım dertte demektir... Ya da rüşvet kabul eden ahlaksız bir melek bulmalıyız."

Evie irkilerek güldü. "Dine karşı sözler söyleme." Şurubu açıp bir kaşığa döktü ve kolunu ensesinin altına soktu. "İç şunu."

Sebastian ilacı yutkunurken yüzünü buruşturup küfretti.

Kolunu arkasında tutan Evie serbest eliyle bir bardak su almak için uzandı ve sonra bardağı dişlerinin kenarına çarpana dek Sebastian'ın dudaklarına yaklaştırdı. "İç," diye mırıldandı.

Sebastian suyu içip arkasına yaslandı. "Bullard..."

"Cam onu yakalayamamış," diye yanıtladı Evie ve biraz merhem aldı. Parmak uçlarıyla hafifçe Sebastian'ın çatlak dudaklarına sürdü. "O ve Lord Westcliff aşağıdalar, inceleme yapmak için gelen polisle konuşuyorlar."

"Başka biri yaralandı mı?" diye sordu Sebastian ayağa kalkmaya çalışırken. Aniden vücuduna saplanan sancı yüzünün bembeyaz kesilip nefes nefese yatağa çökmesine neden olmuştu.

"Hareket etme," dedi Evie sertçe. "Yoksa yaran yine kanamaya başlayacak." Elini göğsüne koyup ucunda evlilik yüzüğünün olduğu boynundaki ince, parlak zincire dokundu. "Kimse yaralanmadı," diye yanıtladı sorusunu. "Ayrıca kumarhane üyeleri saldırganın kaçtığını öğrenir öğrenmez tekrar içeri doluştu, olan bitenler herkesi çok eğlendirmiş gibi görünüyor."

Sebastian'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yapmayı düşündüğü şeyden... Biraz daha eğlenceli oldu."

"Cam bana zarar veremeyeceğini söylüyor."

"Güvenlik önlemleri," diye fısıldadı Sebastian. Konuşmaktan yorgun düşmüştü. "Cam'e söyle..."

"Evet, daha fazla adam görevlendirmekle meşgul. Şimdi bunları düşünme. Düşünmen gereken tek şey bir an önce iyileşmek olsun."

"Evie..." Titreyen eliyle onun elini bulmaya çalışırken parmakları güçsüz bir şekilde göğsüne vurdu. Birbirlerine kenetledikleri ellerinin altında zincire takılı yüzük düzensiz kalp atışlarının üzerinde duruyordu. "Westcliff ile birlikte git," diye mırıldandı gözlerini kapatırken. "Sonra."

Sonra ne? Evie gözlerini kocasının rengi grileşen yüzüne dikince onun öldükten sonrasını kastettiğini anladı. Elinin elinden kaydığını hisseder hissetmez sıkıca kavradı. Eli değişmişti... Artık yumuşak ya da bakımlı değildi, daha sert ve nasırlıydı, tırnakları fazlasıyla kısa kesilmişti. "Hayır," dedi Evie kısık ama ısrarcı bir ses tonuyla. "Sonra diye bir şey olmayacak. Yanından hiç ayrılmayacağım. Gitmene izin vermeyeceğim." Evie birdenbire hızla nefes almaya başlamıştı, korkunun göğsünün iç kısmına yaptığı baskıyı hissedebiliyordu. Üzerine doğru eğilmeye devam edip avuç içlerinin birleşmesi için elini çevirdi, nabızları birlikte atıyordu... Biri zayıf, diğeri güçlü. "Sevgim seni burada tutmaya yettiği sürece seni yanımdan ayırmayacağım."

Sebastian büyük bir sancıyla uyandı, sadece yarası değil başı, kemikleri ve eklemleri de ağrıyordu. Yanıyordu, sanki alevler derisinin altına hapsolmuştu ve o sıcaktan kurtulmak için boşu boşuna kıvranıp duruyordu. Aniden bir çift yumuşak el vücuduna doğru inip yüzünde ıslak bir bez gezdirdi. Rahatlayarak dudaklarının arasından nefesini

verdi ve serinliğin kaynağına doğru uzandı, parmaklarını çaresizce o tanıdık yumuşaklığa geçirmişti.

"Olmaz... Sebastian, *hayır*... Kıpırdamada. Dur da sana yardım edeyim." Bu Evie'nin sesiydi. Nefes nefese kendisini onu bırakmaya zorladı ve eli yatağa düştü. Soğuk bez uzun dokunuşlarla üzerinde geziyor, işkencesini geçici bir süreliğine dindiriyordu. Her dokunuşuyla birlikte biraz daha sakinleşirken kıpırdamadan yatmayı neyse ki becerebiliyordu. "Evie," dedi boğuk bir sesle.

Evie durup çatlayan dudaklarının arasına kırık buz parçaları yerleştirdi. "Söyle, sevgilim. Buradayım."

Sebastian kirpiklerini araladı. Evie'nin sevgisini belirten sözcüklerini duyunca şaşırmıştı. Evie üzerine doğru eğilirken onu izledi. Buz kavrulan yanaklarının içinde hemen erimişti. Bir tane daha istemesine gerek kalmadan Evie ona biraz daha buz verdi. Bezi tekrar suya batırıp sıktıktan sonra göğsünü, vücudunun yan kısımlarını ve kollarının altını sildi. Bir kısmı perdeyle örtülü pencereden içeri giren gün ışığı haricinde oda karanlıktı, yarı açık camdan içeri serin bir rüzgâr giriyordu.

Bakışlarını takip eden Evie, "Doktor pencereleri kapalı tutmamı söyledi," diye mırıldandı. "Ama pencereler açıkken daha rahat uyuyor gibisin."

Evie onu serin bezle ferahlatmaya devam ederken Sebastian minnettar bir şekilde yatıyordu. Beyaz sabahlığı ve beyaz teni Evie'nin karanlıkta büyü yapan iyi niyetli, saf bir varlık gibi görünmesine neden oluyordu.

"Ne kadar oldu?" diye fısıldadı.

"Bu üçüncü gün. Yaralı olmayan tarafına doğru biraz dönebilirsen, canım... Şuraya bir yastık yerleştireyim... İşte oldu." Sebastian sırtının bir kısmı açık bir şekilde ya-

tıyor, Evie sızlayan omuzlarını ve bel kemiğini silerken inliyordu. Daha önce onu bu şekilde silişini... Hafif ellerini... Lamba ışığında görünen sakin yüzünü hayal meyal hatırlıyordu. Sersemleme ve acının oluşturduğu kâbusun bir anında kendisiyle ilgilendiğinin farkındaydı, şaşırtıcı bir yakınlıkla ihtiyaçlarını gideriyordu.

Ateşlenip titremeye başladığında üzerini battaniyelerle örtüyor ve sarsılan vücudunu kollarının arasına alıyordu. Evie'ye seslenmesine bile gerek kalmadan onu hep yanında buluyordu... Sanki düşüncelerini okuyormuşçasına aklından geçenleri hemen anlıyordu. Sebastian'ın en büyük korkusu bu şekilde birine bağlı kalmaktı. Yarasının iltihabı artıp ateşi yükseldikçe her geçen saat biraz daha güçsüzleşiyordu. Ölümün tüm gücü tükendiğinde onu almak için hazır bir şekilde, sabırsız bir hortlak gibi tepesinde dolaştığını hissediyordu. Evie yanındayken geri çekiliyordu... Beklemeye devam etse de daha uzakta duruyordu.

Sebastian daha önce Evie'nin bu kadar güçlü olduğunu hiç tahmin etmemişti. Babasıyla özenli bir şekilde ilgilendiğini görmüş olsa da ona bağımlı olmanın, ona ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olabileceğini hiç düşünmemişti. Hiçbir şey onu vazgeçirmiyordu, ondan her şeyi isteyebilirdi. Evie onun desteği ve kalkanıydı... Aynı zamanda sevecenliğiyle güçsüz düşmesine neden olup Sebastian uzak durmak isterken onu daha fazla arzuluyordu.

Evie onu yavaşça yatağa yatırırken ince ve kuvvetli kollarıyla ona sarıldı. "Birkaç damla su iç," diyerek onu tatlılıkla kandırıp başından destekledi. Ağzı kupkuru ve yapış yapış olsa da Sebastian istemediğini belirten bir ses çıkardı, bir iki damla su bile midesinin bulanmasına neden olu-

yordu. "Benim için," diye ısrar etti Evie ve bardağı dudaklarına götürdü.

Sebastian ona sert bir bakış atıp isteğini yerine getirdi... Hemen ardından Evie'nin söylediklerini duyunca da ona öyle baktığı için üzüldü. Evie gülümseyerek, "Sen bir meleksin," diye mırıldandı. "Pekâlâ, şimdi dinlen. Seni biraz daha serinleteyim." Islak bez boğazında ve yüzünde dolaşırken Sebastian rahatlayarak içini çekti.

Karanlığın boğucu bir okyanustan farksız olduğu, huzur vermeyen rüyaların derinliklerine daldı. Dakikalar, saatler belki de günler sonra tekrar acıyla uyandı, sanki zehirli bir mızrak saplanmışçasına yanıp sızlayan yarasına dokundu.

Evie'nin sakin ses tonu çılgınlığını biraz olsun dindirmişti. "Sebastian, lütfen... Uzan. Dr. Hammond burada. Bırak da seni muayene etsin."

Sebastian hareket edemeyecek kadar zayıf düştüğünü fark etmişti. Sanki kollarına ve bacaklarına ağırlıklar bağlanmıştı. Sırtüstü yatmak istemediği için, "Yardım..." diye telaşla fısıldadı. Ne istediğini hemen anlayan Evie başını kaldırıp altına bir yastık yerleştirdi.

"İyi günler, lordum," dedi kalın bir erkek sesi. İri yarı doktor, gri ve gümüşi sakallarını birbirinden ayırıp kırmızı yanaklarını ısıtan hafif bir gülümsemeyle karşısında duruyordu. "Biraz düzelmiş olacağını umuyordum," dedi Hammond Evie'ye. "Ateşi geçti mi?"

Evie hayır dercesine başını salladı.

"İştah ya da hararete dair herhangi bir belirti gösteriyor mu?"

"Arada sırada biraz su içiyor," diye mırıldanan Evie, Sebastian'a doğru gidip parmaklarını onun parmaklarına doladı. "Ama et suyu içemiyor."

"Yarasına bakmalıyım."

Sebastian çarşafların kalçalarına doğru çekildiğini ve bandajının açıldığını hissetti. Böylesine rahat bir şekilde soyulmasına karşı çıkacağı sırada Evie elini göğsüne koydu. "Bir şey yok," diye fısıldadı. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyor."

Kendini kafasını dahi kaldıramayacak kadar güçsüz hisseden Sebastian, yarasına bakılırken Evie'nin yüzüne odaklandı. Evie'nin yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı ama kirpiklerini iki kez hızla kırptığında durumunun pek de iyiye gitmediğini anlamıştı.

"Korktuğum gibi," dedi Hammond sessizce. "Yarası iltihaplanmış. Kalbine doğru giden şu kırmızı çizgileri görüyor musunuz? Hastalıklı kanın bir kısmını vücudundan dışarı çıkarmalıyım. Umarım iltihabı biraz azalır."

"Ama çok kan kaybetti..." dedi Evie tereddütlü bir şekilde.

Hammond, "İki litreden fazla almayacağım," diye kesin ve güven verici bir şekilde yanıtladı. "Ona zararı olmayacak, leydim, hatta zehrin birikmesiyle kasılan damarları rahatlatacak."

Kan alınması işlemine her zaman kuşkulu bir şekilde yaklaşan Sebastian bunun kendi üzerinde uygulanacağı için daha gergindi. Nabzının zayıf ama telaşlı bir şekilde attığını hissetti ve hemen Evie'nin elini tuttu. "Hayır," diye fısıldadı. Hızlı hızlı soluyordu. Aniden başı dönmüştü, gözlerinin önünde beliren ışık demetlerinin arasından onu görebilmek için büyük bir çaba harcıyordu. Bayıldığının farkında değildi ama tekrar gözlerini açtığında sol kolunun yatağın yanındaki sandalyenin arkasına hafifçe bağlı olduğunu ve sandalyenin üstünde küçük bir kâse olduğu-

nu gördü. Kâsenin içinde – henüz – kan yoktu ama Hammond elinde kutuya benzeyen ufak bir aletle ona doğru yaklaşıyordu.

"O nedir?" diye sordu Evie. Sebastian yastığın üstünde başını çevirip ona bakabilmek için tüm gücünü toplamıştı.

"Buna deri kazıyıcı deniyor," diye yanıtladı Hammond. "Eski moda bisturiye kıyasla kan almada kullanılan en etkili yöntem bu."

"Evie," diye fısıldadı Sebastian. Ama Evie onu duymuyordu, açıklamaya devam ettiği sırada ürkek bakışlarını doktorun üzerinden ayırmamıştı.

"... Kutunun içinde kendi ekseni etrafında dönen bir yaya bağlı on iki tane neşter bulunuyor. Tetik mekanizması bir kez çalıştırıldığında, neşterler küçük kesikler açarak kanın akışını hızlandırıyor."

"*Evie.*"

Evie başını çevirip Sebastian'a baktı. "Canım, senin iyiliğin için..." dedi.

"Hayır." Bu ölümüne neden olurdu. Yüksek ateş ve ağrıyla baş etmesi zaten yeterince zordu. Eğer uzun süre kan vererek zayıf düşerse, daha fazla dayanamayabilirdi. Sebastian deliye dönmüş bir şekilde gerilen kolunu çekiştirdi ama kolu çok sıkı bağlanmıştı ve sandalye yerinden kıpırdamıyordu. *Lanet olsun.* Başının dönmesiyle mücadele ederken karısına bitkin bir şekilde baktı. "Hayır," dedi kulak tırmalayan bir sesle. "Ona... İzin... Verme..."

"Sevgilim," diye fısıldayan Evie eğilip titreyen dudaklarından onu öptü. Aniden yaşlarla dolan gözleri ışıldıyordu. "Bu senin tek şansın olabilir..."

"Ölürüm. Evie..." Korkusu arttıkça gözleri kararmaya

başlıyordu ama gözlerinin açık kalması için kendisini zorladı. Evie'nin yüzü bulanıklaşmıştı. "Ölürüm," diye fısıldadı tekrar.

"Leydi St. Vincent," diyordu doktorun sakin sesi. "Kocanızın telaşını anlayabiliyorum. Hastalığı yüzünden net düşünemiyor. Şu an onun iyiliği için en iyi kararı verebilecek tek kişi sizsiniz. Onun yararına olacağına inanmasaydım bu işlemi tavsiye etmezdim. Lord St.Vincent'ın daha sonra bu konuşmayı hatırlayacağını dahi sanmıyorum."

Sebastian gözlerini kapatarak çaresizce inledi. Keşke Hammond manyakça bir kahkahaya sahip, deli olduğu kolayca fark edilen... Evie'nin içgüdüsel bir şekilde güvenmeyeceği biri olsaydı. Ama Hammond saygın bir adamdı, onun doğru olanı yaptığına inanılırdı. Görünüşe bakılırsa cellat birçok farklı kılıkta insanın karşısına çıkabiliyordu.

Evie onun tek umudu, tek desteğiydi. Sebastian olayların bu noktaya varacağını asla tahmin edemezdi... Hayatı tecrübesiz genç bir kadının vereceği karara bağlıydı ve muhtemelen Evie Hammond'un etkisiyle ikna olacaktı. Sebastian'ın yardımına başvurabileceği başka biri yoktu.

Narin parmaklarının ateşten yanan yüzünün yan tarafında gezindiğini hissedince yalvaran gözlerle ona baktı. Tek kelime edemiyordu. *Tanrım, Evie, sakın ona izin verme...*

"Pekâlâ," dedi Evie ona bakarak. Doktorla konuştuğunu ve kanını almasına izin verdiğini sanan Sebastian'ın kalbi neredeyse duracaktı... Ama sandalyeye geçip Sebastian'ın bileğini ustalıkla çözdükten sonra kızaran tenine parmak uçlarıyla masaj yapmaya başlamıştı Evie.

Konuşurken hafifçe kekeliyordu. "Dr. H-Hammond...

Lord St. Vincent ka-kanını almanızı istemiyor. İsteğine saygı göstermek zorundayım."

Birden rahatlayan Sebastian içini çekerek nefesini verince düştüğü durumdan son derece utanç duymuştu.

"Leydim..." Hammond derin bir endişeyle karşı çıkıyordu. "Lütfen tekrar düşünün. *Yüksek ateşten kendinde olmayan* bir adamın isteğine saygı göstermeniz onun ölümüne sebep olabilir. İzin verin ona yardım edeyim. Bu tür konularda çok fazla tecrübem olduğundan bana güvenebilirsiniz."

Evie dikkatle yatağın kenarına oturup Sebastian'ın elini kucağına aldı. "Size gü-gü..." Kekelediğini duyunca durup sabırsızlıkla kafasını salladı. "Kocam kendi adına karar verme hakkına sahip."

Sebastian genç kadının eteklerinin katları arasında parmaklarını büktü. Kekelemesi Evie'nin telaşlandığını gösteriyordu ama boyun eğmeyecekti. Onu destekleyecekti. Sebastian sarsılarak içini çekip rahatladı, paslanmış ruhunu sanki onun ellerine teslim etmiş gibi hissediyordu.

Hammond kafasını sallayarak aletlerini toplamaya başladı. "Eğer yeteneğimi kullanmama izin vermeyeceksenız..." dedi sessiz bir ciddiyetle. "Ve mesleki görüşlerime kulak asmayacaksanız, korkarım ikinize de pek faydam olmayacak. Gerekli tedavi yapılmadığı sürece, sizi talihsiz bir neticenin beklediğini söylemeliyim. Tanrı ikinizin de yardımcısı olsun."

Doktor hoşnutsuz bir tavırla ağır adımlar atarak odadan çıkmıştı.

Fazlasıyla rahatlayan Sebastian uzun parmaklarını Evie'nin kalçasının üzerine yerleştirdi. Kapı Hammond'un

arkasından kapanırken en sonunda, "Kurtuldum," demeyi başardı.

Eğilip ona bakan Evie'nin gülmekle ağlamak arasında gidip geldiği çok açıktı. "Seni inatçı adam," dedi. Yanakları ıslanmıştı. "Londra'daki en ünlü doktorlardan birini kaçırmayı başardık. Bulacağımız diğer doktorlardan herhangi biri de kanını almak isteyecek. Ben şimdi buraya kimi getireceğim? Büyücü mü? Şaman mı? Yoksa Covent Garden falcılarından birini mi?"

Kalan son gücünü kullanarak Sebastian Evie'nin elini alıp dudaklarına götürdü. "Sen..." diye fısıldadı parmaklarını dudaklarının üstünde tutarken. "Sadece sen."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

On Dokuzuncu Bölüm

Evie, Dr. Hammond'un Sebastian ile ilgilenmesine izin vermediği için birçok kez şüpheye düşmüştü. Doktor gittikten sonra Sebastian'ın durumu giderek kötüleşmişti, yarası şişmiş ve iltihaplanmış, ateşi yükselmişti. Geceyarısına doğru kendinden geçmişti Sebastian. Kıpkırmızı suratında gözleri şeytan gibi parlıyordu ve kim olduğunu bilmeyen gözlerle Evie'ye bakarken anlam veremediği karanlık kelimeler sayıkladıkça Evie'nin yüreği burkuluyordu.

"Şşşş..." diye fısıldıyordu Evie ona ara sıra. "Şşşş... Sebastian, sen ölmeyeceksin..." Fakat Sebastian büyük bir çaresizlikle ısrar etmeye devam ediyordu. İşkence gören zihni daha fazla kötü kehanetlerde bulundukça Evie onu susturmaya çalışmaktan vazgeçip elini tutarak sabırlı bir şekilde tekrar edip durduğu acı sözleri dinliyordu. Kocası aklı başında olduğu anlarda savunmasız iç dünyasını asla başka birinin görmesine izin vermezdi. Ama Evie, yapayalnız olmanın ve insanlarla iletişim içinde olmak istemenin nasıl bir şey olduğunu belki de herkesten daha iyi bili-

yordu. Ayrıca yalnızlığının onu ne kadar derinlere ittiğini de görebiliyordu.

Bir süre sonra boğuk sesi kesik fısıltılara dönüştüğünde, Evie yavaşça alnındaki soğuk bezi değiştirip çatlayan dudaklarına merhem sürdü. Elini yüzünün yan tarafından ayırmamıştı, altın rengi sakalları parmaklarına batıyordu. Sayıkladığı sırada Sebastian hafifçe mırıldanarak yanağını avcunun yumuşaklığına doğru çevirdi. Güzel, günahkâr ve acı çeken bir yaratık gibiydi. Bazı insanlar böyle bir adamla ilgilenmenin yanlış olacağını iddia edebilirlerdi. Ancak Evie kocasının güçsüz düşen bedenine bakarken başka hiçbir adamın kendisine bu kadar çok şey ifade edemeyeceğini anlamıştı... Çünkü ne olursa olsun Sebastian onun için kendi hayatını feda etmişti.

Yatağa uzanıp onun yanına kıvrılan Evie göğsündeki yumuşak tüylerin arasındaki zinciri bulup yüzüğü avcunun içine aldı ve birkaç saat Sebastian'ın yanında uyudu.

Hava aydınlandığında Sebastian'ı kıpırtısız, kendinden geçmiş bir halde buldu. "Sebastian?" Yüzüne ve boynuna dokundu. Ateşler içindeydi. İnsan teninin bu kadar sıcak olabilmesinin mümkün olmadığını düşünüyordu Evie. Kendisini yataktan dışarı attıktan sonra yalpalayarak koşup zili çaldı.

Cam ve hizmetçilerin yardımıyla Evie yatağı su geçirmez bir bezle kapladı ve Sebastian'ın vücudunun etrafına içleri buzla dolu muslin keseler yerleştirdi. Tüm bu işlemler boyunca Sebastian kıpırtısız ve sessizdi. Ateşi hafifler gibi olduğunda Evie bir an için umutlansa da ateşi çok geçmeden tekrar çıkmaya başlamıştı.

Kumarhanedeki görevlerinin yanı sıra Sebastian'ın görevlerini de üstlenen Cam en az Evie kadar bitkin görünü-

yordu. Üzerinde hâlâ önceki gün giydiği kıyafetler vardı, gri kravatı boynunun iki yanında sallanıyordu, Evie'nin oturduğu yatağa doğru gitti.

Evie o ana dek hiç ümitsizliğe kapılmamıştı. Maybrickler'le geçirdiği en kötü anlarda bile her zaman umudunu korumuştu. Ama eğer Sebastian ölürse, bir daha hiçbir şeyden zevk alamayacağını hissediyordu.

Sebastian, Evie'nin utangaçlığının oluşturduğu hapishaneye elini uzatan ilk erkek olmuştu. Başından beri, daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde onunla ilgilenmişti. İskoçya'ya yaptıkları berbat yolculuk sırasında ayaklarının altına ilk kez sıcak tuğla koyduğu anı hatırlayınca üzgün bir şekilde gülümsedi Evie. Bakışları kocasının solgun yüzüne odaklanmış halde Cam ile konuşmaya başladı. "Onun için ne yapmalıyım bilmiyorum," diye fısıldadı. "Getirteceğim tüm doktorlar kanımı almak isteyecek ama ona buna izin vermeyeceğime dair söz verdim."

İnce elini ona doğru uzatan Cam, Evie'nin kirli saçlarında birbirine giren lüleleri düzeltti. "Büyükannem bir iyileştiriciydi," dedi ciddi bir şekilde. "Yaraların üstüne tuzlu su bastığını hatırlıyorum, sonra da kurutulmuş bataklık yosunu sarardı. Ateşim çıktığında ise bana akşamsefası kökü çiğnetirdi."

"Akşamsefası mı?" diye tekrar etti Evie şaşkın bir şekilde. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

Cam Evie'nin bir tutam saçını kulağının arkasına soktu. "Bozkırlarda yetişir."

Banyo yapmadığı için utanan Evie, özellikle de çingenelerin kişisel temizliğe ne kadar önem verdiklerini bildiği için Cam'in elini saçlarından çekti. Sanılanların aksine

çingene ayinlerinin çoğu yıkanma ve temizliğe bağlıydı. "O bitkiden biraz bulabilir misin?"

"Akşamsefası mı?"

"Ve yosun."

"Sanırım bulabilirim, yeterince vaktim olursa."

"Fazla vakti kaldığını sanmıyorum," dedi Evie. Sesi çatlamıştı. Kontrolünü kaybetmekten korktuğunda sandalyesinde dikleşip Cam'in teselli eden elini omzunu silkerek itti. "Yok bir şey... Ben iyiyim. Sen sadece işe yarayacağını düşündüğün şeyleri bulmaya çalış."

Yumuşak sesiyle, "Hemen dönerim," dediğini duydu çingenenin ve Cam birkaç saniye içinde gözden kaybolmuştu.

Evie bitkin bir şekilde yatağın kenarında oturuyordu, uyumak ve yemek yemenin yanı sıra önemsiz bazı ihtiyaçlarını gidermek için bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı... Ama birkaç dakikalığına bile Sebastian'ın yanından ayrılmaya korkuyordu. Geri döndüğünde orada yokken ölmüş olduğunu görmek istemiyordu.

Bir karar verebilmek için üzerine çöken yorgunluk sisinden kurtulmaya çalışıyordu ama beyni durmuş gibiydi. Sandalyede kamburunu çıkarmış otururken ölmek üzere olan kocasına baktı. Ruhu ve bedeni o kadar ağırlaşmıştı ki içinden hiçbir şey yapmak ya da düşünmek gelmiyordu. Odaya birinin girdiğinin farkında değildi, hatta Sebastian'ın neredeyse fark edilmeyecek şekilde yükselip alçalan göğsü dışında hiçbir hareketi algılamıyordu. Yavaş yavaş sandalyesinin yanında bir adamın durduğunu fark etti, hasta odasının uyku getiren havasında dinç ve güçlü varlığı ürkütücüydü. Uykulu bir halde başını kaldırıp Westcliff'in endişeli yüzüne baktı.

Hiçbir şey söylemeden Westcliff elinden tutup onu ayağa kaldırdı ve Evie sendeleyince ona destek oldu. "Sana birini getirdim," dedi sessizce. Evie, diğer misafirini görene dek odanın içinde bakışlarını gezdirdi.

Gelen şarap kırmızı elbisesinin içinde şık ve göz alıcı görünen Lillian Bowman, şimdiki adıyla Leydi Westcliff'ti. Beyaz teni güney İtalya'nın güneşiyle hafifçe bronzlaşmıştı, siyah saçları ise boncuklu ipek bir kurdeleyle modaya uygun bir şekilde ensesinde toplanmıştı. Lillian uzun boylu ve inceydi, insanın kendi korsan gemisine kaptanlık ettiğini gözlerinin önüne getirebileceği türden gösterişli bir kadındı... Tehlikeli ve sıradışı maceralar için yaratılmıştı. Annabelle Hunt kadar güzel olmasa da Lillian insanlar belirgin New York aksanını duymadan önce bile göz alıcı ve net yüz hatlarıyla Amerikalı olduğunu belli ederdi.

Arkadaşları arasında Evie kendisini en az Lillian'a yakın hissederdi. Lillian'da Annabelle'in anaçlığı ya da Daisy'nin ışıldayan iyimserliği yoktu... O her zaman sert dili ve çabuk sinirlenmesiyle Evie'nin gözünü korkuturdu. Fakat Lillian zor anlarda güvenebileceği biriydi. Evie'nin ne kadar bitkin olduğunu görünce hiç tereddüt etmeden yanına gidip uzun kollarını etrafına sarmıştı.

"Evie," diye şefkatle fısıldadı. "Başına ne tür işler açtın böyle?"

Görmeyi hiç ummadığı bir arkadaşının ona güven verircesine sarılmasının getirdiği şaşkınlık ve rahatlama Evie'nin tüm vücuduna yayılmıştı. Gözlerindeki ve boğazındaki ağrının keskinleştiğini hissediyordu ve birdenbire hıçkırarak ağlamasına engel olamamıştı. Lillian onu daha da sıkı tutuyordu. "Annabelle ve Daisy bana ne yaptığını söylediğinde verdiğim tepkiyi görmeliydin," dedi Evie'nin

sırtına hafifçe vururken. "Neredeyse yere yığılacaktım ama sonra senden yararlandığı için St. Vincent'a aklıma gelen tüm küfürleri ettim. Buraya gelip onu ben vuracaktım. Ama anlaşılan başka biri beni bu sıkıntıdan kurtarmış."

Hıçkırıklarının arasında, "Onu seviyorum," diye fısıldadı Evie.

"Sevemezsin," dedi Lillian sert bir şekilde.

"Evet, seviyorum ve babamı kaybettiğim gibi onu da kaybedeceğim. Buna dayanamam... Aklımı kaybederim."

Lillian içini çekip homurdanmaya başladı. "Peki, kabul ediyorum, çekici yanları yok değil... Ama ilgini sevgine karşılık verecek birine odaklarsan iyi edersin."

"Lillian," diye ağlayarak itiraz etti Evie.

"Pekâlâ, sanırım yatalak bir adamı kötülemek pek adil değil. Şimdilik dilimi tutacağım." Geriye çekilip Evie'nin gözyaşlarıyla lekelenen yüzüne baktı. "Diğerleri de gelmek istedi, elbette. Ama Daisy evli değil, o nedenle şaperonu olmadan hapşırmasına bile izin yok ve Annabelle de hamile olduğu için çok çabuk yoruluyor. Westcliff ile birlikte geldik ve her şeyi yoluna koyacağız."

"Yapamazsınız," diyip burnunu çekti Evie. "Yarası... O kadar hasta ki... Sanırım komaya girdi..."

Kollarını Evie'ye dolayan Lillian konta dönüp hasta odası için tamamıyla uygunsuz güçlü bir ses tonuyla sordu: "Komada mı, Westcliff?"

Yüzüstü yatan Sebastian'a doğru eğilen kont ona alaycı bir bakış attı. "İkinizin çıkardığı gürültüde herhangi birinin komada olabileceğini sanmıyorum. Hayır, komada olsaydı irkilmezdi. Ve az önce sen bağırdığında kıpırdadığından kesinlikle eminim."

"Bağırmadım, seslendim," diye düzeltti Lillian. "Arada fark var."

"Öyle mi?" diye kibarca soran Westcliff battaniyeyle Sebastian'ın kalçalarını örttü. "Sesini o kadar sık yükseltiyorsun ki aradaki farkı anlayamıyorum."

Boğazından ufak bir kahkaha çıkan Lillian Evie'yi bıraktı. "Sizinle evli olan her kadın sesini yükseltirdi, lordum... Ulu Tanrım, bu çok *korkunç*." Son sözü Westcliff'in yaranın sargısını kaldırması üzerine etmişti.

"Evet," dedi kont ciddi bir şekilde. Gözlerini kırmızı çizgileri etrafına doğru dağılan iltihaplı yaraya dikmişti.

Evie ıslak yanaklarını silerek hemen yatağın kenarına gitti. Her zamanki gibi hazırlıklı olan Westcliff ceketinden temiz bir mendil çıkarıp ona verdi. Yatakta yatan kocasına bakarken Evie gözlerini ve burnunu sildi. "Dün öğleden sonradan beri kendinde değil," dedi Westcliff'e sarsılarak. "Dr. Hammond'un kanını almasına izin vermedim... Sebastian istemedi. Ama şimdi keşke izin verseydim diyorum. Belki daha iyi olurdu. Sadece... Kendi rızası olmadan ona herhangi bir şey yapılmasına izin veremedim. Bana öyle kötü bakıyordu ki..."

"İşe yarayacağını sanmıyorum," diye lafını böldü Westcliff. "Hatta çoktan ölmüş olurdu."

Lillian yaklaştı, önce açık yarasına sonra Sebastian'ın tuhaf solgunluğuna bakıp yüzünü buruşturdu. "Öyleyse, onun için ne yapabiliriz?"

"Bay Rohan yarayı tuzlu suyla yıkamayı önerdi," dedi Evie ve yavaşça kurşunun oluşturduğu deliğin üstünü örttükten sonra battaniyeyi Sebastian'ın kalçalarından göğsüne doğru çekti. "Ayrıca ateşini düşürebilecek bir bitkiden bahsetti... Şu an o bitkiyi arıyor olmalı."

"Çiğ sarımsak suyuyla yarasını temizleyebiliriz," diye önerdi Lillian. "Büyükannem çizikler ve kesikler için onu kullanırdı ve yara çok çabuk iyileşirdi."

"Eski hizmetçim, Bayan Faircloth sirke kullanırdı," diye mırıldandı Westcliff. "Çok fena yakardı ama işe yarardı. Sanırım üçünün oluşturduğu bir karışım deneyebiliriz ve biraz da terebentin ekleriz."

Lillian ona kuşkulu bir bakış attı. "Çam ağacı reçinesinden mi bahsediyorsun?"

"Damıtılmış halinden," diye yanıtladı Westcliff. "Kangrene bile iyi geldiğini görmüştüm." Lillian'a doğru dönüp alnına bir öpücük kondurdu. "Gerekli malzemeleri toplayıp karışımı ayarlamalıyım," dedi. Yüzünde sakin bir ifade vardı. "Bu arada her şey senin yetenekli ellerine emanet."

Lillian yavaşça kocasının gömleğinin yakasını takip ederken parmakları güneşte yanan boynuna değdi. "Acele etsen iyi olur. St. Vincent uyanıp kaderinin benim ellerimde olduğunu görürse herhalde kalpten gider."

Biraz gülüştükten sonra Westcliff dışarı çıktı.

"Kibirli, despot yaratık," dedi Lillian. Kontun gidişini izlerken yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı. "Tanrım, ona tapıyorum."

Evie hemen ayağa fırladı. "Sen nasıl..."

"Anlatacağım çok şey var, canım," diye heyecanlı bir şekilde araya girdi Lillian. "Bu yüzden daha sonraya bırakmak zorundayız. Yorgunluktan yarı ölü gibisin. Dürüst olmamı istersen, banyo yapsan iyi edersin." Zilin yerini arayan Lillian köşede olduğunu fark edince gidip zili çaldı. "Küveti doldurtalım da yıkan, sonra da biraz çay içip tost yersin."

Kafasını sallayan Evie karşı çıkmak için ağzını açmıştı

ki Lillian itirazlarını geçiştirdi. "St. Vincent ile ben ilgilenirim."

Arkadaşının kendisini kaçıran bir adama neden bakmak isteyeceğini merak eden Evie dikkatle onu süzdü. Lillian affetmesiyle tanınan biri değildi, her ne kadar Evie arkadaşının hasta yatağındaki çaresiz bir adama zarar vermeyeceğinden emin olsa da Sebastian'ı onunla yalnız bırakma konusunda bazı endişeleri vardı.

"Onunla ilgilenmek istediğine inanamıyorum... Hem de sana yaptıklarından sonra..."

Lillian alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bunu onun hatırına yapmıyorum. Senin için yapıyorum. Ve Westcliff için..." Evie'nin tereddüt ettiğini görünce sabırsız bir şekilde gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, git yıkan. Ve şu saçlarını da düzelt. St. Vincent için endişe etmene gerek yok. Kendi kocama nasıl nazik davranıyorsam ona da aynı şekilde davranacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Evie. Bir kez daha gözlerinin dolduğunu hissetmişti.

"Ah, Evie..." Lillian'ın yüzü, Evie'nin daha önce onda hiç görmediği bir ifadeyle yumuşamıştı. Uzanıp bir kez daha Evie'ye sarıldı ve birbirine giren saçlarına doğru konuşmaya başladı. "Ölmeyecek, biliyorsun. Sadece iyi insanlar zamansız ölür." Sessizce güldü. "Ama St. Vincent gibi herifler başkalarına *onlarca yıl* eziyet edebilmek için uzun süre yaşarlar."

Hizmetçinin yardımıyla Evie yıkanıp korse giymesini gerektirmeyen bol bir elbise giydi. Temiz ve nemli saçlarını sırtından aşağı uzanan upuzun bir örgü halinde ördü ve ayaklarına bir çift örgü terlik geçirdi. Sebastian'ın odasına

döndüğünde, Lillian'ın ortalığı toplamış ve pencereleri açmış olduğunu gördü. Beline önlük olarak kullandığı bir bez bağlamıştı, korsesi gibi o da ıslanıp lekelenmişti.

"Ona biraz et suyu hazırladım," dedi Lillian. "Yutması için çok uğraştım... Bilinci yerinde sayılmaz ama yaklaşık yarım bardak içirene dek ısrar ettim."

Önceki günün sabah saatlerinden beri Evie, Sebastian'a hiçbir şey içirememişti. "Sen harika bir..."

Lillian, "Evet, evet, biliyorum," diyerek ciddiyetsiz bir şekilde kelimeleri geçiştirdi. Övülmekten pek hoşlanmazdı. "Tepsin getirildi... Pencerenin yanındaki masanın üzerinde. Hepsini bitir, canım. Sana zorla bir şeyler yedirmek hiç hoşuma gitmez."

Evie itaatkâr bir şekilde oturup dişlerini hafifçe yağlanmış tosta geçirirken, Lillian Sebastian'ın alnındaki bezi değiştiriyordu. "Kabul etmeliyim," diye mırıldandı Lillian. "Bu kadar muhtaç bir haldeyken ondan nefret etmek çok zor. Ayrıca burada yaralı yatanın sen değil de o olması onun lehine." Yatağın kenarındaki sandalyeye oturup merakla Evie'ye baktı. "Böyle bir şeyi neden yaptığını anlamıyorum. O çok bencildir. Başka biri uğruna kendisini feda edebilecek türden bir insan değildir."

"Sandığın kadar bencil değil," dedi Evie ve çayını yudumlayarak lokmasını yuttu.

"Westcliff, St. Vincent'ın sana âşık olduğunu düşünüyor."

Hafifçe öksüren Evie kafasını kaldırıp ona bakmaya cesaret edememişti. "Ne-neden böyle düşünüyor ki?"

"St. Vincent'ı çocukluğundan beri tanıyor, düşüncelerini yüzünden rahatlıkla okuyabilir. Ayrıca Westcliff, St. Vincent'ın kalbini en sonunda senin kazanmanı tuhaf da

olsa mantıklı buluyor. Senin gibi bir kızın öyle bir adama... Hmmm tam olarak nasıl söylemişti? Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum ama... St. Vincent'ın en derin ve gizli fantezilerine hitap edebileceğini söyledi."

Evie acı ve umut göğsünün içinde sıkışırken yanaklarının kızardığını hissetti. Alaycı bir şekilde cevap vermeye çalıştı. "Hayalinde mümkün olduğunca çok kadınla birlikte olmanın olduğunu sanıyorum."

Lillian hafifçe güldü. "Canım, bu St. Vincent'ın hayali değil ki gerçeğin ta kendisi. Herhalde tanıdığı iyi ve doğru düzgün tek kız sen oldun."

"Hampshire'dayken seninle ve Daisy ile yeterince vakit geçirmişti," diye karşı çıktı Evie.

Bu sözler Lillian'ın daha çok hoşuna gitmişe benziyordu. "Ben hiç de hoş biri değilim, tatlım. Kız kardeşim de değildir. Bunca zamandır böyle yanlış bir kanıda olduğunu söyleme sakın."

Evie tabağındaki yumurta ve tostu bitirdiği sırada Lord Westcliff ve Cam kollarında çanaklar, şişeler, ilaçlar ve bir sürü tuhaf aletle içeri girdiler. Bir çift hizmetçi üstlerinden buharlar tüten ibriklerle ve katlı havlularla onlara eşlik ediyordu. Evie onlara yardım etmek istese de ondan geride durmasını istemişler ve sadece yarası açıkta kalacak şekilde Sebastian'ın gövdesinin yanlarına, bacaklarına ve kalçalarına havlular örtmüşlerdi.

"İlk önce biraz morfin verirsek daha iyi olur," dedi Westcliff. Bir çıtanın etrafına sıkıca doladığı bezle uzun saplı bir ilaçlı pamuk elde etmişti. "Bu işlem muhtemelen vurulmaktan daha çok canını yakacak."

"Yutmasını sağlayabilirim," dedi Lillian kararlı bir şekilde. "Evie, deneyebilir miyim?"

"Hayır, ben yaparım." Evie yatağın yanına gidip bardağa bir doz morfin şurubu koydu. Cam hemen yanında belirip ona katlı bir kâğıdın arasında yeşil küle benzeyen bir şey verdi.

"Akşamsefası," dedi. "Girdiğim ilk eczanede bulabildim. Bataklık yosununu bulmak biraz daha zor oldu... Ama ondan da biraz getirmeyi başardım."

Evie omzunu ona yaslayarak sessizce teşekkür etti. "Tozdan ona ne kadar vermeliyim?"

"St. Vincent'ın ölçülerinde bir adam için en az iki çay kaşığı vermelisin sanırım."

Evie bardağın içindeki kehribar rengi ilaca tozdan iki çay kaşığı koyunca sıvı kararda. Tadı görünüşünden daha kötü olmalıydı. Sebastian'ı bu karışımı yutmaya ikna edebilse bile kusmamasını umut ediyordu. Yatakta yanına oturup solgun lülelerini ve ateşten kavrulan yüzünü okşadı. "Sebastian..." diye fısıldadı. "Uyan. Biraz ilaç içmelisin..." Kolunu başının arkasına atıp onu kaldırmaya çalışırken bile Sebastian kıpırdamamıştı.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Lillian arkasından. "Çok nazik davranıyorsun, Evie. Et suyunu içebilecek kadar kendine gelmesi için onu sertçe sarsmak zorunda kalmıştım. Dur sana göstereyim." Evie'nin yanına oturdu ve yarı baygın adamı inleyip gözlerini aralayana dek sarstı, Sebastian ikisine de kim olduklarını bilmiyormuşçasına bakıyordu.

"Sebastian," dedi Evie nazikçe. "Sana ilaç getirdim."

Sebastian başını çevirmeye çalışırken yaralı kısmına binen baskı yüzünden canı çok yanmıştı. Güçlü kolunu savurmasıyla birlikte Evie ve Lillian'ın kendilerini yatağın dışında bulmaları bir oldu. Yere düşen Lillian, "Off!" diye

homurdanırken Evie bardağın içindekilerin dökülmemesine uğraşıyordu.

Nefes nefese sayıklayan Sebastian sakinleşmişti ama vücudu titriyordu. Evie karşı koymasından hoşlanmasa da kocasının hâlâ kuvvetli olduğunu görmekten memnundu, ölü gibi yatmasına kıyasla bu halini tercih ederdi.

Ama Lillian onunla aynı görüşte değildi. "Onu bağlamak zorundayız," dedi ters bir şekilde. "Yarasıyla ilgilenirken onu hareketsiz tutmamız mümkün değil."

Evie, "Bağlanmasını istemiyorum..." demek üzereyken Cam, Lillian'a katılarak onu şaşırttı.

"Leydi Westcliff haklı."

Evie yerden kalkarken hiçbir şey söylemedi. Elini Lillian'a uzatıp ayağa kalkmasına yardımcı olduktan sonra Sebastian'ın titreyen vücuduna baktı. Yine gözlerini kapatmıştı, parmakları sanki hava dışında bir şeye tutunmak istercesine istemsizce seğiriyordu. Öylesine hayat dolu bir adamın dudakları kurumuş, gözlerinin etrafında siyah halkalar oluşmuş bir halde solgun ve hareketsiz bir şekilde yattığına inanmak imkânsızdı.

Evie ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Kararlı bir şekilde birkaç temiz bez alıp Sebastian'ın yarı çıplak vücudunun üstünden Cam'e uzattı.

Yatağın her ucuna gidip Sebastian'ın kollarını ve bacaklarını ustalıkla demir karyolaya bağlayan genç adamın suratı asıktı. "Şimdi ona ilacı verebilir miyim?" diye sordu Evie'ye bakarak.

"Ben veririm," dedi Evie ve tekrar Sebastian'ın yanına tırmandı. Başının arkasına bir yastık yerleştirdikten sonra parmaklarıyla burnunu tıkadı. Sebastian nefessiz kaldığı anda ateş düşürücü koyu ilacı ağzına döktü. Öksürmeye

başlayan Sebastian kusacak gibi olmuştu ama neyse ki çok fazla iş çıkarmadan ilacı yutmuştu. Cam etkilenmişçesine kaşlarını kaldırmışken, Sebastian bağlı kollarını çaresizce çekiştirip küfrediyordu. Üzerine doğru eğilen Evie onu okşayarak sakinleştirdi, afyon kokulu nefesi hafifçe yüzüne dokunurken ona sevgi sözcükleri fısıldıyordu.

Sebastian nihayet sakinleştiğinde Evie, Lillian'ın her ikisine de birden tuhaf bir şekilde baktığını gördü. Gördüklerine inanamıyormuşçasına kahverengi gözlerini kısmış hafifçe kafasını sallıyordu. Evie, Lillian'ın Sebastian'ı sadece kibirli, giyimine özen gösteren ve Westcliff'in malikânesinde dolaşan bir çapkın olarak tanıdığından, onu bu şekilde görmesinin çok şaşırtıcı olduğunu düşünüyordu.

Bu sırada Westcliff ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını kıvırmıştı. Tüm odaya sinen berbat bir karışım hazırlıyordu. Kokulara karşı çok hassas olan Lillian suratını buruşturup titremişti. "Bu şimdiye dek karşıma çıkan en berbat kokuya sahip karışım."

"İçinde terebentin ruhu, sarımsak, sirke... Ve eczacının önerdiği gül yağı da dahil olmak üzere birkaç malzeme daha var," diye açıkladı Cam. "Ayrıca daha sonra üzerine bal lapası koymamızı söyledi, yaranın kötü kokmasını engellermiş."

Cam tahta bir kutu açıp içinden pirinç bir boru ve silindir şeklinde bir nesne çıkarınca Evie'nin gözleri kocaman açıldı.

"Bunlar da eczaneden," dedi Cam. Elinde tuttuğu alete gözlerini kısarak bakıyordu. "Enjektör. Ne yapmayı düşündüğümüzü anlattığımızda, derin bir yaranın ancak bu aletle yıkanabileceğini söyledi."

Aletleri, kimyasal maddelerin olduğu kapları, katlı bezleri ve havluları sırasıyla önüne dizen Westcliff durup iki kadına birden baktı. "Bu pek hoş olmayacak," dedi. "O nedenle, eğer midesi kaldıramayacak olan varsa..." Bakışları anlamlı bir şekilde suratını buruşturan Lillian'ın üstündeydi.

"Senin de bildiğin gibi bu tür şeylere dayanamıyorum," diye itiraf etti Lillian. "Ama gerekirse üstesinden gelebilirim."

Aniden kontun sakin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Şimdilik sensiz de idare edebiliriz, sevgilim. Başka bir odaya geçmek ister misin?"

"Pencerenin kenarında otururum o halde," dedi Lillian ve hızla yataktan uzaklaştı.

Westcliff Evie'ye baktı, gözleriyle sessizce ona soru soruyor gibiydi.

"Nerede durmalıyım?" diye sordu Evie.

"Sol tarafımda. Birçok havlu ve beze ihtiyacımız olacak, gerektiğinde ıslanan havluları değiştirebilirsen..."

"Evet, elbette." Cam sağ tarafında dururken Evie de sol tarafındaki yerini almıştı. Westcliff'in sert ve kararlı profiline bakınca, her zaman göz korkutucu bulduğu bu güçlü adamın kendisine ihanet eden bir arkadaşı için bu kadar zahmete girdiğini görmek inanılmaz diye düşündü. İçi minnettarlıkla dolmuştu ve gömleğinin ucunu hafifçe çekiştirmesine engel olamadı.

"Lordum... Başlamadan önce size söylemem gereken..."

Westcliff başını eğdi. "Evet?"

Sebastian kadar uzun boylu olmadığı için Evie'nin parmak ucuna yükselip yanağına bir öpücük kondurma-

sı pek de zor olmamıştı. Şaşkın kara gözlerinin içine bakarak, "Ona yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi. "Siz tanıdığım en onurlu adamsınız." Söyledikleri, Westcliff güneşte bronzlaşan teninin kızarmasına neden olmuştu, karşılaştıkları andan itibaren kont ilk defa ne diyeceğini bilemiyordu.

Odanın diğer ucundan onları izleyen Lillian gülümsedi. "Asıl amacının o kadar kahramanca olduğunu sanmıyorum," dedi Evie'ye. "St. Vincent'ın yarasının üstüne tuz dökme fırsatının çok hoşuna gittiğine eminim." Şakacı sözlerine rağmen Westcliff'in ince ve parlak neşteri eline alıp yarayı yavaşça açarak iltihabı akıttığını görünce aniden rengi solan Lillian sandalyeyi kavramıştı.

Verdikleri yüksek dozdaki morfine rağmen Sebastian acıyla kıvranıp boğazından anlaşılmaz iniltiler çıkarıyordu. Cam olabildiğince az hareket etmesi için onun iyice yatağa bağlanmasına yardım etti. En zorlu kısım Westcliff yarayı tuzlu su ile yıkarken başlamıştı. Enjektör yarasına battıkça çırpınan Sebastian altındaki havlular tuzlu su karışımı ve taze kanla ıslanırken var gücüyle bağırıyordu. Westcliff sakin ve dikkatliydi, hemen hemen her doktorun hayran kalacağı bir hızla çalışıyordu. Nasıl olduysa Evie kendi ıstırabını kontrol altına almayı başarmış, en az Westcliff ve Cam kadar tarafsız bir şekilde hareket etmeye başlamıştı. Düzenli bir şekilde kirli havluları alıp kocasının altına yenilerini seriyordu. Çok geçmeden Sebastian'ın bayılıp gevşemesiyle Evie oldukça rahatlamıştı, artık tedavisinin farkında olmayacaktı.

Westcliff yarasını iyice temizler temizlemez terebentin karışımına batırdığı pamuklu çubukla yarayı tamamen ıslattı. Kenara çekilip Cam'in temiz bir musline sardığı

bataklık yosununu bala batırdıktan sonra yaranın üstüne sarışını dikkatle izledi. "Hepsi bu," dedi genç adam büyük bir memnuniyetle. O sırada Sebastian'ın kollarının ve bacaklarının bağlı olduğu bezleri çözüyordu. "Hemen iyileşmeye başlayacaktır. Birkaç gün boyunca aynı lapayla yarasını saracağız, sonra yarasının kapanması için bataklık yosununu bırakacağız." Hep birlikte Sebastian'ın belini sargı beziyle sardılar ve yatağın temiz ve kuru olması için ıslak çarşafları değiştirdiler.

Her şey bittiğinde, artık kendisini tutmak zorunda olmadığını hisseden Evie tepeden tırnağa titremeye başladı. Şaşkınlıkla Westcliff'in bile bitkin göründüğünü fark etti, yüzünde biriken ter damlalarını temiz bir bezle sildikten sonra derin bir nefes almıştı. Lillian hemen kocasının yanına gidip kollarını etrafına doladı ve kulağına sevgi sözcükleri fısıldadı.

Özellikle hitap ettiği biri olmadan, "Lapayı ve sargıyı günde iki kez değiştirmeliyiz, sanırım," dedi Cam ellerini sabunlu suyla yıkarken. "Eğer geceyarısına dek ateşi azalmazsa, akşamsefasının dozunu iki katına çıkarırız." Evie'nin yanına gelmesini işaret edip onun da ellerini ve kollarını yıkadı. "Kont yarasını yıkarken beklediğim kadar kötü görünmüyordu."

Evie yorgun bir şekilde başını salladı, Cam ıslak ellerini kurularken genç kadın bir çocuk gibi görünüyordu. "Daha fazla umutlanamam. İyileşeceğine inanamam..." Ayaklarının altındaki zemin kayar gibi olduğunda sesi zayıflamıştı, dengesini korumak için beceriksizce silkelendi. Cam onu hemen yakalayıp sert göğsüne doğru kaldırdı. "Yatma vakti," dedi onu kapıya doğru taşırken.

"Sebastian..." diye mırıldandı Evie.

"Sen dinlenirken biz onunla ilgileniriz."

Evie'nin başka bir seçeneği yoktu, uykusuzluktan vücudu daha fazla çalışmayı reddetmişti. Hatırladığı en son şey Cam'in onu kendi yatağına yatırıp küçük bir kız gibi çarşafları üstüne çektikten sonra kenarlarını sıkıştırmasıydı. Kaygan, buz gibi soğuk çarşafların altında vücut ısısı normale döner dönmez rüya görmediği derin bir uykuya daldı Evie.

Evie küçük bir ateşin neşeli ışıltısıyla uyandı. Komodinin üstünde bir mum yanıyordu ve yatağın kenarında biri oturuyordu... Lillian... Saçları ensesinde topluyken darmadağınık ve yorgun görünüyordu.

Evie yavaşça doğrularak gözlerini ovuşturdu. "Akşam oldu mu?" diye sordu boğuk bir sesle. "Tüm öğleden sonra boyunca uyumuş olmalıyım."

Lillian alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bir buçuk gün boyunca uyudun, canım. Bay Rohan kumarhaneyi yönetirken Westcliff ile birlikte St. Vincent'a baktık."

Evie dilini kuruyan ağzının içinde gezdirip yerinden biraz daha doğruldu. Sormaya tereddüt ederken kalbi korkuyla atmaya başlamıştı. "Sebastian... O iyi mi?"

Lillian Evie'nin çatlamış olan ellerini tuttu ve "Önce hangisini duymak istersin... İyi haberi mi, kötü haberi mi?" diye sordu nazikçe.

Konuşmakta güçlük çeken Evie kafasını salladı. Gözlerini kırpmadan arkadaşına bakarken dudakları titriyordu.

"İyi haber," dedi Lillian. "Ateşi düştü ve yarası artık leş gibi kokmuyor." Sözlerine devam ederken gülümsedi. "Kötü habere gelince, hayatının sonuna dek onunla evli olmaya dayanman gerekecek."

Evie gözyaşlarına boğuldu. İçini çektikçe omuzları titrerken gözlerini sıkıca yumdu. Lillian'ın parmaklarını daha sıkı bir şekilde tuttuğunu hissetti.

"Evet," dedi Lillian kuru bir sesle. "Onun yerinde benim kocam olsaydı, ben de ağlardım... Ama tamamen farklı sebeplerden ötürü." Evie içini çekerken hıçkırarak güldü, kafasını sallarken yaşlı gözlerini kırpıştırıyordu. "Bilinci yerinde mi? Konuşabiliyor mu?"

"Evet, sürekli seni sordu ve seni uyandırmayı reddettiğim için çok sinirlendi."

Ellerini gözlerinden çeken Evie buğulu gözlerle arkadaşına baktı. "Na-nankörlük etmek istemediğinden eminim," dedi çabucak. "Yaptığınız onca şeyden sonra..."

"Onun için özür dilemene gerek yok," dedi Lillian acı bir şekilde. "Onu yeterince iyi tanırım. Bu yüzden kendisinden başka birini önemseyebileceğine hâlâ inanmıyorum... Belki biraz... Birazcık seni önemseyebilir. Ama eğer seni mutlu ediyorsa, sanırım ona katlanmak zorundasın." Burnunu buruşturdu, kötü bir koku almış gibi görünüyordu ve en sonunda kokunun elbisesinin kolundan geldiğini fark etti. "*Ah*... Neyse ki ailemin bir sabun şirketi var. Çünkü o kahrolası lapanın kokusundan kurtulmak için yüz kalıp sabuna ihtiyacım olacak."

"Onunla ilgilendiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az," dedi Evie hararetli bir şekilde.

Yataktan kalkan Lillian gerinip omuzlarını silkti. "Hiç önemi yok," dedi neşeli bir sesle. "St. Vincent'ın bana borçlu olmasına tamamen değdi. Bundan sonra bana her baktığında onu hasta yatağında çıplak ve bilinçsiz bir şekilde gördüğümü hatırlayacak."

"Onu çıplakken mi gördün?" diye sordu Evie kaşlarını saçlarının hizasına kaldırarak.

Umursamaz bir şekilde, "Ah," dedi Lillian kapıya doğru ilerlerken. "Ara sıra gözümün ucuyla bakmış olabilirim. Yarasının olduğu yer düşünülürse görmemem imkânsızdı." Kapının eşiğinde durup Evie'ye yaramaz bir bakış attı. "Kabul etmeliyim ki arada sırada duyduğum dedikodular... Tamamen asılsızmış."

Evie şaşkın şaşkın, "Ne dedikodusu?" diye sorarken Lillian sessizce kahkaha atarak odayı terk etti.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

Yirminci Bölüm

Henüz bir hafta geçmeden, Sebastian çekilmez bir hasta olduğunu kanıtlamıştı. Yeterince iyileşme göstermişti ama memnun olacağı kadar hızlı iyileşmiyordu, bu yüzden de mantık sınırlarını zorlayarak çevresindekileri çileden çıkarıyordu. Her zamanki kıyafetlerini giyip normal yiyecekler yemek istiyor, Evie'nin ikazlarına inatçı bir şekilde aldırış etmeyerek yatağından kalkıp üst katın balkonlarında dolaşmak için ısrar ediyordu. Gücünün geri dönmeye yetmeyeceğini, iyileşmesini zamana bırakması ve sabırlı olması gerektiğini bilse de Sebastian kendisine engel olamıyordu.

Daha önce başkalarına hiç bağımlı olmamıştı... Ve şimdi, hayatını Westcliff, Lillian, Cam ve herkesten önemlisi Evie'ye borçlu olması hiç alışık olmadığı minnettarlık ve utanç duygusunun içinde kabarmasına neden oluyordu. Hiçbirinin gözlerinin içine bakamıyordu, o nedenle tek çıkış yolu küstahlığa sığınmaktı.

Onun için en zor anlar Evie ile yalnız kaldığı zaman-

lardı. Evie odaya her girdiğinde, korkutucu bir bağ, alışık olmadığı bir duygu hissediyordu ve kendi içinde verdiği bu savaş onu tüketene dek bu duyguyla mücadele ediyordu. Onunla bir tartışma çıkarıp aralarını açarsa belki işe yarayabilirdi. Fakat Evie sonsuz bir sabır ve ilgiyle tüm ihtiyaçlarını yerine getirirken böyle bir şey mümkün değildi. Ondan bir kez olsun minnettarlık beklediğini ima etmediği halde karısını suçlayamazdı. Etrafında dört dönerek onunla nazikçe ilgilenip, çağırmadıkça anlayışlı bir şekilde onu yalnız bıraktığı için karısını suçlayamazdı.

Daha önce hiçbir şeyden korkmayan Sebastian, Evie'nin kendi üzerindeki gücünden dehşete düşüyordu. Ayrıca her dakika yanında olmak, ona bakmak ve sesini dinlemek istemesinden de korkuyordu. Ona dokunmak için can atıyordu. Teni sanki bu duygu vücudunun dokusuna işlenebilirmişçesine onun her dokunuşunu içine çekiyordu. Bu cinsel ihtiyaçtan öte bir şey... Çaresi olmayan bir bağımlılık gibiydi.

Joss Bullard'ın Evie'yi öldürmeye çalışmış olması Sebastian'ın canını daha da sıkıyordu, olanlara karşı verdiği tepki mantıkla yatıştırılamayacak olan içindeki ilkel bir yerden geliyordu. Bullard'ın kanını son damlasına kadar akıtmak istiyordu. Aşağılık herifi paramparça etmeliydi. Kendisi hasta yatağında çaresizce yatarken, Bullard'ın elini kolunu sallayarak Londra'da gezindiğini bilmek onu deli ediyordu. Bu konuda görevlendirilen polis müfettişinin Bullard'ı bulabilmek için ellerinden geleni yaptıklarını söylemesi de onu hiç yatıştırmamıştı. Bu yüzden Sebastian Cam'i odasına çağırıp derinlemesine bir araştırma yapılabilmesi için ona aralarında eski Bow Caddesi habercilerinden biri de olan birkaç özel dedektif tutmasını söyle-

mişti. Bu sırada Sebastian'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu, zorunlu hareketsizliği yüzünden deliye dönüyordu.

Ateşi düştükten beş gün sonra Evie kocasının odasına küvet getirilmesini istedi. Yıkanma fırsatı hoşuna giden Sebastian, Evie tıraş olmasına ve saçlarını yıkamasına yardım ederken sıcak suyun tadını çıkarıyordu. İyice temizlenip kurulandıktan sonra yeni yapılan yatağına dönüp Evie'nin yarasını sarmasına izin verdi. Kurşunun bıraktığı delik o kadar hızlı iyileşiyordu ki yosun lapası sarmayı bırakmışlardı, artık sadece temiz kalması için ince bir bezle sarıyorlardı. Hâlâ sık sık sancılanıyor ve hafif bir ağrı duyuyordu ama Sebastian bir iki gün içinde günlük hareketlerin çoğunu zorlanmadan yapabileceğini biliyordu. En sevdiği aktivite dışında, çünkü Evie ile yaptığı şeytani pazarlık gereğince bu ona hâlâ yasaktı.

Elbisesinin önü banyo sırasında tamamen ıslandığından Evie üstünü değiştirmeye gitmişti. Sebastian o gittikten yaklaşık iki dakika sonra yatağının yanındaki gümüş zili çaldı.

Evie üzerinde sabahlığıyla hemen Sebastian'ın odasına döndü. "Ne var?" diye endişeli bir şekilde sordu. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"Yarana mı bir şey oldu? Canın mı acıyor?"

"Hayır."

Yüzündeki ifade değişmiş, endişenin yerini rahatlama almıştı. Yatağa yaklaşıp zili yavaşça Sebastian'ın elinden alarak komodinin üstüne koydu. "Bildiğin gibi," dedi gelişigüzel bir şekilde. "Gerektiği zamanlarda kullanmayı öğrenmediğin takdirde o zilin içindeki metali çıkarabilirim."

"Zili sana ihtiyacım olduğu için çaldım," dedi Sebastian onu tersleyerek.

"Demek öyle?" diye sordu Evie kusursuz bir sabırla.

"Perdeler. Perdeleri biraz daha açmanı istiyorum."

"Bunun için bekleyemedin mi?"

"Burası çok karanlık. Biraz daha ışığa ihtiyacım var."

Evie pencereye doğru gidip kadife perdeleri açtı ve kış güneşinin solgun ışığının gölgesinde durdu. Saçları açıkken kızıl lüleleri neredeyse beline geliyordu ve bu haliyle Titian'ın tablolarındaki bir modele benziyordu. "Başka bir şey?"

"Suyumun içinde toz var."

Çıplak ayaklarla yatağa doğru giden Evie, yarı dolu su bardağını alıp dikkatle inceledi. "Ben hiçbir şey göremiyorum."

"Orada işte," dedi Sebastian somurtkan bir şekilde. "Bu konuyu tartışacak mıyız, yoksa bana temiz su getirecek misin?"

Dilini ısırıp kendisine hâkim olmaya çalışan Evie lavaboya gidip bardağı boşalttı ve tekrar ona bir bardak su doldurdu. Bardağı geri götürüp komodinin üstüne koyduktan sonra sabırsızca ona baktı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Sargım çok sıkı."

Sebastian talepte bulundukça, Evie sinir bozucu bir şekilde bu duruma sabrediyor gibi görünüyordu. Üzerine doğru eğilip ondan biraz dönmesini istedi, sargı bezini hafifçe gevşettikten sonra uçlarını tekrar içeri soktu. Soğuk ve narin parmak uçlarını sırtında hissedince Sebastian'ın nabzı hızla atmaya başladı. Lülelerinden biri kayıp omzunun üstüne düşmüştü. Tekrar sırtüstü dönen Sebastian

ona bu kadar yakın olduğu için hissettiği mutlulukla mücadele ediyordu.

Acınası bir halde Evie'nin yüzüne bakıyordu... Biçimli dudaklarına, ipeksi tenine, karşı konulmaz bir şekilde serpilmiş çillerine. Evie elini hafifçe göğsüne, gümbür gümbür atan kalbinin üstüne koymuş boynundaki zincire takılı yüzükle oynuyordu.

"Çıkar şunu," diye homurdandı Sebastian. "Lanet şey sinirimi bozuyor. Ayrıca araya giriyor."

Yan tarafa doğru çevirdiği yüzüne bakarak, "Nasıl araya giriyor?" diye fısıldadı Evie.

Sebastian teninin sıcak, temiz ve kadınsı kokusunu alabiliyordu, duyuları aniden keskinleşmişti. "Sadece çıkar ve komodinin üstüne koy," diyebildi güçlükle nefes aldıktan sonra.

Emrine aldırış etmeyen Evie hafifçe yatağa oturup açık saçlarının uçları Sebastian'ın göğsüne değene dek eğildi. Sebastian kıpırdamıyordu ama parmağıyla çenesine dokununca hafifçe titredi. "Seni çok iyi tıraş etmişim," dedi halinden memnun bir ifadeyle. "Belki bir iki noktayı gözden kaçırmış olabilirim ama en azından yüzünü parça parça etmedim. Kıpırdamamış olman işime yaradı."

"Kıpırdamaya korkuyordum," diye karşılık verince Evie neşeli bir ses çıkardı.

Artık bakışlarını ondan alamayan Sebastian, Evie'nin gülümseyen gözlerine bakıyordu... Yusyuvarlak ve şaşırtıcı bir şekilde masmaviydiler.

"Neden zili bu kadar sık çalıyorsun?" diye fısıldadı Evie. "Kendini yalnız mı hissediyorsun? Öyleyse söylemen yeterli."

"Ben kendimi asla yalnız hissetmem." Soğukkanlı bir

şekilde söylemişti bu sözleri ve Evie'nin geri çekilmediğini görünce huzursuz olmuştu.

"O halde, gidebilir miyim?" diye sordu kibarca.

Sebastian içindeki hainliğin giderek ısındığını, açılıp saçılarak her yere yayıldığını hissediyordu. "Evet, git," dedi ve gözlerini kapatıp genç kadının kokusunu ve yakınlığını aç bir şekilde içine çekti.

Ama Evie gitmemiş, kalp atışları işitilebilir hale gelene dek sessizlik uzamaya devam etmişti. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin, Sebastian?" diye sordu en sonunda.

Tüm iradesiyle sesine hâkim olmaya çalıştı. "Pek sayılmaz."

"Tahminlerime göre bu odadan çıkar çıkmaz o zili tekrar çalacaksın. Ama zili ne kadar çalarsan çal ya da ne kadar sık koşarak yanına gelirsem geleyim, bana gerçekten ne istediğini söylemeyi başaramayacaksın."

Sebastian gözlerini araladı... Ama bu bir hataydı. Yüzü ona o kadar yakındı ki yumuşak dudakları sadece birkaç santim uzağındaydı. "Şu an tek isteğim biraz huzur," diye homurdandı. "O yüzden, izin verirsen..."

Dudakları dudaklarına dokunmuştu, sıcak ve tatlıydı, dilinin baş döndürücü dokunuşunu hissedebiliyordu. Tutkunun bent kapağı açılmıştı ve daha önce bildiği her şeyden daha güçlü olan saf mutluluğun içinde boğulmak üzereydi. Başını itmek istercesine elini kaldırmıştı ama bunun yerine titreyen parmaklarıyla saçlarını tutup onu kendisine doğru çekti. Açgözlü bir şekilde onu öpüp dilini tatlı ağzının içinde gezdirirken kızıl lüleleri avuçlarının içindeydi.

Evie öpüşmeyi sonlandırdığında Sebastian küçük bir çocuk gibi nefes nefese kaldığını görünce utandı. Dudak-

ları pembe ve ıslaktı, kızaran yanaklarının üstündeki çilleri altın tozu gibi parıldıyordu. "Ayrıca," dedi tuhaf bir ses tonuyla. "İddiayı kaybedeceğini düşünüyorum."

Öfkelenerek bir anda aklı başına gelen Sebastian kaşlarını çattı. "Başka kadınların peşinden koşabilecek bir durumda olduğumu mu sanıyorsun? Birini yatağıma getirmediğin sürece ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum..."

"İddiayı başka bir kadınla birlikte olarak kaybetmeyeceksin," dedi Evie. Elini sabahlığının yakasına götürüp kasıtlı bir şekilde düğmelerini açmaya başladığında gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Hafifçe elleri titriyordu. "Benimle kaybedeceksin."

Ayağa kalkıp sabahlığını çıkarırken Sebastian gözlerine inanamayarak onu seyrediyordu. Çırılçıplaktı, serin hava yüzünden göğüs uçları dikleşip kızarmıştı. Evie kilo vermişti ama göğüsleri hâlâ yuvarlak ve kusursuzdu, kalçaları belinin kıvrımından itibaren güzelce genişliyordu. Bakışları kalçalarının arasındaki kızıl üçgene kayınca içini şiddetli bir istek kapladı.

Sesinin titrediğinin farkındaydı. "Beni iddiayı kaybetmeye zorlayamazsın. Bu hile yapmak demek."

"Sana hile yapmayacağıma dair söz vermedim," dedi Evie neşeli bir şekilde ve çarşafların altına girerken soğuktan ürperdi.

"Hayır, seninle iş birliği yapmayacağım. Ben..." Vücudunun hafif ağırlığını kendisine doğru verdiğini hissedince nefesi kesildi, bacağını bacaklarının arasına sokarken mahrem yerlerindeki tüyler tenine batmıştı. Evie onu öpmeye çalışırken başını çekti. "Yapamam... Evie..." Zihni temkinli bir şekilde onu vazgeçirecek bir şeyler arıyordu. "Çok güçsüzüm."

İstekli ve kararlı olan Evie başını tutup yüzünü kendisine doğru çevirdi. Gülümseyerek, "Zavallı şey," diye mırıldandı. "Merak etme. Canını yakmam."

"Evie," dedi boğuk bir sesle, tahrik olmuş, çileden çıkmış ve yalvarır bir halde. "Üç ay boyunca cinsel ilişkiye girmeden dayanabileceğimi sana ispat etmeliyim... Hayır, öyle yapma. Lanet olsun, Evie..."

Evie çarşafların altında kaybolup sert göğsünden başlayarak sargısını yerinden oynatmamaya özen göstererek karnına doğru öpücükler konduruyordu. Sebastian doğrulmak için çabaladığında henüz tam olarak iyileşmeyen yarasına keskin bir ağrı saplanmış ve inleyerek tekrar yatağa çökmesine neden olmuştu. Ve sonra Evie sertleşmiş erkekliğine vardığında tamamen farklı nedenlerden ötürü inlemeye başladı.

Evie'nin daha önce böyle bir şey yapmadığı anlaşılıyordu... Teknik hakkında pek bir şey bilmediği gibi erkek vücudunu da çok az tanıyordu. Ama bu onun masum bir hevesle devam etmesine engel olmuyordu; hassas tenine küçük öpücükler konduruyor ve inlediğini duydukça oyalanıyordu. Sıcak elleriyle tecrübesizce ona dokunuyordu, dudaklarıyla deneme yaparken dilini titreyen erkekliğinin üzerinde geziyor, ne kadarını ağzına alabileceğini keşfetmeye çalışıyordu. Sebastian çarşafları avuçlarının içinde sıkıyordu, vücudu sanki bir işkence aletinin üzerinde gerilmiş gibiydi. Hissettiği zevk tüm vücuduna yayılıyor ve beynine net bir şekilde düşünememesine neden olan çılgınca mesajlar gönderiyordu.

Başka kadınlara dair anıları aklından sonsuza dek uçup gitmişti... Artık sadece Evie vardı, kızıl saçları karnının ve kalçalarının üzerine dağılmıştı, sataşan parmakları ve me-

raklı dudakları ona daha önce hissetmediği ızdıraba benzer bir zevk veriyordu. Sebastian inlemesine daha fazla engel olamadığında, Evie dikkatle üzerine çıkıp bacaklarını açarak oturdu, güneşte tembellik yapan dişi bir aslan gibi yavaşça göğsüne doğru tırmanıyordu. Dudaklarını öpmeden önce Sebastian kızaran yüzüne bir an bakabilmişti. Pembe göğüs uçlarını göğsündeki tüylerin üzerinde hissedebiliyordu... Ona sürtünüyordu, altındaki vücudun sert sıcaklığı memnuniyetle mırıldanmasına neden oluyordu.

Elini kalçalarının arasına doğru kaydırdığını hissedince bir an nefes alamadı. O kadar sertleşmişti ki erkekliğini kalçalarının arasına yerleştirmeden önce karnından uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. Onu sıcak vücuduna almaya çalışırken kızıl tüyleri son derece hassas tenini gıdıklıyordu.

"Hayır," dedi Sebastian girdikleri iddiayı hatırlayarak. "Şimdi olmaz. Evie, hayır..."

"İtiraz etmeyi bırak. Ben bile evlendiğimiz gece bu kadar olay çıkarmamıştım ve ben bakireydim."

"Ama istemiyorum... Ah *Tanrım*. Yüce Tanrım..."

Erkekliğinin başını içine almıştı, o kadar dar ve yumuşaktı ki Sebastian'ın nefesi kesilmişti. Evie acıyla kıvrandı, onu iyice içine almaya çalıştığı sırada eli hâlâ erkekliğindeydi. Kendisini içine almakta güçlük çektiğini gören Sebastian daha fazla sertleşmiş, tüm vücudu heyecandan kızarmıştı. En sonunda sertliğin yumuşaklığın içine doğru yavaş ve mucizevî kayışı gerçekleşmişti.

Sebastian'ın başı yastığa düşmüştü, büyük bir tutkuyla gözlerini kısmış genç kadının yüzünü seyrediyordu. Evie hoşlandığını belirtircesine mırıldanıyordu, gözlerini sımsıkı kapatıp onu içine almaya konsantre olmuştu. Dikkatle

hareket ediyordu, ritim tutamayacak kadar tecrübesizdi. Genelde sevişirken oldukça sessiz olan Sebastian, dolgun vücudu üzerinde kalkıp indikçe ve ıslak derinliklerine iyice girdikçe yalvararak sevgi sözcükleri mırıldanıyordu.

Bir şekilde onu kendisine daha yakın durmaya ikna etmişti, vücudunun büyük bir bölümünü Sebastian'ın vücuduna yaslayarak aralarındaki açıyı ayarlıyordu. Evie bir an canını acıtmaktan korktuğu için karşı çıktı ama Sebastian onu elleriyle başından tuttu. "Evet," diye sesi titreyerek fısıldadı. "Öyle devam et, sevgilim. Evet. Üzerimde hareket et... Evet..."

Pozisyonlarının değiştiğini, ritmin hızla arttığını hisseden Evie nefesini verip hızla içini çekti. "Ah, bu çok..." Sebastian düzenli vuruşlarla içine girmeye başlayınca cümlesinin devamını getiremedi.

Tüm bildikleri en hassas yerlerinin birleştiği noktaya toplanmıştı. Evie'nin upuzun, kestane rengi kirpikleri yanaklarına doğru inerek odaklanamayan bakışlarını gizliyordu. Sebastian, pembeliğin yüzüne tırmanışını izliyordu. Sebastian ona bakakalmıştı, vücudunu onu tatmin etmek için kullanırken içi şiddetli bir sevgiyle dolmuştu. "Öp beni," diye boğuk bir sesle fısıldayıp şişen dudaklarını kendi dudaklarına doğru yaklaştırarak yavaşça dilini ağzının içine soktu.

Evie içini çekip ürperdi, açgözlü bir şekilde kalçalarını bastırıp onu derinliklerine çekiyordu. Sebastian kendisini ona bırakarak genç kadının dilediğince zevk almasına izin verdi. Evie üzerinde rahatlayıp soluklanmaya çalışırken ellerini terli sırtında gezdirdi, dolgun kalçalarına doğru inerken parmak uçlarıyla hafifçe onu inceliyordu. Kıpırdanıp kasılarak çaresizce karşılık vermesi hoşuna gitmişti. Her

zamanki gücü olsaydı, Evie kendisine yapılacakları tahmin bile edemezdi.

Bunun yerine bitkin bir halde yatağa uzandı, başı dönüyordu. Evie beceriksizce üzerinden kalkıp yanına sokuldu. Gücünün son damlasını kullanan Sebastian, eliyle saçlarını tutup yüzüne doğru götürüp parlak lülelerini yanaklarına sürdü. "Beni öldüreceksin," diye mırıldanınca omzuna dayadığı dudaklarının gülümsediğini hissetti.

"İddiayı kaybettiğine göre..." dedi Evie boğuk bir sesle. "Lord Westcliff'ten özür dilediğin için başka bir ceza bulmak zorundayız."

Sebastian, kelimeleri ağzından güçlükle çıkarmış olsa da, kumarhaneden ayrılmadan önce Westcliff ve Lillian'a pişman olduğunu belirten zoraki bir konuşma yapmıştı. Ama daha sonra, özrünün kabul edilmesinin özür dilemekten daha kötü bir şey olduğunu fark etmişti. Yine de özellikle Evie'nin olmadığı bir anda özür dilemişti.

"Bana Lillian söyledi," dedi Evie düşüncelerini okumuşçasına. Uykulu bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Yeni cezanın ne olması gerektiğini düşünüyorum."

"Bir şey bulacağından eminim," dedi karamsar bir şekilde ve gözlerini kapattıktan birkaç saniye sonra derin, iyileştirici bir uykuya daldı.

Ertesi gece Westcliff kumarhaneye geldiğinde, silahlı saldırıdan beri Sebastian'ın ilk defa oyun odasına gittiğini öğrenince çok şaşırmıştı. Evie ile birlikte ikinci katın balkonuna doğru yürürken, "Biraz erken, değil mi?" diye sordu. Cam'in kumarhanede artan güvenlik önlemlerinden biri olarak balkona yerleştirdiği bir çalışan tarafından

dikkatle izleniyorlardı. Bullard yakalanana dek tüm misafirler gizlice gözleneceklerdi.

Kaşlarını çatarak, "Kendisini zorluyor," diye yanıtladı Evie. "Zayıf görünme fikrine katlanamıyor... Ayrıca kendi gözetimi olmadan hiçbir şeyin doğru düzgün yapılamayacağını sanıyor."

Westcliff'in siyah gözlerinde bir gülümseme belirdi. "St. Vincent'ın bu mekâna karşı olan ilgisi oldukça içten görünüyor. İtiraf etmeliyim ki böyle bir sorumluluğu kendi isteğiyle üstlenmesini hiç beklemiyordum. Yıllardır vaktini hiçbir amacı olmadan, boşa harcıyordu... Ne kadar zeki olduğu düşünülürse bu israftan başka bir şey değil. Fakat anlaşılan o ki tek ihtiyacı olan yeteneklerine uygun bir yer bulmakmış."

Balkona vardıklarında ikisi de dirseklerini korkuluklara dayayıp tıka basa müşterilerle dolu olan ana oyun salonuna baktılar. Sebastian'ın altın rengi saçlarının ışıltısı Evie'nin gözüne ilişti, köşedeki masanın üstüne yarı oturmuş, etrafındaki adamlarla konuşurken rahat ve mutlu görünüyordu. On gün önce Evie'nin hayatını kurtardığı için insanların hayranlığını ve sempatisini kazanmıştı, özellikle de Times gazetesi onu bir kahraman olarak tasvir ettikten sonra. Bunun yanı sıra güçlü Westcliff ile arkadaşlığını yenilemiş olması Sebastian'ın daha da popüler olmasını sağlamıştı. Kumarhaneye her gün Lord ve Leydi St. Vincent'ın balolara, suarelere ve diğer sosyal etkinliklere katılmalarını rica eden bir sürü davetiye gönderiliyordu ancak çift yas tuttukları için hepsini reddediyordu.

Aralarında üzerlerine bolca parfüm sıkılmış ve kadın elleriyle yazıldığı belli olan mektuplar da vardı. Evie ne mektuplardan herhangi birini açmayı aklından geçirmiş ne

de gönderenlerin kim olduğunu sormuştu. Ofiste bir yığın halinde biriken mektuplar mühürlü ve el değmemiş bir halde duruyorlardı ama en sonunda Evie o sabah kocasına bu konuda bir şeyler söylemeye cesaret etmişti. Birlikte Sebastian'ın odasında kahvaltı ederlerken, "Okunmamış bir sürü mektubun var," demişti ona. "Ofisin yarısını kaplıyorlar. Mektupları ne yapalım?" Devam etmeden önce dudaklarında şeytani bir gülümseme belirmişti. "Dinlenirken sana onları okumamı ister misin?"

Sebastian gözlerini kısmıştı. "Hepsini at. Ya da en iyisi okunmamış halde geri gönder."

Verdiği cevap Evie'nin çok hoşuna gitmiş olsa da bunu ondan saklamak zorundaydı. "Başka kadınlarla yazışmana karşı çıkmam," demişti. "Birçok erkek böyle yapıyor, uygunsuz hiçbir yanı yok..."

"Ben yapmam." Sebastian ona uzun, dikkatli bir bakış atmıştı, sanki ne demek istediğini tamamen anladığından emin olmak istiyor gibiydi. "Artık olmaz."

Westcliff ile dirsek dirseğe duran Evie, kocasını sahiplenir bir şekilde izliyordu. İştahı tamamıyla geri gelse de Sebastian hâlâ çok zayıftı, şık takım elbisesi ona biraz bol geliyordu. Fakat omuzları geniş ve rengi sağlıklıydı, kaybettiği kilosu sadece yüzünün göz alıcı kemik yapısına dikkat çekmeye yaramıştı. Çok dikkatli bir şekilde hareket etse de kadınların hayran olduğu ve erkeklerin boşu boşuna taklit etmeye çalıştığı yırtıcı zarafete hâlâ sahipti.

Gözlerini kocasından alamayan Evie, Westcliff'e, "Onu kurtardığın için teşekkür ederim," dedi.

Kont ona yan yan baktı. "Ona evlenme teklif ettiğin gece onu sen kurtardın, Evie. Bu da delilik anlarının nadir de olsa insanı pozitif sonuçlara götüreceğine bir kanıt

olsa gerek. İzninle, aşağı inip St. Vincent'a Bay Bullard'ın aranmasına dair son gelişmeler hakkında bilgi vermek istiyorum."

"Onu bulabildiler mi?"

"Henüz değil. Ama yakında bulacaklar. Bullard'ın kullandığı tabancanın isim levhasını temizledikten sonra bile silaha işlenen ismi okumak imkânsızdı. Bu yüzden Manton ve Oğulları'na gidip onlara silahı ilk kimin satın aldığını sordum. Bir sürü kutunun ve eski kayıtların araştırılması sonucunda silahın on senelik olduğu ortaya çıktı. Bugün bana silahın bu gece parlamentoyla ilgili bir iş için Londra'ya dönecek olan Lord Belworth'e ait olduğundan emin olduklarını söylediler. Sabah onu ziyaret edip bu konuyu sormak istiyorum. Eğer Bullard'ın Belworth'un silahını nasıl eline geçirdiğini bulabilirsek, nerede olduğunu bulmamız kolaylaşabilir."

Evie endişeli bir şekilde kaşlarını çattı. "Bir milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehirde saklanan bir adamı bulmak imkânsız görünüyor."

"Neredeyse iki milyon," dedi Westcliff. "Yine de bulunacağına dair hiçbir şüphem yok. Yeterli kaynağımız ve başarılı olmak için isteğimiz var."

Tüm endişelerine rağmen yenilgiyi asla kabul etmeyen Lillian gibi konuştuğunu fark edince Evie gülümsemesine engel olamadı. Westcliff'in şaşkın bir şekilde kendisine baktığını gören Evie, "Lillian gibi iradeli bir kadınla ne kadar uyumlu olduğunu düşünüyordum," diye açıkladı.

Biricik eşinden bahsedildiğini duyan kontun gözleri ışıldadı. "Senden daha kararlı ya da iradeli olduğunu söyleyemem," diye karşılık verdi. Ve çabucak gülümseyerek ekledi: "O sadece bu konuda biraz daha gürültücü."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Yirmi Birinci Bölüm

Westcliff'in, Sebastian ile konuşmaya gitmesinin ardından Evie rahatlatıcı bir banyo yapmak için odasına döndü ve suyu yumuşatan kokulu yağdan küvete bolca döktü. Suyun içinde uzun süre kalınca nemlenen cildi gül gibi kokmaya başlamıştı. Sebastian'ın kadife astarlı ipek sabahlıklarından birini giydikten sonra kollarını birkaç kez katladı. Hizmetçiler küveti kaldırırken şöminenin önündeki bir sandalyeye kıvrılıp saçlarını fırçalamaya başladı. Hizmetçilerden biri, ismi Frannie olan siyah saçlı kadın kalıp odayı toplama işlerine girişti. Nevresimleri çıkarıp çarşafların arasında ısıtıcıyı gezdirdi.

Hizmetçi, "Odanızı hazırlayayım mı, hanımefendi?" diye dikkatle sordu.

Evie nasıl cevap vereceğini düşünürken başını hafifçe eğdi. Hizmetçiler, Sebastian'ın hastalığından önce bile Evie ile odalarının ayrı olduğunu biliyorlardı. Henüz aynı yatakta tek bir gece geçirmemişlerdi. Bu konuyu Sebastian'a nasıl açacağından pek emin olmasa da tüm olanlardan

sonra artık onunla oyun oynamak istemediğini biliyordu. Hayat vakit kaybetmeye değmeyecek kadar belirsizdi. Sebastian'ın ona sadık kalacağına dair hiçbir garanti yoktu. Evie'nin umut etmekten başka şansı da yoktu - önceleri evli olduğu adamın böyle bir inancı hak etmediğini hissetse de son zamanlardaki halinin hak edebileceğini düşünüyordu.

"Sanmıyorum," dedi hizmetçiye ve saçlarını fırçalamaya devam etti. "Bu gece bu odada kalacağım, Frannie."

"Emredersiniz, hanımefendi. Eğer isterseniz..."

Frannie cümlesini tamamlayamamıştı ve asla tamamlayamayacaktı çünkü her ikisi de uzun boylu vücuduyla Sebastian'ın içeri girdiğini fark etmişlerdi. Eşiğin biraz ilerisinde durup sırtını duvara yaslamış, sessizce karısını izliyordu. Ateşin sıcaklığına rağmen Evie'nin vücudundaki tüyler diken diken olmuş, belkemiği cinsel bir istekle ürpermişti.

Sebastian'ın duruşu rahattı, yakası açık ve kravatı gevşekti. Zarif yüzünde dans eden şöminenin ışığı antik dönemden kalan tanrı heykellerini andıran yüz hatlarını aydınlatıyordu. Tüm gücüne henüz kavuşmamış olsa da Evie'nin dizlerini titreten tehlikeli, erkeksi bir güçle etrafına ışık saçıyordu. Çıt çıkarmaması pek yardımcı olmuyordu, ışıltılı bakışları sinir bozucu bir yavaşlıkla üzerinde geziyordu. Çaresizce parmaklarının altında hissettiği ipeksi tenini ve üzerine bol gelen kıyafetlerinin altındaki sert kaslarını hatırlayınca Evie'nin yüzü kızardı.

Frannie hemen Evie'nin çıkardığı elbiseyi kapıp odadan dışarı çıktı.

Evie fırçasını bir kenara koyup belirsiz bir mırıltıyla ayağa kalktığında Sebastian onu izlemeye devam ediyor-

du. Duvardan uzaklaşarak ona doğru ilerledi, parmak uçlarını kalın sabahlığının üzerinden kollarının üst kısmında gezdirmeye başladı. Evie'nin kalp atışları hızlanmış, kadife ve ipek katmanlarının altındaki teni karıncalanmaya başlamıştı. Onu kendisine doğru yaklaştırıp dudaklarıyla kaşlarına, alnına ve elmacık kemiklerine dokunurken gözlerini kapattı. Sebastian'ın yanı sıra Evie de fazlasıyla tahrik olmuştu. Bir süre birbirlerine dokunmadan öylece durdular, sadece birbirlerinin yakınlığını hissediyorlardı.

"Evie..." Fısıldamasıyla saç hizasının bulunduğu yerdeki küçük tüyleri dikleşmişti. "Seninle sevişmek istiyorum."

Kanı adeta kaynayan bala dönüşmüştü. En sonunda kekeleyerek, "Bi-bir daha as-asla böyle söylemeyeceğini sanıyordum," dedi.

Elini yüzüne götürüp parmak uçlarını nazikçe yüzünde gezdirdi. Teninin taze ve karanfili andıran kokusu uyuşturucu gibi içine işlerken, Evie kendisine dokunduğu sırada uysalca duruyordu.

Elini boğazına doğru götüren Sebastian gömleğinin altını eliyle yoklayıp kalın zincire takılı evlilik yüzüğünü çıkardı. Sertçe çekip kopardı ve zinciri yere bıraktı. Sol eline uzanıp altın yüzüğü dördüncü parmağına geçirdiğinde Evie'nin nefes alışı hızlanmıştı. Evlilik töreni sırasında birbirlerine bağlandıkları gibi avuç içleri ve bilekleri karşılıklı olacak şekilde ellerini birleştirdiler. Alnını Evie'nin alnına yaklaştırıp fısıldadı, "Her tarafını doldurmak... Ciğerlerindeki havayı solumak... Ruhunda parmak izlerimi bırakmak istiyorum. Sana kaldıramayacağın kadar zevk vermek istiyorum. Seninle daha önce hiç kimseyle olmadığım gibi sevişmek istiyorum, Evie."

Evie o kadar şiddetle titriyordu ki ayakta durmakta güçlük çekiyordu. "Ya-yaran... Dikkatli olmalıyız..."

"O konuda senin endişe etmene gerek yok." Dudaklarına yumuşak, için için yanan bir öpücük kondurdu. Elini bırakıp vücudunu kendisine doğru çekti, iyice ona yapışana dek omuzlarına, sırtına ve kalçalarına büyük bir baskı uyguladı. Evie neredeyse kendisini korkutan bir çaresizlikle onu istiyordu. Yavaşça hareket eden dudaklarını kendi dudaklarıyla yakalamaya çalışırken Sebastian'ın hafifçe gülmesine neden olacak bir telaşla kıyafetlerini çıkarmaya uğraşıyordu. "Yavaş ol," diye mırıldandı. "Gece henüz yeni başlıyor... Ve seninle çok uzun bir süre sevişeceğim."

Bacakları titreyen Evie, Sebastian'ın ceketini daha sert bir şekilde çekiştirdi. "Da-daha fazla dayanamam," dedi hüzünlü bir şekilde.

Ceketini çıkarırken Sebastian'ın gülümsediğini gördü ve "Git, yatağa uzan, sevgilim," dediğinde ise sesindeki tutkuyu fark etti.

Minnettarlıkla isteğini yerine getiren Evie yatağa tırmandıktan sonra Sebastian'ın geri kalan kıyafetlerini çıkarışını izleyebilmek için hafifçe uzandı. Kaslı karnını saran beyaz sargı bezi, Evie'ye onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu hatırlattı. Duygulandığı için yüzünün gerildiğini hissetti. Sebastian onun için çok şey ifade ediyordu... Bu geceyi onunla geçireceğini bilmek içini ıstıraba benzer bir mutlulukla dolduruyordu. Ağırlığıyla yatak hafifçe çökmüştü, Evie yuvarlanıp ona doğru döndü, aralarında sadece sabahlık vardı. Göğsündeki koyu kumral tüylere dokunmak için elini uzattı, parmak uçları sık tüylerin arasına dalıp altındaki sert tenine ulaştı.

Sebastian dudaklarıyla Evie'nin yüzünü okşarken nefesi

onu titreten sıcak bir esinti gibi tenine çarpıyordu. "Evie... Son birkaç gündür bu yatakta yatarken hayatım boyunca düşünmekten kaçındığım şeyleri düşündüm. Daha önce sana bir eş ve aile istemediğimi söylemiştim. Çocuk sahibi olmanın..." Uzun bir süre duraksadı. "Ama gerçek şu ki... Benim çocuğumu doğurmanı istiyorum. Böyle bir şey için fırsatım olacağını bilene dek bunu ne kadar istediğimin farkında değildim. Sanıyordum ki..." Cümlesini yarıda bıraktığı anda dudaklarında kendiyle alay eden bir gülümseme belirdi. "Lanet olsun. Nasıl bir koca ya da baba olunur bilmiyorum. Ama bu iki konuda da standartlarının oldukça düşük olduğunu düşünürsek, seni mutlu etmek için hâlâ biraz şansım var." Onunla alay edercesine kaşlarını çattığını görünce gülümseyerek rahatladı. "Hamile kalmanı birçok şekilde engelleyebilirim. Fakat hazır olduğuna karar verdiğinde, bana söylemeni istiyorum..."

Evie dudaklarıyla onu susturdu. Sonraki ateşli dakikalar boyunca daha fazla konuşmaları imkânsızdı. Şaşkınlık verici bir zevke doğru yol aldığını hissediyordu, heyecan ve tutkunun kesişmesi tüm sesler, tüm dokunuşlar, tüm tatlar dayanamayacağı noktaya gelene dek duyularını genişletiyor gibiydi.

Sebastian sabahlığının kenarlarını solgun teninden ayırıp kuş tüyü güvesinin kanatları kadar hafif bir şekilde çıplak göğüslerini okşamaya başladı. Göğüs uçları şişip gerilmişti, ona dokunması için yanıp tutuşuyordu, en sonunda sertleşen göğüs uçlarından birini ağzının kadifemsi sıcaklığına alınca Evie rahatlayarak inledi. Önce sadece dilinin ucunu kullanıyordu, hiç durmadan yavaşça dokundukça anlaşılmaz sözlerle yalvararak kıvranmasına neden oluyor-

du. Giderek hararetlendi, ani vuruşlarla onu emiyordu ve her çekişle birlikte Evie'nin kasıkları sızlıyordu.

Kadife sabahlık aniden hassas tenine fazla gelmeye başlamıştı, daha fazla dayanamayan Evie üzerine yapışan kumaştan kurtulmak için kenarlarından çekiştirdi. Hafifçe mırıldanan Sebastian elini uzatıp ona yardım etti, kollarından çıkarıp kumaşı sırtından ve kalçalarından uzaklaştırdı. Dudaklarının arasından rahat bir nefes verip ona doğru yaklaştı ve kollarını Sebastian'ın çıplak omuzlarına doladı. Nazik ellerini vücudunda gezdirerek duyarlı sinirlerini harekete geçiriyordu. Evie ne düşünebiliyor ne de konuşabiliyordu, dudakları yavaşça teninde ilerlerken sadece onu okşayıp vücudunu daha açık pozisyonlar için ayarlayan Sebastian'a çaresizce karşılık veriyordu.

Meraklı erkeksi parmakları kalçalarının arasına doğru kayarak tahrik olan teninden gelen iksiri buldu. Islaklığı daireler çizerek aralarken yüzü kızaran Evie inliyor, Sebastian parmak uçlarını ona sataşırcasına vücudunun girişinde gezdiriyordu. "Sebastian... Lütfen, daha fazla bekleyemem..." Cümlesi yarıda kalmıştı, Sebastian onu çevirip kalçalarını kendine doğru çekerek vücutları iç içe geçmiş bir şekilde yan yatırdı. Ellerini aşağıya doğru götürüp kalçalarını ayırdığında bile etrafına doladığı kollarıyla ona kendisini güvende hissettiriyordu.

Evie erkekliğinin baskısını hissedip içine arkadan girdiğini fark edince şaşkınlıkla donakaldı. Nefesini tutarak yüzünü boynunun altını destekleyen kaslı koluna doğru çevirdi.

"Sakin ol," diye fısıldadı Sebastian. Saçlarını kulağından ve boynundan uzaklaştırıp tenini öptü. "Seninle böyle sevişmek istiyorum, sevgilim." Şefkatli parmaklarıyla onu

tutmuş, nazik bir şekilde masaj yapıyordu. Evie tamamen içine gireceğini sandığında geri çekilerek ona sataşıyordu. Evie kalçalarını ona doğru itmeye başlamıştı. Nihayet içine tamamen girdiğinde yüksek sesle inliyordu. Pozisyonları çok fazla hareket etmelerine izin vermediğinden Evie onu teşvik edercesine geriye yaslanırken kocasını daha da derinlere çekiyordu.

Saçlarının arasından Sebastian'ın sessizce güldüğünü duydu. "Çok sabırsızsın, sevgilim," diye fısıldadı. "Aceleye getirme... Tadını çıkarmaya bak. Gel, bana yaslan..." Üst kalçasından tutup dizinin üstünden geçirdi, böylece kalçalarını kısmen kendi kalçalarıyla desteklerken bacaklarını tamamen ayırmıştı. Daha derine kaydığını hissedince Evie hafifçe inledi, parmaklarıyla ritmik bir şekilde onu okşuyordu.

Aklını kaybetmek üzere olan Evie'nin tüm kasları gerilmişti, hazzını yavaş yavaş artırırken bekliyordu. Onu son ana götürüp geri çekiliyor, sonra biraz daha yaklaştırıp yine bekletiyordu ve en sonunda yatağın sarsılmasına neden olan kasılmalarla gelmişti.

Sebastian içinden çıktığında hâlâ sertti. Onu sırtüstü yatırıp dudaklarını dümdüz karnında gezdirirken karmakarışık saçları pagan altını gibi ışıldıyordu. Dizlerini kırıp yukarı doğru kaldırdığında Evie halsiz bir şekilde kafasını salladı. "Çok yorgunum," dedi kalın bir sesle. "Bekle, Sebastian..."

Diliyle tuzlu, ıslak tenini sakinleştirircesine yalarken Evie'nin itirazları en sonunda son bulmuştu. Dudaklarının yumuşaklığı onu rahatlatıp kalp atışlarını yavaşlatıyordu. Sabırla beklediği uzun dakikalar sonucunda, kadınlığının şişen kısmını ağzına alıp emmeye ve hafifçe ısırmaya

başladı. Ağzının hafif baskısıyla Evie geri çekildi. Kollarını kalçalarının etrafına dolayan Sebastian onu yukarı ittikten sonra genç kadının tadına bakmaya devam etti. Sanki Evie'nin vücudu artık kendisine ait değildi, sadece ona acı veren bu zevki almak için yaşıyordu. *Sebastian...* İsmini dile getiremese de o sessiz yalvarışı duymuş gibiydi, cevap olarak dudaklarıyla bir şey yapıp onu bir dizi göz kamaştırıcı doyuma ulaştırdı. Evie, her bittiğini sandığında vücuduna başka bir dalga yayılıyordu, en sonunda o kadar yorulmuştu ki ona durması için yalvarmak zorunda kalmıştı.

Üzerinde doğrulan Sebastian'ın gölgelenen yüzündeki gözleri parlıyordu. Evie bacaklarını açıp kımıldanarak onu karşıladı, kollarını kuvvetli sırtına dolamıştı. Sebatian tamamen içine girip onu doldurmuştu. Dudaklarını kulağına yaklaştırdığında gümbür gümbür atan kalbi yüzünden fısıldayışını güçlükle duyabiliyordu.

"Evie..." dedi Sebastian belirsiz bir sesle. "Senden bir şey istiyorum... Bir kez daha gelmeni istiyorum."

"Hayır," dedi güçsüzce.

"Evet. Geldiğini hissetmeliyim."

Yastığın üstündeki başını yavaşça hayır dercesine salladı. "Yapamam...Yapamam..."

"Evet, yapabilirsin. Ben sana yardım ederim." Ellerini üzerinde gezdirip vücutlarının birleştiği noktada durdu. "Daha fazla içine girmeliyim..."

Parmak uçlarıyla kendisine dokunduğunu hisseden Evie çaresizce inledi, tükenen kuvvetini becerikli bir şekilde harekete geçirmeye çalışıyordu. Heyecanlanan vücudu onu kabul etmek için açıldığında birdenbire daha derinle-

re girdiğini fark etti. "Hımm..." Sebastian mırıldanıyordu. "Evet, işte böyle... Çok tatlısın, sevgilim..."

Hafifçe büktüğü dizlerinin arasında, kalçalarının boşluğuna yerleşmiş sert bir şekilde salınıyordu. Evie kolları ve bacaklarıyla onu çevrelemiş, yüzünü ise sıcak boynuna gömmüştü, son bir kez daha inledi, kasılan ve gerilen teniyle onu parçalarcasına doruğa ulaştırmıştı. Sebastian, kendisini tamamen ona verirken Evie'nin kollarında titreyip dağılan saçlarının sıcaklığına ellerini kenetledi, tüm benliğiyle ona tapıyordu.

★ ★ ★

Evie geniş yatakta tek başına uyandığında ilk fark ettiği şey kar beyaz çarşafların üzerine serpilen açık pembe şeylerdi, sanki biri yatağın üstüne allık renginde şarap dökmüş gibiydi. Uykulu bir şekilde gözlerini kırpıştırarak dirseğinin üstünde doğruldu ve parmağının ucuyla pembe izlerden birine dokundu. Kaygan, pembe bir gül yaprağıydı, çiçeğinden koparılıp nazikçe çarşafın üstüne bırakılmıştı. Etrafına bakınınca hafif bir yağmur gibi üzerine gül yaprakları serpilmiş olduğunu gördü. Dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşirken tekrar hoş kokulu yatağa uzandı.

Geçirdikleri baş döndürücü gece uzun, erotik bir rüyanın parçasıymış gibi geliyordu. Sebastian'ın kendisine yapmasına izin verdiği şeylere neredeyse inanamıyordu, daha önce mümkün olduğunu hiç düşünmemişti bile. Sonrasında uykulu bir şekilde ona sarılmış ve saatlerce konuşmuşlardı. Evie ona Annabelle ve Bowman kardeşlerle bir dizi sandalyeye oturup bekledikleri bir baloda arkadaş olduğu geceden bile bahsetmişti. "Potansiyel taliplerimizin listesini çıkarıp boş dans kartlarımızın arkasına yazmıştık,"

demişti ona. "Listenin tepesinde Lord Westcliff yer alıyordu, elbette. Ama sen en alttaydın, çünkü evlenmek isteyecek türden bir adam değildin."

Sebastian çıplak bacaklarını samimi bir şekilde ona dolarken boğuk bir sesle gülmüştü. "Senin bana teklif etmeni bekliyordum."

"Bana hiç dönüp bakmamıştın bile," diye karşı çıkmıştı Evie alaycı bir şekilde. "Süs bitkileriyle dans etmek isteyecek bir adam değildin."

Sebastian saçlarını düzeltip bir süre hiçbir şey söylememişti. "Hayır, değildim," diye itiraf etmişti. "Seni fark etmeyerek çok büyük aptallık ettim. Eğer seninle beş dakika geçirmeye zahmet etseydim, benden asla kurtulamazdın." Ve daha sonra hâlâ utangaç bir bakireymişçesine onu tahrik ederek sevişmesi için yavaş yavaş ikna etmeye çalışmış, en sonunda kendisini titreyen vücudunun içinde bulmuştu.

Saatlerce süren yakınlaşmalarını hatırlayan Evie, sersem sersem sabah banyosunu yapıp ipek astarlı yün bir elbise giydi. Aşağı indiğinde Sebastian'ı büyük ihtimalle kumarhanenin ofisinde önceki gecenin faturalarını gözden geçirirken bulacaktı. Kumarhane, yaklaşan gece için temizlik yapan çalışanlar ve yerlere yeni halıları serip doğramaları boyayan inşaatçılar dışında bomboştu.

Ofise giren Evie, Sebastian ve Cam'i karşılıklı masalarda otururken buldu. Her ikisi de tüm dikkatlerini hesap defterlerine vermiş, yeni mürekkep doldurulmuş kalemleriyle bazı girişlerin üstünü çiziyorlar, sayfaların boş kısmına notlar alıyorlardı. İçeri girdiğinde iki adam da kafalarını kaldırıp ona baktılar. Evie bakışlarını Sebastian'dan hemen kaçırdı; önceki gece olanlardan sonra onun yanındayken kendisine güçlükle hâkim olabiliyordu. Sebasti-

an ona bakarken lafının tam ortasında durdu, Cam'e ne söyleyeceğini unutmuş gibiydi. Her ikisi de henüz yeni ve çok güçlü olan bu duygulara alışamamış gibi görünüyorlardı. Evie ikisine de mırıldanarak günaydın dedikten sonra Sebastian'ın sandalyesinin yanında durdu.

"Kahvaltı ettiniz mi, lordum?" diye sordu.

Sebastian kafasını salladı, gözlerinde bir gülümseme belirmişti. "Henüz değil."

"Mutfağa gidip ne var ne yok bakacağım."

"Bir dakika kalın," diye ısrar etti. "İşimiz bitmek üzere."

İki adam St. James Caddesi'ne inşa edilecek olan çarşıya yapılacak potansiyel yatırıma dair son birkaç noktayı tartışırken, Sebastian Evie'nin masaya koyduğu elini tuttu. Önünde duran yazılı teklifi değerlendiği sırada dalgın bir şekilde parmaklarının tersini çenesinin kenarından kulağına doğru götürdü. Sebastian bu hareketin gözler önüne serdiği samimiyetin farkında olmasa da kocasının eğdiği başının üstünden Cam ile göz göze geldiğinde Evie'nin yüzü kızardı. Genç adam, öpüşme oyunu oynayan iki çocuğu yakalayan bir bakıcı gibi onlara ayıplarcasına bir bakış attı ve Evie'nin daha fazla kızardığını görünce gülümsemeye başladı.

Olanların farkında olmayan Sebastian teklifi Cam'e verince genç adam anında ciddileşti. "Bunun görünüşünden hiç hoşlanmadım," dedi Sebastian. "Bu bölgede bir çarşıyı ayakta tutacak kadar iş olup olmayacağı belli değil, özellikle de kiralar böyleyken. Bir yıla kalmadan beyaz file dönüşür."

"Beyaz fil mi?" diye sordu Evie.

Kapıdan Lord Westcliff'in sesi duyuldu. "Beyaz bir fil

nadir rastlanan bir hayvandır," diye yanıtladı kont gülümseyerek. "Sadece pahalı değildir, aynı zamanda bakımını da yapmak zordur. Tarihte, eski hükümdarlar birini mahvetmek istediklerinde o kişiye beyaz bir fil hediye ederlerdi." Ofise giren Westcliff eğilerek Evie'nin elini öptükten sonra Sebastian ile konuşmaya başladı. "Bana kalırsa, teklif edilen çarşıyla ilgili fikirlerinde haklısın. Kısa bir süre önce bana da aynı yatırım teklifi sunulmuştu ve ben de aynı sebeplerden ötürü kabul etmemiştim."

"O halde hiç şüphesiz ikimiz de haksız çıkacağız," dedi Sebastian alaycı bir şekilde. "Asla kadınlara ve alışveriş alışkanlıklarına dair herhangi bir tahminde bulunmamak gerekir." Ayağa kalkıp kontun elini sıktı. "Karımla birlikte kahvaltı etmek üzereydik. Umarım bize katılırsınız."

Westcliff başını sallayarak, "Biraz kahve içebilirim," dedi. "Beklenmedik bir şekilde geldiğim için özür dilerim ama çok önemli haberler getirdim."

Sebatian, Evie ve Cam, kont anlatmaya devam ederken ona dikkatle bakıyorlardı. "Nihayet bu sabah Lord Belsworth ile görüşebildim. St. Vincent'ı vuran silahın esas sahibi olduğunu kabul etti. Aramızda kalmasını isteyerek yaklaşık üç sene önce bazı aile mücevherleri ve diğer tüfeklerin yanı sıra düello tabancalarını Bay Clive Egan'a kumarhaneye olan borcunu kapatmasına süre tanıması için rüşvet olarak verdiğini söyledi."

Evie eski kumarhane müdürünün ismini duyunca şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "O halde Bay Egan Bay Bullard'ı mı barındırıyor?"

"Muhtemelen."

"Ama neden? O halde bu Bay Egan'ın beni öldürmek için Bay Bullard ile işbirliği içinde olduğu anlamına mı geliyor?"

"Öğreniriz," dedi Sebastian ciddi bir ifadeyle. "Bugün Egan'ı ziyaret etmeyi düşünüyorum."

"Sana eşlik edebilirim," dedi Westcliff hemen. "Egan'ın nerede yaşadığını öğrenebilen kaynaklarım var. Hatta buradan pek uzakta sayılmaz."

Sebastian kafasını salladı. "Yardımların için teşekkür ederim ama bu konuya daha fazla bulaşarak rahatsız olmanı istemiyorum. Karın seni böyle bir tehlikeye atmamdan hiç hoşlanmaz. Rohan ile birlikte gideriz."

Bu tür bir durumda kocasının Westcliff'in yanında daha güvende olacağını bilen Evie karşı çıkmaya çalıştı. Sebastian rahatsızlığını yeni atlatmıştı. Ve eğer kafasına aptalca bir şey yapmayı koyarsa Cam'in onu durdurması ciddi anlamda zor olurdu. Ne de olsa, Cam onun çalışanlarından biriydi ve ondan en az sekiz yaş küçüktü. Westcliff Sebastian'ı daha iyi tanıyordu ve üzerindeki etkisi daha güçlüydü.

Ancak Evie tek kelime edemeden Westcliff cevap verdi. "Rohan gerçekten de yetenekli bir adam," diye rahatlıkla aynı fikirde olduğunu belirtti kont. "Bu yüzden Evie'yi ona emanet etmelisin ve onunla birlikte burada kalmalı."

Karşı çıkmaya hazırlanan Sebastian gözlerini kısmıştı. Ama Evie elini koluna dolayıp hafif ve güven verir bir şekilde ona yaslanınca kelimeler dudaklarında dondu. "Ben de bunu tercih ederim," dedi.

Evie'nin yüzüne bakarken Sebastian'ın yüz ifadesi yumuşamıştı, karısını memnun etmek için ne gerekirse yapacağını ortaya koyan baş döndürücü bir ifadeydi bu. "Pekâlâ," diye isteksizce mırıldandı. "Eğer Rohan ile kalmanın senin için bir mahsuru yoksa öyle olsun."

Sebastian'ın Clive Egan ile görüşmeye Westcliff'le bir-

likte gitmek istememesinin sebeplerinden biri de aralarındaki dargınlığın etkilerinin hâlâ sürmesiydi. Bir zamanlar karısını kaçırdığı bir adamla birlikte vakit geçirmek pek de kolay değildi. Westcliff'in onu daha sonra dövmüş olması havayı biraz yumuşatmış ve Sebastian'ın daha sonra özür dilemesi de yardımcı olmuştu. Ayrıca Sebastian'ın Evie ile evlenmesi ve onun için kendisini feda etmiş olması kontun zamanla arkadaşlıklarının iyileşebilecekmiş gibi görmesine neden olmuştu. Yine de aralarındaki ilişki asla eskisi gibi olmayacak yeni bir boyut kazanmıştı.

Kendisini bir zamanlar pişman olmadan yaşamaya adayan bir adam için, Sebastian istemeyerek de olsa sıklıkla geçmişteki davranışlarını düşünüyordu. Lillian Bowman ile ilgili konudaki hareketleri birçok açıdan yanlıştı. Gerçekten istemediği bir kadın için arkadaşlıklarını feda ederek büyük bir aptallık etmişti. Diğer seçeneklerini gözden geçirmeye zahmet etseydi, bunca zaman burnunun dibinde olan Evie'yi keşfedebilirdi.

Neyse ki at arabası yeşil alanlardan şık, orta sınıf yapıların inşa edilmeye başlandığı Londra'nın batı eteklerine doğru ilerlerken Sebastian Westcliff ile dostça sohbet edebilmişti. Clive Egan'ın adresi varlıklı bir adama aitti. Yıllarca kumarhanenin gelirini çalarak Egan'ın eline ne kadar para geçirdiğini sinirlenerek aklından geçiren Sebastian, Westcliff'e eski müdür hakkında bildiği her şeyi anlattı. Bu konu, onları kumarhanenin şimdiki mali durumu ve yapılması gereken yatırımlar hakkında konuşmaya sürüklemişti. Mali konular hakkında ülkedeki en muktedir insanlardan biri olan Westcliff'e açılmak ve ondan işle ilgili akıllıca fikirler edinmek çok keyifliydi. Ayrıca Sebastian'ın skandalları ve ilişkileri hakkında gevezelik ettiği ve bunun

sonucunda Westcliff'in patronluk taslarcasına nutuk çektiği geçmişten fazlasıyla koptukları ikisinin de dikkatinden kaçınamıştı.

At arabası bir yerleşim bölgesinde durmuştu, arkalarında asfaltla kaplı küçük avlular bulunuyordu. Bütün evler üç katlı ve son derece dardı, hiçbiri dört metreden daha geniş değildi. Yaşlı ve bitkin görünümlü bir hizmetçi kapıyı açtı, Sebastian ve Westcliff içeri girerken ağzının içinde homurdanarak kenara çekildi. Vasat biçimde dekore edilmiş, hazır eşyalı, genellikle orta sınıf, bekâr ve çalışan adamların yaşadığı türde bir eve benziyordu.

Tüm ev üç oda ve bir kilerden oluştuğu için Egan'ın yerini tespit etmek zor olmamıştı. Eski kumarhane müdürü, keskin bir şekilde içki ve idrar kokan salondaki şöminenin yanında geniş bir sandalyede oturuyordu. Her iki pencerenin de pervazında içki şişeleri diziliydi ve birkaç tanesi şöminenin yanındaydı. Sürekli sarhoş olan biri gibi donuk bir yüz ifadesi olan Egan, iki ziyaretçisine de hiç şaşırmadan baktı. İki ay önce Sebastian'ın onu kovduğu günkü gibi görünüyordu, davul gibi şişmiş, saçları birbirine girmiş ve dişleri çürümüştü, kırmızı bir ampulü andıran burnunun yanı sıra yanaklarındaki örümcek ağına benzeyen kılcal damarları yüzünden suratı kıpkırmızıydı. İçkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra sırıtarak sulu gözlerle ziyaretçilerine baktı.

"Duyduğuma göre bağırsaklarını dışarı çıkarmışlar," dedi Sebastian'a. "Ama hayalete benzemediğine göre herhalde uydurma bir haberdi."

"Aslına bakarsan, duydukların doğru," dedi Sebastian soğuk bir şekilde. "Ama şeytan beni yanına almaktan vazgeçti." Egan'ın karısını öldürme girişiminden sorum-

lu olabileceğini düşündükçe aşağılık herife saldırmamak için kendisini zor tutuyordu. İhtiyaçları olan bilginin onda olduğunu bilmek Sebastian'ın kontrolünü elden bırakmamasının tek sebebiydi.

Egan kısık sesle bir kahkaha attıktan sonra içki şişelerine işaret etti. "İstersen, bir içki al. Ne de olsa, böylesine önemli beyefendiler tarafından çok sık ziyaret edilmiyorum."

Westcliff sakin bir şekilde konuşmaya başladı. "Hayır, teşekkürler. Buraya daha önceki ziyaretçilerinden biriyle ilgili birkaç soru sormaya geldik. Bay Joss Bullard. Şu an nerede?"

İçkisinden bir yudum daha alan Egan, sersem sersem ona baktı. "Nereden bileyim?"

Westcliff özel yapım silahı cebinden çıkarıp avcunun içinde tutarak ona gösterdi.

Sarhoş adamın gözleri kocaman açılmış ve yüzü aniden morarmıştı. "Onu nereden buldunuz?" diye hırıldadı.

İçi öfkeyle dolan ve kendisini kontrol etmekte zorlanan Sebastian, "Bullard ateş ettiği gece bu silahı kullandı," dedi. "Her ne kadar omuzlarının üstündeki şekilsiz kafanda çalışan bir beyninin olduğundan şüphe etsem de cinayete teşebbüse adının karıştığını ima etmeye çalıştığımızı senin bile anlamış olman gerekir. Fleet Ditch Hapishanesi'nde uzun bir süre misafir edilmek ister misin? Hiç vakit kaybetmeden..."

İçkisi boğazına kaçan Egan öksürürken, "St. Vincent," diye sessizce uyarırcasına mırıldandı Westcliff.

"Benden çalmış olmalı!" diye bağırdı Egan. "Aşağılık hırsız... Silahı aldığını bilmiyordum. Size söylüyorum, benim suçum değil. Tek istediğim rahat bırakılmak. Lanet olsun!"

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Yaklaşık üç hafta önce." İçkisini bitiren Egan açlıktan ölmek üzere olan bir çocuk gibi yerdeki içki şişesine sarıldı. "Jenner'ın kumarhanesinden ayrıldıktan sonra arada sırada bana kalmaya gelirdi. Gidebileceği başka bir yeri yoktu. Poks virüsünün belirtilerini göstermeye başlar başlamaz, kaldırımın kenarında yatmasına bile izin vermez oldular."

Sebastian ve Westcliff hızla birbirlerine bakındılar. "Poks virüsü mü?" diye sordu Sebastian şaşkın bir şekilde, çünkü birbirinden farklı bir sürü hastalığa poks adı veriliyordu. "Ne tür?"

Egan küçümseyerek ona baktı. "Köpek hastalığı. İnsanı delirten poks hastalığı. Jenner'ın yerinden ayrılmadan önce bile belirtileri gösteriyordu... Yavaş konuşma, suratının seğirmesi... Burnunun üzerindeki çatlaklar ve çukurlar. Fark etmemiş olmanız için kör olmanız gerekirdi."

Aklından bir sürü şey geçerken, "Çalışanlarımın dış görünüşlerini o kadar yakından incelemeye meraklı değilim," dedi Sebastian alaycı bir şekilde. Köpek hastalığı cinsel yolla bulaşan sinsi bir hastalıktı, en sonunda doktorların "deli felci" diye adlandırdıkları hastalığa sebep olurdu. Delilik, bazen kısmi felç ve burnun yumuşak dokusu dahil olmak üzere vücudun etli bölgelerinin korkunç bir şekilde çürümesiyle sonuçlanırdı. Eğer Bullard gerçekten de köpek hastalığına yakalandıysa ve hastalığı bu kadar ilerlediyse, onun için hiç umut yoktu. Ama deliliğin pençesindeyken neden Evie'ye odaklanmıştı?

Şişeyi kafasına dikerken, "Şimdiye kadar aklını kaybetmiş olmalı," dedi Egan üzgün bir şekilde. Alkol boğazını yakınca bir an gözlerini kapatıp çenesini göğsüne dayadı. "Ateş ettiği gece buraya gelmişti, seni öldürdüğünü sayık-

layıp duruyordu. Kafasının içindeki seslerden şikâyet ederken tir tir titriyordu. Çok kaprisliydi. Gereksiz yere. Ben de adamın birine onu tedavi edilemez hastaların kaldığı tımarhaneye götürmesi için para verdim... Knightsbridge'e giden paralı yolun üzerindeki. Bullard şu an orada, ya ölmüştür ya da ölümün onun için büyük bir lütuf olacağı bir haldedir."

Sebastian şefkatli olmaktan çok gergin ve sabırsız bir şekilde konuşmaya başladı. "Peki, neden karımı öldürmeye çalıştı? Tanrı biliyor ki Evie ona hiçbir kötülük etmedi."

Egan suratsızca cevap verdi. "Zavallı herif, ondan hep nefret etti. Çocukluğunda bile. Evangeline'in kumarhaneyi ziyaretinden sonra Bullard Jenner'ın onu ne kadar çok sevdiğini her gördüğünde günlerce suratını asıp küserdi. Onunla sürekli alay ederdi..." Egan durdu, hatırlamasıyla birlikte dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tuhaf, küçük bir şeydi. Çilli, utangaç ve yunusbalığı kadar yuvarlak. Çok güzelleştiğini duydum... Ama yine de gözümün önüne getiremiyorum..."

"Jenner onun babası mıydı?" Westcliff araya girdi, yüzü ifadesizdi.

Bu beklenmedik soru Sebastian'ı korkutmuştu. Egan cevap verirken dikkatle onu dinliyordu.

"Olabilir. Annesi Mary, Jenner'ın onun babası olduğu üzerine yemin ediyordu." Egan dikkatle şişeyi yan tarafına sokup kenetlediği ellerini şiş karnının üzerine koydu. "Genelev fahişelerinden biriydi. Hayatının en şanslı gecesi Ivo Jenner ile birlikte olduğu geceydi. Jenner, Mary'den hoşlanırdı ve madama onu kendisine saklaması için para vermişti. Bir gün Mary yanına gidip hamile olduğunu ve çocuğun ondan olduğunu söyledi. Her şeye çok çabuk ka-

nan Jenner ise bunun doğru olduğunu kabul etti. Hayatı boyunca ona destek oldu ve yeterince büyüdüğünde çocuğun kumarhanede çalışmasına izin verdi. Mary yıllar önce öldü. Ve ölmeden hemen önce Bullard'a babasının Jenner olduğunu açıkladı. Çocuk onunla yüzleştiğinde, Jenner, doğru olsun ya da olmasın bunun gizli kalacağını söyledi. Bullard'ı kendi çocuğu olarak kabul etmek istememişti. Öncelikle, çocuk ondan olmayabilirdi... Ayrıca Jenner kızından başkasını asla önemsemezdi. Öldüğünde her şeyin Evie'ye kalmasını istiyordu. Elbette, Bullard da Evie'yi suçluyordu. Eğer o olmasaydı, Jenner'ın onu oğlu olarak kabul edeceğini, kendisi için daha çok şey yapacağını ve ona daha çok değer vereceğini düşünüyordu. Muhtemelen bu konuda haklıydı." Egan üzüntülü bir şekilde kaşlarını çattı. "Evie sizi kumarhaneye getirdiğinde, lordum, Bullard çoktan köpek hastalığına yakalanmıştı... Ve daha sonra aklını kaybetmeye başladı. Hüzünlü bir hayatın kötü bir şekilde son bulması."

İkisine de kederli bir memnuniyetle bakan Egan ekledi: "Zavallı bir akıl hastasından intikam almak istiyorsanız, onu Tottenham Hastanesi'nde bulabilirsiniz. İstediğiniz kadar kendinizi tatmin edin, lordlarım... Ama bana sorarsanız, Bullard'ın yaratanı ona bir insanın dayanabileceği en kötü cezayı çoktan verdi."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu Düzenleme:buk@

Yirmi İkinci Bölüm

Sebastian'ın olmadığı saatler boyunca Evie kumarhanede paraları ve faturaları birbirinden ayırmak, mektupları yanıtlamak ve nihayet Sebastian'a gönderilen okunmamış mektuplarla uğraşmak gibi ufak tefek işlerle kendisini meşgul etti. Doğal olarak mektuplardan birkaçını açma isteğine karşı koyamamıştı. Mektuplar cilveli saçmalıklar ve kinayelerle doluydu, ikisi Sebastian'ın şimdiye dek yeni gelininden sıkılmış olacağını ima ediyordu. Maksatları o kadar açıktı ki Evie mektupları yazan kişiler adına utanmıştı. Mektuplar aynı zamanda Evie'ye Sebastian'ın tek amacının şehvet dolu kovalamacalar ve zaferler olduğu ahlaksız geçmişini hatırlatmıştı.

Kendisini saf bir aptal gibi hissetmeden böyle bir adama güvenmesi hiç kolay değildi. Özellikle de başka kadınların her zaman Sebastian'a hayranlık duyacaklarını ve göz koyacaklarını bildiği halde. Ama Evie, Sebastian'ın kendisini kanıtlamak için böyle bir şansı hak ettiğine inanıyordu. Ona yeni bir başlangıç sunmak Evie'nin elindeydi...

Ve eğer bu oyunda başarılı olursa, her ikisi de sonsuzlukla ödüllendirilecekti. Evie onu sevmek, ondan bir şeyler istemek ve bazen yerine getirmekte zorlanacağı şeyleri beklemek riskini üstlenecek kadar güçlü olabilirdi. Sebastian kendisine sıradan biriymiş gibi davranılmasını istiyordu - dünyevi güzelliklerinden ötesini gören, ondan erotik becerileri dışında şeyler bekleyen biriyle olmayı. Gizlice gülümseyen Evie, elbette dış görünüşü ve yeteneklerini takdir etmiyor değildi.

Küçük bir memnuniyetle mektupların şöminede küle dönüşmesini izledikten sonra Evie uykusunun geldiğini hissedince biraz kestirmek için büyük yatak odasına gitti. Tüm halsizliğine rağmen Sebastian için endişelendiği sırada rahatlamaya çalışmak onun için zordu. Yorgun beyni gereksiz endişelerine son verene dek aklına takılan bir sürü düşünce birbirini kovalamış ve en sonunda uykuya dalmıştı.

Yaklaşık bir saat sonra uyandığında Sebastian parlak saçlarının bir tutamını başparmağı ve işaret parmağı arasında tutmuş yatakta yanında oturuyordu. Dikkatle Evie'yi seyrederken gözleri şafak vaktindeki gökyüzünün rengine benziyordu. Evie doğrulup utangaç bir şekilde gülümsedi.

Sebastian yavaşça karısının birbirine giren saçlarını okşadı. "Uyurken küçük bir kız gibi görünüyorsun," diye mırıldandı. "İçimden her an seni korumak geliyor."

"Bay Bullard'ı bulabildiniz mi?"

"Hem evet hem hayır. Öncelikle ben yokken neler yaptığını söyle."

"Cam'in ofiste bir şeyleri yerleştirmesine yardım ettim. Ve aşk acısı çeken kadınların sana gönderdiği tüm mek-

tupları yaktım. Alevler o kadar büyüktü ki kimsenin itfaiye çağırmamasına şaşırdım."

Sebastian gülümser gibi oldu ama bakışlarıyla dikkatle onu inceliyordu. "Herhangi birini okudun mu?"

Evie umursamazca omuzlarını silkti. "Birkaç tanesini. Eşinden sıkılıp sıkılmadığını soruyorlardı."

"Hayır." Sebastian elini Evie'nin kalçasına doğru götürdü. "Her gece aynı dedikodulardan ve hafif hafif kur yapmalardan sıkıldım. Beni son derece sıkan kadınlarla anlamsız buluşmalar yapmaktan sıkıldım. Biliyorsun, hepsi bana birbirlerinin aynısıymış gibi geliyor. Senden başka hiç kimseyi önemsemiyorum."

Kollarını boynuna dolayarak, "Seni istedikleri için onları suçlayamam," dedi Evie. "Yine de seni başkalarıyla paylaşmak istemiyorum."

"Paylaşmak zorunda kalmayacaksın." Yüzünü iki elinin arasına alıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Elleriyle Sebastian'ın bileklerini okşayarak, "Bana Bay Bullard'dan bahset," dedi Evie.

Sebastian Clive Egan ile olan görüşmelerini, Joss Bullard ve annesi hakkında öğrendiklerini anlatırken Evie sessizce dinliyordu. Gözleri kocaman açılmış ve bakışları üzüntüyle dolmuştu. Zavallı Joss Bullard ne geldiği soyu ne de böylesine kızgın bir insan olmasına neden olan umarsızca yetiştirilmiş olmasını değiştirebilirdi. "Ne kadar garip," diye mırıldandı. "Her zaman Cam'in kardeşim olmasını istemiştim ama hiçbir zaman Joss Bullard'ın kardeşim olabileceği aklımdan geçmemişti."

Bullard hep yanına yaklaşılamaz ve kavgacı biri olmuştu... Peki bu durumun ne kadarı Ivo Jenner'ın onu reddetmesiyle ilgiliydi? Gerçek babası olma ihtimali olan bir

adam tarafından istenmemek ve utanç verici bir sır gibi saklanmak... Bu tür şeyler şüphesiz herkesi üzerdi.

"Tottenham Hastanesi'ne gittik," diye devam etti Sebastian sözlerine. "Tedavisi olmayan hastaların kaldığı koğuştaydı. Berbat bir yer ve derhal yenilenmeye ihtiyacı var. Kadınlar ve çocuklar..." Hatırladıkları suratını buruşturmasına neden olmuştu. "Açıkçası tarif etmemeyi tercih ederim. Ama Tottenham'daki yöneticilerden biri Bullard'ın köpek hastalığının son evresinde hastaneye kabul edildiğini söyledi."

"Ona yardım etmek istiyorum," dedi Evie kararlı bir şekilde. "En azından daha iyi bir hastaneye gönderilmesini sağlayabiliriz..."

"Hayır, sevgilim." Sebastian parmaklarını elinin ince kemikleri üzerinde gezdirdi. "İki gün önce ölmüş. Bize o ve diğer iki hastanın aynı mezara gömüldüğü araziyi gösterdiler."

Duyduklarını sindirmeye çalışan Evie bakışlarını ondan kaçırdı. Gözlerinin ıslandığını ve boğazının acıdığını fark edince şaşırmıştı. "Zavallı adam," dedi boğuk bir sesle. "Onun için çok üzgünüm."

"Ben üzgün değilim," dedi Sebastian dürüstçe. "Ebeveyn şefkati görmeden büyüdüyse bile bu dünyaya tek başına atılan sayısız insandan hiçbir farkı yoktu. Hatta çingene soyundan geldiği için önyargıyla yaklaşılan Rohan'dan daha şanslıydı. Ağlama, Evie. Bullard, tek damla gözyaşı dökmeye bile değmez."

Evie titreyerek içini çekti. "Özür dilerim. Bu kadar duygusal olmayı istemezdim. Sadece son birkaç hafta benim için çok zordu. Her şeyden çok kolay etkileniyorum ve bununla doğru düzgün baş edemiyorum."

Onu sıcacık kollarına alan Sebastian sert kaslarıyla etrafını sarmıştı, sesi saçlarının arasından ona ulaşıyordu. "Evie, sevgilim, duygusal davrandığın için özür dilemene gerek yok. Çok zor günler geçirdin. Ancak benim gibi kalpsiz bir herif duyguların hakkında dürüst olma cesareti gösterdiğin için seni gerçekten takdir edebilir."

Omzuna yaslandığı için Evie'nin sesi pek duyulmuyordu. "Sen kalpsiz değilsin." Titreyerek içini çekti. "Belki bu çok yanlış ama Bullard için üzülsem de öldüğü için kendimi rahatlamış hissediyorum. Yaptıkları yüzünden neredeyse seni kaybedecektim."

Dağınık lüleleri arasında dudaklarıyla kulağının narin kenarını bulana dek araştırdı. "O kadar şanslı olabilirdin."

"Öyle söyleme," dedi Evie, yaptığı ince espriye gülememişti. Sebastian kollarını kendisine dolamış bir halde otururken ona bakabilmek için geri çekildi. "Bu şakası yapılacak bir şey değil. Ben..." Kendisini devam etmeye zorlarken sesi aniden titredi. "Artık sen olmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Sebastian'ın kocaman eli yavaşça başının üstünden geçerek omzunu kendisine doğru çekti ve bir süre yüzünü saçlarına gömdü. Yavaşça, "Ah, Evie," dediğini duydu. "Sanırım benim de bir kalbim varmış... Çünkü şu an çok fena sızlıyor."

"Sadece kalbin mi?" diye masum bir şekilde sorunca Sebastian gülümsedi.

Onu yatağa yatırdı, gözleri şeytani bir şekilde parlıyordu. "Başka birkaç yer daha," dedi. "Ve karım olarak tüm acılarımı dindirmek senin görevin."

Evie kollarını kaldırarak onu kendisine doğru çekti.

Jenner'ın kumarhanesinin sahipleri ve çalışanlarının kişisel sorunlarından habersiz olan müşteriler, özellikle de iki bin beş yüz kişiyle sınırlandırılan üye sayısının dolduğunu ve artık yeni üye alınmayacağını öğrendiklerinden, her gece kumarhaneyi doldurmaya devam ediyorlardı. Üye olmak isteyenler ise yer açılmasını umarak bekleme listesine kaydolmak zorundaydılar.

Cebinde tek kuruşu olmayan vikont ve düşüşe geçen bir kumarhanenin tuhaf eşleşmesi şaşırtıcı bir simya yaratmıştı. Çalışanlar ya Sebastian'ın enerjisine kapılıyorlardı ya da o olmadığında işten çıkarılıyorlardı. Jenner'ın yeri daha önce görülmedik bir acımasızlıkla yönetiliyordu. En parlak dönemindeyken bile Ivo Jenner küçük imparatorluğunu katı bir şekilde hiç yönetmemişti.

Geçmişte, aristokrasiden gizliden gizliye hoşlanmaması Ivo Jenner'ın kumarhane çalışanlarının çoğuna hizmet etmesine neden olmuştu ve bu durum da onları biraz rahatsız etmişti. Öte yandan Sebastian onlardan biriydi. Öylesine rahat ve cesurdu ki varlığı kumarhaneyi heyecanla dolduruyordu. O yakınlarda olduğunda kumarhane üyeleri daha fazla gülüyor, daha fazla para harcıyor, daha fazla konuşuyor ve daha fazla yemek yiyorlardı.

Diğer kumarhaneler sürekli biftek ve elma turtası servis ederken, Jenner'ın kumarhanesindeki zengin büfede daima ustalık isteyen, lezzetli yiyecekler bulunuyordu... Sıcak ıstakoz salatası, sülün güveci, püre haline getirilmiş kereviz kökünün üstünde karides, kremalı sosla servis edilen üzümlü ve keçi peynirli bıldırcın. Ve Evie'nin en sevdiği, üzerinde ahududu ve kalın bir tabaka krema olan yapış yapış, unsuz bademli kek. Jenner'ın kumarhanesindeki yemekler ve eğlence öylesine hızlı bir şekilde gelişme

göstermişti ki kadınlar kocalarının kumarhanede çok fazla vakit geçirmelerinden şikâyet eder olmuştu.

Sebastian'ın çıkarcı doğası için kumarhane kusursuz bir çıkış noktası oluşturmuştu. Erkeklerin rahatlayıp eğleneceği ve bu arada da kolaylıkla onlardan paralarını alabileceği bir ortamı nasıl yaratacağını çok iyi biliyordu. Londra'nın her bölgesinde açık seçik bir şekilde uygulanmasına rağmen kumar oynamak teoride yasak olduğundan oyunlar son derece dürüst bir şekilde yönetiliyordu. Çünkü saygın bir kumarhane işletmenin en iyi yolu ceza yememekten geçiyordu.

Sebastian önceleri tanıdıklarının bazı alaycı sözlerine katlanmak zorunda kalsa da kendilerini ondan kredilerinin süresini uzatmasını ya da borçlarını ödemeyi ertelemesini isterken bulduklarında davranışları hemen değişmişti. Hiçbir zaman çok fazla parası olmayan bir adam için Sebastian şaşırtıcı bir idare etme yeteneğine sahipti. Cam'in de hayranlıkla dile getirdiği gibi Sebastian küçük bir av köpeği gibi koklayarak riskli bir hesap bakiyesini ya da herhangi bir üyenin ödemesini etkileyebilecek bir şeyi anlama yeteneğine sahipti.

Bir gece, Evie ana salonda Cam'in masasının yanında durup Sebastian'ın oldukça derin bir oyun masasını yönetmesini seyrederken yaşlı bir adamın yanında belirdiğini fark etti. Dönüp baktığında önceki hafta Sebastian'ın ona tanıştırdığı Lord Haldane olduğunu gördü. Elini öpmek için eğildiğinde, "Lordum," diye mırıldandı Evie. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

Gülümsedi, gerdanı kat kat olmuş yüzündeki kahverengi gözleri sevecendi. "O zevk bana ait, Leydi St. Vincent."

İkisi de dönüp Sebastian'ın gerginliği azaltmak için az önce espri yaptığı ana oyun masasına baktılar. Kalabalık boğuk bir sesle kahkaha atmıştı. Evie rolünü böylesine doğal bir şekilde oynadığı için ona sessizce hayret etmekle meşguldü, sanki bunu yapmak için doğmuştu. Tuhaf bir şekilde, kumarhanedeyken babasından bile daha fazla evindeymiş gibi görünüyordu. Kumarhane üyelerinden biri olağandışı bir şansla masadaki bütün parayı topladığında, heyecanlı yapısı gereği Ivo Jenner için endişesini gizlemek her zaman çok zordu. Öte yandan, ne olursa olsun Sebastian sakin ve soğukkanlı davranıyordu.

Lord Haldane de benzer düşüncelerle meşguldü, çünkü uzakta bulunan Sebastian'a bakıp dalgın bir şekilde, "O türde bir adamdan bir tane daha göreceğimi asla düşünmezdim," dedi.

"Lordum?" Evie hafifçe gülümseyerek onu sordu, bu sırada Evie'nin orada olduğunu fark eden Sebastian ona doğru yürümeye başlamıştı bile.

Haldane geçmişteki anılarına dalıp gitmiş gibi görünüyordu. "Yıllardır bir kumarhanede bu şekilde yürüyen tek bir adam gördüm. Sanki ona özel bir avlanma bölgesiymiş ve o da yırtıcıların en çekicisiymiş gibi."

"Babamdan mı söz ediyorsunuz?" diye sordu Evie şaşkınlıkla.

Haldane gülümseyerek kafasını salladı. "Affedersiniz, hayır. Babandan değil."

Evie, "Kim..." diye sormak üzereyken Sebastian yanlarına vardığından sorusunu tamamlayamamıştı.

Bir elini karısının beline koyarak, "Leydim," diye mırıldandı Sebastian. Küçük bir gülümsemeyle Haldane'e bakarak Evie ile konuşmaya devam etti. "Sanırım seni

uyarmam gerek, sevgilim... Beyefendi koyun postuna bürünmüş kurttur."

Evie yaşlı adamın böyle bir söze alınacağını beklese de gururu okşanan Haldane neşeli bir şekilde gülmeye başlamıştı. "Eğer yirmi yaş daha genç olsaydım benim saygısız dostum, onu senden çalardım. Göklere çıkarılan çekiciliğine rağmen o zamanki halimle boy ölçüşemezdin."

Gülümseyerek, "Yaşlanmak seni hiç uslandırmamış," diye karşılık verdi Sebastian ve Evie'yi ondan uzaklaştırdı. "İzninizle, lordum, karımı daha güvenli bir yere almalıyım."

"Bu ele avuca sığmayan adamın size fazlasıyla kapıldığı çok açık," dedi Haldane Evie'ye. "Öyleyse git ve kıskançlığını dindir."

"Denerim..." dedi Evie tereddütlü bir şekilde. Nedense iki adam da gülmeye başlamıştı ve odadan çıkarlarken Sebastian elini Evie'nin belinden ayırmamıştı.

Yürürken başını ona doğru eğdi. "Her şey yolunda mı, tatlım?"

"Evet. Ben..." Gülümsedi ve zayıf bir ses tonuyla sözlerine devam etti: "Sadece seni görmek istedim."

Onunla birlikte bir sütunun arkasında duran Sebastian kafasını eğerek onu öptü. Işıl ışıl parlayan gözleriyle ona bakıyordu. "Gidip bilardo oynayalım mı?" diye fısıldadı ve Evie'nin yüzü kızarınca boğuk bir sesle kıkırdadı.

Gazetelerin abartılı bir şekilde övmeye başlamasıyla kumarhanenin şöhreti daha da artmıştı.

Nihayet, Jenner'ın yeri Londra'nın önde gelen beyefendilerinin uğrak mekânı haline geldi, soylu delikanlı-

ların üyesi olmak için can attığı kumarhane şık bir köşk olmasıyla kendisini benzerlerinden ayırıyor. Mönü, ince damak zevkine sahip müşterileri tatmin ederken genişletilmiş şarap seçenekleri zor beğenenlere hitap ediyor...

Başka bir makalede ise:

Saygın ve üstün niteliklere sahip müşterilerinin bir araya gelmeleri için gösterişli ve uygun bir ortam sunan kumarhanenin kalitesine dair ne söylesek az. Üye adaylarının sayısının üyelere ayrılan kontenjanı geçmesi ise hiç de şaşırtıcı değil...

Ve bir diğerinde:

Jenner'ın kumarhanesinin yeniden doğuşunun birçok kişinin iddia ettiği gibi ancak moda, politika, sanat ve aristokrasi çevrelerine aşina, şeytani çekiciliğiyle tanınan bir beyefendiye bağlı olduğu görüşüne çok az kişi katılmıyordu. Batı Yakasının hayatında önemli bir yere sahip olacağına kesin gözüyle bakılan kusursuz kumarhanenin sahibi kötü şöhretli Lord St. Vincent'ın ta kendisi...

Evie bir gece ofiste oturmuş makaleleri okuyordu. Sebastian'ın ve kumarhanenin bu kadar çok dikkat çekeceğini hiç beklememişti. Evie, Sebastian'ın başarılı olmasından memnuniyet duysa da yas dönemini geride bırakıp Londra sosyetesinde yer almaya başladıklarında onları nelerin beklediğini düşünmeden edemiyordu. Birçok yere davet edileceklerinden hiç şüphesi yoktu. Ancak bir zamanlar oldukça utangaç davrandığı için sosyal becerilerini

geliştirme fırsatı pek olmamıştı. Sakarlığının ve çekingenliğinin üstesinden gelmeliydi. Hazırcevap olma sanatını... Nasıl çekici ve kendine güvenen bir kadın olabileceğini öğrenmeliydi.

"Neden kaşlarını çattın, sevgilim?" Evie'ye doğru yaklaşıp masanın üstüne oturan Sebastian sorgularcasına bir gülümsemeyle ona baktı. "Hoşuna gitmeyen bir şey mi okudun?"

"Aksine," dedi Evie somurtkan bir şekilde. "Herkes kumarhaneyi öve öve bitiremiyor."

"Anlıyorum." İşaret parmağıyla çenesini okşadı. "Ve bu da seni endişelendiriyor, çünkü..."

Açıklaması çok çabuk olmuştu. "Çü-çünkü gittikçe tanımıyorsun... Hatta bu kez kadınların peşinde koşmakla değil... Ve bu yüzden aranan biri haline geleceksin ve bir gün yas döneminden çıkıp balolara ve suarelere gittiğimizde, kö-köşelere saklanmama engel olabileceğimi sanmıyorum. Ben hâlâ bir süs bitkisiyim, bunu sen de biliyorsun. Nasıl esprili ve özgüvenli olunur, nasıl başkalarıyla konuşulur öğrenmek zorundayım, yoksa bana çok kızacaksın ya da daha kötüsü benden utanacaksın..."

"Evie. Sus. Tanrım..." Sebastian yakındaki bir sandalyeye ayağını geçirip ona doğru itti ve dizlerin onunkilerin etrafına yerleştirerek oturdu. İki elini birden tutup gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Endişelenecek bir şey bulmadan yirmi dakika bile geçirmiyorsun, değil mi? Olduğundan farklı biri olmana gerek yok." Eğilip ellerini öptü, başını kaldırdığında gülümsemesi kaybolmuş ve gözleri buğulanmıştı. Başparmağını yavaşça evlilik yüzüğüne işlenen kelimelerin üstünde gezdirdi.

"Senden nasıl utanabilirim ki?" diye devam etti. "Kötü

olan *benim*. Hayatında ayıplanabilecek tek bir şey yapmadın. Misafir odası tavırları ve zarafete gelince... Umarım hiçbir zaman ilgi çekici en ufak bir şey söylemeden durmaksızın konuşan o sığ aptallardan biri olmazsın." Onu kendisine doğru çekip soluk teninin üstünde elbisesinin ipek bağcıklarının olduğu boynuna sokuldu. Hafifçe teninin tadına baktıktan sonra ıslak noktaya doğru fısıldamasıyla Evie ürperdi. "Sen bir süs bitkisi değilsin. Tabii beni de yanında götürdüğün sürece kuytulara saklanmana izin verebilirim, tatlım. Aslına bakarsan, bu konuda ısrar ediyorum. Ama seni uyarmalıyım, bu tür şeylerde çok kötüyümdür... Muhtemelen bahçelerde, balkonlarda, merdivenlerin altında ve çeşitli saksıların arkasında seni baştan çıkaracağım. Ve eğer şikâyet edersen, sana sadece vicdansız bir çapkınla evlenmemiş olman gerektiğini hatırlatacağım."

Parmaklarıyla hafifçe onu okşadığını hissedince Evie'nin boğazı gerildi. "Şikâyet etmem."

Sebastian gülümsedikten sonra yavaşça boynunun kenarını emdi. "Küçük, itaatkâr karım benim," diye fısıldadı. "Senin üzerinde çok kötü bir etkim olacak. Neden bana bir öpücük verip yukarı çıkarak banyonu yapmıyorsun? İşin bittiğinde yanında olurum."

Evie yatak odasına girdiğinde küvet sadece yarısına kadar doluydu. Frannie ve başka bir hizmetçi tahta saplı ibrikleri alıp alt kata bir sefer daha yapmak üzereydiler. Sebastian'ın öpücüklerinin ardından heyecanlı ve hayalperest bir şekilde Evie elbisesinin düğmelerini açmaya başladı.

"Biraz daha su getirdikten sonra üstünüzdekileri gevşetirim, leydim," dedi Frannie.

Evie ona gülümsedi. "Teşekkür ederim." Tuvalet masasına doğru gidip Lillian'ın kısa bir süre önce hediye olarak gönderdiği kapaklı şişedeki parfümü aldı. Oldukça hassas bir burna sahip olan Lillian'ın kokularla arası iyiydi ve son zamanlarda kendi kombinasyonlarını yaratmaya başlamıştı. Güllerle keskin kokulu baharatların bir araya getirdiği esans hoş ve farklıydı. Evie küvetin içine dikkatle birkaç altın damla damlattı ve gül kokusu buharla birlikte havaya yükselince zevkle içine çekti.

Tekrar tuvalet masasına dönüp küçük sandalyeye oturduktan sonra ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp eteklerinin altına uzanarak jartiyerini çözdü. Kafasını aşağı doğru eğmişken çok az görebiliyordu... Ama aniden belkemiğinde hissettiği buz gibi bir kıpırtı ve halının üstündeki bir ayak sesi vücudundaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu. Yere hızla bir gölgenin düştüğünü gördü. Evie doğrularak bakışlarıyla gölgeyi kaynağına doğru takip etti, perişan halde birinin kendisine yaklaştığını görünce korkuyla bağırdı. Aniden sandalyesinden fırladı, telaşlandığı için sandalyeyi devirmişti. Odaya giren adamla yüzleşmek için döndüğü sırada adam boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

"Çıtını çıkarma. Yoksa boğazını keserim."

Elinde kocaman, çirkin görünümlü bir bıçak tutuyordu. Ona çok yakındı - isterse bir hamlede Evie'ye erişebilirdi.

Hiçbir kâbus ya da çocukken korktuğu canavarlar davetsiz misafirin korkunç görünümüyle boy ölçüşemezdi. Küveti kendisi ve deli adamın arasına almaya çalışan Evie küvete doğru yaklaştı. Üzerinde yırtık pırtık kıyafetler vardı. Sanki yamuk bir kuklaymış gibi sol tarafını tuhaf bir

şekilde kullanıyordu. Teninin görünen her bölgesi - elleri, boğazı, yüzü - eti kemiklerinin üstünde çürüyormuşçasına açık yaralarla doluydu. Ama en korkuncu eskiden burnunun olduğu yerde kalan lime lime olmuş et parçalarıydı. Canavar gibi görünüyordu, birbirine ait olmayan et, kemik ve suratın bir araya gelmiş haliydi.

Tüm pisliğine, yaralarına ve yüzünün mahvolmuşluğuna rağmen Evie onu tanımıştı. Damarlarında korku akarken sakin kalmak onun için çok zordu. "Bay Bullard," dedi boğuk bir sesle. "Hastanedekiler öldüğünüzü söylemişti."

Ona bakmaya devam ettiği sırada Bullard'ın kafası omuzlarının üstünde tuhaf bir şekilde sallanıyordu. "O lanet olası cehennemden çıktım," diye homurdandı. "Bir gece pencereyi kırıp kaçtım. O şeytanların iğrenç ilaçları bana zorla içirmelerine dayanamadım." Düzensiz adımlarla ona doğru yaklaşıyordu. Kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbür atarken Evie yavaşça küvetin etrafında dolaştı. "Ama önce seni cehenneme göndermeden o berbat yerde ölmeye niyetim yoktu."

"Neden?" diye sordu Evie yavaşça. Gözünün ucuyla bir hareketlenmenin olduğunu fark ettiği kapıya bakmamak için çaba harcıyordu. Frannie olmalıydı. Belirsiz şekil çıt çıkarmadan gözden kaybolunca Evie hizmetçinin gidip yardım getirmesi için dua etmeye başladı. Bu sırada elinden gelen tek şey Bullard'dan olabildiğince uzakta durmaktı.

Kafesinin içinde gerilen bir hayvan gibi omuzlarını dikleştirerek, "Her şeyimi çaldın," diye homurdandı. "O lanet olası herif her şeyi sana bıraktı... Ben onun oğluyken istediği tek şey küçük, çirkin bir kekemeydi. *Onun* oğluydum

ve beni pis bir oturakmışım gibi sakladı." Yüzü seğiriyordu. "Benden istediği her şeyi yaptım... Onu memnun etmek için adam bile öldürürdüm... Ama hiç önemi yoktu. Tek istediği sendin, seni lanet asalak!"

"Özür dilerim," dedi Evie. Sesindeki içten pişmanlık bir an için kafasını karıştırmış gibiydi. Durup kafasını tuhaf bir açıyla eğerek gözlerini ona dikti. "Bay Bullard... Joss... Babam seni severdi. Bizden son isteği sana yardım etmemiz ve seninle ilgilenmemizdi."

"Bunun için artık çok geç!" Nefesini tutup sanki dayanılmaz bir şekilde başı ağrıyormuşçasına bıçağı tuttuğu eli de dahil ikisini birden başına doğru kaldırdı. "Lanet olsun... Ah... Canı cehenneme..."

Eline kaçmak için bir fırsat geçtiğini düşünen Evie kapıya doğru koştu. Ama Bullard onu hemen yakaladı ve sertçe duvara çarptı. Kafasını duvarın sert yüzeyine çarpan Evie beyninde bir şey havaya uçmuş gibi hissetti. Görüş alanı parlak gri ve siyah parçacıklara ayrılmıştı. Dikkatini toplamaya çalışırken gözlerini kırpıştırıp inledi. Göğsünün üstünde korkunç bir baskı, boğazının kenarında ise acı veren bir his vardı. Yavaşça Bullard'ın kolunu boynuna doladığını ve uzun bıçağın bu daireyi tamamladığını fark etti. Her nefes alışıyla birlikte keskin metal boğazına batıyordu. Bullard sert bir şekilde nefes alıyordu, ciğerlerinden çıkan hava dalgası leş gibi kokuyordu. Vücudunun titrediğini ve buna rağmen kaslarını güçlendirmeye çalıştığını hissediyordu Evie. "Onu görmeye birlikte gideceğiz," diye fısıldadı genç kadının kulağına.

"Kimi?" dedi Evie. Görüş alanı yavaş yavaş düzeliyordu.

"Babamızı. Gidip onu cehennemde ziyaret edeceğiz...

Sen ve ben." Boğazından boğuk bir kahkaha yükseldi. "Şeytanla kâğıt oynuyor olacağına eminim." Bıçakla ona doğru hamle yaptı, irkilmesi hoşuna gidiyor gibiydi. "Seni doğrayacağım," diye homurdandı. "Ve sonra da kendimi. Bizi kol kola cehennemde dolaşırken görmek Jenner'ın çok hoşuna giderdi."

Evie bir an için aklını başına getirebilecek bir şeyler söylemeyi düşünürken, kapıdan sakin bir ses duyuldu.

"Bullard."

Gelen Sebastian'dı, şaşırtıcı bir şekilde sakin ve soğukkanlı görünüyordu. İçinde bulunduğu tehlike henüz geçmemiş olsa da Evie onu görünce büyük bir rahatlama hissetti. Sebastian yavaşça odaya girmişti. "Anlaşılan Tottenham Hastanesi'nin kayıt tutma şekli çok yetersiz," dedi Sebastian Evie'ye bakmadan. Bakışlarını Bullard'ın yüzüne odaklamıştı, gözleri parlak ve hipnotize ediciydi.

"Seni vurduğumu sanıyordum," dedi Bullard kaba bir şekilde.

Sebastian umursamazca omuzlarını silkti. "Önemsiz bir yaraydı. Söylesene... Kumarhaneye nasıl girdin? Tüm kapılara birer adam diktik."

"Kömür deposundan. Orada Rogue Sokağı'na çıkan bir delik var. Kimse bilmiyor. Melez Rohan bile. Geri çekil yoksa şişe geçirilmiş bir güvercin gibi bıçağı ona saplarım." Son cümlesini Sebastian bir adım daha yaklaştığında söylemişti.

Sebastian'ın bakışları Bullard'ın Evie'nin kalbine saplamaya niyetliymiş gibi tuttuğu bıçağa kaydı.

"Pekâlâ," dedi hemen geri çekilen Sebastian. "Sakin ol... Ne istersen yaparım." Sesi kulağa yumuşak ve dostça geliyordu, ışıldayan ter damlaları yüzünün kenarından

akmaya başlasa da ifadesi sakindi. "Bullard... Joss... Beni dinle. Konuşmama izin vererek hiçbir şey kaybetmezsin. Dostlarının yanındasın. Kız kardeşin ve benim tek isteğimiz babanın isteğini yerine getirerek sana yardım etmek. Bana ne istediğini söyle. Sana ağrılarını dindirmek için morfin getiririm. Burada istediğin kadar kalabilirsin, temiz bir yatağın olur ve insanlar seninle ilgilenir. İstediğin her şeyi sana verebiliriz."

"Beni kandırmaya çalışıyorsun," dedi Bullard şüpheci bir şekilde.

"Seni kandırmaya çalışmıyorum. Yemin ederim. Sana istediğin her şeyi vereceğim. Tabii Evie'ye zarar vermediğin sürece... Yoksa senin için hiçbir şey yapamam." Sebastian konuşurken yavaşça pencereye doğru ilerlemiş ve böylece Bullard'ı yerinde dönmeye zorlamıştı. "Bana gelmesine izin ver ve..."

"Sus," dedi Bullard kızgın bir şekilde ve sonra sabırsızca kafasını salladı. Vücudu titremeye başlamıştı, bir hayvan gibi homurdanıyordu. "Lanet olası kulaklarım çınlıyor..."

"Sana yardım edebilirim," dedi Sebastian sabırlı bir şekilde. "İlaca ihtiyacın var. Ve dinlenmeye. Elini indir, Joss... Kimseyi incitmene gerek yok. Ait olduğun yerdesin. Sana yardım etmem için elini indir."

Sebastian'ın sakinleştirici sesine kapılan Bullard'ın elinin gevşemeye başladığını hisseden Evie tüm bunlara inanamıyordu. O sırada, iyice Sebastian'a doğru dönmüştü.

Kulakları sağır eden bir gürültü havayı deldi. Evie, arkaya doğru yuvarlanmasına neden olacak bir güçle serbest kalmıştı. Sersemlediği için kapıda durmuş elindeki silahı indiren Cam'i sadece bir anlığına görebilmişti. Sebastian

kasıtlı bir şekilde içeri girip Cam'in rahatlıkla nişan alabilmesi için Bullard'ın pozisyonunu değiştirmişti.

Evie yere yığılan adama bakamadan önce Sebastian onu tutup hızla çekerek göğsüne bastırdı. Son birkaç dakikadır içinde tuttuğu tüm gerginliği Evie'yi sırtından, kollarından ve tokaları çıkan saçlarından tutarken şiddetle titreyerek vücudundan atmıştı. Nefesi kesilen Evie konuşamıyor, Sebastian saçlarına doğru küfredip homurdanırken sadece çaresizce ona sarılmış bir halde duruyordu.

Nabzı bir daha asla normal bir şekilde atmayacakmış gibi geliyordu. En sonunda, "Frannie mi sana haber verdi," diyebildi.

Sebastian kafasını salladı ve parmaklarını Evie'nin saçlarında gezdirdi. "Bana odanda bir adamın olduğunu söyledi. Kim olduğunu çıkaramamış." Kafasını yavaşça geriye doğru itince bıçağın boğazında bıraktığı küçük kesiği gördü. Bullard'ın atardamarına ne kadar yaklaşmış olduğunu görünce yüzünün rengi soldu. İnce kesiği öpmek için eğildi ve sonra hararetli bir şekilde dudaklarını yüzünde gezdirdi. "Lanet olsun," diye fısıldadı. "Evie. Evie. Buna dayanamıyorum."

Evie, Bullard'ı gizlemek için kafasını ve omuzlarını ceketiyle örten Cam'e bakmak için Sebastian'ın kollarında döndü. "Cam, onu vurmak zorunda değildin," dedi kalın bir sesle. "Beni serbest bırakmak üzereydi. Elini yere indiriyordu..."

"Bundan emin değildim," dedi genç adam monoton bir şekilde. "Gördüğüm anda onu vurmak zorundaydım." Yüzü ifadesizdi ama gözyaşlarıyla dolan altın rengi gözleri parıldıyordu. Evie, o an çingenenin çocukluğundan beri tanıdığı bir adamı öldürmek zorunda kaldığını anladı.

"Cam..." diye şefkatli bir şekilde konuşmaya başladı ama Cam susmasını belirten bir hareketle kafasını salladı.

"Böylesi onun için daha iyi oldu," dedi Evie'ye bakmadan. "Hiçbir canlı bu şekilde acı çekmemeli."

"Evet ama sen..."

"Ben iyiyim," dedi. Çenesi kasılmıştı.

Ama iyi değildi. Bronz tenine rağmen rengi solgundu ve o kadar etkilenmiş görünüyordu ki onu teselli etmek isteyen Evie kollarını genç adamın etrafına dolamasına engel olamamıştı. Cam, Evie'nin sarılmasına izin vermiş ama ona karşılık vermemişti ve giderek titremeleri azalmıştı. Evie dudaklarının hafifçe saçlarına dokunduğunu hissetti.

Görünüşe göre Sebastian en fazla bu kadarına izin vermeye niyetliydi. Yanına gidip Evie'yi alarak kaba bir şekilde Cam ile konuşmaya başladı. "Git ve cenaze işleriyle ilgilenen adamı çağır."

"Peki," dedi genç adam dalgın bir şekilde. Sonra durakladı. "Sesi aşağıdan duymuş olmalılar. Bir açıklama yapmak zorundayız."

"Onlara birinin silahlardan birini temizlerken silahın yanlışlıkla ateş aldığını söyle," dedi Sebastian. "Kimsenin yaralanmadığını söyle. Cenaze hizmetlisi geldiğinde, adamı arka kapıdan yukarı çıkar. Hiçbir şey anlatmaması için biraz para ver."

"Emredersiniz, lordum. Peki ya polislerden biri gelip bir şeyler sorarsa..."

"Ofise gönderirsin... Ben ilgilenirim."

Cam kafasını sallayıp gözden kayboldu.

Evie'yi daireden dışarı çıkaran Sebastian kapıyı kilitle-

yip anahtarı cebine attı ve karısını koridorun sonundaki başka bir yatak odasına götürdü. Az önce neler olduğunu anlamaya çalışan Evie sersemlemiş bir haldeydi. Sebastian susmuştu, soğukkanlılığını korumaya çalıştığı sırada yüzü mermer kadar sertti. "Burada kal," dedi. "Seninle ilgilenmesi için bir hizmetçi gönderirim. Bir kadeh de konyak... Hepsini içmeni istiyorum."

Evie gergin bir şekilde başını kaldırıp ona baktı. "Daha sonra yanıma gelecek misin?"

Sebastian kısaca başını salladı. "Önce halletmem gereken bazı işler var."

Ama o gece odaya dönmemişti. Evie boşu boşuna onu beklemiş ve en sonunda yalnız başına uykuya dalmıştı. Sürekli uyanmalarla uykusu bölünmüş, Sebastian'ın sıcak vücudunu hissedebilmek için eliyle yanındaki boşluğu yoklayıp durmuştu. Sabah olduğunda hâlâ endişeli ve yorgundu, şömineyi yakmaya gelen hizmetçiye bakarken gözleri sulanmıştı.

"Bu sabah Lord St. Vincent'ı gördün mü?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Evet, leydim. Lord hazretleri ve Bay Rohan bütün gece uyumayıp sohbet ettiler."

"Ona onu görmek istediğimi söyle."

"Emredersiniz, leydim." Hizmetçi lavabonun kenarına bir ibrik dolusu sıcak su bırakıp odadan çıkmıştı.

Yataktan kalkan Evie, sabah banyosunu yaptıktan sonra bir türlü yatıştıramadığı lülelerini elleriyle düzeltti. Saç fırçası, tarağı ve tokaları, her şey diğer odada kalmıştı...

Önceki gece olanları anımsayınca iğrenme ve acıma duygusuyla titredi. Babasının zavallı Joss Bullard'ın başı-

na gelenleri görecek kadar hayatta kalmadığı için aslında son derece minnettardı. Genç adam hakkında gerçekten neler hissettiğini ya da Bullard'ın kendi oğlu olduğuna hiç inanıp inanmadığını merak ediyordu. Aynada kendi masmavi gözlerine bakarken, "Baba..." diye mırıldandı. Ivo Jenner'ın gözlerini almıştı. Kendisiyle birlikte mezarına o kadar çok sır ve açıklanmamış şey götürmüştü ki. Evie onu daha iyi tanıyamadığı için sonsuza dek pişmanlık duyacaktı. Yine de babasının hep hayalini kurduğu şekilde Jenner'ın kumarhanesinin yükseldiğini bilmekten ötürü memnundu kumarhanenin kurtuluşuna sebep olan olayları başlattığını düşünmek onu rahatlatıyordu...

Sebastian'ı düşünmeye başladığı sırada içeri girmişti, üzerinde hâlâ önceki gece giydiği kıyafetler vardı. Altın ve kehribar rengi saçları birbirine girmişti, açık renk gözlerinin altında kocaman halkalar oluşmuştu. Hoş olmayan kararlar almasına rağmen aldığı kararlara sadık kalan bir adam gibi yorgun ama dirençli görünüyordu.

Bakışları Evie'nin üzerinde gezindi. "Nasılsın?"

Evie koşup kollarına atılabilirdi ama ifadesindeki bir tuhaflık onu alıkoydu. Lavabonun yanında durmuş merakla ona bakıyordu. "Biraz yorgunum. Ama senin göründüğün kadar değil. Hizmetçi neredeyse bütün gece ayakta olduğunu söyledi. Cam ile birlikte ne konuşuyordunuz?"

Sebastian ensesini ovuşturmak için uzandı. "Geçen gece olanları kabullenmekte biraz zorlanıyor. Ama yakında düzelecektir."

Evie, neden mesafeli görünmek için bu kadar çaba harcadığını merak ederken karşısında tereddütlü bir şekilde

duruyordu. Fakat Sebastian karısının gecelikli vücuduna bakarken gözlerinde beliren ışıltıyı gizleyememişti. Bu hali Evie'ye güven vermişti. "Bana gel," dedi kısık bir sesle.

İsteğini yerine getirmek yerine Sebastian pencereye doğru yürüyerek ondan uzaklaştı. Sessizce at arabalarının dizildiği, kaldırımların insanlarla dolu olduğu işlek caddeye baktı.

Davranışı sebebiyle aklı karışan Evie uzun, ince sırtına ve gergin omuzlarına baktı.

En sonunda Sebastian ona doğru döndü, yüzü ifadesizdi. "Artık bıktım," dedi. "Burada güvende değilsin... En başından beri sana bunu söylüyorum. Ve birçok kez haklı çıktım. Hiçbir şekilde değişmeyecek bir karara vardım. Yarın buradan ayrılacaksın. Seni bir süreliğine kasabaya, aileme ait olan eve kalmaya gönderiyorum. Babam seninle tanışmak istiyor. Sana arkadaşlık eder, ayrıca civarda oyalanmanı sağlayacak birkaç aile daha var..."

"Peki ya sen... Burada mı kalacaksın?" diye sordu Evie kaşlarını çatarak.

"Evet, kumarhaneyle ilgileneceğim, arada sırada seni ziyarete gelirim."

Ayrılmalarını teklif ettiğine inanamayan Evie gözlerini ona dikmişti. "Neden?" diye sordu zayıf bir sesle.

Sebastian suratını asmıştı. "Böyle bir yerde kalmana izin vererek sürekli başına gelebilecekleri düşünüp endişe etmek istemiyorum."

"Kasabada da insanların başına kötü şeyler gelebilir."

"Bu konuda seninle daha fazla tartışmayacağım," dedi Sebastian sertçe. "Gitmeni söylediğim yere gideceksin, o kadar."

Eski Evie olsa anında siner, kırılır ve muhtemelen daha fazla karşı çıkmadan isteğini yerine getirirdi. Ama yeni Evie eskisinden daha güçlü... Ayrıca sırılsıklam âşıktı. "Senden ayrı kalabileceğimi sanmıyorum," dedi düz bir ses tonuyla. "Özellikle de sebebini anlamıyorken."

Sebastian'ın kendinden emin duruşu bozulmuş, boynuna hafif bir renk dalgası yükselmişti. İki elini birden saçlarına götürerek parlak lülelerinin arasından geçirdi. "Son zamanlarda dikkatim o kadar dağınık ki hiçbir şey hakkında karar veremiyorum. Doğru düzgün düşünemiyorum. Karnım düğümleniyor, göğsümde dinmek bilmeyen bir ağrı var ve ne zaman seni başka bir erkekle konuşurken ya da birine gülümserken görsem kıskançlıktan deliye dönüyorum. Bu şekilde yaşayamam. Ben..." Susup şaşkınlıkla ona baktı. "Lanet olsun, Evie, bunda gülünecek ne var?"

"Hiçbir şey," dedi ve aceleyle yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Sadece... Sanki beni sevdiğini söylemeye çalışıyor gibisin."

Bu kelime Sebastian'ı şoke etmiş görünüyordu. "Hayır," dedi zorla. Rengi giderek kcyulaşıyordu. "Sevmiyorum. Sevemem. Söylemeye çalıştığım bu değil. Sadece bir yolunu..." Evie ona doğru ilerlerken duraksayıp derin bir nefes aldı. "Evie, hayır." Yüzüne dokunurken Sebastian'ın içi ürpermişti, teninde hissettiği parmakları çok hafifti. "Sandığın gibi değil," dedi kararsızca. Evie sesindeki korkuyu duyabiliyordu. Dermansız hastalıklar yüzünden sevdiği tüm kadınlar hayatından birer birer çekip giden küçük bir çocuğun hissettiği korkuydu. Ona nasıl güven vereceğini ya da uzun bir süre önce yaşadığı acıyı nasıl teselli

edeceğini bilmiyordu. Parmak uçlarında yükselerek dudaklarıyla dudaklarını araladı. Sebastian onu itmek istercesine ellerini dirseklerine koymuştu ama kendisini bunu yapmaya ikna edememiş görünüyordu. Hızla nefes alırken yüzünü diğer tarafa çevirdi. Evie yılmayarak yanağını, çenesini ve boynunu öptü. Sebastian kısık bir sesle küfretti. "Lanet olsun sana," dedi çaresizce. "Seni buradan göndermek zorundayım."

"Sen beni değil kendini korumaya çalışıyorsun." Evie sıkıca ona sarıldı. "Ama birini sevme riskini göze almak için kendini biraz zorlayabilirsin, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Evet. Zorlamalısın." Evie gözlerini kapatarak yüzünü onun yüzüne dayadı. "Çünkü seni seviyorum, Sebastian... Ve senin de beni sevmene ihtiyacım var. Ama yarı yarıya değil."

Evie, dişlerinin arasından tıslayarak nefesini verdiğini duydu. Ellerini omuzlarına koyup hızla geri çekmişti. "Kendi sınırlarımı koymam için bana izin vermek zorundasın, yoksa..."

Evie dudaklarına yapışıp Sebastian inleyerek kollarını etrafına dolayana dek inadına yavaşça onu öptü. Vücudunun her yanı alev alana kadar Sebastian öpücüğüne çaresizce karşılık verdi. Sonra dudaklarını ondan kurtarıp vahşi bir şekilde nefes almaya başladı. "*Yarı yarıya* demek. Tanrım. Seni o kadar çok seviyorum ki neredeyse bu sevginin içinde boğulmak üzereyim. Buna karşı koyamıyorum ve artık kim olduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim eğer tamamen teslim olursam..." Düzensiz nefesini kontrol etmeye çalıştı. "Benim için çok değerlisin," dedi kulak tırmalayan bir sesle.

Evie avcunu kocasının sert göğsünün üzerine koydu. Sebastian'ın hissettiği çaresizliği anlayabiliyordu, hiç tatmadığı güçlü duygular onu altüst etmişti. Bu durum, Annabelle'in daha önce ona söylediği bir şeyi hatırlamasına neden olmuştu, henüz yeni evlendikleri dönemde kendisine karşı hissettiği duygular yüzünden fazlasıyla gergin davranan Bay Hunt'ın bu duygulara alışması zaman almıştı. "Sebastian," dedi Evie. "Her zaman böyle hissetmeyeceksin, biliyorsun. Gittikçe sana daha doğal gelecek, bir süre sonra kendini daha rahat hissedeceksin."

"Hayır, hissetmeyeceğim."

O kadar tutkulu ve kendinden emin görünüyordu ki Evie omzuna yaslanarak gülümsemesini ondan saklamak zorunda kaldı. Bir kez daha, "Seni seviyorum," dediğinde içinin ürperdiğini hissetti. "Be-beni uzaklara gönderebilirsin ama sana geri dönmeme engel olamazsın. Her günü seninle birlikte geçirmek istiyorum. Sabah tıraş oluşunu izlemek, seninle birlikte şampanya içip dans etmek istiyorum. Çoraplarındaki sökükleri dikmek istiyorum. Her gece seninle aynı yatakta uyumak ve senin çocuklarını doğurmak istiyorum." Bir an durdu. "Benim de bazı korkularımın olabileceği hiç aklına gelmiyor mu? Belki de bir sabah uyandığında benden sıkıldığını söyleyeceksin. Ya da şu an hiç sorun etmediğin şeyler günün birinde tahammül edemeyeceğin kadar seni çileden çıkaracak... Kekelemem, çillerim..."

"Saçmalama," diye kaba bir şekilde lafını kesti Sebastian. "Kekelemen beni hiç rahatsız etmiyor. Ayrıca çillerin de hoşuma gidiyor. *Seni*..." Sesi çatlamıştı. Ona sıkıca sarıl-

dı. "Lanet olsun," diye homurdandı. Ve kısa bir süre sonra üzgün bir şekilde, "Keşke başka biri olsaydım," dedi.

"Neden?" diye sordu Evie boğuk bir sesle.

"*Neden* mi? Geçmişim çöplükten farksız, Evie."

"Bu yeni bir haber değil ki."

"Yaptığım şeyleri asla telafi edemem. Tanrım, keşke her şeye baştan başlayabilsem! Senin için daha iyi bir adam olmaya çalışırdım. Senin için..."

"Olduğundan farklı biri olmana gerek yok." Kafasını kaldıran Evie, ışıldayan gözyaşlarının ardından ona baktı. "Bana daha önce böyle söylememiş miydin? Eğer hiçbir şartın olmadan beni sevebiliyorsan, Sebastian, aynı şekilde ben de seni sevemez miyim? Kim olduğunu biliyorum. Ve bence birbirimizi kendimizi tanıdığımızdan daha iyi tanıyoruz. Sakın beni göndermeye kalkma, seni ko-korkak. Başka kim benim çillerimi sevebilir ki ya da kim bilardo salonunda benim ırzıma geçebilir ki?"

Yavaş yavaş direnci azalıyordu. Evie vücudundaki değişikliği hissedebiliyordu, gerginliği rahatladıkça omuzları sanki onu içine çekmek istercesine etrafını sarıyordu. İsmini mırıldanarak Evie'nin elini tutup kendi yüzüne götürdü ve tutkulu bir şekilde avcunun içine burnunu sürtmeye başladı, dudakları altın yüzüğün sıcak halkasına dokunuyordu. "*Sevgim sana ait*," diye fısıldadı... Ve işte o an Evie kazandığını anlamıştı. Kusurlu, sıra dışı, tutkulu adam artık onundu, kalbini tamamen ona emanet etmişti. Güvenini asla sarsmayacaktı. Üzerine çöken rahatlama ve şefkatle birlikte Evie gözünden bir damla yaş süzülürken ona sarıldı. Parmaklarıyla gözyaşını silen Sebastian yüzüne baktı. Kocasının ışıldayan bakışlarında gördüğü şey Evie'nin nefesini kesmişti.

"Pekâlâ," dedi Sebastian kararsızca. "Bilardo salonu konusunda belki haklı olabilirsin."

Onu kollarına alıp yatağa taşırken Evie gülümsüyordu.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Sonsöz

Kış neredeyse bitmek üzereydi. Evie'nin yas dönemi Annabelle'in loğusalığına denk geldiği için ikisi birlikte çok fazla zaman geçirmişlerdi. Her ikisi de balolar ve büyük yemekler gibi davetlere katılamıyorlardı ama Noel'den beri hava çok soğuk olduğundan ve bahar gelmemekte ısrar ettiğinden bu durum ikisinin de işine gelmişti. Şehirde dolaşmak yerine Huntlar'ın lüks otel odasındaki büyük şöminenin karşısında birbirlerine sokuluyor ya da Westcliff'in Marsden Terrace'ındaki rahat salonlardan birinin balkonunda sık sık Lillian ve Daisy ile bir araya geliyorlardı. Sürekli çay içip kitap okuyor, sohbet ediyor ve el işi yapıyorlardı.

Bir öğleden sonra, Lillian köşedeki masaya oturmuş harıl harıl baldızlarından birine mektup yazarken, Daisy kaşmir bir battaniyeye ufak tefek vücudunu sararak kitabıyla birlikte kanepeye çekilmişti. Annabelle cayır cayır yanan ateşin yanındaki bir sandalyede elini karnının üstüne koymuş oturuyordu ve Evie önünde bir tabureye oturmuş

arkadaşının sızlayan ayaklarına masaj yapıyordu. Annabelle, "Bu çok iyi geldi," diye mırıldandı. "Kimse hamileliğin ayaklarımı bu kadar ağrıtacağı konusunda beni uyarmadı. Ama taşımak zorunda olduğum onca kiloyla böyle olacağını tahmin etmeliydim. Teşekkür ederim, Evie. Sen bu dünyadaki en iyi dostsun."

Köşeden Lillian'ın alaycı sesi duyuldu. "En son ayaklarını ovduğumda bana da aynı şeyi söyledi, Evie. Sadakati bir sonraki masaja kadar sürüyor. Kabul et, Annabelle... Çok kolaysın."

Annabelle tembel tembel gülümsedi. "Hamile kaldığında seni de göreceğiz, tatlım. Herkese sana ayak masajı yapmaları için yalvaracaksın."

Lillian cevap vermek için ağzını açtığında vazgeçerek masadaki kadehinden bir yudum şarap aldı.

Okuduğu romandan başını kaldırmadan Daisy, "Hadi durma söyle onlara," dedi.

Aynı anda dönüp Lillian'a bakan Annabelle ve Evie, "Bize ne anlatacak ki?" diye ardarda sordular.

Lillian utangaç bir şekilde hemen omuzlarını silkti ve mahcup bir şekilde gülümsedi. "Yaz ortasında Westcliff nihayet vârisine sahip olacak."

"Kız değilse," diye ekledi Daisy.

Bir an Annabelle'i tek başına bırakarak, "Tebrikler," diye bağıran Evie koşup Lillian'a sıkıca sarıldı. "Bu harika bir haber!"

"Westcliff mutluluktan havalara uçsa da belli etmemeye çalışıyor," dedi arkadaşının sarılmasına karşılık veren Lillian. "St. Vincent ve Bay Hunt'a şu an bunu söylüyor olduğundan eminim. Bunun tamamen kendi başarısı olduğuna inanıyor gibi bir hali var."

"Asıl önemli olan onun katkısı, öyle değil mi?" dedi Annabelle neşeli bir şekilde.

"Evet," diye karşılık verdi Lillian. "Fakat işin büyük bir kısmını benim üstlenmem gerekiyor."

Annabelle odanın diğer ucundan Lillian'a gülümsedi. "Üstesinden rahatlıkla gelirsin, canım. Yanına gelemediğim için beni affet ama lütfen senin adına çok sevindiğimi bil. Umarım ben ne doğuracaksam sen de tam tersini doğurursun ve böylece şimdiden bir nikâh ayarlamış oluruz." Mızmız ve ikna edici bir ses tonuyla devam etti sözlerine. "Evie... Buraya dön. Diğer ayağıma masaj yapmadan beni böyle bırakamazsın."

Gülümseyerek kafasını sallayan Evie şöminenin önündeki tabureye geri döndü. O sırada, ablasına sevecen ve düşünceli bir şekilde bakan Daisy'yi fark etti. Genç kızın hüzünlendiğini anlayan Evie, Annabelle'in ayaklarının ucundaki yerini aldığında, "Eşler ve bebeklerden bahsederken Daisy'ye uygun bir beyefendi bulmayı unutmamalıyız," dedi.

Koyu saçlı genç kız ona sevgiyle gülümsedi. "Çok tatlısın, Evie. Sıramı beklemek benim için sorun değil. Ne de olsa *biri* süs bitkilerinin sonuncusu olmalı. Asıl merak ettiğim kendime göre evlenebileceğim birini bulup bulamayacağım."

"Elbette bulacaksın," dedi Annabelle mantıklı bir şekilde. "Herhangi bir zorluk çekeceğini düşünmüyorum, Daisy. Hepimiz çevremizi biraz olsun genişlettik, ayrıca sana en uygun eşi bulmak için elimizden ne geliyorsa yaparız."

"Lord Westcliff gibi bir adamla evlenmek istemediğimi unutma, yeter," dedi Daisy. "O çok baskıcı. Lord St. Vincent gibi ne yapacağı belli olmayan bir adam da olmaz."

"Peki Bay Hunt gibi biri olabilir mi?" diye sordu Annabelle.

Daisy kesin bir şekilde kafasını salladı. "Hayır, çok uzun boylu."

"Fazla seçici olmuyor musun?" dedi Annabelle gözlerini kırpıştırarak.

"Hiç de değil! Beklentilerim oldukça mantıklı. Uzun yürüyüşlere çıkmaktan ve kitap okumaktan hoşlanan, çocuklar ve köpekler tarafından sevilen bir adam istiyorum..."

"Suda ve toprakta yaşayan tüm canlılar da dahil," dedi Lillian umursamaz bir alaycılıkla. "Söylesene, tatlım, böyle nadide bir örneği sence nerede bulabiliriz?"

"Şimdiye kadar gittiğim herhangi bir baloda bulamayacağımız kesin," diye somurtarak yanıtladı Daisy. "Böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi ama bu seneki seçenekler geçen senekilerden çok daha kötü. Evlenmeye değecek bir adamın bu tür yerlerde bulunamayacağını düşünmeye başladım."

"Sanırım haklısın," dedi Lillian. "O tür ortamlarda çok fazla çekişme var... Ayrıca en iyi av çoktan seçilmiş oluyor. Öyleyse yeni bir arazide avlanma vakti geldi."

Evie, "Kumarhanedeki ofiste tüm müşterilerin birer dosyası var," diye önerdi. "Bu da yaklaşık iki bin beş yüz erkek anlamına geliyor. Elbette birçoğu evli... Ama evliliğe uygun olanların isimlerini bulacağımdan eminim."

"St. Vincent bu tür gizli bilgilere erişmene izin verir mi?" diye kuşkulu bir şekilde sordu Daisy.

Lillian neşeli bir şekilde karşılık verdi. "Sence ondan *herhangi* bir şeyi sakınır mı?"

Sebastian'ın kendisine olan düşkünlüğü nedeniyle sü-

rekli onunla dalga geçmelerine katlanan Evie gülümseyerek şöminenin ışığında parlayan parmağındaki yüzüğe baktı. "Nadiren," diye itiraf etti.

Bunu duyan Lillian alay edercesine kahkaha atmaya başlamıştı. "Biri St. Vincent'a yaşayan klişe olduğunu söylemeli. Kendisine çekidüzen veren çapkınlar hakkında söylenilen her şeyin vücut bulmuş hali gibi."

Annabelle sandalyesine yerleşerek Evie'ye, "Gerçekten de düzeldi mi, canım?" diye sordu.

Kendisini aşağıda bekleyen hassas, hınzır ve sevecen kocasını düşünürken Evie gülümsemesinin giderek büyüdüğünü hissediyordu. "Hemen hemen," diye yumuşacık bir sesle yanıtladıktan sonra başka bir şey söylemedi.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@